Drizzt Efsanesi 4. Kitap

Unutulmuş Diyarlar

R.A. Salvatore

Kristal Parçası

Buzyeli Vadisi

Cilt1

Kristal Parçası

R. A. Salvatore

Gelin etrafıma toplanın Bozkırların sert halkı Ve hikayemi dinleyin

Cesur kahramanlar ve sıkı dostlar hakkında Ve Buzyeli Vadisi'nin tiranı

Bir grup dostun

Hile ya da beceri ile

Ozanlar için efsaneler yazdığı

Feci kibrini, zayıf bir zavallının

Ve dehşetini Kristal Parçası'nın.

İblis, dev bir mantarın gövdesine oymuş olduğu koltukta arkasına yaslandı. Kayadan adacığın etrafında sulu çamurlar höpürdeyip köpürüyordu. Bu, Cehennem katmanının işaretçisi olan sonsuz bir sızıntı ve deveran idi.

Errtu pençeli parmaklarıyla tempo tutuyor ve boynuzlu, maymunumsu kafası omuzlarının üzerinde tembelce sallanırken karanlığın içine dikkat le bakıyordu. "Nerelerdesin, Telshazz?" diye tısladı iblis, büyülü antika hakkında haberler bekleyerek. Crenshinibon bütün iblislerin düşüncelerini doldururdu. Errtu, kırık parça elindeyken bütün katman üzerinde egemenlik kurabilirdi. Hatta belki de birkaç katman üzerinde.

Ve Errtu onu elde etmeye çok yaklaşmıştı!

İblis bu ziynetin gücünü biliyordu. Yedi tane lich, şeytani büyülerini birleştirip kristal parçasını yarattıkları zaman, Errtu onlara hizmet etmekteydi. Lichler, yani ölümlü vücutları yaşam alemini terk ettiği zaman dinlenmeye çekilmeyi reddeden kudretli büyücü ruhları, şimdiye kadar yapılmış en şeytani ziyneti yaratmak için bir araya gelmişlerdi. İyiliğin savunucularının en kıymetli olarak adlandırdığı şey tarafından, güneşin ışığı tarafından beslenip geliştirilen bir kötülüktü bu.

Ama onlar kendi hatırı sayılır güçlerinin bile ötesine geçmişlerdi. Onun yapımı yedisini birden yiyip yutmuştu. Crenshinibon kendi yaşamının ilk titreşimlerini beslemek için lichlerin ölüm ötesi durumlarını koruyan büyü kudretini çalmıştı. Meydana çıkan güç patlamaları Erttu'ytı Cehennem'e geri yollamış ve iblis kırık parçanın yok olduğunu sanmıştı.

Fakat Crenshinibon öyle kolay kolay yok edilemezdi. Şimdi, yüzyıllar sonra Errtu kristal parçasının izine yeniden rastlamıştı. Nabzı atan bir kalbe sahip kristal bir kule, bir CryshalTirith, Crenshinibon'un kesin görüntüsüydü.

Errtu büyünün yakınlarda olduğunu biliyordu; iblis bu antikanın kudretli varlığını hissedebiliyordu. Keşke bu şeyi daha önce bulsaydı... keşke onu yakalasaydı...

Ama sonra, olağanüstü güce sahip meleğimsi bir varlık olan Al Dimeneira gelmişti. Al Dimeneira tek bir sözle Errtu'yu Cehennem'e geri göndermişti.

Erttu şap şap yaklaşan ayak seslerini duyduğunda, dönüp duran dumanın ve karanlığın içine doğru baktı.

"Telshazz?" diye böğürdü iblis.

"Evet sahip," diye yanıtladı daha küçük olan iblis, mantardan tahta yaklaşırken sinip büzülerek.

"Onu aldı mı?" diye kükredi Errtu. "Al Dimeneira kristal parçasını aldı mı?"

Telshazz titreyip sızlandı, "Evet lordum... ah, hayır lordum!"

Erttu'nun şeytani kızıl gözleri kısıldı.

"Onu yok edemedi," diye açıkladı küçük iblis hemencecik. "Crenshinibon ellerini yaktı."

"Hah!" diye kahkaha attı Errtu. "Al Dimeneira'nın bile gücünün ötesinde! Peki nerede o zaman? Onu getirdin mi, yoksa ikinci kristal kulenin içinde mi duruyor?"

Telshazz yeniden sızlandı. Acımasız sahibine gerçeği söylemek istemiyordu ama itaatsizlik etmeyi de göze alamazdı. "Hayır sahip, kulenin içinde değil," diye fısıldadı iblis.

"Hayır mı?" diye kükredi Errtu. "Nerede?"

"Al Dimeneira onu fırlattı."

"Fırlattı mı?"

"Alemlerin üzerine, merhametli sahip!" diye haykırdı Telshazz. "Bütün gücüyle!"

"Varoluş düzlemlerinin üzerine!" diye hırladı Errtu.

"Onu durdurmaya çalıştım, ama..."

Boynuzlu kafa ileri doğru atıldı. Erttu'nun yırtıcı ağzı, Telshazz'ın boğazını deşerken küçük iblisin sözleri anlaşılamaz bir hırıltı halinde çıktı.

Crenshinibon, Cehennem'in karanlığından çok uzaklarda bir yerde, dünyanın üzerinde dinlenmekteydi. En büyük sapkınlık olan kristal parçası, Unutulmuş Diyarlar'm kuzey dağlarının çok yükseklerinde çanak şeklindeki bir vadide karın içine yerleşmişti.

Ve bekliyordu.

Piycm

Büyünün Sahipkulesi'nden gelen büyücüler kervanı, düz ufuk çizgisinden yükselen Kelvin Yığını'nın karla kaplı tepesini gördüğünde epey rahatlamıştı. Luskan'dan, OnKasaba diye bilinen uzak sınır yerleşimine yaptıkları yolculuk üç haftadan fazla sürmüştü.

İlk hafta o kadar da zor geçmemişti. Ekip, Kılıç Sahili'ne yakın bir yol izlemişti ve Diyarlar'ın en kuzey uzantılarına seyahat ediyor olsalar bile, Engin Deniz'den gelen yaz meltemleri yeterince rahatlatıcıydı.

Ama Dünyanın Omurgası'mn, yani çoğu kimsenin medeniyetin kuzeydeki sınırı olarak gördüğü sıra dağların, en batısındaki rampalardan dolaşıp Buzyeli Vadisi'ne döndükleri zaman, büyücüler bu yolculuğa çıkmamalarının neden öğütlendiğini hemen anlayıverdiler. Bin mil karelik çorak ve engebeli tundra olan Buzyeli Vadisi, onlara bütün Diyarlar'ın en nahoş topraklarından biri olarak anlatılmıştı. Ve Dünyanın Omurgası'mn kuzey kısmında yapılan sadece bir günlük yolculuk, Eldeluc'a, Alacalı Dendybar'a ve Luskan'dan gelen diğer büyücülere bu şöhretin hakkıyla

kazanıldığını düşündürmüştü. Güneyde geçit vermeyen dağlarla, doğuda uzanmakta olan bir buzul tabakasıyla ve kuzey ile doğuda sayısız aysberglerle dolu, gemi yüzdürmeye elverişsiz bir denizle sınırlanmıştı Buzyeli Vadisi. Buraya geçiş sadece Dünyanın Omurgası ile kıyı şeridi arasındaki geçitten sağlanabiliyordu. Bu patika ise en tecrübeli tüccarlar tarafından bile nadiren kullanılırdı.

Hayatlarının geri kalan kısmında her ne zaman bu yolculuğu düşünseler büyücülerin aklına net bir şekilde iki şey gelecekti. Buraya seyahat edenlerin hiç unutamadıkları, Buzyeli Vadisi'ndeki hayatın iki gerçeği. Birincisi rüzgarın sonsuz uğultusuydu; sanki arazinin kendisi işkence görüyormuşçasına durmadan inliyor gibiydi. Ve ikincisi vadinin boşluğuydu; miller boyunca uzanan gri ve kahverengi ufuk çizgileri.

Kervanın varış noktası, bütün vadideki yeryüzü şekillerinden farklı olan tek bölgeydi. Bölgenin üç gölünün etrafına konuşlandırılmış, civardaki tek dağ Kelvin Yığını'mn gölgesi altında bulunan on küçük kasaba. Bu haşin topraklara gelen herkes gibi büyücüler de OnKasaba'nm oyma süsleri için buradaydı. Bu süsler göl sularında yüzen boğumbaş alabalıklarının kafatası kemiklerinden yapılan kaliteli oymalardı.

Tabii bazı büyücülerin akıllarında daha sinsi çıkarlar da vardı.

Adam incecik hançerin yaşlı adamın cüppesinin katları arasına kayıp kırışık teninin derinlerine ne kadar da kolayca battığına hayretle dikkat etti.

Kızıl Morkai çırağına doğru döndü. Gözleri çeyrek yüzyıldır sanki kendi oğluymuş gibi yetiştirdiği adamın ihaneti karşısında genişlemiş, hayrete düşmüş bir halde sabitlenmişti.

Akar Kessell ölümcül şekilde yaralanmış adamın hâlâ ayakta durması karşısında dehşete kapılmış bir halde hançeri bıraktı ve ustasından uzaklaştı. Onun menzilinden dışarı kaçıp geri çekildi. Ev sahibi Doğulimanı Şehri tarafından, Luskan büyücülerine geçici bir süreliğine karargah olarak tahsis edilen küçük kulübenin arka duvarına doğru tökezledi. Kessell gözle görülebilir bir şekilde titriyordu. Yaşlı büyücünün sihirsel ustalığının ölümün kendisini bile yenebilecek bir yol bulduğu gibi, git gide büyüyen bir ihtimalin ışığında başına gelebilecek felaketleri düşünüyordu.

Bu ihaneti karşısında kudretli hocası ona nasıl da feci bir kader hazırlayacaktı? Morkai gibi hakiki ve güçlü bir büyücü, yeryüzünde bilinen bütün işkencelerin en acı verenlerini bile gölgede bırakacak ne gibi sihirli ıstıraplar yaratacaktı?

Yaşlı adam, ölmekte olan gözlerinin son ışıklan silinmeye başladığında bile bakışlarını sertçe Akar Kessell üzerinde tuttu. Neden diye sormadı. Akar Kessell'i muhtemel sebepleri için yüksek sesle sorgulamadı bile. Biliyordu ki işin içinde bir yerde güç elde etme hırsı vardı. Bu çeşit ihanetlerdeki sebep hep bu olurdu. Onun kafasını karıştıran bu iş için kullandıkları piyondu, sebepler değil. Kessell mi? Kekeleyen ağzı en basit sihirli sözleri bile zar zor telaffuz edebilen mızmız çırak Kessell, kendisine gereğinden fazla ve nazik bir ilgi gösteren tek adamın ölümünden ne gibi bir çıkar elde etmeyi umabilirdi ki?

Kızıl Morkai ölüp gitti. Cevabını asla bulamadığı pek az sorudan biriydi bu.

Kessell, elle tutulabilir desteğine ihtiyaç duyduğu duvara yaslanmış bir halde kaldı ve uzun dakikalarca titremeye devam etti. Onu bu tehlikeli duruma sokan güveni yavaş yavaş yeniden içinde büyümeye başladı. Şimdi patron oydu. Eldeluc, Alacalı Dendybar ve diğer büyücüler öyle söylemişti. Ustası gittiğine göre o, Akar Kessell, Luskan'daki Büyünün Sahipkulesi'nde hakkı olan, kendine özel meditasyon dairesi ve simya laboratuvarıyla ödüllendirilecekti.

Eldeluc, Alacalı Dendybar ve diğerleri öyle söylemişti.

"İş halledildi yani?" diye sordu iri yarı adam, Kessell, buluşma noktası olarak tasarlanan karanlık sokağa girdiğinde.

Kessell hevesle başını salladı. "Luskanlı al cüppeli büyücü bir daha büyü yapamayacak!" diye ilan etti, komplocu dostları gibiler için oldukça yüksek sayılacak bir sesle.

"Kısık konuş, ahmak," dedi, sokağın gölgelerinin içine sokulmuş narin yapılı bir adam olan Alacalı Dendybar, her zaman kullandığı aynı monoton

sesle. Dendybar zaten pek nadir konuşurdu ve konuştuğunda duygularını asla açık etmezdi.

Her zaman cüppesinin aşağı doğru çekilmiş kapüşonunun içinde gizlenirdi. Dendybar'da, onu tanıyan çoğu kimseyi rahatsız eden soğukkanlı bir hava vardı. Büyücü, sınır yerleşimi OnKasaba'ya dört yüz millik yolculuk yapan tüccar kervanında fiziksel olarak en küçük ve en az heybetli adam olmasına rağmen, Kessell diğer hepsinden korktuğundan daha fazla korkardı ondan.

"Kızıl Morkai, benim eski ustam öldü," diye tekrarladı Kessell yavaşça. "Bu günden itibaren Kızıl Kessell diye bilinecek olan Akar Kessell, şimdi Luskan'ın Büyücüler Loncası'na tayin edildi."

"Sakin ol dostum," dedi Eldeluc, Kessell'in heyecanla titreyen omuzlarına rahatlatıcı bir el koyarak. "Şehre döndüğümüzde münasip bir tayin töreni için yeterli zamanımız olacaktır." Gülümsedi ve Kessell'in kafasının arkasından Dendybar'a göz kırptı.

Kessell'in başı dönüyordu. Kararlaştırılmış olan tayinin dallanıp budaklanmasıyla ilgili bir hayale kapılıp kaybolmuştu. Bir daha diğer çıraklar tarafından, ondan çok daha genç olup da lonca mevkileri içinde yorucu adımlarla yükselmiş çocuklar tarafından aşağılanmayacaktı. Ona artık biraz saygı göstereceklerdi. Çünkü o, eski günlerde kendisini geçmiş olanların bile arasından sıyrılıp şerefli bir büyücü mevkiine sahip olacaktı.

Düşünceleri gelmekte olan günlerin her detayını gözden geçirdiği halde Kessell'in neşe saçan yüzü bir anda soluverdi. Yanında duran adama doğru sertçe döndü, yüz hatları sanki feci bir hata yakalamışçasma gerildi. Eldeluc ve ara sokakta bulunan diğer birkaçı huzursuzlaştılar. Büyünün Sahipkulesi'nin baş büyücüsü eğer bu cinayet işini öğrenirse başlarına gelecekleri gayet iyi biliyorlardı.

"Cüppe?" diye sordu Kessell. "Al cüppeyi getirse miydim?"

İçi rahatlayan Eldeluc kıkırdamasını tutamadı, ama Kessell bunu sadece yeni bulduğu arkadaşından gelen rahatlatıcı bir jest olarak algıladı.

Bu kadar önemsiz bir şeyin onu böyle bir krize sokacağını tahmin etmeliydim, dedi Eldeluc kendi kendine. Fakat Kessell'e yalnızca şöyle söyledi, "Bu konuda hiç korkun olmasın. Sahipkulesi'nde bol miktarda cüppe var. Sence de, usta büyücünün kapısına dayanıp Kızıl Morkai'nin boş kalmış koltuğunda hak iddia etmen ve cinayete kurban gitmiş büyücünün öldüğü vakit üzerinde bulunan giysiyi kuşanman birazcık şüphe çekici olmaz mı?"

Kessell bir anlığına bunu düşündü, sonra onayladı.

"Belki de," diye devam etti Eldeluc, "al cüppeyi hiç kuşanmamalısın."

Kessell'in gözleri panikle kırpıştı. Çocukluğundan beri onu rahat bırakmayan eski kişisel kuruntuları yeniden içinde büyümeye başladı. Eldeluc ne diyordu böyle? Yoksa fikirlerini değiştirip onu hakkıyla kazandığı koltukla ödüllendirmeyecekler miydi?

Eldeluc ifadesinin üstü kapalılığını bir aşağılama olarak kullanmıştı, ama Kessell'i tehlikeli bir şüphelenme durumuna itmek de istemiyordu. Bu oyunla içten içe eğlenen Dendybar'a doğru ikinci kez göz kırptıktan sonra açması zavallının sormadığı sorusuna cevap verdi. "Sadece, başka bir rengin belki de sana daha iyi uyacağını kastetmiştim. Mavi gözlerinle iyi gider mesela."

Kessell rahatlayarak güldü. "Belki de," diye hemfikir oldu, parmakları gergin bir şekilde oynayarak.

Dendybar aniden bu maskaralıktan sıkıldı. İri yarı yol arkadaşına bu sinir bozucu küçük zavallıdan kurtulmasını işaret etti.

Eldeluc itaatkar bir şekilde Kessell'i arka sokağın ucuna doğru götürdü.

"Şimdi ahıra geri git," diye talimat verdi.

"Oradaki ustaya büyücülerin hemen bu gece Luskan'a gitmek üzere ayrılacaklarını söyle."

"Peki ceset ne olacak?" diye sordu Kessell.

Eldeluc şeytanca gülümsedi. "Bırak kalsın. O kulübe güneyden gelen tüccarlara ve yüksek mevki sahibi kimselere ayrılmıştır. Büyük bir ihtimalle bir dahaki sonbahara kadar boş kalacak. Dünyanın bu bölümündeki diğer bir cinayet pek az heyecan verici olacaktır, seni temin ederim. Ve eğer Doğulimanı şehrinin iyi yürekli halkı gerçekte neyin yaşandığını çözecek olsalar bile, kendi işlerine bakıp büyücülerin meselelerini büyücülere bırakacak kadar akıllıdırlar!"

Luskan'dan gelen grup, sokakta git gide azalmakta olan güneş ışığına çıktı. "Şimdi git!" diye buyurdu Eldeluc. "Güneş batarken bizi bul." Kessell'in sanki neşelenmiş küçük bir çocuk gibi seyirtişini izledi.

"Bu denli elverişli bir piyon bulmak da şans doğrusu," diye belirtti Dendybar. "Büyücünün aptal çırağı bizi bir çok beladan kurtardı. O kurnaz yaşlı kurdu alaşağı etmenin bir yolunu bulabileceğimizden şüpheliydim. Fakat Morkai'nin zavallı küçük çırağına karşı neden zayıf bir noktasının olduğunu sadece tanrılar bilir!"

"Bir hançerin ucuna yetecek kadar zayıf bir nokta!" diye güldü bir diğer ses.

"Ve çok uygun bir komplo," diye belirtti bir diğeri. "Bu medenileşmemiş taşra bölgesinde faili meçhul cesetlere, temizlikçi kadınlara çıkarılmış yeni bir dertten başka gözle bakılmaz!"

İri yarı Eldeluc yüksek sesli bir kahkaha koyverdi. Bu tüyler ürpertici iş de en sonunda bitmişti; nihayet bu çorak ve donmuş çölü terk edip memleketlerine dönebilirlerdi.

Doğulimanı köyünden, büyücülerin atlarının ahıra koyulduğu ambara doğru yol alırken Kessell'in adımlan neşe doluydu. Büyücü olmanın günlük hayatını her yönüyle değiştireceği gibi bir hisse kapılmıştı. Sanki daha önceleri yetersiz olan yeteneklerine her nasılsa bir çeşit mistik kudret aşılanmış gibi.

Sahip olacağı gücün beklentisi içinde ürperiyordu.

Sıçrayıp giderken ona ihtiyatlı bir bakış atan bir sokak kedisi geçti önünden. Gözleri kısılan Kessell, onu izleyen biri var mı diye etrafına bakındı. "Neden olmasın?" diye mırıldandı. Kediye doğru parmağını ölümcül bir şekilde uzatarak bir enerji patlaması meydana getirecek olan emir sözcüklerini söyledi. Ürkek kedi bu olay yüzünden ok gibi kaçıp gitti. Ama kediye büyülü yıldırım falan çarpmadı, hatta yanına bile düşmedi.

Kessell hafifçe yanmış parmak ucuna baktı ve nerde yanlış yaptığını merak etti.

Ama pek de umutsuzluğa kapılmadı. Bu büyüden geriye kalıp kalacak olan en güçlü etki kendi kararmış tırnağıydı. Kıyısında Her yöne doğru yüzlerce millik arazi içinde kendi türünün tek örneği olan buçukluk Regis, parmaklarım başının arkasında kavuşturdu ve ağaç gövdesinin yosundan pikesine sırtını dayadı. Regis kısacıktı, hatta kendi minik ırkının standartlarına göre bile. Kafasının üzerinden sarkan kıvırcık kahverengi bukleleri ancak bir metrelik boyuna ibiklik vazifesi görüyordu. Ama göbeği iyi bir ya da fırsat kapıyı çalarsa birkaç yemeğe olan sevgisinden dolayı haddinden fazla kalınlaşmıştı.

Önünde balık oltası görevi gören eğri büğrü bir kamış yükseliyordu. Tüylü ayak parmaklarından ikisinin arasına sıkışmıştı ve sessiz gölün üzerinde asılı duruyordu. Maer Dualdon'un cam gibi yüzeyinde mükemmel bir şekilde yansıyordu. Kırmızı boyalı ahşap olta mantarı yavaşça dans etmeye başladığında bu görüntünün üzerinde hafif dalgalanmalar oluştu. Bu çizgi kıyıya doğru yüzüp geldi ve gevşek bir şekilde suyun üzerinde asılı kaldı. İşte bu yüzden Regis, balığın yemi kemirmekte olduğunu hissedemedi. Birkaç saniye içinde olta kancası, üzerinde gözle görülür hiçbir şey takılı durmadan temizlenmişti bile. Ama buçukluk bunu bilmiyordu ve kontrol etme zahmetine girmesi için saatler geçmesi gerekiyordu. Umursadığı da yoktu hani.

Bu gezinti boş vakit geçirmek içindi, çalışmak için değil. Kış gelmek üzere olduğundan, Regis bunun yılın göle yapılan son gezintisi olabileceğini düşünmüştü. OnKasaba'nın bazı aşırı derecede açgözlü insanlarının yaptığı gibi kışın balık tutmaya çıkmazdı. Bununla beraber, buçukluğun elinde daha şimdiden diğer insanların tuttuklarından stokladığı, onu yedi aylık kar dönemi boyunca meşgul edecek kadar kemiği vardı. Pek

de hırslı olmayan ırkı içinde gerçek bir yüz akıydı. Hakkıyla bir şehir diye adlandırılabilecek yerleşim biriminden yüzlerce mil ötedeki bu topraklarda kendi ırkından hiç kimse yokken, o burada bir parça medeniyet bulabiliyordu. Diğer buçukluklar kuzeye doğru bu kadar uzaklara gelmezdi, hatta yaz aylarında bile. Onlar güney iklimlerinin rahatlığını tercih ederlerdi. Aslında Regis de memnuniyetle pilini pırtını toplayıp güneye geri dönerdi ama seçkin bir hırsızlar loncasının önemli bir efendisiyle yaşadığı küçük bir sorun vardı.

Dört parmak boyunda bir "beyaz altın" kalıbı, arkasına yaslanmış buçukluğun yanında duruyordu. Hemen yanında birkaç zarif oymacılık aleti serilmişti. Bir at burnu başlangıcı kalıbın kare şeklini bozmuştu. Regis balık tutarken bu parça üzerinde çalışmaya niyetlenmişti.

Regis bir çok şeye niyetlenirdi.

"Çok güzel bir gün," diye mantığa dayandırdı, onun için asla bayatlamayacak bir mazereti kullanarak. Fakat bu sefer, diğer seferlerin aksine haklılık payı vardı. Sanki bu haşin toprakların belini büken iklim cinlerinin demirden iradeleri tatile çıkmış gibiydi. Ya da belki de acımasız bir kış için güçlerini topluyorlardı. Sonuç ise güneydeki medeni ülkelere yakışır bir güz günüydü. Buzyeli Vadisi diye adlandırılmış olan topraklar için hakikaten de oldukça nadir bir gündü. Bu isim, hiç durmamacasına esen ve beraberinde Reghed Buzulu'nun donmuş havasını getiren doğu rüzgarları sayesinde hakkıyla kazanılmıştı. Rüzgarın dindiği günlerde bile pek az ferahlık olurdu, çünkü OnKasaba'nın kuzey ve batısında millerce bomboş tundra vardı. Ve sonra daha da fazla buz, yani Hareketli Buz Denizi. Sadece güney rüzgarları bir parça ferahlık sözü verirdi ama o yönden bu ıssız bölgeye ulaşmaya çalışan her rüzgar genellikle Dünyanın Omurgası'mn yüksek tepeleri tarafından engellenirdi.

Regis bir süre gözlerini açık tutmayı başarabildi. Gür ağaçların kıvır kıvır dalları arasından uysal rüzgarlarla beraber gökyüzünde yüzen şişkin, beyaz bulutlara baktı. Güneş altın bir sıcaklık yayıyordu ve buçukluk arada sırada yeleğini çıkarma isteği duyuyordu. Fakat her ne zaman ısıtıcı ışınların önünü bir bulut kesse, Regis bunun tundra ikliminde eylül ayı olduğunu hatırlıyordu. Bir ay içinde kar gelecekti. İki ay içinde

OnKasaba'ya en yakın şehir olan Luskan'a giden batı ve güney yolları, aptal ya da çetinceviz olanlar dışında herkes için kapalı olacaktı.

Regis küçük balık tutma oyuğunun etrafında dolanan uzun koya doğru baktı. OnKasaba'nın geri kalan kısmı da havanın avantajlarından yararlanıyordu; balıkçı tekneleri suya açılmış, kendi özel "balık tutma noktalarını" bulmak için itişip kakışıyorlardı. Bu şeye kaç kez şahitlik etmiş olursa olsun, insanların açgözlülükleri her seferinde Regis'i hayrete düşürürdü. Buçukluk, güney ülkesi Calimshan'dayken bir liman kasabası olan Calimport'un en seçkin hırsızlar loncalarından birinde Lonca Başkanı Ortaklığı'na doğru yükselen basamakları hızla tırmanmaktaydı. Ama ona bakılırsa, insanların açgözlülüğü kariyerine hızlı bir son vermişti. Loncabaşkanı Pook Paşa'nın, yüzeyleri ustaca kesilmiş olan ve onlara bakan herkese hipnotize edici bir büyü yapar gibi görünen mükemmel bir yakut koleksiyonu vardı en az on iki taneydiler. Pook her ne zaman onları sergilese, Regis bu ışıldak taşlara hayran olurdu. Hem ne de olsa sadece bir tanesini almıştı. Daha elinde on bir taneden aşağı olmamak kaydıyla bir sürü taşı varken, Paşa'nın neden ona bu kadar kızdığını bu güne kadar bir türlü anlayamamıştı buçukluk.

"İnsanların açgözlülüklerine yazıklar olsun," derdi Regis, Paşa'nın adamlarından biri buçukluğun yuva bellediği başka bir kasabada boy gösterip, sürgününü daha da uzak bir diyara doğru genişletmeye zorladığında. Ama bu tabire OnKasaba'ya geldiğinden beri, yani bir buçuk yıldır ihtiyaç duymamıştı. Pook'un kolları uzundu fakat akla hayale gelebilecek en konuk sevmez ve vahşi toprakların tam ortasında bulunan bu sınır yerleşimi ona göre çok uzaktaydı. Ve Regis yeni yuvasının güvenliliği konusunda oldukça emindi. Burada bolluk vardı. Bir oyma sanatçısı olabilecek kadar atik ve yetenekli biri, yani boğumbaş alabalığının fildişimsi kılçığını sanatsal bir oymacılık eserine dönüştürebilen biri için, çok az çalışarak konforlu bir hayat sürme imkanı vardı.

Ve OnKasaba'mn oyma süsleri güney için hızla bir tutku haline gelirken, buçukluk alışılageldik uyuşukluğundan kurtulup yeni bulduğu zanaatını patlayan bir meslek sektörüne dönüştürmeye niyetliydi.

Günün birinde.

Drizzt Do'Urden sessizce ilerlerken kısa konçlu hafif botları neredeyse hiç toz kaldırmıyordu. Aşağı sarkan düz beyaz saçlarının üzerine kahverengi pelerininin kapüşonunu örtmüştü ve öyle zahmetsiz bir zarafetle hareket ediyordu ki onu gören biri, onun illüzyondan, kahverengi tundra denizinin bir gözbağından başka bir şey olmadığını düşünürdü. Kara elf, pelerinini etrafında daha da sıkıca topladı. Güneş ışığı altındayken bir insanın gecenin karanlığında hissettiği kadar saldırıya açık hissediyordu kendini. Yarım yüzyıldan daha fazla süredir yerin bir çok mil derininde yaşamış olmanın getirdikleri, gün ışığıyla aydınlanan yüzeydeki birkaç yılla silinmemişti. Şimdi bile güneş ışığı onu güçsüzleştirip başını döndürüyordu.

Ama Drizzt bütün gece boyunca yolculuk etmişti ve kendini devam etmeye zorunlu hissediyordu. Daha şimdiden cüce Bruenor ile cücenin vadisindeki buluşmalarına geç kalmıştı bile. Ayrıca işaretleri görmüştü.

Rengeyikleri güneybatıya, denize doğru güz göçlerine başlamışlardı ama hiçbir insan izi bu sürüyü takip etmiyordu. Tundraya geri dönen göçebe barbarlar için her zaman bir konaklama yeri olan OnKasaba'nın kuzeyindeki mağaralar, uzun yollarındaki kabilelere erzak tedariki için doldurulmamıştı bile. Drizzt bu belirtileri okumuştu. Normal barbar yaşantısında, kabilelerin hayatta kalmaları rengeyiği sürülerini izlemelerine bağlıydı. Geleneksel adetlerinin görünüşe göre terk edilmiş olması epey rahatsız ediciydi.

Ve Drizzt savaş davullarını duymuştu.

Gümbürtüler boş ova üzerinde sanki uzaktaki bir gök gürültüsü gibi inceden inceye dolaşıyordu. Genellikle de sadece diğer barbar kabilelerinin anlayacağı bir üslupla çalınıyorlardı. Ama Drizzt bunların neyin habercisi olduğunu biliyordu. Dostu ve düşmanı birbirinden ayırma bilgisinin değerine inanan bir gözlemciydi o. Ve arada sırada Buzyeli Vadisi'nin gururlu yerlilerinin, yani barbarların günlük adet ve göreneklerini incelemek için gizlice iz sürme yeteneğini kullanırdı.

Drizzt dayanıklılığının sınırlarını zorlayarak adımlarını hızlandırdı. Beş kısacık yılda, OnKasaba diye bilinen bu serpilmiş köylere ve orada yaşayan halka karşı içinde bir önem verme hissi oluşmuştu. En sonunda buraya

yerleşen diğer bir sürü toplum dışı kimseler gibi, drow da Diyarla/ın hiçbir yerinde bir hoş karşılama bulamamıştı. Burada bile çoğu tarafından yalnızca müsamaha görüyordu, ama haydut ahbapların dile getirilmeyen birlikteliğinde onu çok az kişi rahatsız ediyordu. Çoğundan daha şanslıydı; ırkının ona bıraktığı mirasın ötesine bakıp gerçek karakterini görebilen birkaç dost bulmuştu.

Kara elf tedirgin bir şekilde Kelvin Yığını'na doğru gözlerinikıstı. Maer Dualdon ve Lac Dinneshere arasındaki taşlık cüce vadisine giriş yeri olan yalnız bir dağ idi bu. Ama onun menekşe rengi badem gözleri, gece vakti bir baykuşunkilerle bile rekabet edebilecek muhteşem kürecikleri, mesafeyi ölçüp biçebilecek kadar gün ışığının pusunu delemiyordu.

Kör bir koşuyu, güneş ışığına uzun süre maruz kalmaya tercih ederek yine başını kapüşonunun içine gömdü ve atalarının ışıksız yeraltı şehri Menzoberranzan hakkındaki düşlerine geri döndü. Drow elfleri, bir zamanlar yüzey dünyasında gezinmiş, açık tenli kuzenleriyle birlikte güneşin ve yıldızların altında dans etmişlerdi. Fakat kara elfler habisti, normalde suç işlemeyen akrabalarının tahammül edemeyeceği kadar soğuk kanlı katillerdi. Ve elf ırklarının kaçınılmaz savaşıyla birlikte, drowlar yerin iç kısımlarına sürülmüşlerdi. Burada karanlık sırlarla ve karanlık büyülerle dolu bir dünya bulup yerleşmekten memnuniyet duymuşlardı. Yüzyıllar içinde kendilerini gizemli büyülerin yollarına adapte ederek, gelişip bir kez daha güçlendiler. Güneşin yaşam veren ısısının altında büyü sanatıyla ilişkileri bir hobi olan, yani bir gereksinim olmayan yüzeysakini kuzenlerinden bile çok daha güçlü bir hale geldiler.

Zaten bir ırk olarak drowlar güneşi ve yıldızları görme konusundaki bütün arzularını yitirdiler. Hem vücutları hem de zihinleri derinliklere uyum sağlamıştı ve açık gökyüzünün altında yaşayan herkesin şansına, şeytani kara elfler, oldukları yerde kalmaktan memnunlardı. Sadece arada sırada baskın ve yağma için yüzeye geri çıkmaları dışında tabii. Drizzt bildiği kadarıyla, kendi türünün yüzeyde yaşayan tek örneğiydi. Işığa biraz tahammül edebilmeyi öğrenmişti ama hâlâ ırkında açığa çıkmış olan kalıtsal zayıflıktan nasibini alıyordu.

Gündüz vakti koşulları altındaki dezavantajını göz önünde bulundursa bile, üstlerini kamufle eden tüylü kürkleri hâlâ yaz kahverengisi renginde

olan iki tane ayımsı tundra yetisi karşısına aniden dikilince, Drizzt kendi dikkatsizliğine çok hiddetlendi.

Balıkçı teknelerinin birinin güvertesinden kırmızı bir flama yükselip bir balık yakalandığını haber verdi. Regis onun yükseldikçe yükselişini izledi. "Ya bir metrelik çekti ya da daha iyisi," diye mırıldandı buçukluk onaylayarak, flama tekne direğinin tepesine gerıldandı buçukluk onaylayarak, flama tekne direğinin tepesine gelip dayandığında. "Bu gece bir ev bayram edecek!"

İşaret verenin hemen yanına hızla başka bir tekne geldi ve o acelesiyle, demir atmış olan diğer tekneye tosladı. İki mürettebat da anında silahlarını çekip ayağa fırladı ama her iki taraf da kendi gemilerinde kaldı. Tekneler ile arasında boş sudan başka hiçbir şey olmayan Regis, kaptanların haykırışlarını net bir şekilde duyabiliyordu.

"Bak işte, benim balığımı çaldın!" diye gürledi ikinci geminin kaptanı.

"Seni su tutmuş!" diye sertçe karşılık verdi ilk geminin kaptanı. "Hiçbir zaman senin değildi! O bizim balığımız, hakkıyla tutulup hakkıyla çekildi! Şimdi, biz seni suyun içine gömmeden o kokuşmuş leğen bozması tekneni alıp defol!"

Tahmin edilebildiği gibi, daha birinci geminin kaptanı sözünü bitirmeden, ikinci geminin mürettebatı küpeştelere çıkmış öbürküne doğru zıplayıp hopluyordu.

Regis bakışlarını bulutlara geri çevirdi; kavganın gürültüsü kesinlikle rahatsız edici olsa da teknelerde çıkan hır gür onun ilgisini hiç çekmiyordu. Böyle ağız dalaşları göllerde hep rastlanan bir şeydi. Çoğunlukla balık yüzünden olurdu, özellikle de birisi büyük bir balık yakaladığında. Genelde çok ciddi olmazlardı. Gerçek bir dövüşten çok kabadayılık ve itiş kakış yaşanırdı ve sadece çok nadiren biri ağır yaralanır ya da öldürülürdü. İstisnalar da vardı tabii. On yediden fazla teknenin katıldığı bir çatışmada üç tam mürettebat ile bir mürettebatın yarısı kesilip biçilmiş ve kan dolu suya yüzmeye bırakılmıştı. Tam o günde, o göl, üçünün en güneyde bulunanı Dellonlune olan adını Kızılsular olarak değiştirmişti.

"Ah küçük balıklar, amma da çok sorun getiriyorsunuz," diye mırıldandı Regis yavaşça, gümüşi balıkların OnKasaba'nın açgözlü halkına getirdiği zarar ziyandaki ironiyi düşünerek. Bu toplumlar var oluşlarını aşırı büyük, yumruk şeklindeki kafa kemikleri nedeniyle boğumbaş alabalığına borçluydular. Üç göl bütün dünyada bu değerli balığın yüzdüğü tek noktalardı. Bölge çorak ve vahşi olmasına, insansılarla, barbarlarla ve en dayanıklı binaları bile yerle bir edebilecek sürekli fırtınalarla dolu olmasına rağmen çabucak zengin olmanın cazibesiyle Diyarların en uzak köşelerinden kimseleri bile kendine çekiyordu.

Tabii kaçınılmaz olarak çoğu geldiği gibi geri gidiyordu. Buzyeli Vadisi insafsız iklimi olan ve sayısız tehlikeler içeren soğuk, renksiz, çorak bir bozkırdı. Köylüler için ölüm, alışıldık bir misafirdi ve Buzyeli Vadisi'nin sert gerçekleriyle başa çıkamayan herkesin peşindeydi.

Yine de boğumbaşların ilk keşfedildiği bu geçen yüzyıl içinde kasabalar hatırı sayılır derecede gelişmişlerdi. İlk olarak göl kenarındaki dokuz kasaba, artık hudut adamlarının tek başına dolanıp özellikle balık tutmak için iyi yerler aradığı barakalar olmaktan çıkmıştı. Onuncu köy Bryn Shander, şimdi surlarla çevrili ve birkaç bin kişilik halkın yaşadığı canlı bir şehir olsa da, o zamanlar sadece balıkçıların yılda bir buluşup Luskan'dan gelen tüccarlara hikayeler anlattığı, yalnızca tek kulübesi bulunan bir yerden ibaretti.

OnKasaba'nın eski günlerinde, yılın her mevsiminde, alabora olacak kadar şansız her kimseyi birkaç dakikada öldürebilecek derecede soğuk sulara sahip göllerdeki tek kişilik kürekli kayıklar bile nadir bir görüntüydü. Şimdi ise göllerdeki her kasabanın kendi bayrağını dalgalandıran bir tekne filosu vardı. Sadece balıkçı kasabalarının en büyüğü olan Targos, Maer Dualdon'da yüz kadar tekne yüzdürebiliyordu. Bunların bazıları on yada daha fazla kişilik mürettebatları olan iki direkli yelkenlilerdi.

Kavgaya karışmış olan teknelerden birinden bir ölüm çığlığı koptu ve çeliğin çeliğe vuruş tangırtısı yüksek bir sesle çınladı. Regis, ilk defaya mahsus olmamak üzere, acaba şu sorun çıkaran balıklar olmasa OnKasaba halkı için daha mı iyi olurdu diye merak etti.

Fakat buçukluk kabul etmeliydi ki OnKasaba onun için bir cennetti. Deneyimli, çevik parmaklan bir oymacının aletlerine kolaylıkla uyum sağlamıştı ve hatta kasabalardan birinin konsey sözcüsü olarak oylama ile seçilmişti. Kabul, Yalnızorman, On Kasaba içinde en kuzeydeki ve en küçüğüydü, sapına kadar haydutların saklandığı bir yerdi. Ama Regis yine de bu tayini bir şeref olarak düşünüyordu. Oldukça da elverişliydi. Yalmzorman'daki tek gerçek oymacı olan Regis, kasabadakiler arasında Onkasaba'nın baş şehri ve ticaret merkezi Bryn Shandefa düzenli olarak gidip gelmek için bir sebebi ve isteği olan tek kimseydi. Buçukluk için bu çok iyi bir lütuftu. Yalnızorman balıkçılarının avlarını pazara götüren ana kurye oldu, mallardan da yüzde on gibi iyi bir komisyon alıyordu. Ona kolay bir yaşam sürmeye yetecek kadar kemik sağlayan da buydu.

Yaz sezonunda ayda bir kez ve kışın her üç ayda bir, havalar müsaade ettikçe, Regis'in konsey toplantılarıyla ilgilenmesi ve bir sözcü olarak görevlerini yerine getirmesi gerekiyordu. Bu toplantılar Bryn Shander'da olurdu ve genellikle kasabalar arası balık tutma sahaları yüzünden çıkan önemsiz tartışmalarla geçse bile, çoğunlukla sadece birkaç saat sürerlerdi. Regis bu görevini, güney pazarına yaptığı yolculuklarda tekelini koruması için ödediği küçük bir bedel olarak görürdü.

Teknelerdeki kavga kısa sürede bitti. Sadece bir adam ölmüştü ve Regis de gökte yüzen bulutların sessiz eğlencesine geri döndü. Buçukluk omzunun üzerinden arkaya, Yalnızorman'ı oluşturan ağaçların kalın sıraları arasında benek benek duran onlarca kısa ahşap kulübeye baktı. Sakinlerinin kötü ününe rağmen, Regis bu kasabayı bölgedekilerin en iyisi olarak görürdü. Ağaçlar uluyan rüzgara karşı bir nebze korunma sağlıyor ve evler için iyi köşe başı mevkileri oluşturuyordu. Ormanın içindeki kasabayı, OnKasaba'nın seçkin bir üyesi olmaktan alıkoyan tek şey Bryn Shander'a olan uzaklığıydı.

Regis aniden yeleğinin altından yakut süsü çıkardı ve güneye doğru bin milden fazla mesafede bulunan Calimport'taki eski efendisinden arakladığı muhteşem mücevhere baktı.

"Ah Pook," diye derin düşüncelere daldı. "Keşke beni şimdi görebilseydin."

Elf, belindeki kınlarının içinde duran iki palaya davrandı ama yetiler hızla yaklaşıyordu. Drizzt iç güdüsel olarak en yakın canavarın saldırısını karşılamak için diğer tarafını feda ederek sola doğru döndü. Yeti koca kollarını ona doladığında sağ kolu çaresiz bir şekilde yan tarafına sıkışıp kaldı ama sol kolunu ikinci silahını çekmeye yetecek kadar serbest tutmayı başarabildi. Yetinin kıskacının acısına aldırmayan Drizzt, palasının kabzasını kalçasına sıkı sıkıya dayayıp saldırmakta olan diğer canavarın kendi hızıyla, kendini kıvrımlı kılıca batırmasını sağladı.

İkinci yeti çılgına dönmüş ölüm sancıları içinde geri çekildi ve palayı da beraberinde götürdü.

Geriye kalan canavar Drizzt'i cüssesi altında yere devirdi. drow ölümcül dişlerin boğazını yakalamaması için serbest olan eliyle deliler gibi uğraş veriyordu. Ama biliyordu ki daha güçlü olan rakibinin işini bitirmesi an meselesiydi.

Aniden Drizzt keskin bir çatlama sesi duydu. Yeti şiddetle titredi. Kafası garip bir şekilde buruştu ve alnının üzerinden yüzüne doğru kan ve beyin parçalan aktı.

"Geciktin, elf!" dedi tanıdık ve sert bir ses. Bruenor Battlehammer ağır canavarın elf dostunun üzerinde yatmakta olduğu gerçeğine aldırış etmeden, ölü rakibinin sırtında yürüdü. Artan sıkıntısına rağmen, cücenin uzun, sivri, genellikle kırık olan burnu ve gri çizgileri olsa da hâlâ alev kızılı sakalı Drizzt için sevindirici bir görüntüydü. "Aramaya çıkarsam, seni başın belada bulacağımı biliyordum!"

Rahatlamanın verdiği hisle ve tabii her zaman için hayret verici olan cücenin tavrı karşısında gülümseyen Drizzt, Bruenor baltasını kalın kafatasından kurtarmaya çalışırken canavarın altından sıyrılıp çıkmayı başardı.

"Kafası donmuş bir meşe kadar sert!" diye homurdandı cüce. Ayaklarını yetinin kulaklarının arkasına sıkıca bastırdı ve güçlü bir asılmayla baltasını kurtardı. "Peki senin şu kedicik nerede bakalım?"

Drizzt bir anlığına çantasını el yordamıyla araştırdı ve oniksten yapılma küçük bir panter heykelciği çıkardı. "Ben olsam Guenhwyvar'ı kedicik diye tanımlamazdım," dedi aşırı düşkün bir saygıyla. Yetinin altındaki düşüş sırasında hiçbir hasarın gelmediğinden emin olmak için işçiliğinin karmaşık detaylarını hissederek heykelciği ellerinin içinde döndürdü.

"Pöh, kedi kedidir!" diye ısrar etti cüce. "Peki ona ihtiyacın olduğu sırada neden burada değil?"

"Büyülü bir hayvanın bile dinlenmeye ihtiyacı vardır," diye açıkladı Drizzt.

"Pöh," diye söylendi Bruenor yine. "Bir drow ve bir kolcu, daha ne istersin ki düz ovada iki kabuklu tundra yetisine hazırlıksız yakalanıyorsa kesinlikle kötü bir gün olacak demektir!" Bruenor lekelenmiş baltasının keskin ucunu yaladı, sonra tiksinerek tükürdü.

"Pislik hayvanlar!" diye homurdandı. "Lanet şeyleri yiyemiyorsun bile!" Baltasının ucunu temizlemek için yere çaldı ve sonra Kelvin Yığını'na doğru paldır küldür yürümeye başladı.

Drizzt, heykelciği çantasına geri koydu ve diğer palasını canavardan geri almaya gitti.

"Hadisene be elf," diye azarladı cüce. "Gidecek beş milden fazla yolumuz var!" Drizzt kafasını salladı ve kanla lekelenmiş kılıcını ölü canavarın kürküne sildi. "Devam et Bruenor Battlehammer," diye fısıldadı gülümsemesinin altından. "Ve gayet iyi bil ki yolumuzun üstündeki her canavar senin geçişini oldukça iyi belleyip kafasını güvenle bir yerlerde saklı tutacaktır!"

Bal Likörü Salonu

OnKasaba'dan millerce kuzeyde, diyarların en kuzey ucu olan uçsuz bucaksız tundrada, kış donları daha şimdiden toprağı beyaz çıkıntılarla doldurup kalınlaştırmıştı. Reghed Buzulu'nun ayaz havasını taşıyan amansız

doğu rüzgarlarının soğuk ısırığını engelleyecek dağ ya da ağaç yoktu. Hareketli Buz Denizi'nin devasa aysbergleri yavaşça sürüklenip geçiyordu. Gökleri delen tepelerinin üzerinden uluyarak esen rüzgar, gelmekte olan mevsimin acı bir habercisiydi. Ve buna rağmen, yazı orada rengeyikleriyle birlikte geçiren göçebe kabileler, yarım adanın güney kesimindeki daha ılımlı denize doğru güneybatı istikametinde kıyı boyunca göç eden sürüyle birlikte yolculuk etmemişlerdi.

Ufuk çizgisinin ödün vermez düzlüğü, küçük bir köşesindeki yalnız bir kamp yeri ile bozulmuştu. Bir yüzyıldan fazla süre içersinde barbarların bu kadar kuzeyde yaptığı en büyük toplanmaydı. Seçkin kabilelerin liderlerine yer tesis etmek için geyik derisinden birkaç çadır, daire oluşturacak şekilde kurulmuştu ve hepsi kendi kamp ateşleriyle çevrelenmişti. Dairenin tam ortasında, kabilelerin her savaşçısını içine alabilecek şekilde tasarlanmış, geyik derisinden yapılma devasa bir otağ inşa edilmişti. Kabile halkları ona Hengorot, yani "Bal Likörü Salonu" derlerdi. Kuzey barbarları için burası, Savaş Tanrısı Tempus adına yiyecek ve içeceğin paylaşıldığı kutsal bir yerdi.

Salonun dışındaki ateşler bu gece hafifçe yanıyordu, çünkü en son teşrif edecek olan Kral Heafstaag ve Alageyik Kabilesi'nin ay batmadan önce kampa katılması bekleniyordu. Kamptaki bütün barbarlar Hengorot'ta toplanmış ve konsey öncesi şenliklerine başlamıştı. Her masanın üzerinde kocaman bal likörü sürahileri vardı ve iyi niyetli güç müsabakaları git gide büyüyen bir sıklıkla görülmeye başladı. Kabileler sık sık birbirileriyle savaşa tutuşsalar da Hengorot'ta bütün anlaşmazlıklar bir kenara bırakılırdı.

Saçak saçak altın renkli bukleleriyle, ağarmaya başlamış sakalıyla ve yanık yüzündeki derin tecrübe çizgileriyle güçlü kuvvetli bir adam olan Kral Beorg, vakarla masanın başına oturuyordu. Halkını temsil ettiğinden dik ve sert duruyordu, geniş omuzlan gururla gerilmişti. Buzyeli Vadisi barbarları, OnKasaba'nın ortalama bir sakininden bir kafa boyundan daha uzundu. Sanki bomboş tundranın engin ve uçsuz bucaksız genişliğine karşı bir avantaj sağlamak için filizlenmiş gibiydiler.

Gerçekten de yaşadıkları topraklara çok benziyorlardı. Üzerinde gezdikleri toprak gibi, çoğunlukla sakallı olan yüzleri güneşten yanmış ve sürekli rüzgar yüzünden çatlamıştı. Bu onlara kösele gibi bir deri, sert bir

görünüm ve yabancıları hoş karşılamayan kasvetli, ifadesiz bir maske sağlıyordu. Hiçbir ruhsal değerleri olmayan, zayıf, zenginlik düşkünü olarak gördükleri OnKasaba halkını küçümsüyoriardı.

Buna rağmen o zenginlik düşkünlerinden bir tanesi şu anda en kutsal toplantı salonlarında içlerinde duruyordu. Beorg'un hemen yanında deBernezan oturuyordu. Esmer saçlı bir güneyli olan adam, salonda barbar kabileleri arasında doğup büyümüş olmayan tek kişiydi. Gıkı çıkmayan deBernezan omuzlarını savunmacı bir şekilde kambur etmişti ve tedirginlikle etrafına bakmıyordu. Barbarların yabancıları pek de sevmediğinin ve içlerinden birinin, en genç olanının bile, güçlü ellerinin hafif bir darbesiyle adamı iki ayrı parçaya kırabileceğinin gayet iyi farkındaydı.

"Dik dur!" diye talimat verdi Beorg güneyliye. "Bu gece Kurt Kabilesi'yle birlikte içki kupası tokuşturuyorsun. Eğer korktuğunu anlarlarsa..." geri kalanını söylemedi, ama deBernezan barbarların zayıflara ne yaptığını çok iyi biliyordu. Küçük adam derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi.

Fakat Beorg da tedirgindi. Kral Heafstaag tundradaki baş rakibiydi. O da kendisininki kadar sadık, disiplinli ve sayıca fazla bir birliğe kumandanlık ediyordu. Geleneksel barbar baskınlarının tersine, Beorg'un planı OnKasaba'nın kesin fethi idi. Hayatta kalan balıkçıları esir etmek ve onların göllerden topladıkları zenginliklerle iyi bir yaşam sürmek. Beorg bunu, güvensiz göçebe yaşamlarını terk edip hiç bilmedikleri konforu bulabilmek adına halkı için bir fırsat olarak görüyordu. Şimdi her şey, sadece kişisel şan şöhret ve zafer dolu bir yağma ile ilgilenen acımasız kral Heafstaag'e bağlıydı. OnKasaba karşısında zafer kazanılsa bile Beorg biliyordu ki, eninde sonunda kendisini bu güce kavuşturan ateşli kana susamışlıktan kolay kolay vazgeçmeyen rakibiyle başa çıkmak zorunda kalacaktı. Bu, Kurt Kabilesi Kralı'nın daha sonra aşması gereken bir köprüydü; şimdi ana mesele ilk etaptaki fetihti ve eğer Heafstaag uzlaşmayı reddederse diğer küçük kabilelerin müttefiklikleri iki kabile arasında bölünecekti. Hemen ertesi gün bir savaş çıkabilirdi. Bu bütün halkı için harap edici olurdu. Daha evvelki savaşlardan kurtulmayı başarmış olsalar bile, barbarlar gelmekte olan kış içinde acımasız bir savaşa tutuşmuş olacaktı. Rengeyikleri güney

çayırlarına gitmek üzere ayrılalı uzun zaman geçmişti ve yollardaki mağaralar stoklanmamıştı. Heafstaag kurnaz bir liderdi; bu geç tarihte kabilelerin önceki planlarını izlemeye niyetli olduklarını biliyordu ama Beorg, rakibinin ne gibi şartlar öne süreceğini merak ediyordu.

Beorg, toplanmış kabileler arasında hiçbir büyük çatışmanın meydana gelmemiş olmasından memnundu ve bu gece, hepsi ortak salonda buluştuklarında atmosfer kardeşçe ve arkadaş canlısıydı. Hengorot'taki her sakalın üzerinde içki köpüğü vardı. Beorg ortak bir düşman karşısında, söz verilmiş bir başarının etkisiyle kabilelerin birleşmesi konusunda kumar oynuyordu. Her şey iyi gitmişti... şimdilik.

Ama hâlâ her şeyin anahtarı yabani Heafstaag idi.

Heafstaag'in birliğinin ağır çizmeli ayakları, kararlı yürüyüşleriyle yeri sallıyordu, iri yarı, tek gözlü kral, tören alayına bizzat öncülük ediyordu. Kocaman, hareketli adımları tundra göçebelerinin belirgin bir işaretçisiydi. Beorg'un teklifi ilgisini çekmişti ve kışın erken gelişine karşı tedbirliydi. Katı kral bu yüzden sadece kısa aralıklarla dinlenip yemek için durarak soğuk geceler boyunca dosdoğru yol almayı seçmişti. Öncelikli olarak savaş sırasındaki amansız ustalığıyla tanınsa da, Heafstaag her adımını dikkatle atan bir liderdi. Bu etkileyici yürüyüş diğer kabileler tarafından halkına gösterilen saygıya saygı katacaktı ve Heafstaag de elde edebileceği her avantajın üstüne atılmada çabuk davranırdı.

Hengorot'ta hiçbir sorun çıkacağını düşünmüyordu. Beorg'a çok derin bir saygı beslerdi. Daha evvel Kurt Kabilesi Kralı ile er meydanında iki kez karşılaşmış ama ona karşı elle tutulur hiçbir zafer elde edememişti. Eğer Beorg'un planı ilk bakışta olduğu kadar gelecek vaat eden bir plansa, Heafstaag de ona katılacaktı ve sadece liderlikte sansın kralla eşitlik konusunda ısrar edecekti. Kasabaları fethettikten sonra, kabile halkının göçebe hayatını bırakıp da boğumbaş alabalığı ticareti ile dolu yeni bir yaşamdan memnun olacağı görüşünü hiç önemsemiyordu. Eğer ona savaş heyecanı ve kolay bir zafer getirecekse Beorg'un fantezilerine devam etmesine izin vermeye niyetliydi. Bekleyecekti yağmalar yapılsın ve uzun kış için sıcak bir yer elde edilsin, sonra esas anlaşmayı değiştirip ganimeti yeniden bölüştürürdü.

Kamp ateşlerinin ışıkları görünür olduğunda, birlik adımlarını hızlandırdı. "Şarkı söyleyin, benim şerefli savaşçılarım!" diye emretti Heafstaag. "Yürekten ve gür söyleyin! Toplanmış olanlar Alageyik Kabilesi'nin gelişi karşısında titresinler!"

Beorg, Heafstaag'in gelişinin sesine kulak kabarttı. Rakibinin taktiklerini iyi bildiğinden, Tempus'un Şarkısı'nın ilk notaları gecenin içinden gümbürdemeye başladığında bir parça olsun şaşırmamıştı. Sarışın kral çabuk davranıp masalardan birinin üzerine fırladı ve toplantıdakileri sessizliğe çağırdı. "Dinleyin, kuzey halkı!" diye haykırdı. "Şarkı Müsabakası'na kulak verin!"

Adamlar oturdukları yerden fırlayıp bir araya toplanmakta olan kabilelerinin yanında yerlerini almak için koşuşturmaya başladığında bir karmaşadır aldı Hengorot'u. Her ses Savaş Tanrısı'nın nakaratıyla yükseliyordu. Kahramanca işler ve er meydanındaki şeref dolu ölümler hakkındaydı bu nakarat. Bu nağme, daha ilk sözlerini konuşmayı öğrenen her barbar oğlana öğretilirdi, çünkü Tempus'un Şarkısı'na, bir kabilenin gücünün ölçüsü gözüyle bakılırdı. Kabileden kabileye değişen tek kısım, şarkı söyleyenlerin adının geçtiği nakaratlardı. Şimdi savaşçılar gittikçe yükselen ses perdeleriyle söylüyorlardı, çünkü şarkı müsabakasının amacı; Savaş Tanrısı'na yapılan çağrılar arasında kiminkinin Tempus tarafından en net duyulduğunu belirlemekti.

Heafstaag adamlarına Hengorot'un girişine doğru öncülük etti. Salonun içinde Kurt Kabilesi'nin çağrılan diğerlerini bariz bir şekilde bastırıyordu, ama Heafstaag'in savaşçılarının gücü de Beorg'un adamlarına denkti.

Diğer kabileler Kurt ve Alageyik kabilelerinin üstünlüğü karşısında bir bir sessizleştiler. Müsabaka geriye kalan iki kabile arasında birçok dakika boyunca devam etti. İki taraf da ilahlarının gözündeki üstünlüklerinden vaz geçmeye niyetli değildi. Bal Likörü Salonu'nün içinde, yenilen kabilelerin fertleri ellerini silahların atmışlardı. Daha evvel şarkı müsabakasından kesin bir galip çıkmadığı için bir kereden fazla savaş patlak vermişti.

En sonunda otağın cebi açıldı ve içeri Heafstaag'in sancak taşıyıcısı girdi. Uzun ve mağrur bir gençti, etrafındaki her şeyi itinayla tartan dikkatli gözleri yaşını maskeliyordu. Dudaklarının arasına balina kemiğinden bir

boru koydu ve net bir nota çaldı. Adetlere bağlı olarak iki kabile de aynı anda şarkı söylemeyi kesti.

Sancaktar, ev sahibi krala doğru oda boyunca yürüdü. Gözleri Beorg'un heybetli görünümü karşısında ne kırpıyor ne de başka bir yöne çevriliyordu. Fakat Beorg genç adamın rolünü iyi ezberlemiş olduğunu görebiliyordu.

"İyi yürekli Kral Beorg," diye başladı sancaktar, bütün o kargaşa dindiğinde, "ve toplanmış diğer krallar. Alageyik Kabilesi, Tempus adına birlikte olalım diye, Hengorot'a girmek ve sizinle bal likörü paylaşmak için destur istemektedir."

Beorg beklenmedik bir gecikmeyle genç adamın soğukkanlılığını sarsıp sarsamayacağını görmek için teşrifatçıyı biraz daha süzdü.

Ama teşrifatçı, ne mızrak gibi delip geçen bakışlarını başka yöne çevirdi, ne de gözlerini kırptı. Çenesi sert ve kendinden emin bir şekilde dimdik duruyordu.

"Destur," diye yanıtladı Beorg, etkilenmiş bir şekilde. "Ve tanıştığımıza memnun oldum." Sonra mırıldandı. "Heafstaag'in de senin sabrına sahip olmayışı ne yazık."

"Sizlere Alageyik Kabilesi'nin Kralı Heafstaag'i takdim ediyorum," diye haykırdı teşrifatçı net bir sesle.

"Güçlü Hrothulf'un torunu, Cesur Angaar'ın oğlu; o ki üç koca ayı öldürmüş; iki kere güneydeki Termalaine'i fethetmiş; Ayı Kabilesi'nin Kralı Raag Doning'i tek bir dövüşte tek bir darbeyle öldürmüş..." (bu Ayı Kabilesi'nde kıpırdanmalara sebep oldu, özellikle de kralları olan Raag Doning'in oğlu Haalfdane'in kıpırdanmasına.) Teşrifatçı birçok dakika boyunca devam etti, Heafstaag'in uzun ve şanlı kariyeri boyunca elde ettiği her marifeti, her şerefi, her unvanı liste halinde verdi.

Tıpkı şarkı müsabakasının kabileler arası bir yarışma olması gibi, unvanların listelenmesi de bireyler arası bir yarışmaydı. Özellikle de kahramanlıkları ve güçleri dosdoğru adamlarına yansıyan krallar için. Beorg o anda dehşete kapıldı, çünkü rakibinin listesi kendininkini bile

aşmıştı. Biliyordu ki Heafstaag'in en son gelmesinin sebeplerinden biri de listesinin toplanan herkes tarafından muntazam bir şekilde duyulmasını sağlamaktı. Bu adamlar günler önce, ilk geldikleri vakit Beorg'un teşrifatçısını özel görüşmeler sırasında dinlemişlerdi. Ziyaretçi kralların teşrifatçıları sadece geldikleri vakit orada bulunan kabilelere konuşma yapabilirken, toplanan her kabileye kendi listesini duyurma fırsatı ev sahibi olan kralların bir avantajıydı. En son olarak ve bütün kabilelerin bir arada toplandığı bir zamanda gelerek, Heafstaag bu avantajı da yok etmişti.

En sonunda sancaktar sözünü bitirdi ve salon boyunca geri dönüp kralı için otağ cebini açık tuttu. Heafstaag, Beorg ile yüzleşmek için kendinden emin adımlarla Hengorot boyunca yürüdü.

Eğer adamlar Heafstaag'in kahramanlık listesinden etkilendilerse görünüşü karşısında kesinlikle hayal kırıklığına uğramadılar. Kızıl sakallı kral iki metreyi aşkın bir boydaydı ve Beorg'unkini bile yanında cüce bırakan fıçı gibi bir bel ölçüsüne sahipti. Ve Heafstaag savaş yaralarını gururla sergiliyordu. Gözlerinden biri rengeyiği boynuzuyla deşilmişti ve sol eli bir kutup ayısıyla dövüştüğü sırada feci şekilde buruşmuştu. Alageyik Kabilesi'nin Kralı tundradaki her adamdan daha fazla savaş görmüş geçirmişti ve görünüşe göre daha bir çoğunda savaşmaya hazır ve istekliydi.

İki kral bir süre birbirilerine sertçe göz gezdirdiler, ikisi de ne gözlerini kırptı ne de bakışlarını kaçırdı.

"Kurt mu, yoksa Alageyik mi?" diye sordu Heafstaag en sonunda. Daha karara bağlanmamış bir şarkı müsabakasının ardından sorulan resmi soruydu bu.

Beorg en münasip cevabı vermeye dikkat etti. "Hoş geldiniz ve hoş yarıştık," dedi. "Bırakalım bu işe bir tek Tempus'un keskin kulakları karar versin, ki tanrının kendisi bile böyle bir seçim yapmakta zorlanacaktır."

Formalitelerin muntazam bir şekilde yerine getirilmesiyle Heafstaag'in yüzündeki gerginlik dindi. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle rakibine bakıyordu. "Hoş gördük, Kurt Kabilesi'nin Kralı Beorg. Seninle yüzleşmiş

olmak ve ölümcül mızrağının ucundan kendi kanımın damladığını görmemek benim için ne büyük şans!"

Beorg Heafstaag'in arkadaşça sözleri karşısında şaşırmıştı. Bir savaş konseyi için daha iyi bir başlangıç umamazdı. Kendisine yapılan iltifata aynı kalitede karşılık verdi. "Ya da senin acımasız baltanın kesin darbesinden kaçmak zorunda kalmamak!"

Beorg'un yanında duran esmer saçlı adama gözü iliştiğinde, Heafstaag'in yüzündeki gülümseme anında uçuverdi. "Hangi hakla, kahramanlıkla ya da kan bağıyla bu zayıf güneyli Tempus'un Bal Likörü Salonu'nda bulunuyor?" diye sordu kızıl sakallı kral. "Onun yeri kendi türünün, ya da en azından kadınların yanıdır!"

"Sözüme güven, Heafstaag," diye açıkladı Beorg. "Bu deBernezan, zaferimiz için yapılan büyük bir transfer. Bana getirdiği bilgiler çok değerli, çünkü OnKasaba'da iki kıştan daha fazla bir süre geçirmiş."

"Bu işte ne gibi bir rol oynuyor?" diye bastırdı Heafstaag.

"Bize bilgi veriyor," diye tekrarladı Beorg.

"Bu geçmişteydi," dedi Heafstaag. "Şimdi bizim için ne değeri var? Kesinlikle bizimkiler gibi savaşçıların yanında cenk edemez."

Beorg deBernezan'a, kendi ceplerini doldurmak için halkına acınası bir şekilde ihanet eden bu köpeğe karşı olan küçümseyişini yutarak bir bakış fırlattı. "Söyleyeceğini söyle bakalım, güneyli. Ve dua et de Tempus kendi çayırında senin zavallı kemiklerin için bir yer bulsun!"

deBernezan, Heafstaag'in çelik gibi bakışlarına karşılık vermeye çalıştı ama başaramadı. Boğazını temizledi, elinden geldiğince kendinden emin ve yüksek sesle konuştu. "Kasabalar fethedildiğinde ve zenginlikleri ele geçirildiğinde, güney pazarını bilen birine ihtiyacınız olacak. İşte o biri benim."

"Ne karşılığında?"

"Rahat bir yaşam," diye cevapladı deBernezan. "Saygıdeğer bir mevki ve başka hiçbir şey."

"Pöh!" diye burnundan soludu Heafstaag. "Eğer kendi halkına ihanet ediyorsa, bize de ihanet eder!" Devasa kral kemerinden baltasını çıkarttı ve deBernezan'a doğru savurdu. Beorg bu kritik anın bütün planı suya düşüreceğini bildiği için yüzünü buruşturdu.

Heafstaag ezilip büzülmüş eliyle deBernezan'in yağlı kara saçlarına yapıştı ve küçük adamın kafasını yana doğru çekip boynundaki deriyi açık bıraktı. Baltasını kudretle hedefe doğru savurdu, bakışları güneylinin yüzüne odaklanmıştı. Törelerin esnemez kurallarına aykırı bile olsa, Beorg bu an için deBernezan'ı gayet iyi eğitmişti. Küçük adam eğer direnmeye çalışırsa mutlaka öleceği konusunda açık bir şekilde uyarılmıştı. Ama eğer bu darbeyi kabul ederse, ki Heafstaag sadece onu test ediyordu, hayatı muhtemelen kurtulurdu. Bütün iradesini toplayan deBernezan bakışlarını Heafstaag üzerine kilitledi ve yaklaşan ölüm karşısında yüzünü buruşturmadı.

En son anda Heafstaag baltanın yönünü değiştirdi, kesici yeri güneylinin boğazına bir kıl inceliğinde mesafeden ıslık çalarak geçti. Heafstaag adamı bıraktı, ama onu tek gözünün şiddetli hapsinde tutmaya devam etti.

"Dürüst bir adam seçtiği krallarından gelecek her yargıyı kabul eder," diye ilan etti deBernezan, sesini elinden geldiğince kontrol etmeye çalışarak.

Hengorot'taki herkesten bir tezahürat koptu ve Heafstaag, Beorg ile yüzleşmek için döndüğünde gürültü kesildi. "Lider kim olacak?" diye sordu dev dosdoğru bir şekilde.

"Şarkı müsabakasını kim kazandı?" diye cevapladı Beorg.

"Anlaştık o zaman, iyi yürekli kral," diye selamladı Heafsaag rakibini. "Öyleyse sen ve ben birlikte yöneteceğiz ve hiç kimse bizim hükmümüze karşı gelmeyecek!"

Beorg başını salladı. "Buna cüret edene ölüm!"

deBernezan derin bir nefes aldı ve bacaklarını rahat bıraktı. Eğer Heafstaag ve hatta Beorg dahi, ayaklarının arasındaki su birikintisini fark etseydi hayatını kesinlikle kaybederdi. Bacaklarını tekrar heyecanla salladı ve etrafına bakındı, genç sancaktarın kendisine baktığını gördüğünde dehşete kapıldı. Gelmekte olan rezilliği ve ölümü karşısında deBernezan'in beti benzi attı. Sancaktar beklenmedik bir şekilde kafasını çevirip gülümsedi, ama sert halkı için beklenmedik bir merhamet sergileyerek hiçbir şey söylemedi.

Heafstaag kollarını kafasının üzerine kaldırdı, bakışlarını ve baltasını çatıya doğru yükseltti. Beorg da belindeki baltayı kaptı ve çabucak onun hareketinin aynısını yaptı. "Tempus!" diye haykırdılar koro halinde. Sonra birbirlerine son bir kez daha bakıp, kalkan tutan kollarım baltalarıyla keserek, baltalarını kendi kanlarıyla ıslattılar. Aynı anda döndüler ve silahlarını salonun öbür tarafına fırlattılar. İki balta da aynı bal likörü fıçısına saplanıp kaldı. En yakındaki adam hemencecik eline maşrapalar geçirdi ve krallarının kanıyla kutsanmış bal likörünün dökülen ilk damlalarını yakalamak için acele etti.

"Senin onayına sunmak için bir plan çizdim," dedi Beorg, Heafstaag'e.

"Daha sonra, soylu dostum," diye yanıtladı tek gözlü kral. "Bırakalım bu gece, bizi bekleyen zaferi kutlamak için yiyip içtiğimiz bir gece olsun."

Beorg'un omzuna hafifçe vurdu ve tek gözünü kırptı. "Geldiğim için memnun olmalısın, çünkü böyle bir toplantı için feci şekilde hazırlıksızmışsın," dedi içten bir kahkahayla. Beorg ona meraklı gözlerle baktı ama Heafstaag şüphelerini dindirmek için ikinci kez garip bir şekilde göz kırptı.

Şehvetli dev adam, aniden parmaklarını çayır teğmenlerinden birine doğrulttu ve şakacıktan takılarak ezeli rakibini dirseğiyle dürttü.

"Kadınları getirin!" diye emretti.

Kristal

Sadece karanlık vardı.

Şükürler olsun ki neler olduğunu ve nerede bulunduğunu hatırlayamıyordu. Sadece karanlık vardı, rahatlatıcı bir karanlık.

Sonra yanaklarında buz gibi bir yanma başladı ve onun sessiz kendinden geçmişliğini alıp götürdü. Yavaş yavaş gözlerini açmak zorunda kaldı, ama gözlerini kıstığında bile kör edici parlaklık çok şiddetliydi.

Karın içinde yüzükoyun yatıyordu. Etrafında dağlar kule gibi yükseliyordu, sivri tepeleri ve derin kar örtüsü ona nerde olduğunu hatırlattı. Onu Dünyanın Omurgası'na bırakmışlardı. Ölüme terk etmişlerdi.

Akar Kessell'in en sonunda kaldırmayı başarabildiği başı zonkluyordu. Güneş parıl parıl parlıyordu ama acımasız soğuk ve girdap gibi dönen rüzgarlar parlak ışınların gönderebileceği bütün ısıyı yok ediyordu. Bu yüksek mevkide mevsim her zaman kıştı ve Kessell'in üzerinde, onu soğuğun öldürücü ısırığından korumak için yalnızca incecik cüppesi vardı.

Onu ölüme terk etmişlerdi.

Debelenerek ayağa kalktı, dizlerine kadar beyaz karın içine battı ve etrafına bakındı. Kessell aşağıda, çok uzakta derin bir geçitten kuzeydeki tundraya doğru geri giden, geçit vermez uğursuz dağ dizisinin etrafından dolaşan patikaların bulunduğu yere baktı. Luskan'a dönüş yolculuğuna başlamış büyücüler kervanının kara beneklerini gördü. Onu aldatmışlardı. Şimdi anlıyordu ki onların Kızıl Morkai'den kurtulma konusundaki namussuz tasarılarındaki piyondan başka bir şey değildi.

Eldeluc, Alacalı Dendybar ve diğerleri.

Ona büyücü unvanı vermek gibi bir niyetleri hiç olmamıştı.

"Nasıl bu kadar aptal olabildim?" diye inledi Kessell. Morkai'nin, ona şimdiye kadar bir nebze saygı göstermiş tek kişinin görüntüleri suçluluk duygusuyla yüklü bir sisin içinde aklında canlanıyordu. Büyücünün tatması için ona izin verdiği bütün o neşeleri hatırladı. Morkai bir keresinde

uçmanın özgürlüğünü hissedebilmesi için onu bir kuşa çevirmişti; ve bir keresinde de sualtının bulanık dünyasını görebilmesi için bir balığa.

Ve o ise, bu muhteşem adama bir hançerle teşekkür etmişti.

Patikanın çok aşağısında ayrılmakta olan büyücüler, Kessell'in dağ duvarlarında yankılanan ıstırap dolu feryadını duydular.

Eldeluc gülümsedi, planlarının mükemmel bir şekilde başarıya ulaştığı konusunda tatmin oldu ve atını mahmuzladı.

Kessell karın içinde bata çıka ilerliyordu. Neden yürüdüğünü bilmiyordu gidebileceği hiçbir yer yoktu ki. Kessell için hiç kaçış yoktu. Eldeluc onu tas şeklinde, karla kaplı bir çukurluğa bırakmıştı ve parmakları uyuşup hissizleştiği için tırmanıp kaçma gibi bir şansı da yoktu.

Yeniden bir büyücü ateşi meydana getirmeyi denedi. Uzattığı avucunu gökyüzüne doğru tuttu ve takırdayan dişleri arasından güç sözlerini söyledi.

Hiçbir şey olmadı.

Bir tutam duman bile yoktu.

Böylece yeniden hareket etmeye başladı. Bacakları ağrıyordu; ayak parmaklarından birkaçının şimdiden sol ayağından düşüp gittiğine inanacaktı nerdeyse. Ama bu berbat şüpheyi doğrulamak için çizmesini çıkarmaya cüret edemiyordu.

İlk geçişinde ardında bıraktığı izleri takip edip yeniden çanağın içinde daireler çizerek dolaşmaya başladı. Aniden kendini merkeze doğru yön değiştirirken buldu. Nedenini bilmiyordu ve coşmuş bir halde ilerlerken nedenini bulmaya çalışmak için durmadı. Bütün dünya bembeyaz bir bulanıklığa dönüşmüştü. Donmuş, beyaz bir bulanıklık. Kessell düştüğünü hissetti. Karın dondurucu ısırığını yeniden yüzünde hissetti. Aşağıdaki uzuvlarının sonunun geldiğini haber veren ürpertileri hissetti.

Sonra hissettiği... sıcaklıktı.

Önce fark edilemez derecedeydi ama muntazam olarak güçleniyordu. Bir şeyler onu çağırıyordu. Hemen aşağısındaydı, karın altına gömülmüştü. Aradaki bu donmuş engele rağmen Kessell onun hayat veren sıcaklığını hissedebiliyordu.

Kazdı. Yaptığı şeyi hissedemeyen ellerine gözleriyle kılavuzluk ederek, hayatını kurtarmak için kazdı. Sonra katı bir şeye gelip çattı ve ısının yoğunlaştığını hissetti. Üzerinde kalan karları silmek için debelenerek en sonunda onu çekip çıkarmayı başarabildi. Gördüğü şeyin ne olduğunu anlayamıyordu. Bunun sebebini coşkusuna bağladı. Akar Kessell, donmuş ellerinde dört köşeli, buz saçağına benzeyen bir şey tutuyordu. Yine de sıcaklığı vücuduna akıyordu ve kıpırtıları hissediyordu, ama bu sefer uzuvlarının yeniden doğuşunu haber veriyorlardı.

Kessell'in neler olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ve bunu biraz olsun umursamıyordu. Şimdilik yaşam için bir umut bulmuştu ve bu da yeterliydi. Kristal parçasını göğsüne bastırdı ve oyuğun kayalarla dolu duvarına doğru geri yürüyüp bulabileceği en korunaklı bölgeyi aradı.

Küçük bir sarkıtın altına, kristalin ısısının karı erittiği minik bir yere kıvrılan Akar Kessell, Dünyanın Omurgası'ndaki ilk gecesini sağ olarak atlatmıştı. Uykusunda ona eşlik eden kristal parçasıydı; yani sayısız çağlar boyunca onun gibi birinin gelmesi için o çukurlukta beklemiş, kadim ve bilinçli bir antika olan Crenshinibon. Yeniden uyandırılmıştı ve daha şimdiden zayıf iradeli Kessell'i kontrol altına almak için kullanacağı yolları düşünüp taşınıyordu. Bu, dünyanın en erken günlerinde yaratılmış bir antikaydı, onun gücünü araştıran şeytani efendilerin ümidini yitirmesine sebep olacak şekilde yüzyıllardır gizlenmiş bir cazibeydi.

Crenshinibon başlı başına bir muamma idi; gücünü günün ışığından çekip emen oldukça karanlık, şeytani bir kuvvet. Bir yıkım aracı, bir büyücülük aletiydi. Ona sahip olanlar için hem bir sığınak hem de bir yuvaydı. Ama Crenshinibon'un güçlerinin arasında en başta geleni, sahibine verdiği kudretti.

Akar Kessell başına ne geldiğinden habersiz bir şekilde rahatça uyudu. Bildiği tek şey ve umursadığı tek şey hayatının henüz sona ermediğiydi. Sebepleri pek yakında öğrenecekti. Eldeluc, Dendybar ve diğerleri gibi

kendini beğenmiş köpeklerin planlarında bir daha asla maşa rolünü üstlenmeyecekti.

Kendi hayallerindeki Akar Kessell olacaktı ve herkes onun önünde saygıyla eğilecekti.

"Saygı," diye mırıldandı rüyasının derinlerinden. Crenshinibon'un ona gösterdiği bir rüyaydı bu.

Akar Kessell, Buzyeli Vadisi Tiranı.

Kessell hiç göremeyeceğini umduğu şafak vaktinde uyandı. Kristal parçası onu gece boyunca korumuştu, fakat sadece donmasını engellemekten daha fazla bir şeyler de yapmıştı. O sabah Kessell kendini garip bir şekilde değişmiş hissediyordu. Bir gece önce sadece canını düşünüyordu, daha ne kadar hayatta kalabileceğini merak ediyordu. Ama şimdi hayatının vasfını düşünüyordu. Hayatta kalmak artık bir sorun değildi. İçinde akmakta olan gücü hissediyordu.

Oyuğun kenarından beyaz bir geyik sekip sıçradı.

"Geyik eti," diye fısıldadı Kessell yüksek sesle. Avının yönünde parmağını uzattı ve bir büyünün emir sözcüklerini söyledi. Kanında dolaşan gücü hissedince heyecanla içi kıpır kıpır oldu. Elinden kavurucu beyaz bir ok fırlayıp hayvanı olduğu yere devirdi.

"Geyik eti," diye ilan etti, yaptığı iş için bir kez daha düşünmeden zihinsel olarak hayvanı havaya kaldırıp kendine doğru getirdi. Telekinesis , Kessell'in tek hocası Kızıl Morkai'nin hatırı sayılır repertuarında bile olmayan bir büyüydü. Açgözlü Kessell uzun zamandır sahip olamadığı yeteneklerin bir anda ortaya çıkışını durup da düşünmedi, zaten kırık parça buna izin vermezdi.

Şimdi kırık parça sayesinde yiyecek yemek ve ısınacak sıcak bir sığınak bulmuştu. Yine de bir büyücünün bir şatosu olmalıdır, diye düşündü. En karanlık sırlarını rahatsız edilmeden çalışabileceği bir yer. Bu sorununa bir cevap arayarak kırık parçaya baktı ve ilk kristalin hemen yanında aynısının kopyalanmış halinin durduğunu gördü. Kessell içgüdüsel olarak (kendisi

öyle zannediyordu, halbuki, ona yol gösteren Crenshinibon'un bir diğer bilinçaltı tavsiyesiydi) isteğini yerine getirmekte oynayacağı rolü anladı. Orijinal parçayı yaydığı ısıdan ve güçten hemencecik tanıyıverdi, ama ikincisi de oldukça ilgisini çekmişti. Kendine ait etkileyici bir aurası vardı. Kırık parçanın kopyasını aldı ve onu çukurun merkezine taşıyıp derin karın içine gömdü.

"Ibssum dal abdur," diye mırıldandı, neden söylediğini, hatta ne anlama geldiğini bile bilmeden.

Antikanın imgesinin içindeki güç büyümeye başladığında Kessell geri çekildi. Kristal parçası güneş ışınlarını yakaladı ve derinliklerine çekti. Çukurluğu çevreleyen alan, sanki bu şey gün ışığını çalmışçasına bir gölge içine büründü. İçsel ve ritmik bir ışıkla kalp gibi atıyordu.

Sonra büyümeye başladı.

Temel halinde genişleyip neredeyse bütün çukuru kapladı ve Kessell bir an için kayalıklara sıkışarak ezileceğinden korktu. Kristalin genişlemesiyle uyumlu bir şekilde tepesi de, boyutlarını güç merkezininkiyle aynı tutarak gündüz göğüne doğru yükseldi. Ve sonra tamamlanmıştı işte. hâlâ Crenshinibon'un aynı görüntüsüydü, ama şimdi bir mamut boyu orantısındaydı.

Kristalden bir kule. Her nasılsa Kessell kristal parçası hakkında bildiği her şeyi nasıl biliyorduysa aynı yolla adını da biliyordu.

CryshalTirith.

Kessell en azından CryshalTirith'te kalarak ve etrafta dolaşacak kadar bahtsız hayvanlarla ziyafet çekerek halinden memnun olabilirdi. Hırslı olmayan köylüler arasında geçen yetersiz bir özgeçmişi vardı ve mevkiinin ötesindeki istekler konusunda alenen böbürlense de güçlüler karşısında gözü korkardı. Sıradan ayak takımından çıkıp da ün yapan kimselerin bunu nasıl ve neden başarabildiğini anlayamıyordu. Hatta diğerlerinin

başarılarının ve kendi başarısızlıklarının kaderin gelişigüzel bir seçimi olduğu konusunda kendi kendine yalanlar bile söylemişti.

Şimdi elinin altında, onunla ne yapacağı hakkında hiçbir fikri olmadığı bir kudret vardı.

Ama Crenshinibon hayata dönüşünü, çelimsiz bir insan için bir pansiyon ve avcı olarak harcamayacak kadar çok uzun süre beklemişti. Kessell'in bu kararsız zayıflığı, esasında antikanın bakış açısına göre olumlu bir nitelikti. Belli bir süre sonra, gönderdiği gece mesajlarıyla Kessell'i her türlü emeline alet edebilecekti.

Ve Crenshinibon'un zamanı vardı. Antika yeniden fethetmenin heyecanı karşısında çok arzuluydu. Ama birkaç kısa sene, dünyanın şafağında yaratılmış bu ziynete uzun bir süre gibi gelmiyordu. Bu mızmız Kessell'i kendi gücüne yaraşır bir kalıba sokacaktı, zayıf adamı kendisinin yıkım mesajını iletmesi için demir yumruklu bir eldivene çevirecekti. Dünyanın bundan önceki mücadelelerinde yüzlerce kez yaptığı gibi, evrensel düzlemlerin herhangi birinden, düzenin korkunç ve acımasız düşmanlarından bazılarını yaratıp kendine göre yetiştirecekti.

Yine böyle yapacaktı.

Aynı gece Kessell, CryshalTirith'in dayalı döşeli ve konforlu ikinci katında uyurken fetih rüyaları gördü. Luskan gibi bir şehre karşı başlatılmış şiddetli bir sefer değildi bu. Hatta sınır yerleşimi olan OnKasaba köylerine karşı yapılan bir savaş niteliğinde bile değildi. Krallığı için daha az hırslı ve daha fazla gerçekçi bir başlangıçtı. Goblin kabilelerini kendine hizmet etmeye zorladığını, onları her ihtiyacını karşılayan özel kadrosunu oluşturmak için kullandığını gördü rüyasında. Ertesi sabah uyandığında rüyasını hatırladı ve bu fikirden hoşlandığını fark etti.

Kessell o sabahın ilerleyen vakitlerinde kulenin üçüncü katını keşfe çıktı. Tıpkı diğer odalara benziyordu. Pürüzsüz fakat taş sertliğinde kristalden oluşan bu oda çeşit çeşit büyülü nesnelerle dolu oluşuyla diğerlerinden ayrılıyordu. Aniden belirli bir vücut hareketi yapıp Morkai'nin yanındayken duymuş olduğunu sandığı büyülü bir emir sözünü söyleme hissi geldi içine. Bu hisse razı oldu ve odadaki aynalardan birinin

derinlerindeki boyut kapısı aniden gri bir sisle dönmeye başladığında hayretle bakakaldı. Sis kalktığında gözünün önüne bir görüntü geldi.

Kessell bu alanın bir vadiyi tasvir ettiğini anladı. Eldeluc, Alacalı Dendybar ve diğerlerinin onu ölüme terk ettiği yolun kısa bir mesafe aşağısına bakıyordu.

Arazinin üzeri kamp kurmakta olan bir goblin kabilesiyle doluydu. Bunlar muhtemelen göçebeydi, çünkü savaş birlikleri, yaptıkları akınlarında dişileri ve gençleri yanlarında pek nadiren getirilerdi. Dağların eteklerini yüzlerce mağara beneklendir mis ti ama bunlar bile ork, goblin, ogre ve hatta daha güçlü canavarların kabilelerini barındıracak kadar çok değillerdi. Bu inler için verilen kavga vahşiceydi ve daha zayıf olan goblin kabileleri ya yüzeye çıkmaya zorlanıyor, ya esir ediliyor ya da katliama maruz kalıyordu.

"Ne kadar da elverişli," diye düşündü Kessell, rüyasının konusunun bir rastlantı mı yoksa bir kehanet mi olduğunu merak ederek. Başka bir ani itici güçle iradesini aynanın içinden goblinlere doğru yöneltti. Meydana gelen sonuç onu şaşkına çevirdi.

Bütün goblinler aynı anda, hallerine bakılırsa kafaları karışmış bir şekilde, bu görünmeyen kudretin olduğu yöne doğru döndüler. Savaşçılar endişeyle sopalarını ve taştan baltalarını kaldırdılar ve kadınlar ile çocuklar grubun arkasına doğru kaçıştı.

Sopasını savunmacı bir tavırla önünde tutan daha irice bir goblin, muhtemelen liderleri, askerlerinin ilerisine doğru birkaç tedirgin adım attı.

Kessell yeni bulduğu kudretin büyüklüğü karşısında düşüncelere dalarak çenesini kaşıdı.

"Bana doğru gel," diye seslendi goblin reisine. "Karşı koyamazsın!"

Kabile kısa bir süre sonra çanak şeklindeki vadiye geldi. Bir yandan kulenin tam olarak ne olduğunu ve nereden çıkıp geldiğini anlamaya uğraşırken diğer yandan güvenli bir mesafe uzağında durdular. Kessell yeni

yuvasının ihtişamına hayran kalmalarına izin verdi, sonra yeniden reise seslendi. Onu CryshalTirith'e yaklaşması için zorladı.

Goblin kendi iradesine karşı, kabilesinin saflarından ayrılıp yürüdü. Kulenin zemin katının önüne gelene kadar attığı her adımda bir savaş verdi. Kapı falan göremiyordu, çünkü CryshalTirith'in girişi diğer düzlemlere ait varlıklar ve Crenshinibon ya da sahibinin içeri girmesine izin verdiği kimseler dışındaki herkes için görünmez nitelikteydi.

Kessell ödü patlamış gobline, yapının ilk katına doğru yol gösterdi. Reis içeri girdikten sonra kesin bir şekilde hareketsiz durdu. Gözleri gerginlikle odanın içinde geziniyor ve onu bu göz kamaştıran kristalden yapının içine çağıran ezici kudretin bir belirtisini arıyordu.

Büyücü (Crenshinibon'a sahip olan kimseye hakkıyla verilen bir unvandı bu, Kessell bunu kendi çabalarıyla asla elde edemeyecek olsa bile) bıraktı açması yaratık bir süre beklesin, korkusu daha da artsın. Sonra gizli kapı olan bir aynanın içindeki merdivenin en tepesinde beliriverdi. Kafasını eğip zavallı yaratığa baktı ve neşeyle kıkırdadı.

Goblin, Kessell'i gördüğünde bariz bir şekilde titriyordu. Büyücünün iradesinin bir kez daha üzerinde baskı kurduğunu, kendisini dizlerinin üzerine çökmeye zorladığını hissetti.

"Ben kimim?" diye sordu Kessell, goblin dizlerinin üzerine çöküp sızlanırken.

Reisin cevabı karşı koyamadığı bir güç tarafından içinden koparılıp alınmıştı.

"Efendi."

Bruenor kayalıklı yokuşu ölçülü adımlarla çıktı. Cüce vadisinin güney ucuna her tırmanışında kullandığı ayak izlerini buluyordu çizmeleri. Bu yüksek tepede cüceyi düşüncelere dalmış bir şekilde dururken sık sık gören OnKasaba halkı için, vadinin sınırını çizen bu kayalık yamaçtaki yüksek taş bloklar "Bruenor Yokuşu" diye tanınır hale gelmişti. Cücenin hemen altında Termalaine'in ışıkları duruyordu ve onun da ötesinde Maer Dualdon'un

karanlık suları vardı. Gölün suları, azimli tayfaları bir boğumbaş yakalamadan kıyıya dönmeyi reddeden balıkçı teknelerinin gezinen ışıklarıyla beneklenmişti.

Cüce, tundra zemininin ve gecede parıldayan sayısız yıldızın en alçakta bulunanlarının epey üzerindeydi. Gök kubbe sanki günbatımmdan beri esen buz gibi rüzgarla cilalanmıştı. Bruenor sanki toprağın bağlarından kopmuş gibi hissetti kendim.

Bu mekanda düşlerini buluyordu ve düşleri de her zaman onu kadim anayurduna geri götürüyordu. Babalarının ve onların babalarının yurdu Mithril Salonu'na, parlak metalin derinlerden zengince aktığı ve cüce nalbantların çekiçlerinin Moradin ile Dumathoin'e şükranlarını sunmak için çınladığı yere. Bruenor, kendi halkı dünyanın iç kesimlerinde çok derinleri kazıp karanlık deliklerdeki kara şeyler tarafından dışarı atıldığında henüz sakalları bile olmayan bir oğlan çocuğuydu. Şimdi küçük klanının hayatta kalan en yaşlı üyesiydi ve Mithril Salonu' nün hazinelerine şahit olmuş tek kişiydi.

Onlar yuvalarını üç gölün en kuzeydeki ikisinin arasında bulunan kayalık koyakta, Buzyeli Vadisi'ne gelen barbarlar dışındaki bütün diğer insanlardan çok önce kurmuşlardı. Bir zamanlar refah içinde olan cüce toplumunun zayıf kalıntılarıydılar. Anayurtları ve miraslarının kaybıyla yenilip bölünmüş bir grup mülteci idiler. Sayıları giderek azalmıştı, yaşlıları yaşlılıktan çok üzüntüden ölmüştü. Bu arazideki tarlalarının altında bulunan madenler iyi olsa bile unutulmaya mahkum gibi görünüyorlardı.

Fakat OnKasaba kurulduğunda cücelerin şansı hatırı sayılır derecede yükseldi. Vadileri Bryn Shander'ın hemen kuzeyindeydi, yani başkente balıkçı kasabaların hepsinden daha yakındı. Sık sık kendi aralarında savaşan ve akıncılarla mücadele eden insanlar, cücelerin yaptığı harika zırhlan ve silahları satın almaktan mutluluk duyuyorlardı.

Hayatları daha iyiye gitmiş olsa da, özellikle Bruenor atalarının kadim görkemlerini yeniden bulmak istiyordu. OnKasaba'ya gelişlerini, Mithril Salonu bir kez daha bulunup geri alınıncaya kadar çözülemeyecek bir sorundan doğan geçici bir durum olarak değerlendiriyordu.

"Bu kadar yüksek bir yer için soğuk bir gece, iyi yürekli dostum," diye bir ses geldi arkasından.

Cüce, Kelvin Yığını'nın simsiyah arka fonunun önünde duran drowun görünmez olacağını bildiği halde, Drizzt Do'Urden ile yüz yüze gelmek için arkasını döndü. Bu noktadan bakılınca dağ, bomboş kuzey ufkunu kıran tek siluetti. Öyle adlandırılmıştı çünkü kasıtlı olarak yığılmış büyük kayalardan oluşan bir tepeyi andırıyordu; barbar efsaneleri bunun gerçekten de bir höyük olduğunu iddia ediyordu. Cücelerin şimdi yuvalarını kurmuş oldukları vadi kesinlikle hiçbir doğal yer şeklini andırmıyordu. Tundra her yöne doğru dümdüz topraklar halinde uzanıp gidiyordu. Ama vadide sadece kayaların, kırık ve katı duvarların arasına serpiştirilmiş seyrek toprak parçaları vardı. Bu koyak ve kuzey sınırındaki dağ, Buzyeli Vadisi'nin söz etmeye değecek miktarda kayaya sahip olan tek yer şekliydi. Sanki yaratılışın ilk günlerinde bir tanrı tarafından yanlışlıkla buraya konulmuş gibiydiler.

Drizzt arkadaşının gözlerindeki dalıp gitmiş ifadeyi yakaladı.

"Sadece hatıranda görebileceğin manzaraları düşünüyorsun," dedi, cücenin kadim anayurduna olan takıntısını gayet iyi bilerek.

"Yeniden göreceğim bir manzara!" diye ısrar etti Bruenor. "Orayı bulacağız, elf."

"Gidiş yolunu bile bilmiyoruz."

"Yollar bulunabilir," dedi Bruenor. "Sadece aramaya çıkarsan tabii."

"Günün birinde, dostum," diye espri yaptı Drizzt.

Bruenor ile arkadaş olduğu bu birkaç yıl süresince, cüce Mithril Salonu'nu bulmak için çıkacağı macerada ona katılması için sürekli olarak Drizzt'in başının etini yiyip durmuştu. Drizzt bu fikrin ahmakça oldüğünü düşünüyordu, çünkü konuştuğu hiç kimsenin elinde kadim cüce yurdunun yeri hakkında bir ipucu bile yoktu ve Bruenor da sadece gümüş salonların birbirlerinden kopuk görüntülerini hatırlayabiliyordu. Ama yine de drow,

arkadaşının en derin arzusuna karşı duyarlıydı ve Bruenor'un yalvarmalarına her zaman "günün birinde" gibi bir vaatle cevap veriyordu.

"Şimdi daha acil meselelerimiz var," diye Bruenor'a hatırlattı Drizzt. Drow o günün daha erken saatlerinde bulduğu her ipucunu, cücelerin mağarasında cücelere ayrıntılarıyla anlatmıştı.

"Öyleyse saldıracaklarından eminsin demek?" diye sordu Bruenor.

"Akınları Kelvin Yığını'nın taşlarını yerinden oynatacak," diye yanıtladı Drizzt, dağın siluetinin karanlığını terk edip arkadaşına katılırken. "Ve eğer OnKasaba tek vücut olup onlara karşı koymazsa, halkların sonu geldi demektir.".

Bruenor tek dizinin üzerine çöktü ve gözlerini güneye, Bryn Shande'ın uzakta parlayan ışıklarına doğru çevirdi. "Bunu yapmayacaklar, inatçı ahmaklar," diye homurdandı.

"Eğer senin halkın onlarla konuşursa yapacaklardır."

"Hayır," diye hırladı cüce. "Eğer bir arada direnmeyi seçerlerse yanlarında savaşırız ve o zaman barbarların haline acırım! Eğer istiyorsan sen onlara gidebilirsin ve sana iyi şanslar, ama cücelerden bir şey bekleme sakın. Bakalım bu balıkçı halkı cesaretlerini ne kadar toplayabilecekler."

Drizzt, Bruenor'un reddindeki ironiye gülümsedi. İkisi de biliyordu ki drowa güvenilmiyordu, hatta ikisinin de arkadaşı olan Regis'in sözcülüğünü yaptığı Yalnızorman dışındaki kasabalarda alenen hoş karşılanmıyordu bile. Bruenor, drowun gözlerindeki bakışı çok iyi gördü ve bu ona Drizzt'e acı verdiği kadar acı verdi. Yine de elf, çilekeş bir şekilde öyle değilmiş gibi yaptı.

"Sana, bilip bileceklerinden çok daha fazla şey borçlular," diye belirtti dosdoğru bir şekilde Bruenor, arkadaşına acısını paylaşarak bakarken.

"Bana hiçbir şey borçlu değiller."

Bruenor kafasını salladı. "Neden umursuyorsun ki?" diye hırıldadı. "Sana hiç de iyi davranmayan bu kimselerin gözcülüğünü yapıyorsun her zaman. Sen onlara ne borçlusun peki?"

Drizzt bir cevap bulmaya zorlanarak omuz silkti. Bruenor haklıydı. drow bu topraklara ilk geldiğinde ona bir parça arkadaşlık gösteren tek kimse Regis idi. Regis'in başkente ticaret yapmak ya da toplantılara katılmak için, Yalnızorman'dan başlayıp Maer Dualdon'un etrafındaki geniş tundradan geçen ve aşağıya Bryn Shander'a giden tehlikeli yolculuklarında sık sık buçukluğa refakat eder ve onu korurdu. Aslında buna benzer bir yolculuk sırasında tanışmışlardı onunla: Regis, Drizzt'ten kaçmaya çalışmıştı çünkü hakkında feci söylentiler duymuştu. İkisinin de şansına, Regis kişiler konusunda genellikle açık bir görüşe sahip olan ve karakterleri hakkında kendi kararlarını verebilecek bir buçukluktu. İkisi kısa sürede sıkı dost oldular.

Ama bu güne kadar bölgede drowu bir dost olarak görenler yalnızca Regis ve cücelerdi. "Neden umursadığımı bilemiyorum," diye cevapladı Drizzt dürüstçe. Aklı eski anayurduna gitti. Orada sadakat, yalnızca ortak bir düşman karşısında üstünlük sağlamak için kullanılan bir basamaktı. "Belki de, halkımdan farklı olmaya çalıştığım için umursuyorumdur," dedi, Bruenor ile konuştuğu kadar kendiyle de konuşarak. "Belki de halkımdan farklı olduğum için umursuyorum. Yüzeyde yaşayan ırklara daha fazla benziyor olabilirim... en azından böyle olduğunu ümit ediyorum. Umursuyorum çünkü bir şeyleri umursamam lazım. Sen de pek farklı değilsin, Bruenor Battlehammer. Umursuyoruz, yoksa hayatımız bomboş olur."

Bruenor meraklı bir bakış fırlattı.

"OnKasaba hakkındaki hislerini bana karşı reddedebilirsin, ama kendine asla."

"Pöh!" diye homurdandı Bruenor. "Tabii ki onları umursuyorum! Halkımın ticarete ihtiyacı var."

"İnatçı şey," diye mırıldandı Drizzt, bilmiş bilmiş sırıtarak.

"Peki ya Cattibrie?" diye üsteledi. "Ya seneler önce Termalaine'e yapılan akın sırasında yetim kalan o insan kız çocuğuna ne demeli? Senin korumaya aldığın ve bir evlat olarak yetiştirdiğin o gariban çocuk."

Bruenor yüzünde hasıl olan ve yakayı ele verdirebilecek nitelikteki kızarıklığı gecenin örtüsü bir parça gizlediği için minnettardı.

"Kendi türünün yanına geri dönebilecek yaşta olduğunu sen bile kabul edersin, ama kız hâlâ seninle yaşıyor. Bunun sebebi, belki de onu umursaman olabilir mi acaba, seni katı cüce?"

"Öf kapa çeneni be," diye söylendi Bruenor. "O bir hizmetçi kız ve benim hayatımı biraz daha kolaylaştırıyor, fakat sakın ona fazla kapılayım deme!"

"İnatçı şey," diye tekrarladı Drizzt, bu sefer daha yüksek bir sesle. Bu tartışma sırasında oynayabilecek bir kozu daha vardı. "Peki ya bana ne demeli öyleyse? Sana karşılığında dostluğumdan başka önerebileceğim hiçbir şey yok. Neden umursuyorsun ki?"

"Bana ihtiyacım olduğunda haber getiri..." Drizzt'in onu köşeye sıkıştırdığının farkına vararak sözünü yarıda kesti Bruenor.

Ama drow bu konuyu daha fazla üstelemedi.

Böylece iki dost, Bryn Shander'ın ışıklarının bir bir sönüşünü izlediler. Bruenor dıştaki bu katılığına rağmen drowun ithamlarından bazılarının kulağına ne kadar da doğru geldiğini fark etti; bu üç gölün kıyısına yerleşmiş halkı önemser olmuştu.

"Peki ne yapmaya niyetlisin?" diye sordu en sonunda cüce.

"Onları uyarmaya niyetliyim," diye yanıtladı Drizzt. "Komşularını hafife alıyorsun, Bruenor. İnandığından daha sert bir maddeden yapılmışlar onlar."

"Kabul," dedi cüce, "ama benim sorunum onların karakterleriyle ilgiliydi. Her gün göllerde kavgalar çıktığını görüyoruz ve hepsi de o lanet balıklar yüzünden. İnsanlar kendi kasabalarına bağlılar ve diğerlerini

goblinler istila etse bile umursamazlar! Şimdi hep beraber savaşacak yürekleri olduğunu bana ve halkıma göstermek zorundalar!"

Drizzt, Bruenor'un gözlemlerindeki doğruluk payını kabul etmek zorundaydı. Balıkçılar bu son yıllarda çok daha rekabet eder bir hale gelmişti, çünkü boğumbaşlar gölün daha derin sularına sığınmışlardı ve yakalanmaları zorlaşmıştı. Kasabalar arası bir birleşme yaşanması her kasabanın o göldeki rakipleri üzerinde ekonomik bir üstünlük sağlama isteğinden dolayı çok az bir ihtimaldi.

"İki gün içinde Bryn Shander'da konsey toplanacak," diye devam etti Drizzt. "İnanıyorum ki barbarlar gelesiye kadar hâlâ biraz zamanımız var. Ama herhangi bir gecikmeden korkuyorum. Bundan sonra sözcüleri bir kez daha kolay kolay bir araya getirebileceğimizi sanmıyorum. Yaklaşan istilanın haberlerini taşıyacağı için, meslektaşları karşısında nasıl hareket edeceğimizi muntazam bir şekilde Regis'e anlatmam da o kadar zamanımı alacaktır."

"Gümbürgöbek mi?" diye homurdandı Bruenor, doymak bilmez iştahı yüzünden Regis'e taktığı ismi kullanarak. "O konseyde işkembesini muntazam bir şekilde dolu tutmaktan başka hiçbir sebeple oturmuyor! Sana verdiklerinden daha fazla kulak vermeyeceklerdir ona, elf."

"Buçukluğu, OnKasaba halkını hafife aldığından bile daha çok hafife alıyorsun," diye karşılık verdi Drizzt. "Onun mücevheri hep yanında taşıdığını hatırlasana."

"Pöh! İyi kesilmiş bir cevherden başka bir şey değil ki o!" diye ısrar etti Bruenor. "Onu kendim de gördüm, benim üzerimde hiçbir büyülü etkisi yok."

"Büyüsü bir cücenin gözleri için çok güç fark edilir bir halde ve belki de senin kalın kafanın içine nüfuz edecek kadar güçlü değildir," diye güldü Drizzt. "Ama büyüsü var onu açık bir şekilde gördüm ve onun gibi bir taş hakkında bir efsane biliyorum. Regis konsey üzerinde senin sandığından çok daha fazla etki bırakabilir ve bu benim yapacağımdan kesinlikle daha iyidir. Öyle olacağını ümit edelim, çünkü sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bazı sözcüler herhangi bir birleşme planına katılmaya gönülsüz olabilir.

Bunun sebebi ya kibir dolu bağımsızlıkları, ya da daha zayıf rakiplerine gelecek bir barbar saldırısının kendi bencil hırslan için daha yararlı olacağını düşünmeleri olabilir. Bryn Shander hâlâ işin anahtarı. Ama başkent sadece büyük balıkçı kasabaları, özellikle Targos, bu birleşmeye katılırsa harekete geçirilebilir."

"Doğulimanı'nın yardım edeceğini biliyorsun," dedi Bruenor. "Her zaman bütün kasabaları bir araya onlar getirmiştir."

"Ve Sözcüleri Regis olduğu için Yalnızorman da öyle. Ama Targoslu Kemp, kesinlikle kendi surlu şehrinin tek başına ayakta duracak kadar güçlü olduğuna ve bunun yanında rakibi Termalaine'in böyle bir kalabalığı geri püskürtmekte zorlanacağına inanır."

"Termalaine'in içinde olduğu hiçbir işe girmeye gönüllü değil. Öyleyse daha büyük bir sorunla karşı karşıyasınız, drow, çünkü Kemp olmadan Konig'in ya da Dineval'in sesini kesmeniz imkansız!"

"İşte tam bu noktada Regis devreye giriyor," diye açıkladı Drizzt. "Sahip olduğu yakut taş müthiş şeyler yapabilir, seni temin ederim."

"Yine o taşın gücünden bahsediyorsun," diye homurdandı Bruenor. "Ama Gümbürgöbek, eski efendisinde o şeylerden bir düzine olduğunu iddia ediyor," diye belirtti. "Güçlü büyüler öyle sayılarda bulunmaz!"

"Regis efendisinin ona benzer on iki tane taşı daha olduğunu söyledi," diye düzeltti Drizzt. "İşin gerçeği, buçukluğun on ikisinin birden ya da diğer herhangi birinin büyülü olup olmadığını bilmesi imkansız."

"Peki neden bu adam büyülü kudreti olan biricik taşı Gümbürgöbek'e verdi o zaman?"

Drizzt bu soruyu yanıtsız bıraktı, ama onun sessizliği Bruenor'u kısa bir süre içinde kaçınılmaz bir sonuca götürdü. Regis'in kendisine ait olmayan şeyleri toplamak gibi bir huyu vardı. Fakat buçukluk bu taşı bir hediye olarak açıklamıştı...

Bryn Shander, OnKasaba'nın diğer bütün yerleşimlerinden daha farklıydı. Onun şerefli flaması, üç gölün arasındaki açık arazide, yani cücelerin vadisinin hemen güney ucunda bulunan bir tepenin yükseklerinde dalgalanıyordu. Hiçbir gemi bu şehrin bayrağını açmazdı ve göllerin hiçbirinde şehrin kendine ait bir rıhtımı yoktu. Fakat sadece bölgenin coğrafi açıdan merkezi olmakla kalmayıp aynı zamanda faaliyetlerin de merkezi olduğu gerçeği tartışma kabul etmezdi.

Burası Luskan'dan gelen büyük tüccar kervanlarının ağırlandığı, cücelerin ticaret yapmaya geldiği ve zanaatçıların, oymacıların, oyma süsü değerlendiricilerinin çoğuna ev sahipliği yapan yerdi. Balıkçı kasabalarının başarılarında belirleyici rolü oynamada Bryn Shander'a olan yakınlık, çok balık yakalamanın ardında ikinci sıradaydı. Bu yüzden Maer Dualdon'un güneydoğu köşelerinde bulunan Termalaine ile Targos, ve Lac Dinneshere'in batı kıyılarında bulunan Caerkonig ile CaerDineval, yani başşehre bir günden az mesafede bulunan bu dört kasaba göllerdeki egemen kasabalardı.

Bryn Shander yüksek surlarla çevriliydi. Akın yapan goblin ya da barbarlardan korunma amacıyla olduğu kadar insanı ısıran rüzgara karşı koymak için yapılmıştı bu. İçerde ise binalar diğer kasabalarınkilere benziyordu: alçak, ahşap yapılar. Bryn Shander'dakiler yalnızca daha çok iç içe geçmişti ve çoğu birkaç aileyi barındırmak için bölümlere ayrılmıştı. Tıkabasa dolu olmasına rağmen şehirde belli derecede konfor ve güvenlik vardı. Dört yüz uzun ve boş mil boyunca insanın bulup bulabileceği en büyük medeniyet kırıntısıydı burası.

Regis başkentin kuzey sunandaki demir destekli ahşap kapılardan içeri her girişinde, kendisini karşılayan sesler ve kokulardan zevk duyardı. Güneydeki büyük şehirlerin küçük orantılardaki hali olsa bile; Bryn Shander'ın açık pazarındaki haykırışlar, koşuşturmaca sesleri ve bol miktarda sokak satıcısı, ona Calimport'taki o eski günlerini hatırlatırdı. Ve Calimport'ta olduğu gibi, BrynShandenın sokakları da Diyarlarda bulunan her ırktan fertler barındırırdı. Uzun boylu ve koyu tenli çöl halkı, Monshaes'li açık tenli yolcularla iç içe girmişti. Esmer güneylilerin yüksek sesli böbürlenmeleri ve iri yarı dağ adamlarının tavernalarda kafadan

attıkları aşk ve savaş hikayeleri hemen hemen her sokak ve köşe başında yankılanırdı.

Ve Regis konumu değişmiş olsa da sesler aynı kaldığından buranın havasını içine çekerdi. Eğer dar sokaklarda yürürken gözlerini kapatırsa, Calimport'ta yaşamış olduğu yılların zevkini neredeyse yeniden yakalayabiliyordu.

Fakat bu sefer buçukluğun işi o kadar tatsızdı ki, her zaman yüksek olan moralini bile yerlere düşürmüştü. Drowun verdiği kötü haberler karşısında dehşete kapılmış ve bu bilgiyi konseye götürecek elçi olmaktan dolayı sinirleri gerilmişti.

Şehrin gürültülü pazar kısmından uzaklaşan Regis, BrynShander'ın sözcüsü Cassius'un saray gibi evinin yanından geçti. Bu bina, ön tarafındaki sütunlar ve bütün duvarlarını süsleyen rölyef sanat eserleriyle, OnKasaba'daki en geniş ve en lüks binaydı. Aslında on sözcünün buluşma yeri olsun diye inşa edilmişti. Ama konseylere olan ilgi azaldığında, kas gücü taktiklerinde değil de diplomaside yetenekli olan Cassius bu malikaneyi kendine resmi konut olarak tahsis etti ve konsey salonunu şehrin uzak bir köşesine sıkıştırılmış boş bir kulübeye taşıdı. Diğer sözcülerden birkaçı bu değişiklikten şikayetçi oldular. Fakat toplumsal sorunlar konusunda baş şehir üzerinde bazı etkilere sahip olsalar da, balıkçı kasabalarının toplumun geneline göre böyle havadan sudan bir mesele için başvurabilecekleri bir yer yoktu. Cassius, kendi şehrinin sosyal konumunu çok iyi anlamıştı ve diğer yerleşimleri kendi parmağında nasıl oynatabileceğin! biliyordu. Bryn Shander ordusu diğer dokuz kasabadan herhangi bir beşinin birleşip oluşturduğu güçleri yenebilir durumdaydı ve güney pazarı için önemli bağlantıları Cassius'un memurları tekellerinde tutuyorlardı. Diğer sözcüler toplantı yerindeki bu değişiklik için homurdanabilirdi ama başkente bağlı olmaları, onları Cassius'a karşı herhangi bir tavır takınmaktan alıkoyuyordu.

Regis küçük salona giren son kimseydi. Masanın başında toplanmış olan dokuz adama göz gezdirdi ve gerçekten de buraya ne kadar uygunsuz olduğunu anladı. O bir sözcü olarak seçilmişti çünkü Yalnızorman'daki kimse konsey üyesi olmayı umursamıyordu. Halbuki meslektaşları bu mevkilerini şerefli ve kahramanca marifetleri sonucu elde etmişti. Onlar

kendi halklarının liderleriydi, kasabaların yapısını ve korunmasını örgütleyen adamlardı. Bu adamların her biri yirmiden fazla savaş görüp geçirmişti, çünkü goblinler ve barbarların OnKasaba'ya saldırı sayısı güneşli günlerin sayısından daha fazlaydı. Buzyeli Vadisi'ndeki yaşamın basit bir kuralıydı bu; eğer savaşamazsan hayatta kalamazdın ve konseydeki sözcüler OnKasaba'nın en başarılı dövüşçüleri arasındaydı.

Sözcülerden herhangi biri daha önce Regis'in gözünü hiç korkutmamıştı, çünkü genelde konseyde söyleyecek hiçbir şeyi olmazdı. Küçük ve kalın köknar ağaçlarının arasında kaybolmuş münzevi bir kasaba olan Yalnızorman, kimseden bir şey istemezdi. Ve önemsiz bir balıkçı filosuyla Maer Dualdon'u paylaştığı diğer kasabalar ondan hiçbir istekte bulunmazdı. Regis zorda kalmadıkça hiç görüş bildirmez ve her zaman oyunu çoğunluğun ortak kararı yönünde verirdi. Ve eğer bir konuda konsey tam ikiye bölünürse Regis basit bir şekilde Cassius'un tarafını tutardı. OnKasaba'da birisi Bryn Shander'ı izlerse yanlış yapıyor olamazdı.

Fakat bu gün Regis'in gözü konseyden korkmuştu. Taşıdığı kötü haberler kendisini, onların kabadayı üsluplarına ve sonra bunu sık sık hiddetle tekrarlamalarına karşı savunmasız bırakıyordu. Dikkatini dörtgen masanın başında oturmuş muhabbet eden en güçlü iki sözcüye, Bryn Shanderlı Cassius ve Targoslu Kemp'e yoğunlaştırdı. Kemp, sert sınır insanlarından biri gibi görünüyordu. Çok uzun değildi ama fıçı gibi bir gövdesi, boğumlu budaklı kolları ve dostu da düşmanı da korkutan sert bir havası vardı.

Fakat Cassius hiç de bir savaşçı gibi görünmüyordu. Gövdesi küçüktü, kurşuni saçları muntazam kesilmişti ve yüzünde hiçbir sakal belirtisi yoktu. Kocaman, parlak mavi gözleri her zaman bir içsel mutluluk halindeymiş gibilerdi. Ama Bryn Shander'ın sözcüsünün savaşta bir kılıç salladığını, ya da bir savaş manevrası yaptığını gören hiç kimsenin onun dövüş yetenekleri ve cesaretinden kuşkusu olmazdı. Regis hakikaten de bu adamdan hoşlanırdı, yine de savunmasız bir duruma düşmemeye her zaman dikkat ederdi. Cassius başka birinin sahasından istediğini almasıyla ün salmıştı.

"Düzeni sağlayalım," diye emir verdi Cassius, tokmağını masaya vurarak. Toplantıyı her zaman ev sahibi sözcü açardı. Formalite Kuralları'na bağlı olarak, toplantıya önemli bir hava katan, özellikle de daha uzak

yerleşimlerden çıkıp konuşmak için gelen kaba adamları etkileyen unvanları ve resmi teklifleri okurdu. Ama şimdi konseyin hepten yozlaşmasıyla, Formalite Kuralları on sözcünün de sinirini bozacak şekilde, sadece toplantının bitim saatini geciktirmeye yarıyordu. Bu sebeple Formaliteler, heyetin her toplanışında git gide kırpılıyordu ve hatta tümden kaldırılmaları bile önerilmişti.

Liste en sonunda bittiğinde, Cassius önemli meselelere döndü. "Gündemin ilk maddesi," dedi, önünde yazılı olan notlara göz bile atmadan, "Kardeş şehirler CaerKonig ve CaerDineval arasında bulunan, Lac Dinneshere üzerindeki bölge anlaşmazlıklarıyla ilgili. Gördüğüm kadarıyla CaerKonig'den Dorim Lugar, geçen toplantıda bize söz vermiş olduğu belgeleri yanında getirmiş. Bu sebeple sözü ona veriyorum. Buyurun Sözcü Lugar."

Gözleri fıldır fıldır oynamayı hiç kesmeyecekmiş gibi görünen, koyu tenli, cılız bir adam olan Dorim Lugar, takdim edildiğinde neredeyse oturduğu yerden havaya sıçradı.

"Bu elimde tuttuğum," diye haykırıp, yumruğunun içinde sıktığı eski bir parşömeni havaya kaldırdı, "CaerKonig ve CaerDineval arasında yapılan antlaşmanın, iki kasabanın da lideri tarafından imzalanmış asıl metni," CaerDineval'in sözcüsüne suçlayıcı bir şekilde parmağını uzattı, "üzerinde senin kendi imzan var, Jensin Brent!"

"Dostluk günlerinde ve iyi niyetle imzalanmış bir antlaşmaydı o," diye sertçe karşılık verdi Jensin Brent. Daha gençti, altın sarısı saçlıydı ve onu saf zanneden kimseler üzerinde sık sık bir üstünlük elde etmesine yarayan masumane bir yüzü vardı.

"Parşömeni aç bakalım, Sözcü Lugar ve konseyin görüşüne sun. Doğulimanı konusunda hiçbir madde falan içermiyor."

Diğer sözcülere baktı.

"Gölü ikiye bölme antlaşması imzalandığı sıralarda Doğulimanı neredeyse küçük bir köy bile sayılmıyordu," diye açıkladı, ilk defaya mahsus olmayarak. "Suya çıkaracak tek bir tekneleri bile yoktu henüz."

"Sözcü dostlarım!" diye haykırdı Dorim Lugar, bazılarını daha şimdiden hasıl olmaya başlamış uyuşukluklarından silkeleyip yerinden sıçratarak. Aynı tartışma son dört konseyin ana konusu olmuştu ve iki taraf da bir üstünlük sağlayamamıştı. Konunun, bu iki sözcü ve Doğulimanı'nın sözcüsü dışında kimse için bir önemi ve ilgisi yoktu.

"Doğulimanı'nm kalkınması konusunda CaerKonig kesinlikle suçlanamaz," diye savundu Dorim Lugar. "Kim Doğuyolu'nu önceden tahmin edebilirdi ki?" diye sordu. Doğulimanı'nm kurduğu, Bryn Shander'a giden düz ve dosdoğru yoldan bahsediyordu. Yol ustaca yapılmış bir hamleydi ve Lac Dinneshere'in güneydoğu köşesinde kurulmuş olan kasaba için kısa sürede bir nimet olup çıkmıştı. Uzak yerleşim biriminden Bryn Shander'a kolayca gidilebilen bu yol Doğulimam'm OnKasaba'nın en hızlı gelişen birimi yaptı. Balıkçı filosu ise neredeyse CaerDineval'in tekneleriyle rekabet edebilecek seviyede gelişmişti.

"Gerçekten de kim bilebilirdi?" diye karşılık verdi Jensin Brent, şimdi sakin yüzünde heyecanlanma ifadeleri belirmişti. "Malumdur ki Doğulimanı'nm gelişimi CaerDineval'i gölün güney suları üzerinde sert bir rekabete sürüklemiştir, ama bu sırada CaerKonig kuzey bölümünde rahatça balıkçılık yapmaktadır. Ve buna rağmen CaerKonig, bu dengesizliğin üstesinden gelmek için esas şartları yeniden görüşmeyi kesin bir şekilde reddetmiştir! Bu şartlar altında bir sonuca varamayız!"

Regis, Brent ile Lugar arasındaki bu tartışma kontrolden çıkmadan harekete geçmesi gerektiğini anladı. Bundan önceki iki toplantı bu ikisinin ateşli tartışmaları yüzünden tahliye edilmişti. Regis, gelmekte olan barbar saldırısını anlatmadan bu konsey toplantısının da dağılmasına izin veremezdi.

Tereddüt etti. Bir kez daha kabul etmeliydi ki bu önemli görevden çekilmek gibi bir seçeneği yoktu; eğer hiçbir şey söylemezse onun sığınağı da yok edilecekti. Drizzt her ne kadar taşın gücü konusunda ona güven vermiş olsa da, Regis cevherin büyüsünün doğruluğundan şüphe duyuyordu. Kendine güvensizliği sebebiyle, ki bu küçük halk arasında genel bir özelliktir, Drizzt'in kararma körü körüne güveniyordu. Drow onun şimdiye kadar tanıdıkları arasında muhtemelen en bilge kişiydi. Regis'in anlatabileceği hikayelerin çok ötesinde bir tecrübe listesi vardı. Şimdi

harekete geçme zamanıydı ve buçukluk, drowun planına bir şans vermeye kararlıydı.

Masanın üzerinde önünde duran küçük ahşap tokmağı parmaklarıyla kavradı. Tokmak elinde yabancı bir şekilde duruyordu ve anladı ki onu ilk kullanışıydı bu. Onunla yavaşça ahşap masaya vurdu. Ama diğerleri Lugar ve Brent arasında patlak vermiş olan bağrışmalara dalıp gitmişti. Regis, bir kez daha kendine haberlerinin önemini hatırlattı ve cesurca tokmağı indirdi.

Diğer sözcüler hemen buçukluğa doğru döndü. Yüzlerinde bomboş ifadeler vardı. Regis, toplantılarda çok nadiren ve sadece dosdoğru ona sorulmuş bir soruyla köşeye sıkıştırıldığı zaman konuşurdu.

Bryn Shander sözcüsü Cassius ağır tokmağını masaya indirdi. "Konseyimiz şeyin sözcüsüne... .ııh... Yalnızorman'ın sözcüsüne konuşma hakkı veriyor," dedi ve Regis onun bu kararsız tonundan, buçukluğun isteği üzerine ciddi bir şekilde söz hakkı tanımakta zorlandığını anladı.

"Sözcü dostlarım," diye başladı Regis ürkekçe, sesi çatlayıp bir gıcırtı halinde çıkarak. "CaerDineval ve CaerKonig'in sözcüleri arasındaki münazaranın ciddiyetine saygımın sonsuz olmasına rağmen, sanırım tartışmamız gereken çok daha acil bir sorunumuz var."

Jensin Brent ve Dorim Lugar sözleri kesildiği için öfkeden mosmor olmuştu ama diğerleri buçukluğa meraklı gözlerle bakıyordu. İyi bir başlangıç, diye düşündü Regis, ilgilerini tamamen çekebildim.

Boğazını temizledi, sesini sertleştirip daha etkileyici çıkmasına çabaladı. "Şüphesiz güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre, barbar kabileleri OnKasaba'ya karşı toplu bir saldırı için birleşiyorlar!" Bu açıklamayı dramatik bir şekilde yapmaya çalıştığı halde, Regis kendini dokuz tane ilgisiz ve kafası karışmış adamla karşı karşıya buldu.

"Eğer bir ittifak oluşturmazsak," diye devam etti Regis, aynı ciddi tonlamayla, "bu kalabalık, bizim halkımızın topraklarını tek tek istila edecek ve onlara karşı çıkmaya cesaret eden herkesi katledecek."

"Şurası açık ki, Yalnızorman Sözcüsü Regis," dedi Cassius, yatıştırıcı olması gereken ama hor gören bir sesle, "daha evvel de barbar akınlarıyla başa çıktık. Bir ittifak oluşturmaya hiç..."

"Bu seferki gibi değil!" diye haykırdı Regis. "Bütün kabileler bir araya geldi. Bundan önceki akınlar tek bir kabilenin tek bir şehre saldırışıydı ve genelde üstesinden geliniyordu. Ama Termalaine ya da CaerKonig hatta Bryn Shander bile Buzyeli Vadisi'nin birleşmiş kabilelerine karşı nasıl ayakta durabilir?" Bazı sözcüler buçukluğun sözlerini düşünüp tartmak için sandalyelerinde arkalarına yaslandılar. Diğerleri kendi aralarında konuşmaya başladı. Bazıları endişeli, bazıları da öfkeli bir inançsızlık içindeydi. En sonunda Cassius tokmağını yeniden vurup salonu sessizliğe davet etti.

Sonra alışılagelmiş kabadayı tavrıyla, Targos sözcüsü Kemp yavaşça yerinden kalktı. "Konuşabilir miyim, Cassius dostum?" diye sordu gereksiz kibarlığa hiç girmeden. "Belki de bu ciddi bildiriyi bir açıklığa kavuşturabilirim."

Regis ve Drizzt, buçukluğun toplantıdaki görevini planlarken ittifaklar hakkında bazı tahminlerde bulunmuştu. Yeni kurulmuş ve OnKasaba'da şehirler arası kardeşlik ilkesiyle gelişmekte olan Doğulimanı'nın, barbar topluluğuna karşı ortak bir savunma kavramını hemen kabul edeceğini biliyorlardı. Aynı şekilde, on kasabanın içinde en kolay girilen ve en çok saldırıya uğrayanları Termalaine ile Yalnızorman da her türlü yardım teklifini seve seve kabul ederdi.

Ama Termalaine Sözcüsü Agorwal her ne kadar bir savunma ittifakından epey fazla kazanç elde edecek olsa da, eğer Targos'lu Kemp planı kabul etmezse kaçamak davranıp sessizliğini korurdu. Targos dokuz balıkçı kasabasının en büyüğü ve en güçlüsüydü. İkinci en büyük olan Termalaine'inkinin iki katından daha büyük bir filosu vardı.

"Konsey üyesi dostlarım," diye başladı Kemp, meslektaşlarının gözlerine daha büyük görünmek için masanın üzerine eğilerek. "Endişelenmeye başlamadan önce buçukluğun hikayesini daha iyi öğrenelim. Daha evvel barbar akıncıları püskürttük ve en küçük

kasabalarımızın savunmalarının bile yeterliliğinden emin olacak kadar çok kez yaptık bunu."

Kemp konuyu, buçukluğun inanılırlığını yok edecek noktalara çekerek konuşmasını sürdürürken Regis gerginliğinin artmakta olduğunu hissetti. Drizzt planlan sırasında Targoslu Kemp'in işin anahtarı olduğuna karar vermişti. Ama Regis sözcüyü drowun tanıdığından daha iyi tanıyordu ve Kemp'in kolayca etkilenmeyeceğini biliyordu. Kemp, güçlü kasaba Targos'un politikasını kendi kişiliğinde resmediyordu adeta. İri yarı ve kabadayıydı, sık sık Cassius'un bile gözünü korkutan şiddetli öfke krizlerine kapılırdı. Regis planlarının bu kısmından Drizzt'i caydırmaya çalışmıştı ama drow çok inatçıydı.

"Eğer Targos, Yalnızorman ile ittifakı kabul ederse," diye açıklamıştı Drizzt, "Termalaine seve seve katılacaktır. Gölde geriye kalan tek kasaba olduğu için Bremen'in de katılmak dışında bir seçeneği kalmayacaktır. Bryn Shander, en geniş ve en verimli göldeki dört kasabadan çıkan böylesine bütünleşmiş bir ittifaka kesinlikle karşı gelemeyecektir. Ve Doğulimanı da kabul eden altıncı kasaba olacak, yani kesin bir üstünlük sağlanacaktır."

Geri kalanların katılmaktan başka seçenekleri kalmayacaktı. Drizzt inanıyordu ki CaerKonig ve CaerDineval, Doğulimanı'nm gelecekteki konseylerde özel bir ilgi göreceğinden korktukları için, Cassius'un gözüne girebileceklerini düşünerek inanılmaz bir sadakat gösterisi sergileyeceklerdi. Kızılsular'daki iki kasaba Good Mead ve Dougan Oyuğu, bir saldırıya karşı nispeten daha güvende olsalar bile diğer sekiz şehirden ayrı hareket edemeyecekti.

Ama bütün bunlar, Regis'in de masanın öteki tarafından dik dik bakan Kemp'i gördüğünde açıkça anladığı gibi, yalnızca umut dolu bir tahminden ibaretti. Drizzt ittifakın oluşturulması için çıkabilecek en büyük engelin Targos olduğunu kabul etmişti. Kibir içindeki güçlü kasaba her türlü barbar saldırısına karşı ayakta kalacağına inanırdı. Ve eğer hayatta kalmayı başarabilirse rakiplerinden birkaçının yıkımı onun için karlı olacaktı.

"Bir istilanın gelmekte olduğunu öğrendiğini söylüyorsun," diye başladı Kemp. "Bu derece değerli, hiç şüphesi olmayan ve bulunması zor bir bilgiyi nerden edindin peki?"

Regis şakaklarının boncuk boncuk terlediğini hissetti. Kemp'in sorusunun nereye gideceğini biliyordu ama gerçeği saklamanın hiçbir yolu yoktu. "Sık sık tundrada yolculuk eden bir arkadaşımdan," diye yanıtladı dürüstçe.

"Drow mu?" diye sordu Kemp.

Boynu bükük bir şekilde dururken ve tepesinde Kemp kule gibi dikilirken, Regis kendini çabucak savunmaya çekilmek zorunda buldu. Buçukluğun babası bir keresinde onu insanlarla tartışırken hep dezavantajlı olacağı konusunda uyarmıştı. Çünkü onunla konuşurlarken fiziksel olarak tepeden bakacaklardı, tıpkı çocuklarıyla konuşurmuş gibi. Bunun gibi zamanlarda babasının sözleri Regis'e acı bir şekilde doğru gelirdi. Üst dudağındaki rutubeti sildi.

"Geri kalanınız adına konuşamam," diye devam etti Kemp, buçukluğun ciddi uyarısını gülünç bir konuma sokmak için sırıtarak, "ama bir drow elfinin sözleri doğrultusunda gidip saklanmaktan başka yapacak çok daha önemli işlerim var!" İri yarı adam yine güldü ve bu sefer tek başına değildi.

Termalaine Sözcüsü Agrowal beklenmedik bir şekilde, buçukluğun çökmekte olan fikrine destek verdi. "Belki de Yalnızorman Sözcüsü'ne devam etme hakkı tanımalıyız. Eğer söyledikleri doğruysa...

"Sözleri drow yalanlarının yankıları sadece!" diye hırladı Kemp. "Ona kulak asmayın. Daha önce barbarları püskürttük ve..."

Ama sonra, Regis aniden konsey masasının üzerine fırlayınca Kemp de kısa kesmek zorunda kaldı. İşte burası Drizzt'in planının en kritik kısmıydı. Drow buna güveniyordu, bunun hiçbir sorun çıkartmayacağını söylüyordu. Ama Regis yaklaşmakta olan felaketin kafasının üzerinde dolaştığını hissediyordu. Onun bu alışılmadık hareketi karşısında Cassius çabucak bir tepki vermesin diye buçukluk, ellerini arkasında kavuşturdu ve sanki kendine hakimmiş gibi görünmeye çalıştı.

Regis tam Agrowal'ın yanından geçerken boynundaki yakut süsün yeleğinden dışarı çıkmasını sağladı. Yukarı aşağı yürüyüp masayı kendi özel sahnesi olarak kullanırken yakut göğsünde parıldıyordu.

"Ona böyle bir ithamda bulunmak için drow hakkında ne biliyorsunuz ki?" diye sordu diğerlerine, Kemp'e gönderme yaparak. "İçinizden herhangi biri zarar verdiği tek bir kimseyi örnek gösterebilir mi? Hayır! Onu ırkının suçları yüzünden yargısız infaz ediyorsunuz. Ama içinizden hiçbiri, Drizzt Do'Urden'in kendi halkının adetlerini reddettiği için aramızda olduğunu düşünmemiştir değil mi?" Salondaki sessizlik sebebiyle Regis, ya etkileyici ya da gülünç bir izlenim bıraktığından emin oldu. Her iki seçenekte de, bu küçük konuşmasının bütün görevi başarıyla tamamlamasına yettiğini düşünecek kadar kibirli ya da ahmak değildi.

Kemp ile yüzleşmek için ileri doğru yürüdü. Bu sefer aşağı doğru bakan kimse oydu. Ama Targos'un sözcüsü, patlamak üzere olan bir kahkaha krizinin eşiğinde gibiydi.

Regis'in hızlı davranması gerekiyordu. Yavaşça eğildi ve elini çenesine doğru kaldırdı. Görüntü itibariyle çenesini kaşıyor gibiydi, halbuki gerçekte yakut taşı çeviriyor ve o dönerken koluyla hafif hafif vuruyordu. Sonra bu anın sessizliğini sabırla korudu ve Drizzt'in ona açıkladığı gibi saymaya başladı. On saniye geçmişti ve Kemp hiç göz kırpmamıştı. Drizzt bunun yeterli olacağını söylemişti. Ama işi bu kadar da kolay başarabilmesi karşısında şaşıran ve endişeye kapılan Regis, drowun fikrini test etmeye başlamak için bir on saniye daha geçmesini bekledi.

"Kesinlikle böyle bir saldırıya karşı hazırlıklı olmanın akıllı bir iş olacağını görebiliyorsundur," diye önerdi Regis sakince. Sonra sadece Kemp'in duyabileceği bir fısıltıyla ekledi, "bu insanların senin yol göstermene ihtiyaçları var, büyük Kemp. Askeri bir ittifak senin önemini ve nüfuzunu arttıracaktır yalnızca."

Sonuç göz kamaştırıcıydı.

"Belki de, buçukluğun sözlerinde önceden düşündüğümüzden çok daha fazla gerçeklik payı vardır," dedi Kemp mekanik bir şekilde, donuklaşmış gözleri yakutun üzerinden hiç ayrılmadan.

Bir anlığına afallayan Regis doğruldu ve taşı hızla yeleğinin altına geri kaydırdı. Kemp sanki karışık bir rüyayı düşüncelerinden atarmışçasma silkindi ve kurumuş gözlerini ovuşturdu. Targos'un sözcüsü son birkaç

dakikayı hatırlamıyor gibiydi ama buçukluğun önerisi zihninde derin bir yer etmişti. Kemp hayretle fark etti ki fikri değişmişti.

"Regis'in sözlerine iyi kulak vermeliyiz," diye ilan etti yüksek sesle. "Çünkü böyle bir ittifak yaparsak hiçbir şey kaybetmeyiz, fakat hiçbir şey yapmamanın sonuçları gerçekten çok acı olabilir!"

Avantajları yakalamada hızlı davranan Jensin Brent sandalyesinden ayağa sıçradı. "Sözcü Kemp doğru konuşuyor," dedi. "CaerDineval halkını OnKasaba'nın birleşik mücadelesinde kalabalığı püskürtecek ordunun içinde sayabilirsiniz!"

Sözcülerin geri kalanları, tıpkı Drizzt'in umduğu gibi Kemp'in arkasında sıralandı. Hatta Dorim Lugar, Brent'inkinden bile daha büyük bir sadakat gösterisi sergiledi.

Regis'in o gün konsey salonunu terk ettiğinde hakkında övünecek çok şeyi vardı. Ve OnKasaba'nın ayakta kalması konusundaki umutları geri dönmüştü. Aynı zamanda buçukluk, yakutta keşfettiği gücün gizli işaretleri tarafından yenilip yutulmuştu adeta. Bu yeni bulduğu ikna etme gücünü en güvenli şekilde nasıl kara ve konfora çevirebileceğinin yollarını bulmaya çalıştı.

"Pook Paşa'nın bunu bana vermesi ne büyük incelik!" dedi kendi kendine, Bryn Shande’ın ön kapısından çıkıp Drizzt ve Bruenor ile buluşacağı kararlaştırılmış noktaya doğru giderken.

Şafak vaktinde yola çıktılar. Tundra boyunca hiddetli bir kasırga gibi ilerliyorlardı. Hayvanlar, canavarlar ve hatta vahşi yetiler bile dehşet içinde yollarının üzerinden kaçıyordu. Altlarındaki donmuş zemin, ağır çizmelerinin adımlarıyla çatlıyor ve sonsuz tundra rüzgarının mırıltısı söyledikleri şarkının gücü altında eziliyordu. Savaş Tanrısı'na söyledikleri şarkının.

Gece boyunca ilerlediler ve şafağın ilk ışıklarında yeniden yola koyuldular. İki binden fazla sayıda, kana ve zafere susamış barbar savaşçısı.

Drizzt Do'Urden, Kelvin Yığını'nın kuzey yüzünde en tepeye neredeyse yarı mesafede oturuyordu. Dağın kayaları arasından uluyarak esen tatsız rüzgardan korunmak için pelerinine sıkı sıkıya sarınmıştı. drow, Bryn Shande/daki toplantıdan beri her geceyi yaklaşan fırtınanın ilk işaretlerini görmek için menekşe rengi gözleriyle ovanın karaltısını tarayarak burada geçirmişti. Bruenor, Drizzt'in isteğiyle onun yanında oturması için Regis'i ayarlamıştı. Buçukluk görünmez bir hayvan gibi ısıran rüzgar yüzünden bu nahoş hava şartlarından daha iyi korunmak için iki kayanın arasına kıvrılıp sıkışmıştı.

Elinde olsaydı Regis şimdi Yalnızorman'daki yumuşak ve sıcacık yatağının içinde battaniyeye sarılmış yatıyor olurdu. Evinin sıcak duvarları ötesinde sallanan ağaç dallarının sessiz iniltilerini dinlerdi. Ama bir sözcü olarak herkesin ondan, konseyde tavsiye ettiği planların uygulanması için yardımda bulunmasını beklediğini anlamıştı. Cüceleri temsilen strateji toplantılarına katılan Bruenor ve diğer sözcüler hemen anladılar ki buçukluğun ne birlikleri örgütlemeye, ne de savaş planı çizmeye pek bir yardımı dokunmayacaktı. Ve Drizzt, Bruenor'a yanında oturması için bir ulağa ihtiyacı olduğunu söylediğinde, cüce çabuk davranıp Regis'i bu işe atamıştı.

Buçukluk şimdi tam anlamıyla sefil bir haldeydi. Parmakları ve ayakları soğuktan donmuştu ve sert kayaya yaslanmaktan sırtı ağrıyordu. Bu gece dışarıdaki üçüncü geceleriydi. Regis durmadan homurdanıp yakınıyor ve arada sırada rahatsızlığını hapşırarak belirtiyordu. Bu arada, Drizzt koşullardan etkilenmiyor ve hareketsiz duruyordu. Görevine olan sabır dolu bağlılığı bütün kişisel sıkıntılara üstün geliyordu.

"Daha kaç gece beklemek zorundayız?" diye sızlandı Regis. "Eminim ki, sabahın birinde belki de yarın sabah bizi burada, bu lanet dağın tepesinde donmuş olarak bulacaklar!"

"Korkma, minik dostum," diye cevap verdi Drizzt gülümseyerek.

"Rüzgar kış geldi diyor. Barbarlar pek yakında geleceklerdir, ilk karlardan önce varmaya kararlıdırlar."

Drow, konuştuğu sırada gözünün köşesiyle minicik bir ışığın titreştiğini gördü. Buçukluğun ödünü patlatarak çömelmiş olduğu yerden aniden kalktı ve kıvılcımın titreştiği yöne doğru döndü. Kasları tepkisel bir ihtiyatla gerilmiş, gözleri şüphesini doğrulayıcı bir işaret görebilmek için kısılmıştı.

"Ne..." diye başladı Regis ama Drizzt elini uzatarak onu susturdu. Ufuk çizgisinin ucunda ikinci bir kıvılcım titreşti.

"Dileğin gerçekleşti," dedi Drizzt kuşkusuz bir şekilde.

"Oradalar mı?" diye fısıldadı Regis. Gece vaktinde görüş gücü drowunki kadar keskin değildi.

Drizzt birkaç saniye sessizce durup yoğunlaştı. Zihninde kamp ateşlerinin uzaklığını tahmin etmeye ve barbarların yolculuklarını bitirmesinin ne kadar zaman alacağını hesaplamaya çalıştı.

"Bruenor ve Cassius'un yanına git, minik dostum," dedi en sonunda. "Onlara, yarın güneş en tepeye çıktığında kalabalığın Bremen Düzlüğü'ne varmış olacağını söyle."

"Benimle gelsene," dedi Regis. "Böyle önemli haberlerin varken seni kesinlikle dışarı atmayacaklardır."

"Yapılacak daha önemli bir işim var," diye yanıtladı Drizzt. "Şimdi git haydi! Bruenor'a ve yalnızca Bruenor'a şafağın ilk ışıklarında onunla Bremen Düzhığü'nde buluşacağımı söyle." Ve drow bunu söyledikten sonra karanlığın içine kayıp gitti. Önünde uzun bir yolculuk vardı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Regis onun ardından.

"Ufkun ufkunu bulmaya!" diye geldi bir haykırış kara gecenin içinden.

Ve sonra duyulan tek şey rüzgarın iniltisiydi.

Barbarlar kamp yerlerini kurmayı bitirdikten kısa bir süre sonra, Drizzt kampın dış çevresine varmıştı. OnKasaba'ya bu kadar yakın olduklarından dolayı, akıncılar tedbirlerini almışlardı. Drizzt'in fark ettiği ilk şey, nöbet tutmaları için bir sürü adam dikmiş olmalarıydı. Ama ihtiyatlı oldukları için

kamp ateşleri kısık kısık yanıyordu. Ama şimdi gece vaktiydi, yani drowun zamanı. Normalde etkili olan bir gözcü bile; ışığı hiç bilmeyen bir dünyadan gelen, en keskin gözlerin bile ardını göremediği büyülü bir karanlık oluşturabilen ve bunu sanki somut bir pelerin gibi beraberinde taşıyabilen bir elf ile boy ölçüşemezdi. Karanlıktaki bir gölge kadar görünmez olan ve av peşindeki bir kedi gibi sessiz adımlarla yürüyen Drizzt, muhafızları geçip kamp yerinin daha içteki kesimlerine geldi.

Bundan sadece bir saat önce barbarlar şarkı söylüyor ve ertesi gün girecekleri savaş hakkında konuşuyorlardı. Fakat damarlarında gezinen adrenalin ve kana susamışlık bile yaptıkları yorucu yürüyüşün bitkinliğine üstün gelemiyordu. Çoğu adam horlayarak uyuyordu. O anda savaş planlarını tamamlamakta uğraştıkları şüphesiz olan liderlerini bulmak için ilerleyen Drizzt'i onların ağır ve ritmik nefesleri rahatlatıyordu.

Kamp yerinin içinde bazı çadırlar bir araya toplanmıştı. Fakat sadece bir tanesinin önünde muhafızlar vardı. Çadırın bez kapısı kapalıydı ama Drizzt içerde yanan mumların parıltısını görebiliyor ve konuşan sert sesleri duyabiliyordu. Sık sık hiddetle yükselen seslerdi bunlar. Drow gizlice çadırın arkasından dolaştı. Şansına, hiçbir savaşçının çadıra yakın bir yerde yatmasına izin yoktu ve Drizzt oldukça yalnızdı. Bir tedbir olarak çantasının içinden panter heykelciğini aldı. Sonra ince bir hançer çıkartarak geyik derisinden çadıra küçük bir delik açtı ve içeriyi dikizlemeye başladı.

İçeride sekiz adam vardı. Yedi tanesi barbar reisiydi ve diğeri ise Drizzt'in kuzeyli olamayacağını anladığı, daha küçük, esmer saçlı bir adamdı. Reisler, ayakta duran güneylinin etrafında yarım daire oluşturmuş bir halde yerde oturuyor, ertesi gün karşılaşacakları yer şekilleri ve birlikler hakkında ona sorular soruyordu. "İlk olarak ormanın içindeki kasabayı yok etmeliyiz," diye ısrar etti odadaki en iri adam. Alageyik sembolünü üzerinde taşıyan bu adam, belki de Drizzt'in şimdiye kadar gördüğü en iri insandı. "Sonra senin şu Bryn Shander denilen kasabayla ilgili planını takip edebiliriz."

Daha küçük olan adam tam anlamıyla bocalamış ve hiddetlenmiş gibi görünüyordu. Ama Drizzt, adamın iri yarı barbar kralına duyduğu korku sebebiyle daha sakin bir cevap vereceğini görebiliyordu. "Büyük Kral Heafstaag," diye cevap verdi çekingenlikle, "eğer balıkçı filoları bir sorun

olduğunu görüp biz Bryn Shander'a varamadan karaya çıkarlarsa, o şehrin sağlam surları içinde bekleyen ve bizim sayımıza üstün gelen bir ordu buluruz karşımızda."

"Onlar sadece zayıf güneyliler!" diye hırladı Heafstaag, fıçı gibi göğsünü kibirle kabartarak.

"Kudretli kral, planımın güneyli kanına susamışlığımzı bastıracağına dair güvence veririm size," dedi esmer saçlı adam.

"O zaman konuş bakalım, OnKasabalı deBernezan. Halkıma değerini kanıtla."

Drizzt bu son cümlenin deBernezan adlı adamı rahatsız ettiğini görebiliyordu. Çünkü kralın bunu söylerken kullandığı kısık ses, güneyliyi hor gördüğünü açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Barbarların genelde yabancılara duyduğu hisleri bilen drow, bu iş sırasında yaptığı en ufak hatanın muhtemelen küçük adamın hayatına mal olacağını anladı.

deBernezan çizmesinin kenarına elini uzattı ve bir parşömen rulosu çıkarttı. Ruloyu açıp barbar kralların görüşüne sundu. Başarısız bir haritaydı, kabaca çizilmişti, güneyli adamın elinin hafifçe titremesiyle çizgileri daha da belirsizleşmişti. Fakat Drizzt aksi taktirde bomboş bir düzlük olacak yerde, OnKasaba'mn belirgin özelliklerini açıkça görebiliyordu.

"Kelvin Yığmı'nın batısında," diye açıkladı deBernezan, parmağını haritadaki en geniş gölün batı kıyısında gezdirerek, "dağ ile Maer Dualdon arasından güneye giden Bremen Düzlüğü adında açık ve yüksek bir düzlük var. Bizim bulunduğumuz konumdan Bryn Shander'a giden en kestirme yol. Ve izlememiz gereken yolun bu olduğuna inanıyorum."

"Öyleyse ilk yerle bir edeceğimiz," diye akıl yürüttü Heafstaag, "gölün kıyısındaki kasaba olacak!"

"Orası Termalaine," diye cevapladı deBernezan. "Halkın tümü balıkçı ve biz geçerken gölde olacaklardır. Orada kendinize pek fazla eğlence bulamazsınız."

"Ardımızda sağ düşman bırakmayacağız!" diye gürledi Heafstaag ve diğer krallardan bir kaçı haykırarak onun görüşünü paylaştılar.

"Hayır, tabii ki de bırakmayacaksınız," dedi deBernezan. "Ama tekneler sudayken Termalaine'i mağlup etmek için fazla adama ihtiyaç yok. Bırakalım Kral Haalfdane ve Ayı Kabilesi kasabanın işini görsün. Bu sırada ordunun siz ve Kral Beorg tarafından kumanda edilen geri kalan kısmı Bryn Shander'a bastırır. Yanan kasabanın ateşleri tüm filoyu, hatta Maer Dualdon'daki diğer kasabaların gemilerini de Termalaine'e getirecektir. Kral Haalfdane onları rıhtımda yok edebilir. Onları Targos denilen kaleden uzak tutmamız çok önemli. Bryn Shander halkı diğer göllerin hiçbirinden zamanında yardım alamayacaklar ve sizin saldırınız karşısında tek başlarına durmak zorunda kalacaklar. Alageyik Kabilesi, şehrin altındaki tepenin eteklerinde bekleyecek ve şehirden mümkün olan bütün kaçışları ya da gelen son dakika takviyelerini kesecek."

deBernezan barbar kuvvetlerinin saldırı planının ikinci bölümünü haritasının üzerinde anlatırken Drizzt dikkatle izledi. Drowun hesaplar yapan zihni daha şimdiden ilk etaptaki savunma planlarını oluşturmaya başlamıştı. Bryn Shander'daki tepe çok yüksek değildi ama temeli kalındı. Ve tepenin arka kısmından dönecek olan barbarlar, ana birlikten epey uzakta kalmış olacaklardı.

Takviye birliklerinden epey uzakta.

"Şehir günbatımından evvel düşecek!" diye ilan etti deBernezan zaferle. "Ve adamlarınız OnKasaba'daki en iyi ganimetlerle ziyafet çekecek!" Güneylinin bu zafer ilanı karşısında oturmakta olan krallardan aniden bir tezahürat yükseldi.

Drizzt sırtını çadıra dayadı ve neler duymuş olduğunu düşünüp tarttı. deBernezan adındaki bu esmer saçlı adam kasabaları biliyordu, güçlerini ve zayıflıklarını iyi anlamıştı. Eğer Bryn Shander düşerse akıncıları püskürtmek için hiçbir örgütlenmiş birlik oluşturulamazdı. Hakikaten de barbarlar eğer o güçlü şehri bir alırlarsa, sonra istedikleri kasabaya saldırabilirlerdi

Drizzt, Heafstaag'in güneyliye, "yine bana değerliliğini kanıtladın," dediğini duydu. Drow bunun ardından gelen muhabbetlerden planın nihai olarak kabul edildiğini anladı. Drizzt sonra keskin duyularını etrafındaki kamp yerine odaklayıp, kaçabileceği en iyi yolu aradı. Aniden, iki muhafızın muhabbet ederek onun bulunduğu yöne doğru gelmekte olduğunu fark etti. İnsan gözleriyle onu sadece çadırın kenarındaki bir gölge olarak görecek kadar uzakta olsalar bile, gitmek için yaptığı herhangi bir hareketin onları alarma geçireceğini biliyordu.

Drizzt çabucak kara heykelciği yere bıraktı. "Guenhwyvar," diye seslendi yavaşça. "Gel bana, gölgem benim."

Uçsuz bucaksız astral düzlemin bir köşesinde, panterin ruhsal varlığı, ani ve kurnaz adımlarla geyiğin ruhsal varlığını avlamak için ilerliyordu. Bu doğal dünyanın hayvanları bu senaryoyu sayısız defa oynamıştı, kendi soyundan gelenlerin hayatlarına yön gösteren uyum içindeki düzeni takip ediyorlardı. Panter gelmekte olan avın tatlılığını hissederek son hamleyi yapmak için yere sindi. Bu hamle uyum içindeki düzenin bir parçasıydı, panterin varlığının amacıydı ve ödülü hayvanın etiydi.

Fakat gerçek adını duyduğu an hemen durdu. Sahibinin çağrısına cevap verme hissi diğer bütün amaçların üstündeydi.

Devasa kedinin ruhu düzlemler arasındaki boşluk olan uzun ve karanlık geçide koştu. Maddesel düzlemdeki hayatı olan yalnız ışık zerresini aradı. Ve sonra kara elfin yanındaydı işte, can dostunun ve sahibinin yanında. Asılmış hayvan derisinden oluşan bir insan yapısının kenarında yere sinmiş bekliyordu.

Sahibinin çağrısının aciliyetini anladı ve hemen zihnini drowun talimatlarına açtı.

İki barbar muhafızı temkinli bir şekilde yaklaşıyor, krallarının çadırının yanındaki karanlık suretlerin ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Sonra Guenhwyvar aniden onlara doğru atıldı ve güçlü bir sıçrayışla adamların çekmiş oldukları kılıçlarının yanından geçip gitti. Muhafızlar silahlarını boş yere salladılar ve kamp yerinin geri kalan kısmına alarm vererek kedinin arkasından koşturdular.

Drizzt, dikkat çekme işinin heyecanıyla sakin ve gizlice diğer yöne doğru ilerlemeye başladı. Guenhwyvar uyuyan savaşçıların kamp yerleri arasında bir ok gibi gezindikçe alarm veren haykırışları duydu. Kedi belli bir grubun önünden geçerken Drizzt gülümsemesini tutamadı. Bir kedinin ruhundan başka bir şey olamayacak biçimde zarafetle ve hızla hareket eden kedigil hayvanı gördüklerinde, Kaplan Kabilesi'nin üyeleri onun peşinden koşmak yerine diz çöküp Tempus'a şükranlarını sunmak için ellerini ve seslerini göğe yükselttiler.

Drizzt kamp yerinden kaçarken sorun yaşamadı, çünkü bütün muhafızlar kargaşanın olduğu yöne doğru koşuyordu. Drow yeniden tundranın karanlığına çıktığında güneydeki Kelvin Yığını'na doğru döndü ve bomboş ova boyunca hızla ilerledi. Bütün bu sırada ölümcül bir savunma planını kafasında bitirmek için düşünüp taşınıyordu. Yıldızlar ona şafak vaktine iki saatten az bir süre kaldığını söylüyordu. Ve eğer pusunun munta/am bir şekilde hazırlanmasını istiyorsa, Bruenor ile olan buluşmasına geç kalmaması gerektiğini biliyordu.

Şaşkına dönmüş barbarların sesleri kısa bir süre sonra dinip gitti, şafağa kadar devam edecek olan Kaplan Kabilesi'nin duaları hariç. Birkaç dakika sonra Guenhwyvar rahatça Drizzt'in yanında beliriverdi.

"Yüz kere hayatımı kurtarmışsmdır, güvenilir dostum," dedi Drizzt, koca kedinin kaslı boynunu okşarken. "Yüz kereden de fazladır!"

"İki gündür tartışıp kavga ediyorlar," diye belirtti Bruenor iğrenmiş bir halde. "Şükür ki büyük düşman en sonunda gelebildi."

"Barbarların gelişine bundan farklı bir gözle bakmak daha iyi olurdu bence," diye karşılık verdi Drizzt, fakat normalde sakin olan yüzünde bir gülümseme belirmişti. Kendi planının sağlam olduğunu ve bu günkü savaşın OnKasaba halkına ait olduğunu biliyordu. "Şimdi git de tuzağı hazırla fazla zamanın yok."

"Gümbürgöbek senin haberlerini bize getirdiği anda kadınları ve çocukları teknelere yüklemeye başladık," diye açıkladı Bruenor. "Bu haşaratları gün bitmeden sınırlarımızdan atacağız!" Cüce, ayaklarını her zamanki savaş pozisyonunda iki yana açtı ve ifadesini daha iyi vurgulamak

için baltasını kalkanıyla tokuşturdu. "Savaş konusunda çok iyi fikirlerin var, elf. Planın barbarları epey şaşırtacak ve zafere ihtiyacı olanlar arasında zaferi adilce paylaştıracak."

"Targoslu Kemp bile memnun olacaktır," diye hemfikir oldu Drizzt.

Bruenor, dostunun koluna hafifçe vurdu ve gitmek için arkasını döndü. "O zaman benim yanımda savaşacaksın, değil mi?" diye sordu omzunun üstünden, cevabını bildiği halde.

"Olması gerektiği gibi," diye temin etti Drizzt.

"Peki ya kedi?"

"Guenhwyvar bu savaştaki rolünü çoktan oynadı," diye cevapladı drow. "Dostumu pek yakında yuvasına geri yollayacağım."

Bruenor bu cevaptan memnun olmuştu; drowun garip hayvanına güvenmiyordu. "Doğal bir yaratık değil," dedi kendi kendine, Bremen Düzlüğü'nden OnKasaba'nın toplanmış kalabalığına doğru yürürken.

Bruenor bu son sözleri söylediğinde Drizzt'in duyabileceği mesafeden çok uzaktaydı. Ama drow, homurdanmalarının ne hakkında olduğunu anlayabilecek kadar iyi tanıyordu cüceyi. Bruenor'un ve birçoğunun, mistik kedinin yanındayken hissettiği rahatsızlığı arılayabiliyordu. Büyü yer altı dünyasındaki halkının önemli bir parçası, günlük yaşamlarının belirgin bir gerçeğiydi. Fakat yüzey halkı arasında daha nadir görülen ve daha az anlaşılır bir şeydi. Özellikle cüceler büyüden çok rahatsız olurlardı, tabii sık sık kendi yaptıkları tılsımlı silah ve zırhlar dışında.

Fakat drow, kediyle ilk tanıştığı günden beridir Guenhwyvar’ın yanındayken hiçbir endişe duymuyordu. Heykelcik bir zamanlar, büyük şehir Menzoberranzan'daki seçkin bir ailede yüksek bir mevkie sahip olan Masoj Hun'ett'e aitti. Baş belası gnomlarla ilgili bir konuda ettiği yardımlar karşılığında kendisine iblis lordunun biri tarafından hediye olarak verilmişti. Drizzt ve kedi karanlık şehirde yıllar boyunca, sık sık tasarlanan buluşmalar ile birçok kez bir araya gelmişti. Kendilerini birbirileriyle

özdeşleştirmişlerdi, bu da kedinin esas sahibiyle olan ilişkisine baskın geliyordu.

Hatta Guenhwyvar Drizzt'i kesin ölümden kurtarmıştı. Beklenmedik bir anda, sanki sahibi olmayan drowu korumacı bir şekilde gözlüyormuş gibi yardıma gelmişti. Drizzt komşu bir şehre yaptığı yalnız yolculukta bir mağara balıkçısına yakalanmıştı. Mağara balıkçısı; karanlık mağaraların, genelde zeminin çok yükseğindeki oyuklarında bulunan ve yapış yapış, görünmez bir dokuma ağ bırakan yengecimsi bir sakinidir. Bu mağara balıkçısı bir olta gibi beklemişti ve Drizzt bir balık gibi tuzağına düşmüştü. Yapış yapış ip tamamen etrafına dolanmış, geçidin taş duvarının tepesine doğru çekilirken onu çaresiz bırakmıştı.

Sağ kurtulmak konusunda hiçbir umut göremiyordu ve berbat bir ölümün kendisini beklediğini açık bir şekilde anlamıştı.

Ama sonra, duvarda canavarla aynı seviyede bulunan kırık çatlakların ve kayalıkların üzerinden sıçrayarak Guenhwyvar geldi. Kedi kendi güvenliğine hiç dikkat etmeden ve hiçbir emre bağlı olmadan balıkçının üzerine atılıp onu tünemiş olduğu yerden düşürdü. Sadece kendi canını düşünen canavar kaçmaya çalıştı ama Guenhwyvar intikam alırcasına yaratığın üzerine sıçradı. Sanki Drizzt'e saldırdığı için onu cezalandırıyordu.

Drow da, kedi de o zaman anladı ki beraber olmak kaderlerinde yazılıydı. Ama sahibinin iradesine karşı gelmek gibi bir gücü yoktu kedinin. Drizzt'in de Masoj'a ait olan heykelcik üzerinde hak iddia edecek durumu yoktu. Özellikle de aşağı dünyanın oturmuş hiyerarşisinde Hun'ett Evi, Drizzt'in kendi ailesinden çok daha yüksekte olduğu için.

Böylece drow ve kedi gündelik ilişkilerini uzak arkadaşlar gibi devam ettirdi.

Fakat kısa bir süre sonra, Drizzt'in görmezden gelemeyeceği bir hadise yaşandı. Guenhwyvar sık sık Masoj ile beraber akınlara katılırdı. Ya düşman drowlara ya da aşağı dünyanın diğer sakinlerine yapılan akınlardı bunlar. Kedi genelde emirleri başarıyla yerine getirir, sahibine savaşta yardım etmekten heyecan duyardı. Ama bu akınlardan biri svirfneblilere,

yani kendi halinde yer altı madenciliği yapan gnomlara karşı düzenlenmişti. Gnomlarm kendi yaşam sahalarında sık sık drowlarla karşılaşmak gibi şansızlıkları vardı. Bu akında Masoj kötülüğünün doruklarına çıkmıştı.

Klana yapılan ilk saldırıdan sonra hayatta kalan gnomlar, labirent gibi madenlerinin bir çok koridoruna yayılıp kaçmaya başlamıştı. Akın başarılı olmuştu; aranan hazineler bulunmuş ve gnom klanı, drowları bir kez daha kesinlikle rahatsız etmemek üzere buradan kovulmuştu. Ama Masoj daha fazla kan istiyordu.

Guenhwyvar'ı, o gururlu ve görkemli avcıyı kendi katliam aleti olarak kullandı. Kediyi kaçan gnomların peşinden gönderdi. Hepsi tek tek ölene dek.

Drizzt ve birkaç drow bu olaya tanık oldu. Karakteristik şeytanlıkları yüzünden diğerleri bunun büyük bir eğlence olduğunu düşünmüşlerdi, ama Drizzt bundan feci şekilde iğrenmişti. Daha da ötesi, gururlu kedinin yüz hatlarında acı bir şekilde belirginleşen utancı fark etmişti. Guenhwyvar bir avcıydı, katil değil. Ve onu böyle bir amaca yönelik kullanmak küçük düşürücüydü. Masoj'un masum gnomlar üzerinde uyguladığı dehşetten bahsetmeye gerek bile yok.

Bu hadise Drizzt'in uzun zamandır dolmakta olduğu ve artık kaldırmakta zorlandığı hiddete son noktayı koymuştu. Bir çok açıdan kendi halkı gibi olmadığını biliyordu, ama çoğu zaman onlara kendi inandığından daha çok benzerlik göstereceğinden korkmuştu. Fakat duygusuz olduğu zamanlar çok azdı. Başka birinin ölümüne, drowların çoğunluğu gibi sadece bir eğlence gözüyle bakmıyordu. Buna bir ad veremiyordu çünkü drow lisanında böyle bir şeyi tanımlayan hiçbir söze rastlamamıştı. Ama Drizzt'in sonradan tanıştığı yüzey sakinleri buna "vicdan" diyordu.

Bu olaydan hemen bir hafta sonra Drizzt, Masoj'u Menzoberranzan'ın karmaşık topraklarının dışında yakalamıştı. Ölümcül darbe indiğinde geri dönüşün hiçbir yolu olmadığını biliyordu ama tereddüt bile etmeden palasını, habersiz olan avının kaburgalarına geçirmişti. Hayatı boyunca kendi ırkından birini öldürdüğü tek olaydı bu. Halkına karşı olan hislerine rağmen, kendinden tamamen tiksinmesine yol açan bir hareketti.

Sonra heykelciği alıp kaçmıştı. Aşağı dünyanın sayısız karanlık oyukları dolaşarak kendine bir yuva bulmayı amaçlamıştı. Ama en sonunda kendisini yüzeyde buluvermişti. Ve sonra çok nüfuslu güney yerleşimlerinde ırkının ona bıraktığı miras yüzünden kabul edilmeyen ve zulüm gören Drizzt, bomboş sınır yerleşimi OnKasaba'nın yolunu tutmuştu. Burası toplum dışı kimselerin içinde kaynayıp gittiği dev bir kazan, medeniyetin en uç sınırıydı ve burada en azından müsamaha görüyordu.

Burada bile genellikle karşılaştığı dışlanmaya fazla aldırış etmiyordu. Buçuklukla, cücelerle ve Bruenor'un evlat edindiği kızı CattiBrie ile dostluk kurmuştu.

Ve Guenhwyvar da yanındaydı.

Koca kedinin kaslı boynunu yine okşadı ve savaştan önce dinlenebileceği karanlık bir oyuk bulmak için Bremen Düzlüğü'nü terk etti.-

Kanlı

Kalabalık sürüsü, Bremen Düzüğü'nün ağzına öğle vaktinden biraz önce girdi. Şanlı şerefli saldırılarını bir savaş ilahisiyle ilan etmek için can atıyorlardı. Ama anladılar ki, deBernezan'ın savaş planında kesin bir başarı için bir parça gizlilik can alıcı noktaydı.

deBernezan Kral Haalfdane'in yanında yürürken Maer Dualdon'un sularını beneklendiren tanıdık yelkenlileri gördüğünde rahatladı. Sürpriz baskın mükemmel olacaktı, buna inanıyordu. Derken ironik bir neşeyle gemilerden bazılarının üzerinde, balık tuttuklarını simgeleyen kırmızı flamalarını gördü. "Fatihler için biraz daha servet," diye tısladı. Ayı Kabilesi ana gruptan ayrılıp Termalaine'e doğru yöneldiğinde, barbarlar daha ilahilerine başlamamışlardı. Fakat onları takip eden toz bulutu, uyanık bir gözlemcinin orada alışıla gelmedik bir şeyler olduğunu anlamasına yeterdi. Bryn Shander'a doğru ilerlediler ve başşehrin flaması görünür olduğunda ilk savaş çığlıklarını haykırmaya başladılar.

Maer Dualdon'daki dört kasabanın birleşmiş kuvvetleri, Termalaine'de gizlenmiş bekliyordu. Amaçları; küçük kabileye ilk olarak ve sert bir şekilde saldırmak, onları olabildiğince çabuk halledip Bryn Shander'ın yardımına koşmak ve kalabalığı iki ordunun arasında kapana kıstırmaktı. Targoslu Kemp bu operasyonun kumandanıydı ama ilk darbeyi ev sahibi şehrin sözcüsü Agorwal'e bırakmıştı.

Haalfdane'in gözü dönmüş ordusu taarruza geçtiğinde şehrin ilk binaları meşalelerle alev alev yanmaya başladı. Termalaine dokuz balıkçı kasabasında nüfus çokluğu açısından Targos'tan sonra ikinciydi ama dağınık yerleşimli, ferah bir kasabaydı. Evler büyük bir alana yayılmıştı ve aralarında geniş sokaklar uzanıyordu. Halk kendi mahremiyetlerini ve rahat nefes alacak boş yerleri korumuştu. Bu da kasabaya, içindeki insan sayısını gizleyen, münzevi bir hava vermişti. Yine de, deBernezan sokakların alışılmadık bir şekilde boş olduğunu sezdi. Yanındaki barbar kralına bu endişesinden bahsetti. Fakat kral ona sıçanların Ayı Kabilesi'nin gelişi karşısında korktuğu ve kaçıp saklandıkları konusunda teminat verdi.

"Onları saklandıkları yerlerden çıkarın ve evlerini yakıp yıkın!" diye gürledi barbar kral. "Bırakın göldeki balıkçılar kadınlarının çığlıklarını duysun ve yanan kasabalarından yükselen dumanı görsün!"

Ama sonra Haalfdane'in göğsüne bir ok saplandı, teninin derinlerine gömüldü ve deşerek kalbine girdi. Şoka uğramış olan barbar dehşet içinde kafasını eğip titremekte olan oka baktı. Fakat ölümün karanlığı etrafına kapanmadan önce son bir çığlık bile atamadı.

Dişbudak ağacından yapılma yayı ile Termalaineli Agorwal, Ayı Kabilesi Kralı'nın sesini kesmişti. Ve Agorwal'in saldırısıyla verilen işaretle birlikte Maer Dualdon'un dört ordusu bir anda ortaya çıktı.

Binaların damlarından aşağı indiler, sokaklardaki dar geçitlerden ve kapılardan dışarı fırladılar. Bu kalabalığın şiddetli saldırısı karşısında barbarlar, savaşlarının yakında sona ereceğini anladılar. Çoğu daha silahlarını bile hazırlayamadan kesilip biçilmişti.

Bazı savaş deneyimli akıncılar küçük gruplar oluşturmayı başardı. Ama yurtlarıyla sevdikleri kimselerin hayatları için savaşan ve cüce demirciler

tarafından dövülmüş silahlar ve zırhlarla donatılmış olan OnKasaba halkı hemen bunları bastırdı. Yurtlarını savunanlar, akıncıları sayılarının ezici üstünlüğüyle korkusuzca yenmişlerdi.

Termalaine'in ucundaki dar bir sokakta, Regis kaçmakta olan iki barbar yanından geçerken küçük bir at arabasının arkasına gizlendi. Buçukluk bir iç çatışma yaşıyordu: Korkak olarak adlandırılmak istemiyordu ama büyük ahalinin savaşının ortasına atılmaya da hiç niyeti yoktu. Tehlike geçtiğinde at arabasının arkasından dolaştı ve şimdi ne yapacağını düşünmeye başladı.

Aniden Regis'in OnKasaba ordusunun bir üyesi olduğunu düşündüğü esmer saçlı bir adam sokağa girdi ve buçukluğu gördü. Regis bu küçük saklanmaca oyununun sona erdiğini anladı, şimdi kendini gösterme sırasıydı. "Pisliklerden iki tanesi demin şu yöne doğru gittiler," diye cesurca seslendi, esmer saçlı güneyliye. "Haydi gel, eğer hızlı olursak onları yakalayabiliriz!"

deBernezan'ın aklında farklı planlar vardı tabii. Kendi canını kurtarmak için çaresizlik içinde arka sokağın birine dalmaya ve dışarı OnKasaba ordusundan biri olarak çıkmaya karar vermişti. Hainliği konusunda geriye hiçbir tanık bırakmak istemiyordu. Hemencecik Regis'e doğru gitti, ince kılıcını hazır etmişti.

Regis, yaklaşmakta olan adamın davranışlarının pek de normal olmadığını hissetti.

"Kimsin sen?" diye sordu her nedense, hiçbir cevap beklemediği halde. Şehirdeki herkesi tanıdığını düşünürdü, fakat bu adamı daha evvel gördüğünü hiç sanmıyordu. Daha şimdiden Drizzt'in Burenor'a tanımladığı hainin bu olduğu gibi rahatsız edici şüpheleri vardı. "Nasıl oldu da senin diğerleriyle geldiğim daha önce görmedim..."

deBernezan kılıcını buçukluğun gözüne doğru savurdu. Becerikli ve her zaman tetikte olan Regis yalpalayarak çekilmeyi başardı. Fakat kılıç kafasının yan tarafını çizdi ve o da hareketinin gücüyle dönerek yere yığıldı. Esmer saçlı adam, duygusuz ve rahatsız edici bir soğukkanlılıkla yine saldırdı.

Regis zar zor ayağa kalktı ve saldırgan üzerine geldikçe adım adım gerilemeye başladı. Ama o sırada ayağı küçük at arabasının kenarına takıldı. deBernezan yavaş yavaş geliyordu. Buçukluğun kaçabilecek hiçbir yeri kalmamıştı.

Çaresizlik içindeki Regis, yeleğinin altından yakut süsü çıkarttı. "Lütfen beni öldürme," diye yalvardı, parıldayan taşı zincirinden tutup baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak. "Eğer yaşamama izin verirsen sana bunu verir ve daha fazlasını nerede bulabileceğini gösteririm!" Regis, deBernezan'ın taşı gördüğündeki küçük tereddüdüyle cesaret bulmuştu. "Kesinlikle güzel işlenmiş bir taş ve bir ejderhanın altın hazinesine bedel sayılır!"

deBernezan kılıcını hâlâ önünde tutuyordu ama Regis saniyeleri sayıyordu ve esmer adam hiç göz kırpmamıştı. Buçukluğun sol eli durmaya başladı. Arkasında gizli olan sağ eli ona bizzat Bruenor tarafından dövülen küçük ama ağır bir gürzün sapını sıkıca tutuyordu.

"Gel de yakından bak," diye önerdi Regis yavaşça. Kesinlikle ışıldayan taşın büyüsü altında olan deBernezan raks eden ışıkları daha yakından incelemek için öne doğru eğildi.

"Bu aslında hiç de adil değil," dedi Regis esefle, deBernezan'ın o anda söylediği hiçbir şeyi duymayacağından emin bir şekilde. Gürzün sivri demirli topunu eğilen adamın kafasının arkasına geçirdi.

Regis hallettiği bu pis işin sonuçlarına baktı ve umursamaz bir şekilde omuz silkti. Sadece yapılması gereken şeyi yapmıştı.

Ana caddedeki savaş sesleri sığındığı arka sokağa daha yakın çınlamaya başladı ve onun bu dalıp gitmiş halini bozdu. Buçukluk yine içgüdüyle hareket etti. Ölmüş olan düşmanının cesedinin altına yattı ve sanki daha iri olan adamın cüssesi altında ezilmiş izlenimi vermek için onu üstüne çekti. deBernezan'ın daha önce kestiği yeri incelediğinde kulağını yitirmediğine sevindi. Yarasının bu can çekişme görüntüsünü inandırıcı kılacak kadar ciddi olmasını diledi.

Barbar birliğinin ana kuvveti, Termalaine'de yoldaşlarının başına neler geldiğini bilmeden Bryn Shander'a giden uzun ve alçak tepeye vardı. Burada yeniden ikiye bölündüler. Heafstaag'in liderliğindeki Alageyik Kabilesi tepenin doğu tarafından dolanırken, Beorg kalabalığın geri kalan kısmını dosdoğru surlu şehir üzerine sürüyordu. Şimdi savaş ilahilerini söylemeye başlamışlardı. OnKasaba'nın şoka uğramış ve korkuya kapılmış halkının cesaretini daha da fazla kırmayı umuyorlardı.

Ama Bryn Shander surunun gerisinde, barbarların hayalindekinden çok daha farklı bir sahne vardı. CaerKonig ve CaerDineval'in askeri güçleriyle birlikte olan şehir ordusu, ellerinde oklar, mızraklar ve içi kaynar yağ dolu kovalarla oturmuş hazır bekliyordu.

Kaderin ince bir alayıyla, tepede ilk ölüm çığlıkları yükseldiğinde, şehrin ön surunun görüş sahasının ötesinde olan Alageyik Kabilesi'nden bir tezahürat koptu. Kurbanların hazırlıksız yakalanan OnKasaba halkı olduğunu sanıyorlardı. Birkaç dakika sonra Heafstaag, adamlarını tepenin en doğu ucundan döndürdüğü zaman, onlar da bir facia ile karşılaştılar. Good Mead ve Dougan Oyuğu'nun orduları pusuya yatmış bekliyordu. Barbarlar onlara neyin çarptığını bile anlamadan feci şekilde yakalandılar.

Fakat ilk birkaç afallama anından sonra Heafstaag yeniden durumun kontrolünü eline almayı başardı. Bu deneyimli, korku nedir bilmez savaşçılar bir sürü muharebeyi beraber atlatmışlardı. İlk saldırının kayıplarına rağmen önlerindeki birliklerden sayıca az değillerdi. Heafstaag bu balıkçıları çabucak püskürtebileceğinden ve adamlarını hâlâ belli bir düzene sokabileceğinden emindi.

Ama sonra Doğulimanı ordusu haykırarak Doğuyolu'ndan aşağı akın etti ve barbarların sol kanadını baskı altına aldı. hâlâ etkilenmemiş olan Heafstaag tam adamlarına bu yeni düşmandan korunmak için yerlerini doğru düzgün almaları konusunda bir emir vermişti ki, doksan tane deneyimli ve ağır zırhlı cüce arkalarından yararak saldırdı. Sert yüzlü cüce birliği bir kama formasyonunda saldırıyordu, bu kamanın ölümcül ucu ise Bruenor idi. Alageyik kabilesini yararak geçtiler, tıpkı uzun çimler arasında alçaktan savrulan bir tırpan gibi barbarları yere devirdiler.

Barbarlar yiğitçe savaşmıştı ve Bryn Shande’ın doğu bayırlarında bir sürü balıkçı can vermişti. Ama Alageyik Kabilesi hem sayıca azdı hem de kanatları yarılmıştı ve barbarların kanı düşmanlarınınkinden daha fazla akıyordu. Heafstaag adamlarını bir araya toplayabilmek için çılgınlar gibi uğraştı ama bütün oluşum şekilleri ve düzenleri gözünün önünde bir bir yok oluyordu. Devasa kral dehşet ve utançla fark etti ki, eğer düşman saflarından sıyrılıp tundranın güvenli topraklarına geri kaçmanın bir yolunu bulamazlarsa savaşçılarının hepsi ölecekti.

Daha evvel hiçbir savaşta geri çekilmemiş olan Heafstaag umutsuz kaçışa liderlik etti. O ve toplayabildiği kadar savaşçısı, beraberce cüce birliğinin üzerine akın etti. Doğulimanı ordusu ile cüceler arasından geçebilecek bir yol bulmaya çalışıyorlardı. Kabile ahalisinin çoğu Bruenor'un halkının baltaları tarafından kesilip biçilmişti ama bazıları çemberden kurtulmayı başarıp ok gibi Kelvin Yığını'na doğru kaçtı.

Heafstaag geçerken iki cüceyi hallederek düşman saflarını aştı. Ama devasa kral aniden göz gözü görmeyen katıksız bir karanlık küresinin içine gömüldü. İçinden dosdoğru geçip ışığa geri çıktığında bir kara elfle yüz yüze dururken buldu kendini.

Bruenor'un baltasının sapma çenteceği yedi çentik vardı ve sekizinciyi de alaşağı etmek üzereydi. Uzun boylu, iri yarı bir barbar delikanlıydı. O kadar gençti ki yüzünde sakal namına hiçbir şey yoktu. Fakat Alageyik Kabilesi'nin sancağını deneyimli bir savaşçı edasıyla taşıyordu. Bruenor çocuğun yanına yaklaşırken yüzündeki delip geçen bakışı ve sakin ifadeyi merakla izledi. Çocuğun yüzünde barbarlara özgü vahşi kana susamışlığı değil de gözlemci ve anlayış dolu derinliği gördüğünde şaşırdı. Cüce bu kadar genç ve diğerlerinden farklı birini öldürmek zorunda olduğu için hakikaten esef duyuyordu ve bu merhameti, ikisi savaşa tutuşmadan evvel onun biraz tereddüt etmesine sebep oldu.

Fakat ırkının ona zorla dayattığı üzere katı olan çocuk hiçbir korku emaresi göstermiyordu ve Bruenor'un tereddüdü ona ilk hamleyi yapma şansını vermişti. Ölümcül bir başarıyla bayrak direğini düşmanının kafasına indirdi, direk ikiye kırıldı. İnanılmaz derecede güçlü darbe Bruenor'un miğferini ezdi ve cüceyi yerinden hafifçe oynattı. Fakat işçiliğini yaptığı dağ kayaları kadar sert olan Bruenor ellerini beline koydu ve cücenin hâlâ

ayakta durması karşısında şoka uğrayıp neredeyse silahını yere düşürmüş barbara dik dik baktı

"Ahmak oğlan," diye hırladı, çocuğun bacaklarını baltasıyla çenterken. "Sana bir cücenin kafasına vurmamanı söyleyen olmadı mı hiç?" Çocuk umutsuzca tekrar doğrulmaya çalıştı ama Bruenor suratının ortasına demir kalkanını geçiriverdi.

"Sekiz!" diye gürledi cüce, dokuzuncunun arayışı içinde şimşek gibi uzaklaşırken. Ama omzunun üzerinden arkasına, ölecek olan çocuğa baktı. Buzyeli Vadisi'nin vahşi ve amansız yerlileri arasında bulunmayan bir terkibe, yani fiziksel özelliklerini tamamlayan akıllı gözlere sahip, uzun ve sert yapılı çocuğun harcanması karşısında üzüntüyle kafasını salladı.

En yeni düşmanının bir drow elfi olduğunu gören Heafstaag'in hiddeti iki katına çıktı. "Büyücü köpek!" diye böğürdü, kocaman baltasını göğe doğru kaldırarak.

Adam konuşurken, Drizzt parmağıyla işaret etti ve mor alevler uzun barbarı baştan ayağa kapladı. Heafstaag, alevler derisini yakmadığı halde büyülü ateş karşısında dehşetle kükredi. Drizzt saldırdı. İki palası da fırıl fırıl dönüyor ve saplanıyordu, hem yukardan hem aşağıdan o kadar hızlı batıyorlardı ki barbar kral ikisini birden savuşturamıyordu.

Bir sürü küçük yaradan kan damlıyordu ama Heafstaag ince palaların açtığı küçük deliklere ufak bir rahatsızlıktan başka bir gözle bakmıyor gibiydi. Devasa balta bir yay çizerek aşağı indi ve Drizzt bunun yönünü savuşturabilmeyi başardıysa bile harcadığı gayret ile kolu hissizleşti. Barbar yine baltasını savurdu. Drizzt bu sefer ölümcül darbenin yolundan kaçmayı başardı ve drowun yön değiştirişi, dengesini kaybeden Heafstaag'i saldırıya açık bıraktı.

Drizzt hiç tereddüt etmeden kılıçlarından birini barbar kralın böğrüne sapladı.

Heafstaag acı içinde inledi ve elinin tersiyle silahını savurarak cevap verdi. Drizzt son darbesinin ölümcül olduğunu düşünüyordu ve Heafstaag'in baltasının düz kısmı kaburgalarına çarpıp onu havaya fırlattığında tamamen

hazırlıksız yakalanmıştı. Barbar bunun üzerine hemen saldırdı. Tekrar ayağa kalkmadan bu tehlikeli düşmanın işini bitirmeye niyetliydi.

Ama Drizzt bir kedi kadar çevikti. Yere düştüğü an yuvarlandı ve palalarından birini sıkıca tutup Heafstaag'in saldırısına karşılık vererek doğruldu. Baltası çaresiz bir şekilde kafasının üzerinde kalan şaşırmış barbar, hareketinin itiş gücüyle vücudunu durduramadı ve palanın sivri ucuyla kendini şişledi. Fakat hâlâ drowa bakıyordu ve baltasını sallamaya başlamıştı. Barbarın insan ötesi gücünden çoktan emin olan Drizzt, bu sefer tedbiri elden bırakmadı. İkinci kılıcını birincinin altına batırdı ve Heafstaag'in karnını kalçalarına kadar yardı.

Heafstaag yarasını tutarken ve çaresizce midesinin dışarı fırlamasını engellemeye çabalarken baltası zararsız bir şekilde yere düştü. Kocaman kafası bir sağa bir sola sallandı, dünya etrafında dönüp duruyordu ve kendini sonsuz bir düşüş içinde hissetti.

Peşlerinde cücelerle canlarını kurtarmak için kaçmakta olan diğer kabile adamlarından birkaçı tam zamanında gelip kralları yere düşmeden onu tuttular. Heafstaag'e olan sadakatleri o kadar büyüktü ki diğerleri gelmekte olan cüce dalgasıyla savaşmak için dönerken iki tanesi onu kaldırıp uzağa taşıdı. Savaşanlar kesinlikle öleceklerini biliyorlardı ama tek umutları krallarını güvenli bir yere taşıyana kadar yoldaşlarına zaman kazandırmaktı.

Drizzt yuvarlanarak barbarlardan uzaklaştı ve ayağa kalktı. Heafstaag'i taşıyan iki kişiyi takip etmeye niyetliydi. O son acı verici yaralarına rağmen, bu korkunç kralın sağ kurtulacağı gibi bir his vardı içinde ve işi bitirmeye kararlıydı. Ama ayağa kalktığında dünya onun da etrafında dönmeye başladı. Pelerininin yanı kendi kanıyla lekelenmişti ve aniden nefes almakta zorluk çekti. Alev alev yanan öğle güneşi, geceye alışkın gözlerine batıyordu ve ter içinde kalmıştı.

Drizzt karanlığın içine gömüldü.

Bryn Shander surunun gerisinde bekleyen üç ordu, akıncıların ilk sırasını hızlıca saf dışı bıraktı ve sonra geri kalan barbar grubunu tepenin yarı yoluna kadar geri püskürttü. Yılmayan ve zamanın kendi lehlerine

işlediğini düşünen vahşi kalabalık, Beorg'un etrafında yeniden toplanıp şehre doğru düzenli ve ihtiyatlı bir yürüyüşe geçti.

Barbarlar doğu bayırından gelen saldırı seslerini duyduklarında Heafstaag'in tepenin kenarındaki savaşını bitirdiğini, ön surdaki direnişi haber aldığını ve onların şehre girmesine yardım etmek için geri dönmekte olduğunu düşündüler. Sonra Beorg kabile adamlarının Buzyeli Geçidi'ne Lac Dinneshere ile Kelvin Yığını arasında bulunan ve Bremen Düzlüğü'nün karşıtı olan bayırlık arazi doğru kaçmakta olduğunu gördü. Kurt Kabilesi'nin Kralı halkının başının dertte olduğunu biliyordu. Emirlerini sorgulayan herkese mızrağının keskin ucundan başka hiçbir açıklama sözü vermeyen Beorg, adamlarını şehrin tam aksi istikametine doğru döndürmeye başladı. Orada Haalfdane ve Ayı Kabilesi ile yeniden birleşmeyi ve halkından elinden geldiğince adam kurtarmayı ümit ediyordu.

Daha geri dönüşünü bile tamamlayamadan ardında Kemp'i ve Maer Dualdon'un dört ordusunu buldu. Kalın safları Termalaine'deki katliamdan sonra ancak biraz incelmişti. Surun olduğu yerden Bryn Shander, CaerKonig ve Caer Dineval'in orduları geliyordu. Tepenin etrafından da cüceleri ve OnKasaba'mn geri kalan üç ordusunu yöneten Bruenor geliyordu.

Beorg adamlarına sıkı bir çember oluşturmalarını emretti. "Tempus seyrediyor!" diye haykırdı onlara. "Onun halkıyla gurur duymasını sağlayın!"

Yaklaşık sekiz yüz barbar kalmıştı geriye ve onlar da tanrılarının lütfüne duydukları güvenle savaşmışlardı. Neredeyse bir saat yerlerini korudular, bir yandan şarkı söyleyip bir yandan ölerek cenk ettiler. Sonra saflar kırıldı ve bir karmaşadır koptu.

Elli kişiden azı kaçıp hayatını kurtarmayı başarabildi.

Son darbeler en nihayetinde indikten sonra OnKasaba'nın yorgun savaşçıları acı verici bir görev olan kendi kayıplarını tasnif etme işine giriştiler. Beş yüzden fazla yoldaşları öldürülmüştü ve sonunda yaralarından dolayı iki yüz kişi daha ölecekti. Fakat bu kayıplar, Termalaine'in

sokaklarında ve Bryn Shander bayırlarında ölü yatan iki bin barbar göze alınırsa o kadar da büyük değildi.

O gün bir sürü kimse kahraman ilan edilmişti. Doğudaki savaş alanına geri dönüp kayıp yoldaşlarını aramaya can atıyor olsa bile, Bruenor bu kahramanların sonuncusu tepenin üzerinden zaferle Bryn Shander'a taşınırken uzun bir süre durup izledi.

"Gümbürgöbek mi?" diye haykırdı cüce.

"Adım Regis," diye yapıştırdı cevabı Regis omuzlar üzerinden, kollarını gururla göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Saygılı ol, iyi yürekli cüce," dedi Regis'i taşıyan adamlardan biri.

"Yalnızorman Sözcüsü Regis, bu sürüyü başımıza üşüştüren haini teke tek dövüşte öldürdü, hem de savaşta feci şekilde yaralandığı halde!"

Bruenor geçit töreni geçerken neşe içinde homurdandı.

"Bahse girerim ki, bu hikayede söylenenden daha fazlası var!" diye güldü yanında duran ve en az onun kadar eğlenen arkadaşlarına. "Yoksa ben de sakallı bir gnomum!"

Drizzt Do'Urden'in yerde yatan vücudunu ilk bulan Targoslu Kemp ve onun teğmenlerinden biriydi. Kemp kanla lekelenmiş çizmesinin parmak ucuyla kara elfi dürttü ve karşılığında yarı bilinçli bir yanıt aldı.

"Yaşıyor," dedi Kemp teğmenine, eğlenmiş bir gülümsemeyle. "Ne yazık." Yaralanmış drowu yeniden tekmeledi, bu sefer daha büyük bir hevesle. Diğer adam onaylayarak güldü ve eğlenceye katılmak için ayağını kaldırdı.

Aniden zincir eldivenli bir yumruk Kemp'in böbreğine indi. Sözcüyü Drizzt'in üzerinden uçurup tepenin uzun bayırından aşağı yuvarlandıracak kadar güçlü bir yumruktu. Teğmeni hışımla döndü ve eğilerek Bruenor'un savurduğu ikinci yumruğu büyük bir başarıyla suratının tam ortasına yedi.

"Senin içinde bir tane!" diye hırladı küplere binmiş cüce, adamın burnunun yumruğu altında parçalandığını hissederek.

Tepenin daha yüksek bir yerinden bu olayı izleyen Bryn Shanderlı Cassius, hiddetle haykırdı ve Bruenor'un olduğu yere doğru paldır küldür bayırı indi. "Biraz diplomatik olmayı öğrenmelisin!" diye azarladı.

"Olduğun yerde dur, bataklık domuzunun evladı!" diye geldi Bruenor'un tehditkar cevabı. "O kokuşmuş hayatlarınızı ve evlerinizi drowa borçlusunuz," diye kükredi, etrafta onu duyabilecek herkese hitaben. "Ve ona bir haşarat muamelesi yapıyorsunuz!"

"Sözlerine dikkat et, cüce!" diye tersledi Cassius, kararsız bir hareketle kılıcının kabzasına davranarak. Cüceler liderlerinin etrafında bir sıra oluşturdular ve Cassius'un adamları da onun çevresinde toplandı.

Sonra üçüncü bir ses duyuldu net bir şekilde. "Asıl sen sözlerine dikkat et, Cassius," diye uyardı Termalaine Sözcüsü Agorwal. "Eğer bu cücenin cesaretine sahip olsaydım aynı şeyi Kemp'e ben de yapardım!" Kuzeyi işaret etti. "Hava tertemiz," diye haykırdı. "Fakat eğer bu drow olmasaydı, şimdi yanmakta olan Termalaine'in dumanlarıyla dolu olurdu!" Termalaine sözcüsü ve yoldaşları Bruenor'un saflarında toplanmak için ilerledi. Adamlardan ikisi kibarca Drizzt'i yerden kaldırdı.

"Dostun için endişelenme yiğit cüce," dedi Agorwal. "Benim şehrimde onunla çok iyi ilgilenilecek. Bir daha asla ben ya da benim dost Termalaine halkım, ona derisinin rengi ve ırkının kötü ünü yüzünden önyargıyla yaklaşmayacak!"

Cassius hiddetten küplere binmişti. "Askerlerini Bryn Shander topraklarından çıkar!" diye haykırdı Agorwal'e. Ama bu boş bir tehditti, çünkü Termalaineli adamlar zaten ayrılmaya başlamıştı bile.

Drowun emin ellerde olduğu konusunda tatmin olan Bruenor ile klanı, savaş alanının geri kalan kısmını araştırmaya gitti.

"Bunu unutmayacağım!" diye haykırdı Kemp tepenin epey aşağısından.

Bruenor, Targoslu sözcüye doğru tükürdü ve hiç istifini bozmadan yoluna devam etti.

Ve böylece OnKasaba ittifakı, ancak ortak düşmanlarının kaldığı kadar ayakta kalabildi.

ŞOK \ Deyiş

OnKasaba'nın balıkçıları bütün tepe boyunca ölü düşmanlarının arasında dolandılar. Barbarların sahip olduğu küçük mal mülkü ganimet olarak alıyor ve pek de ölü olmayacak kadar bahtsızlara kılıcı saplıyorlardı.

Bu kanlı katliam sahnesinin tam ortasında bir tutam merhamet bulunabilirdi. Good Meadli bir adam, bilincini yitirmiş genç bir barbarın sarkık vücudunu sırt üstü döndürdü ve işini hançeriyle bitirmeye hazırlandı. Sonra Bruenor onlara rastladı ve genç oğlanın miğferini ezen sancak taşıyıcısı olduğunu gördü. Balıkçı adamı durdurdu. "Onu öldürme. O sadece bir çocuk ve kendisiyle halkının ne yaptığını tam olarak kavrayamaz."

"Pöh!" diye homurdandı balıkçı. "Bu köpekler bizim evlatlarımıza merhamet eder miydi, sorarım sana? Zaten ölmüş sayılır."

"Yine de senden onu bırakmanı rica ediyorum!" diye hırladı Bruenor, baltası sabırsız bir şekilde omzunda zıplıyordu. "Aslına bakarsan, ısrar ediyorum!"

Balıkçı, cücenin tehditkar bakışlarına karşılık verdi ama Bruenor'un savaştaki başarısını görmüştü ve üzerine fazla gitmemesinin daha iyi olacağını düşündü. Tiksinmiş bir iç çekişle kalktı ve tepenin üzerinde daha az korunan kurbanlar bulmaya gitti.

Çocuk çimlerin üstünde kıpırdanıp inledi.

"Demek hâlâ bir parça yaşam var sende," dedi Bruenor. Çocuğun başucuna diz çöktü ve göz göze gelmek için saçlarından tutup kafasını kaldırdı. "Sözümü iyi duy evlat. Burada hayatını kurtardım neden yaptığımı

da pek bilmiyorum ama sakın OnKasaba halkı tarafından affedildiğini sanma. Halkının getirmiş olduğu mutsuzluğu görmeni istiyorum. Belki de öldürmek kanınızda vardır ve eğer öyleyse o zaman balıkçının bıçağı hemen burada ve şimdi bitirsin işini! Ama sende bir şeyler olduğunu hissediyorum ve bunu bana kanıtlamak için epey zamanın olacak."

"Yaşamaya ve özgür kalmaya değer olduğunu kanıtlayana kadar, beş sene ve bir gün boyunca bana ve benim halkıma madenlerde hizmet etmeye mahkum ediyorum seni."

Bruenor çocuğun bilincini yitirerek gevşediğini gördü. "Sorun değil," diye mırıldandı. "Her şey bitmeden evvel beni gayet iyi duyacaksın, bundan emin olabilirsin!" Kafasını küt diye çimenlere düşmesi için bırakmaya davrandı ama bunun yerine yavaşça geri yatırdı.

Bu hadiseye tanık olanlar, katı cücenin barbar çocuğa şefkat gösterdiğini görenler hakikaten de şaşırmışlardı. Ama hiçbiri şahit oldukları şeyin ne anlama geldiğini tahmin edemezdi. Bruenor'un kendisi bile, barbarın karakteri hakkındaki tüm önsezilerine rağmen bu çocuğun, yani Wulfgar'ın, büyüdüğünde haşin tundra yöresini yeniden şekillendirecek adam olacağını önceden tahmin edemezdi.

Çok güneyde, Dünyanın Omurgası'nın kule gibi yükselen tepelerinin arasındaki geniş bir geçitte, Akar Kessell Crenshinibon'un ona sunduğu rahat yaşam içinde tembellik ediyordu. Goblin köleleri tüccar kervanının tekinden eğlenmesi için ona başka bir kız daha bulmuşlardı. Ama şimdi gözüne bir şey takılmıştı. OnKasaba'nın olduğu yönden açık gökyüzüne yükselen duman bulutları.

"Barbarlar," diye tahmin etti Kessell. Luskan'dan gelen büyücüler ile Doğulimanı şehrinde kalırken kabilelerin toplanmakta olduğu hakkında söylentiler duymuştu. Ama bu onu ilgilendirmiyordu, neden ilgilendirsin ki? Burada, CryshalTirith'in içindeyken ihtiyacı olan her şeyi mevcuttu ve başka bir yere seyahat etmeye hiç niyeti yoktu.

Kendi iradesiyle tasarlanmış hiçbir niyeti yoktu.

Crenshinibon kendi büyüsü içinde hakikaten canlı olan bir antikaydı. Ve hayatının amacını fethedip hükmetme arzusu oluşturuyordu. Kristal parçası, tek hizmetkarların düşük seviyedeki goblinler olduğu, tecrit edilmiş bir dağ mevkiinde geçireceği hayatla yetinmezdi. O kudret istiyordu.

Yükselen duman bulutunu gördüğünde, Kessell'in bilinçaltındaki OnKasaba anılan antikanın açlığını harekete geçirdi. Ve böylece aynı zihinsel tavsiye gücünü Kessell üzerinde kullandı.

Büyücünün en derin arzularını ani bir görüntü kapladı. Kendini Bryn Shander'daki bir tahtın üzerinde gördü. Sonsuz bir zenginlikteydi ve kendi sarayında herkes ona saygı gösteriyordu. Luskan'ın Büyü Sahipkulesi'ndeki büyücülerin, özellikle de Eldeluc'un, Akar Kessell'in OnKasaba Lordu ve Buzyeli Vadisi'nin Hakimi olduğunu duyunca ne tepki vereceğini merak etti. Peki o zaman, cılız düzenlerinde ona bir cüppe verirler miydi?

Kessell bulduğu tembel yaşamdan büyük eğlence duymasına rağmen bu düşünce onu cezbediyordu. Böyle hırslı bir niyeti başarıya ulaştırmak için seçeceği yolları bulmak amacıyla zihninin fanteziler kurmaya devam etmesine izin verdi.

Balıkçılar üzerinde, goblinlere egemen olduğu yolla üstünlük kurma fikrini bir kenara bıraktı çünkü goblinlerin en akılsızları bile onun güçlü iradesine karşı uzun bir süre dayanmıştı. Ve bunlardan herhangi biri kulenin çevresinden uzaklaştığında kendi kararlarını verme yeteneklerini geri kazanıp dağlara kaçıyordu. Hayır, sadece egemenlik kurmak insanlar üzerinde işe yaramazdı.

Kessell CryshalTirith'in içinde nabız gibi atmakta olduğunu hissettiği gücü kullanmayı düşündü. Daha evvel, Sahipkulesi'nde bile adını duymadığı yıkım güçleriydi bunlar. Bu işe yarardı, ama yeterli olmazdı. Crenshinibon'un gücü dahi sınırlıydı. Harcadığı enerjiyi yeniden depolamak için güneş altında hatırı sayılır bir zaman geçirmesi gerekiyordu. Üstüne üstlük, OnKasaba'da büyük bir alana yayılmış çok sayıda insan vardı ve bunların tek bir etki çemberinin içinde tutulması imkansızdı. Ayrıca Kessell onları yok etmek istemiyordu. Goblinler elverişliydi ama büyücünün önünde eğilen insanlara ihtiyacı vardı. Ona hayatı boyunca zulmetmiş kimseler gibi gerçek insanlara.

Kırık parçayı bulmadan evvelki bütün hayatı boyunca.

Derin düşünceleri onu kaçınılmaz bir mantığa götürüyordu. Bir orduya ihtiyacı olacaktı.

Şimdi hakim olduğu goblinleri düşündü. Onun her emrine kendilerini fanatik bir şekilde adamışlardı. Onun için seve seve ölürlerdi (hatta birkaçı ölmüştü bile.) Ama yine de, üç gölün geniş sahasını herhangi bir güç birleşimiyle ele geçirebilecek kadar çok değildi sayıları.

Ve sonra büyücünün aklına şeytani bir düşünce geldi, yine iradesine kristal parçası tarafından aşılanmıştı. "Bu geniş ve engebeli dağ dizisinde," diye haykırdı Kessell yüksek sesle, "kaç tane oyuk ve mağara var? Ve kaç tane goblin, ogre, hatta trol ve dev yaşıyor burada?" Aklında sinsi bir sahnenin ilk görüntüleri belirmeye başladı. Kendini devasa bir goblin ve dev ordusunun başında gördü, çayırları silip süpürüyordu. Durdurulamaz ve karşı koyulamazdı.

Onları nasıl da tir tir titretecekti!

Yumuşak bir yastığa arkasını dayadı ve yeni harem kızının gelmesini emretti. Kafasında başka bir oyun daha vardı, bu da bir diğer garip rüyada aklına gelmişti; kızın yalvarıp, sızlanması ve en sonunda ölmesiydi. Fakat büyücü, önünde serili olan OnKasaba üzerinde hakimiyet kurmanın ihtimallerini kesin bir şekilde ölçüp biçmesi gerektiğini düşündü. Ama acele etmeye hiç gerek yoktu; yeterince zamanı vardı. Goblinler ona her zaman başka bir oyuncak bulabilirdi.

Crenshinibon da huzurlu görünüyordu. Kessell'in aklına bir tohum ekmişti, biliyordu ki bu tohum filizlenip budaklanacak ve bir fetih planı halini alacaktı. Ama aynı Kessell gibi, antikanın da acele etmesine hiç gerek yoktu.

Kristal parçası hayata dönmek ve kudrete ulaşma fırsatının yeniden doğması için on bin yıl beklemişti. Biraz daha bekleyebilirdi.

Bir Çocuk Değil

Regis, en sevdiği ağacının önünde tembelce gerindi ve sonra kocaman bir esnemenin tadını çıkarttı. Çocuk gibi gamzeleri, her nasıl olduysa sıkıca iç içe geçmiş dalların arasından yolunu bulup geçen parlak güneş ışınlarıyla ışıldıyordu. Kancası yemden temizleneli uzun zaman olduğu halde balık oltası dengeli bir şekilde önünde duruyordu. Regis pek nadiren balık yakalardı, ama hiçbir zaman bir solucandan daha fazla yem harcamadığı için kendisiyle gurur duyardı.

Yalnızorman'a döndüğünden beri her gün buraya geliyordu. Artık kışları Bryn Shande/da, iyi arkadaşı Cassius ile beraber geçiriyordu. Tepedeki şehir, Calimport ile boy ölçüşemiyordu ama sözcünün malikanesi, bütün Buzyeli Vadisi'nde konfora en yakın yerdi. Regis kara kışı onunla beraber geçirmeye davet etmesi için Cassius'u ikna etmekle çok akıllıca bir iş yaptığını düşünüyordu.

Maer Dualdon'dan kıyıya soğuk bir yel esti ve buçukluğun hoşnutlukla iç geçirmesine sebep oldu. Haziran ayının ilk çeyreği bitmiş olsa bile bugün kısa mevsimin ilk sıcak günüydü. Ve Regis olabildiğince keyfini çıkartmaya kararlıydı. Bir yıldır ilk defa öğle vaktinden önce dışarı çıkmıştı ve bulunduğu noktada kalmaya niyetliydi. Elbiselerini çıkartmıştı, günbatımının son kızıl parıltısına kadar güneşin sıcaklığının vücudunun her yerine işlemesine izin verecekti.

Gölden gelen kızgın bir haykırış ilgisini çekti. Başını kaldırdı ve ağırlaşmış gözkapaklarmdan birini yarı yarıya açtı. Memnuniyet içinde ilk fark ettiği şey, kışın göbeğinin epey büyümüş olduğu ve sırtüstü yatarken bu açıdan bakınca sadece ayak parmaklarının uçlarını görebilmesiydi.

Suyun ortasında, ikisi Termalaine'e diğer ikisi de Targos'a ait dört tekne yer bulabilmek için yarış ediyordu. Biribirlerinin yanından hızla geçip tornistan yapıyorlardı. Gemiciler diğer şehrin bayrağını dalgalandıran teknelere doğru küfür edip tükürüyordu. Bryn Shander Savaşı üzerinden geçen son dört buçuk senedir bu iki şehir hemen hemen her zaman savaştaydı. Savaşları silahlardan daha çok sözler ve yumruklarla yapılıyor olsa da, bir gemiden epey fazlası saldırıya uğrayıp kayalıklara ya da kıyıdaki sığ sulara sürülmüştü.

Regis çaresizlikle omuz silkti ve yastık yaptığı yeleğinin üzerine kafasını geri yasladı. Son birkaç yıl içinde OnKasaba'da hiçbir şey o kadar da fazla değişmemişti. Savaştan sonra, Targoslu Kemp ve Termalaineli Agorwal arasında çıkan drow konusundaki hararetli tartışmaya rağmen, Regis ve diğer sözcülerden bazıları birleşmiş bir toplum oluşturmak gibi yüksek umutlar beslemişlerdi.

Hatta öbür taraftaki gölün kıyısında bile ezeli rakipler arasındaki iyi niyet zamanı kısa süreli olmuştu. CaerDineval ve Caer Konig arasındaki barış; sadece CaerDineval tekneleri, CaerKonig'in kendisine Doğulimanı'nın genişlemekte olan filosu karşısındaki kayıplarına tazminat olarak bıraktığı sahada, pek nadir yakalanan ve çok değerli olan birmetrelik balıklardan tutana dek dayanabilmişti.

Üstüne üstlük en güneydeki göl Kırmızı Sular'da bulunan, genelde başa çıkılamaz ve aşırı derecede kendi başına buyruk olan Good Mead ile Dougan Oyuğu, büyük bir cüretle Bryn Shander ve Termalaine'den tazminat talep etmişti. Bu mesele kendilerini hiç ilgilendirmediği halde Bryn Shander bayırlarındaki savaşta birçok yaralı vermişlerdi. Bu birleşmiş direnişten en büyük kazancı sağlayan iki kasabanın bir karşılık ödemesi gerektiğini savunmuşlardı. Kuzey şehirleri, tabii ki de bu isteğe yanaşmamıştı.

Ve böylece birleşmenin getireceği kazançlar dersinden kimse ibret almamıştı. On yerleşim birimi her zaman olduğu gibi bölünmüş bir haldeydi.

Esasında, savaştan en büyük kazancı sağlayan kasaba Yalnızorman idi. OnKasaba'nın bir bütün olarak nüfusu oldukça sabit kaldı. Bir sürü maceraperest ya da kaçak serseri, bölgeye gelmeyi sürdürdü, ama ya aynı sayıda insan öldürüldü ya da amansız koşullar tarafından cesaretleri kırılıp daha misafirperver olan güneye geri döndüler.

Fakat Yalnızorman dikkate değer bir şekilde gelişme göstermişti. İstikrarlı boğumbaş kazancını sağladığı Maer Dualdon, göller arasında en verimli olanıydı. Ayrıca Termalaine ile Targos arasında bir çekişme vardı. Bremen ise sağı solu belli olmayan ve sık sık taşan Shaengarne Nehri'nin kıyılarında tehlikeli bir yaşam sürüyordu. Yalnızorman bu dört kasabanın en

ilgi çekici olanı gibi görünüyordu. Hatta küçük yerleşim yerinin halkı yeni gelenleri çekmek için bir kampanya bile başlatmıştı. "Buçukluk Kahramanı'nın Yurdu" lakabıyla ve yüzlerce mil boyunca ağaç bulunan tek yer olması özelliğiyle Yalnızorman'm reklamını yapıyorlardı.

Regis savaştan kısa bir süre sonra sözcülük görevini bırakmıştı, bu seçim karşılıklı olarak hem kendinden hem de kasaba halkından gelmişti. Gitgide ünü artan ve haydutların kaynadığı yer imajından kurtulmaya başlayan kasabanın, konseyde oturması için daha atılgan bir kimseye ihtiyacı vardı. Ve Regis artık sorumluluk üstlenmek istemiyordu.

Tabii ki Regis şöhretini kara dönüştürmenin bir yolunu bulmuştu. Kasabaya yerleşen her yeni kimsenin, Yalnızorman bayrağı dalgalandırabilmek için ilk tuttuğu balıklardan vergi vermesi gerekiyordu. Ve Regis, yeni sözcü ile kasabanın diğer liderlerini, kendi ismi yeni yerleşimcilerin gelmesine yardım ettiği için bu vergilerden pay alması gerektiğine ikna etti.

Buçukluk her ne zaman iyi şansını düşünse yüzünde kocaman bir gülümseme belirirdi. Günlerini huzur içinde geçiriyordu. Boş zamanlarında buraya gelip gidiyor, çoğunlukla en sevdiği ağacın yosunları üzerine arkasını yaslayarak uzanıyor, suya bir olta koyup günü öylece geçiriyordu.

Şimdi yaptığı tek işin oymacılık olmasına rağmen, hayatı rahat bir dönüm noktası yaşamıştı. Yaptığı parçalar eski değerlerinden on kat daha fazla paha ediyordu. Fiyattaki şişirme buçukluğun küçük çaptaki şöhretine kısmen dayanıyor olsa da, bunda en büyük rolü oynayan şey, Bryn Shander'a gelen bazı uzmanları kendine has bir stili ve kesim tekniği olduğuna ve bunun da sanatına özel bir estetik değer yüklediğine ikna etmesiydi.

Regis çıplak göğsünde asılı duran yakut süsü okşadı. Görünüşe göre, bu günlerde nereli olursa olsun herkesi "ikna" edebilirdi.

Çekiç sıcaklıkla parıldayan metalin üstüne güm diye iniyordu. Örsün zemininden alevli bir yay şeklinde kıvılcımlar fışkırıyor ve sonra taştan dairenin loşluğu içinde yok olup gidiyordu. Kocaman, kaslı bir kol

tarafından zahmetsizce kullanılan ağır çekiç bir kez daha ve bir kez daha indi.

Küçük ve sıcak odada çalışan demircinin üzerinde sadece pantolonu ve beline bağlanmış deri önlüğü vardı. Geniş omuzları ve göğsündeki girintilerde kurumdan kara çizgiler birikmişti ve adam demir ocağının turuncu ışığında terle parlıyordu. Hareketleri o kadar ritmik ve yorulmak nedir bilmez bir rahatlık içindeydi ki, ona ölümlü insanlardan evvel dünyayı şekillendiren tanrıymış gibi doğaüstü bir görüntü veriyordu.

Demirin soğukluğunun, darbeleri altında nihayet biraz yumuşadığını hissettiğinde yüzünde tasvip eden bir sırıtış belirdi. Daha evvel hiçbir metalde bu denli bir güç hissetmemişti; onu kendi esnekliklerinin sınırlarını zorlayarak test ediyordu. Ve en sonunda kendinin daha güçlü olduğunu kanıtladığında savaş heyecanı kadar baştan çıkarıcı bir ürperti hissediyordu.

"Bruenor memnun olacak."

Wulfgar bir anlığına durup düşüncelerinin ne manaya geldiğini gözden geçirdi. Cüce madenlerindeki ilk günlerini hatırladığında kendine rağmen gülümsüyordu. O zaman ne kadar da inatçı, öfkeli bir gençti. Er meydanında ölme hakkı, homurdanan bir cüce tarafından alınmıştı ve cüce, bu talep edilmemiş merhameti "iyi iş" adını takarak haklı çıkartmıştı.

Cücelerle yaptığı sözleşmeye göre, iki metrelik vücudunu sürekli olarak iki büklüm yapan madenlerdeki beşinci ve son ilkbaharıydı bu. Geniş tundranın özgürlüğü burnunda tütüyordu. Orada kollarını güneşin ısısına ya da ayın gözle görülemeyen çekimine doğru açabilir ya da bacaklarını bükmeden sırt üstü yatabilirdi. Soğuk ısırığıyla hiç dinmeden esen rüzgar onu gıdıklar ve kristalimsi yıldızlar zihnini bilinmeyen ufukların mistik görüntüleriyle doldururdu.

Yine de Wulfgar, bütün rahatsızlıklarına rağmen cüce mağaralarının sıcak hava akımlarını ve hiç kesilmeyen tangırtılarını özleyeceğini kendine itiraf etti. Hizmetkarlığının ilk yıllarında, halkının esir edilmeyi aşağılanmak olarak kabul eden sert düsturlarına bağlı kalmıştı. Tempus'un Şarkısı'nı, basit ve medeni güneylilerde hissettiği zayıflığa karşı bir güç ilahisi niyetine tekrar tekrar söyleyip durmuştu.

Fakat Bruenor, işlediği metal kadar sert biriydi. Cüce hiç savaş istemediğini açıkça söylerdi ama çentik çentik olmuş baltasını ölümcül bir başarıyla sallar ve bir ogreyi yere devirebilecek darbeleri omuz silkercesine savuştururdu.

İlişkilerinin ilk günlerinde cüce, Wulfgar için bir muamma olmuştu. Genç barbar kendini cüceye bir parça saygı beslemekten alamadı. Çünkü Bruenor onu er meydanında yenmişti. Ondan sonra dahi, savaş onları kesin bir şekilde düşman olarak ilan ettiği halde cücenin gözlerinde hakiki ve derine işlemiş bir şefkat gören Wulfgar epey şaşırmıştı. O ve halkı OnKasaba'yı yağmalamak için gelmişti. Fakat Bruenor'un görünüşünün altında yatan tavır, katı bir sahibin kölesine bakış açısından çok, sert bir babanın oğluna olan ilgisi gibiydi. Yine de Wulfgar madenlerdeki mevkiini hep hatırlardı, çünkü Bruenor sık sık sert çıkışlar yapar ve onu aşağılardı. Wulfgar'ı, aşağılayıcı ve bazen de rezil edici görevlerde çalıştırırdı.

Wulfgar'ın hiddeti uzun aylar içinde yok olup gitmişti. Cezasını sabırla kabul eder, Bruenor'un emirlerini soru sormadan ya da şikayet etmeden yerine getirirdi. Şartlar yavaş yavaş iyi yönde gelişmişti.

Bruenor ona ocakta çalışmayı ve sonra metali dövüp iyi silahlar ya da aletler yapmayı öğretmişti. Ve en sonunda Wulfgar'ın hiç unutmayacağı o günde, yalnız başına ve denetim altında olmadan çalışabileceği ki Bruenor sık sık, yanlış bir darbeye söylenmek ya da birkaç noktaya işaret etmek için kapının kenarından kafasını sokuyordu kendine ait bir demir ocağı ve örs verildi. Fakat Wulfgar'in gururunu tazeleyen şey, verilen Özgürlükten çok, şu küçük atölyeydi. Kendi demirci çekicini havaya ilk kaldırışında hizmetkarın yöntemli sabrı, yerini gerçek bir demircinin hevesliliğine ve titiz bir adamaya bıraktı. Barbar en ufak pürüz için sıkılırken, bazen en küçük kusuru düzeltmek için bütün parçayı en baştan işlerken buldu kendini. Wulfgar bakış açısındaki bu değişiklikten hoşnuttu. Nasıl olduğunu anlayamasa bile ilerde işine yarayacak bir özellik olarak bakıyordu buna.

Bruenor buna "kişilik" diyordu.

İş ona fiziksel bir kar da sağlıyordu. Taşları kırmak ve metal dövmek barbarın kaslarını sıklaştırdı, gençliğinin verdiği zayıf bedenini sertleştirip rakip tanımaz güçteki bir bel ölçüsüyle şekillendirdi. Ve inanılmaz bir

dayanıklılığa sahip oldu, çünkü yorulmak nedir bilmeyen cücelerin temposu, kalbine güç verip ciğerlerini genişletiyordu.

Wulfgar, Bryn Shander Savaşı'ndan sonra kendine geldiğinde ilk düşündüğü şeyi hatırladığında utanç içinde dudağını ısırdı. Sözleşme şartlarını yerine getirir getirmez, Bruenor'dan intikamını kan dökerek almaya yemin etmişti. Şimdi hayret içinde anlıyorduki Bruenor Battlehammer'ın gözetimi altında daha iyi bir adam olup çıkmıştı ve ona silah kaldırmanın düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Bu ani hissini eyleme dönüştürerek çekicini demirin üstüne güm diye indirdi. Metalin inanılmaz derecedeki sert başını azar azar bir kılıca benzeterek düzleştirdi. Bu parçadan kaliteli bir kılıç çıkacaktı.

Bruenor memnun olacaktı.

Ork Torga, goblin Grock'a bariz bir aşağılamayla baktı. Kabileleri uzun yıllardır, iki grubun da yaşayan her üyesinin hatırlayabildiği kadar uzun bir zamandır savaş halindeydi. Dünya'nın Omurgası'nda bir vadiyi paylaşıyorlardı. Savaşçı ırklarından bekleneceği gibi, arazi ve yiyecek için vahşice çatışıyorlardı.

Ve şimdi ortak bir bölgede silahlarını çekmemiş bir vaziyette duruyorlardı. Birbirilerine olan nefretlerinden bile daha büyük bir güç tarafından bu noktaya çekilmişlerdi. Başka bir zamanda ve başka bir mekanda, kabileler vahşi bir savaşa tutuşmadan asla bu kadar birbirilerine yakın duramazdı. Ama şimdi boş tehditler ve tehlikeli bakışlarla yetinmek zorundaydılar. Çünkü uyuşmazlıklarını bir kenara bırakmaları emredilmişti.

Torga ve Grock arkalarını dönüp sahipleri olacak adamın içinde bulunduğu binaya doğru yan yana yürüdüler.

CryshalTirith'e girdiler ve Akar Kessell'in huzuruna çıktılar.

Gitgide büyüyen birlikleri arasına iki kabile daha katılmıştı. Kulesini barındıran platonun her tarafı çeşitli goblin takımlarının bayraklarıyla doluydu: Kıvrımlı Mızrak Goblinleri, Karındeşen Orkları, Kesik Dil Orkları ve bunlar gibi bir çoğu, efendilerine hizmet etmeye gelmişti. Hatta Kessell

geniş bir ogre klanı ile bir avuç trolü de kendine çekmişti. Ve kırk tane haydut verbeeg. Devlerin en aşağı seviyede olanlarıydı, ama sonuçta dev idiler.

Fakat en büyük başarısı, buraya sadece Crenshinibon'un sahibini memnun etmek için gelmiş olan bir grup ayaz devi idi.

Kessell, CryshalTirith'teki yaşamından oldukça memnundu. Bütün kaprisleri karşılaştığı ilk goblin kabilesi tarafından yerine getiriliyordu. Hatta goblinler bir tüccar kervanına saldırmış ve zevklerini tatmin etsinler diye büyücüye birkaç insan kadın bulmuşlardı. Kessell'in hayatı rahat ve huzurluydu, tam sevdiği gibi. Ama Crenshinibon memnun değildi. Antikanın güce olan açlığı yatıştırılamazdı. Kısa bir süreliğine küçük kazançlarla yetinirdi ama sonra sahibinden daha büyük zaferlere koşmasını isterdi. Açıktan açığa Kessell'e karşı çıkamazdı, çünkü sürekli devam eden irade savaşlarında son karar hep Kessell'e kalıyordu. Küçük kristal parçası kendi içinde inanılmaz bir güç tutuyordu ama onu kullanan biri olmazsa, tıpkı kendisini çekecek hiçbir ele sahip olmayan ve kınında duran bir kılıç gibi olurdu. Bu sebeple Crenshinibon, iradesini kendi amaçları doğrultusunda kullandı. Büyücünün rüyalarına fetih görüntüleri aşılıyor, gücün imkanlarını görmesi için Kessell'e izin veriyordu. Bir zamanlar mızmız bir çırak olan adamın önüne, reddedemeyeceği bir havuç sallıyordu.

Luskan'daki kendini beğenmiş büyücüler için ve görünüşe göre herkes için tükürük hokkasından başka bir şey olmayan Kessell, böyle hırslara kolayca kapılacak bir avdı. Önemli insanların çizmesinin altındaki pislik olarak yaşamıştı ve rolleri değişme şansı için can atıyordu.

Ve şimdi fantezilerini gerçeğe dönüştürmek için fırsatı vardı. Crenshinibon sık sık onu bu konuda temin ediyordu. Elinde antika varken bir fatih olabilirdi; insanları ve hatta Sahipkulesi'ndeki büyücüleri bile yalnızca isminin anılmasıyla tir tir titretebilirdi.

Sabırlı olması gerekiyordu. Önce bir ve sonra iki goblin kabilesini kontrol altına almanın inceliklerini öğrenmek için birkaç yılını harcamıştı. Fakat düzinelerce kabileyi bir araya getirmek ve onların doğal düşmanlıklarını ortak bir hizmet etme amacına çevirmek onun için daha da

zorlayıcıydı. Her seferinde bir kabileyi getirmesi ve onları tam anlamıyla iradesine bağladığından emin olmadan ikinciyi çağırmaması gerekmişti.

Ama işe yarıyordu ve şimdi iki düşman kabileyi aynı anda olumlu sonuçlarla bir araya getirebiliyordu. Torga ve Grock, CryshalTirith'e girerken büyücünün gazabına yakalanmadan diğerini öldürmenin yollarını düşünüp taşınmıştı. Ama Kessell ile yaptıkları kısa bir konuşmadan sonra ayrılırlarken sanki eski dostlar gibi Akar Kessell'in ordusuyla elde edecekleri zaferler hakkında muhabbet ediyorlardı.

Kessell yastıklarının üzerine uzandı ve şansının ne kadar da iyi olduğunu düşündü. Ordusu gerçekten de şekil almaya başlamıştı. Savaş alanı kumandanı olarak ayaz devlerini kullanacaktı, meydan muhafızları olarak ogreleri, ölümcül vurucu tim olarak verbeegleri ve trolleri, o iğrenç korkunç trolleri ise kişisel korumaları olarak kullanacaktı. Ve şimdiye kadar sayabildiği kadarıyla on bine yakın, kendini çılgınca adamış goblin askerinden yıkım tırpanını taşımaları için yararlanacaktı.

"Akar Kessell!" diye haykırdı, kendisi düşünüp taşınırken adamın uzun tırnaklarına manikür yapmakta olan harem kızına, kızın aklı uzun zaman önce Crenshinibon tarafından yok edildiği halde. "Bütün övgüler Buzyeli Vadisi'nin Tiranı'na!"

Donmuş çayırların çok daha güneyinde, insanların boş vakit işleriyle tefekküre daha fazla zaman bulabildiği ve her hareketin kesin bir gereksinimden doğmadığı medeni topraklarda, büyücüler ve büyücü adayları hiç de az değildi. Gerçek büyücüler, yani sihir sanatının hayat boyu öğrencileri, büyüye olan saygıları sebebiyle sanatlarını başlarına gelebilecek muhtemel sonuçlara dikkat ederek çalışırlardı.

Gerçek büyücüler güce duyulan ihtiras tarafından tamamen yutulmadıkları takdirde, ki bu da çok tehlikeli bir şeydir, bu deneyleri ihtiyatla yapar ve felaketlere pek nadir sonuç açarlardı.

Ya bir parşömen, ya bir usta kitabı, ya da bir antika bulan büyücü adayları, yani bir şekilde belli bir büyülü kademeye gelmiş olanlar sık sık muazzam felaketlere yol açarlardı.

O gece de, Akar Kessel ve Crenshinibon'dan bin mil ötedeki bir ülkede aynı durum söz konusuydu. Ustasına büyük gelecek vadeden genç bir büyücü çırağı çok güçlü ve büyülü bir daire diyagramına sahip olmuştu. Ve sonra arayıp tarayıp bir çağırma büyüsü bulmuştu. Gücün fısıltısı tarafından cezbedilen çırak, ustasının notları arasından bir iblisin gerçek ismini bulup çıkartmayı başarmıştı.

Sorcery, yani diğer düzlemlerdeki varlıkları hizmet altına almak için çağırma sanatı bu adamın özel sevdasıydı. Üstadı ona büyülü bir boyut kapısından içeri çok sıkı bir gözetim altında şeytancıklar ve cinler çağırması için izin vermişti. Bunu yapmasındaki amacı işin potansiyel tehlikelerini gösterip onun daha tedbirli çalışmasını sağlamaktı. Aslında bu gösteriler sadece genç adamın sanata olan iştahını arttırmaya yaramıştı. Gerçek bir iblis çağırmayı denemesine izin vermesi için ustasına yalvarmıştı. Fakat büyücü, onun böyle bir sınava henüz hazır olmadığını düşünüyordu.

Çırak aynı fikirde değildi.

Aynı gün daireyi çizmeyi bitirdi. Yapacağı işte kendine o kadar güveniyordu ki rünleri ve sembolleri bir kez daha kontrol etmek ya da çemberi daha küçük bir varlık üzerinde denemek için bir gün daha beklemedi (bazı büyücüler bu iş için bir hafta harcardı.)

Ve şimdi dairenin içinde oturuyordu. Gözleri Cehennem'e açılan boyut kapısı işini görecek olan mangalın ateşinde odaklanmıştı. Büyücü adayı kendinden emin, oldukça gururlu bir gülümsemeyle iblisin adını söyledi.

Felaket boyutlarında bir büyük iblis olan Errtu, uzak bir düzlemden adının söylendiğini hayal meyal duydu. Devasa hayvan genelde böyle zayıf bir çağrıyı reddederdi; çağıran kimse iblisin itaat etmesini sağlayacak kadar başarılı bir gücü kesinlikle meydana getirmemişti.

Fakat Errtu bu kader çağrısını duyduğuna memnun olmuştu. İblis birkaç yıl önce madde düzleminde bir gücün ortaya çıktığını hissetmişti. Bin yıl evvel üzerine aldığı işi başarıyla bitirmesini sağlayacağına inanıyordu. Bu son birkaç yılı sabırsızlıkla geçirmişti, maddesel düzleme geçip inceleme yapabilmesi için büyücünün tekinin ona bir yol açmasını hevesle bekliyordu.

Genç çırak mangal ateşinin hipnotize edici dansının içine çekildiğini hissetti. Ateşler tek bir alev halinde birleşti, bir mum ışığı gibi, ama çok daha büyük boyutta. Ve alev umut verici bir şekilde hareket etmeye başladı. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri.

Büyülenmiş çırak ateşin büyümekte olan yoğunluğunun farkında bile değildi. Alev git gide yükseldi, titreşmesi hızlandı ve rengi en nihai ısı derecesi olan beyaza kadar bütün renk tayfını dolaştı.

Bir ileri, bir geri. Bir ileri, bir geri.

Şimdi daha da bir hızlı şekilde çılgınlar gibi sallanıyor ve öbür tarafta beklemekte olan kudretli varlığın gücünü kaldırabilmek için kendi kuvvetini topluyordu.

Bir ileri, bir geri. Bir ileri, bir geri.

Çırak ter içindeydi. Büyünün gücünün onun sınırlarını aşmaya başladığını, kontrolü kendi eline aldığını ve iradesiyle yaşam bulduğunu biliyordu. Bunu durdurabilecek gücü yoktu.

Bir ileri, bir geri. Bir ileri, bir geri.

Şimdi alevin içindeki karanlık gölgeyi, pençeli devasa elleri ve yarasamsı deri kanatları görebiliyordu. Ve yaratığın boyutlarını! Kendi türünün standartlarına göre bile bir devdi.

"Errtu!" diye seslendi genç adam, sözleri büyü tarafından içinden çekip alınıyordu. Bu isim ustasının notlarında tam olarak açıklanmamıştı. Ama güçlü bir iblise ait olduğunu kesin bir şekilde görmüştü. Cehennem hiyerarşisinde iblis lordlarından hemen alt sırada yer alan bir canavara.

Bir ileri, bir geri. Bir ileri, bir geri.

Bir köpek çenesi ve burnuna, yaban domuzunun kocaman dişlerine sahip olan garip, maymunumsu kafa şimdi görülebiliyordu. Geniş, kan kırmızısı gözler kısılmış bir şekilde mangalın alevleri içinden ona bakıyordu. Asitten salyası ateşe düştükçe cızırdıyordu.

Bir ileri, bir geri. Bir ileri, bir geri.

Alev gücünün doruklarına yükseldi ve Errtu adımını attı. İblis onun ismini söyleyebilecek kadar ahmak olan şaşkına dönmüş insana göz gezdirmek için durmadı bile. Büyülü çemberin etrafında yavaşça dönmeye başladı, büyücünün gücünün sınırlarını açığa vuracak delilleri araştırıyordu.

Çırak en sonunda kendini toplamayı başarabildi. Bir yüksek iblis çağırmıştı! Bu gerçek ise büyüsel yeteneklerine güvenini tekrar toplamasını sağladı. "Huzurumda dur!" diye emretti, kaotik aşağı düzlemlerden gelen bir yaratığı kontrol altına almak için sert bir tavır takınması gerektiğini bilerek.

Errtu hiç umursamadan kendi işine baktı.

Çırak hiddetlenmişti. "Bana itaat edeceksin!" diye haykırdı. "Seni buraya ben getirdim ve sana büyük acı çektirecek şeyin anahtarı bende! Emrime itaat edeceksin ve ben de merhamet göstererek o pis dünyana geri dönmene izin vereceğim! Şimdi, huzurumda dur!"

Çırak cüretkardı. Çırak kibirliydi.

Fakat Erttu rünlerden birinin çiziminde hata buldu. Bir büyülü çemberi hiç de mükemmel yapamayacak ölümcül bir hata.

Çırak ölüydü.

Errtu aynı güç dalgasının maddesel düzlemdeki daha uzak bir yerden yine geldiğini hissetmişti ve çağrıların geldiği yönü saptamakta hiç zorlanmamıştı. Devasa kanatlarıyla insan şehirleri üzerinden süzüldü. Görüldüğü her yerde paniğe yol açıyordu ama aşağıda patlamakta olan kaosun tadını çıkartmak için yolculuğuna ara vermedi bile.

Errtu bütün hızıyla bir ok gibi göllerin ve dağların, bomboş toprakların geniş mesafeleri üzerinden uçtu. Alemler'in en kuzeydeki sınırlarına, yani Dünyanın Omurgası'na ve yüzyıllardır aramakta olduğu kadim antikaya doğru uçuyordu.

Kessell, toplanmış olan askerleri, karanlığın silip süpüren gölgesinin yarattığı dehşetle sağa sola dağılmaya başlamadan çok önce gelmekte olan iblisin farkına vardı. Bilgiyi büyücüye Crenshinibon vermişti. Canlı olan antika, sayısız çağlar boyunca kendisini aramış olan güçlü aşağı düzlem yaratığının hareketlerini tahmin ediyordu.

Fakat Kessell endişeli değildi. Güç kulesinin içindeyken Errtu kadar kudretli bir rakiple bile başa çıkabileceğinden emindi. Ve iblise karşı başka bir avantajı daha vardı. Antikaya hakkıyla sahipti. Ziynet kendisini adama göre ayarlamıştı ve dünyanın şafağında yaratılmış diğer bir sürü ziynet gibi, Crenshinibon da sahibinden kaba kuvvetle alınamazdı. Errtu antikaya sahip olmayı arzuluyordu ve bu yüzden Kessell'e karşı gelip Crenshinibon'un gazabını uyandıramazdı.

Antikanın şeklini almış olan kuleyi gördüğünde iblisin ağzından asitten salyalar aktı. "Kaç yıl oldu?" diye böğürdü zaferle. Errtu kule kapısını açıkça görebiliyordu ve derhal yakınlaştı. Kessell'in goblinlerinden ve hatta devlerinden bile hiçbiri, iblisin önünü kesmeye cüret edemedi.

Etrafı trolleriyle sarılmış olan büyücü, Errtu'yu CryshalTirith'in ana dairesinde, kulenin ilk katında bekliyordu. Büyücü ateş kullanan bir iblis karşısında trollerinin hiçbir işe yaramayacağını anlamıştı, ama ibliste uyanacak olan ilk izlenimi daha da arttırmalarını istiyordu. Errtu'yu kolayca geri gönderebilecek güce sahip olduğunu da biliyordu fakat kristal parçası tarafından içinde filizlenen başka bir düşünce geldi aklında.

İblis çok işine yarayabilirdi.

Errtu eğilerek dar giriş kapısından geçti ve büyücünün huzuruna geldi. Kulenin uzak konumu sebebiyle, iblis kırık parçayı bir orkun ya da belki de bir devin elinde bulacağını sanmıştı. Kıt zekalı yaratığın gözünü korkutup onu oyuna getirmeyi ve kırık parçayı teslim etmesini sağlamayı ummuştu. Ama cüppeli bir insanın, hatta muhtemelen bir büyücünün görüntüsü bütün planlarını suya düşürdü.

"Selamlar kudretli iblis," dedi Kessell kibarca, eğilip reverans yaparak. "Fakirhaneme hoş geldiniz."

Errtu hiddetle hırladı ve ileri doğru atılmaya hazırlandı. İçini yiyen nefret ve kıskançlıkla bu kendini beğenmiş insanı öldürmesinin ona getireceği sorunları unutmuştu.

Crenshinibon bunu iblise hatırlattı.

Kulenin duvarlarından ani bir ışık parlayıp Errtu'yu bir düzine çöl güneşinin acı verici aydınlığıyla sardı. İblis durdu ve hassas gözlerini eliyle kapadı. Işık kısa bir süre sonra dindi fakat Errtu olduğu yerde durdu ve büyücüye bir daha yaklaşmadı.

Kessell sırıttı. Antika ona destek olmuştu. Ağzına kadar kendine güvenle dolup taşan büyücü tekrar, bu sefer daha sert bir ses tonuyla iblise hitap etti. "Bunu almaya gelmiştin," dedi, cüppesinin katları arasına elini uzatıp kırık parçayı çıkararak. Errtu'nun gözleri kısıldı ve uzun zamandır aradığı nesnenin üzerinde kilitlendi.

"Onu alamazsın," dedi Kessell açıkça ve onu tekrar cüppesinin içine geri koydu. "O benim, hakkıyla bulundu ve onun üzerinde bir hak iddia edemezsin!" Kessell'in ahmakça kibri, onu her zaman kesin bir trajedinin içine sürükleyen karakterinin ölümcül hatası, çaresiz konumdaki iblisle dalga geçmeye devam etmek istiyordu.

"Yeter," diye uyardı içinden bir his, kırık parçanın akıllı iradesi olduğundan şüphelenmeye başladığı sessiz bir sesti bu.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye tersledi Kessell yüksek sesle. Errtu büyücünün kimle konuştuğunu anlayabilmek için etrafına bakındı. Kesinlikle troller onu duymuyordu bile. İblis görünmeyen bir saldırgandan korkarak önlem mahiyetinde değişik tarama büyüleri yaptı.

"Tehlikeli bir düşmanla alay ediyorsun," diye ısrar etti kristal parçası. "Seni iblisten korudum, fakat sen değerli bir müttefik olabilecek yaratığı uzaklaştırmakta ısrar ediyorsun!"

Crenshinibon'un büyücüyle her iletişime geçtiğinde olduğu gibi, Kessel olasılıkları görmeye başladı. Uzlaşma yoluna gitmeye karar verdi, hem kendi hem de iblisin işine yarayacak bir antlaşma.

Errtu içinde bulunduğu zor durumu gözden geçirdi. İblis böyle bir şey yapmaktan son derece haz duyacağı halde küstah insanı öldüremezdi. Ama yanında antika olmadan ayrılmak, yüzyıllardır ilk amacı olan arayışı bir kenara bırakmak kabul edilebilir bir seçenek değildi.

"Sana bir teklifim var, seni ilgilendirebilecek bir pazarlık," dedi Kessell teşvik edici bir şekilde, iblisin ona fırlattığı ölüm vaatleri veren bakıştan sakınarak. "Yanımda kal ve ordularımın kumandanı olarak bana hizmet et! Orduların başında sen, Crenshinibon'un gücü ve onun ardında Akar Kessell olunca kuzey topraklarını silip süpüreceğiz!"

"Sana hizmet etmek mi?" diye güldü Errtu. "Benim üzerimde hiçbir hükmün yok, insan."

"Duruma yanlış bir açıdan bakıyorsun," diye karşılık verdi Kessell. "Bunu bir hizmetten çok, yıkım ve fetih vaat eden sefer için bir fırsat olarak düşünmelisin! Sana saygım sonsuz kudretli iblis. Kendimi senin efendin olarak saymayı hayal bile edemem."

Bilinçaltından yaptığı saldırılarla Crensinibon Kessell'i iyi yönlendirmişti. Errtu'nun daha az tehditkar bakışları, büyücünün teklifinin ilgisini çektiğini gösteriyordu.

"Ve bir gün elde edeceğin kazançları düşün/'diye devam etti Kessell. "Sizin çağ ötesi zamanınıza göre insanlar pek uzun süre yaşayamaz. Peki o zaman, Akar Kessell göçüp gittiğinde kristal parçasını kim alacak?"

Errtu şeytanca gülümsedi ve büyücünün önünde eğildi. "Böyle cömert bir teklifi nasıl reddedebilirim?" diye gıcırdadı iblis, bu dünyaya ait olmayan feci sesiyle. "Göster bana büyücü, önümüzde ne gibi zafer dolu fetihler var."

Kessell neredeyse sevinçten dans edecekti. Ordusu tam manasıyla tamamlanmıştı.

Generalini bulmuştu.

Ağır, ahşap kapının tozlu kilidine anahtarı sokarken Bruenor'un eli boncuk boncuk terlemişti. Bu, bütün yeteneğini ve tecrübesini nihai bir sınava tabi tutacak işin sadece başlangıcıydı. Bütün usta cüce demircileri gibi, o da uzun eğitimi boyunca heyecan ve endişe içinde bu anı beklemişti.

Küçük odaya çıkan kapıyı açabilmek için sertçe itmesi gerekiyordu. Kapının ahşabı uzun yıllar önceki son açılışından beri kapalı durduğu ve yerleşmiş olduğu için itiraz içinde gıcırdayıp inledi. Fakat bu Bruenor için iyiye işaretti, çünkü en kıymetli varlıklarına herhangi birinin göz atması düşüncesi bile ödünü patlatırdı. Cüce yerleşiminin pek az kullanılan bu bölümündeki karanlık koridorları kolaçan etti. Bir kez daha takip edilmediğinden emin olduktan sonra tavandan sarkan sayısız örümcek ağlarını yaksın diye meşaleyi önünde tutarak odaya girdi.

Odadaki tek mobilya demir kaplı ahşap bir sandıktı. Büyük bir asma kilit tarafından birbirine bağlanmış olan iki ağır zincirle sarmalanmıştı. Sandığın her köşesinden örümcek ağları geçiyordu ve üst kısmını kalın bir toz tabakası kaplamıştı. Başka bir olumlu işaret, diye düşündü Bruenor. Tekrar dışarıya, koridora baktı ve sonra ahşap kapıyı elinden geldiğince sessiz bir şekilde kapadı.

Sandığın önünde dizleri üzerine çöktü ve meşalesini yanına yere koydu. Birkaç örümcek ağı meşalenin ateşi tarafından yutulup bir anlığına turuncu renginde yandı ve sonra yok olup gitti. Bruenor kemerinden küçük, tahta bir parça çıkarttı ve boynundaki zincirin ucunda duran gümüş anahtarı eline aldı. Tahta parçayı sağlam bir şekilde önünde tuttu ve diğer elinin parmaklarını elinden geldiğince kilitten aşağı seviyede tutarak anahtarı kibarca kilit deliğine soktu.

Şimdi işin en ince kısmına gelmişti. Bruenor dinleyerek anahtarı yavaşça döndürdü. Kilidin içindeki dilin fıkırdadığını duyduğunda kendini hazırladı ve kilidin ağırlığının halkasından düşmesini sağlayarak hızla elini anahtardan çekti. Kurulmuş bir zemberek düzeneğinin anahtar ile sandık arasında sıkıştırılmış olduğunu gördü. Küçük bir iğne ahşap parçasına saplandı ve Bruenor rahatlayarak nefes aldı. Tuzağı neredeyse bir asır evvel kurmuş olmasına rağmen, tundra Dulbırakan yılanının zehrinin ölümcül gücünü hâlâ koruduğunu biliyordu.

Katıksız bir heyecan, Bruenor'un bu ana olan saygısına üstün gelmişti, bu yüzden hızla zincirleri sandığın üzerinden fırlatıp kapağındaki tozu üfleyerek sildi. Kapağı kavradı ve kaldırmaya davrandı ama aniden tekrar yavaşladı. Ağırbaşlı sakinliğini tekrar kazanıp kendine her hareketinin önemini hatırlattı.

Bu sandığa rastlayıp ölümcül tuzağından kurtulmayı başaran herkes, içerde bulduğu hazinelerden memnuniyet duyardı. Gümüş bir kadeh, bir kese dolusu altın ve dengesi zayıf olsa da mücevherli bir hançer, diğer daha az değerli ve daha çok kişisel nesnelerin yanında duruyordu; ezilmiş bir miğfer, eski çizmeler ve bir hırsızın ilgisini pek çekmeyecek buna benzer nesneler.

Ama bu eşyalar sadece bir kandırmacaydı. Bruenor onları dışarı çıkarttı ve ikinci kere düşünmeden pis yere bıraktı.

Ağır sandığın alt kısmı zeminin üstündeymiş gibi duruyor, burada bulunabilecek başka bir şeyler olduğu konusunda hiçbir ipucu vermiyordu. Ama Bruenor kurnazlıkla sandığın altındaki zemini oymuş ve kutuyu oyuğa o kadar mükemmel bir şekilde yerleştirmişti ki, en dikkatli hırsız bile sandığın zeminin üzerinde durduğuna yemin edebilirdi. Bruenor sandığın tabanındaki küçük tıpayı bulup çıkarttı ve tombul parmağını içine sokup kanca şeklinde tuttu. Bu da yıllar içinde yerine yerleşmişti ve Bruenor'un onu açabilmesi için güçlü bir şekilde asılması gerekmekteydi. Ani bir şak sesiyle açıldı ve Bruenor'un geriye doğru yuvarlanmasına sebep oldu. Bir saniye sonra tekrar sandığın başındaydı, sandığın kenarından en değerli hazinelerine ihtiyatla bakıyordu.

En saf mithrilden bir kalıp, küçük deri bir kese, altın bir kutu ve üstü bir elmas ile kapanmış gümüş bir parşömen tüpü tamı tamına Bruenor'un uzun zaman önce bırakmış olduğu şekilde duruyordu.

Bruenor'un elleri titriyordu. Kıymetli eşyaları sandıktan çıkarıp çıkınına sığacak olanları yerleştirirken ve mithril kalıbını bir battaniyenin içine sararken bir çok kez durup terini silmek zorunda kalmıştı. Sonra hızla sahte zemini yerine taktı, tıpayı ahşabın içine mükemmel bir şekilde yerleştirmeye özen gösterdi ve sahte hazinesini geri koydu. Sandığı zincirleyip kilitledi. Her şeyi tamı tamına buldüğü gibi bıraktı. Sadece iğne

tuzağını yeniden kurarak bir kazaya kurban gitme olasılığını arttırmak için hiçbir sebep göremedi.

Bruenor, evinin dışındaki demirhanesini Kelvin Yığını'nın tabanındaki bir kuytu cebe kurdu. Burası cüce vadisinin kuzey kesiminde bulunan ve nadiren ziyaret edilen bir yerdi, dağın batı kısmından Bremen Düzlüğü ve doğu kısmından Buzyeli Geçidi geniş tundraya doğru uzanıyordu. Bruenor epey şaşırarak kayaların burada sert ve saf olduğunu, toprağın gücüyle derinden derine doldurulmuş olduğunu gördü. Ve onun küçük tapınağı haline gelecekti.

Her zaman olduğu gibi, Bruenor bu kutsal yere ölçülü, saygılı adımlarla yaklaştı. Şimdi, atalarının hazinelerini beraberinde taşırken aklı yüzyıllar öncesindeki Mithril Salonu'na gitti. Orası halkının kadim anayurduydu ve ilk demirci çekicini aldığı gün babasının o özel konuşmayı yaptığı yerdi.

"Eğer sanat için yeteneğin güçlüyse," demişti babası, "ve eğer uzun yaşayıp toprağın gücünü içinde hissedebilecek kadar şanslıysan, özel bir gün gelecek. Halkımız üzerine özel bir lütuf verilmiştir ki bazıları buna lanet de der. Bir kere ve sadece bir kereye mahsus olmak üzere, demircilerimizin en iyileri şimdiye kadar yaptıkları her şeyden daha üstün olan, kendi seçtikleri bir silah yaparlar. O gün dikkatli ol oğlum, çünkü silaha kendinden çok büyük bir parça katacaksın. O silahın mükemmelliğini bir daha hayatın boyunca yakalayamayacaksın ve bunu bildiğin için bir demircinin çekicini kaldırmasını sağlayan hevesi kaybedeceksin. O günden sonra boş bir yaşam bulabilirsin, ama eğer alınyazının öngördüğü kadar iyiysen kemiklerin toprak olduktan çok sonraya kadar yaşayacak efsanevi bir silah yaratmış olacaksın."

Mithril Salonu'na karanlığın gelişiyle öldürülen Bruenor'un babası kendi özel gününü bulabilecek kadar uzun süre yaşayamamıştı. Ve eğer yaşamış olsaydı, Bruenor'un şimdi taşıdığı nesnelerden birkaçı onun tarafından kullanılacaktı. Ama cüce bu hazineleri kendi adına almayı saygısızlık olarak görmüyordu, zira silahı babasının ruhunu gururlandırmak için yapacağını biliyordu.

Bruenor'un günü gelmişti.

Mithril kalıbında gizli olan iki başlı bir çekiç görüntüsü bu hafta gördüğü bir rüyada gelmişti Bruenor'a. Cüce, işareti hemen anlamıştı ve hızla yaklaşmakta olan kudret gecesine kadar her şeyi hazırlamak için acele etmesi gerektiğini biliyordu. Ay daha şimdiden büyük ve parlak bir haldeydi. Gündönümü gecesinde, o gecenin sihrini arttırmak için dolunay olacaktı ve Bruenor kudret büyüsünün kelimelerini söylediğinde gerçekten de güçlü bir tılsım elde edeceğine inanıyordu.

Eğer hazır olmak istiyorsa cücenin önünde yapılacak çok iş vardı. Küçük demirhaneyi kurmakla başladı ağır görevi. Bu işin kolay kısmıydı ve mekanik bir şekilde bitirdi. Düşüncelerini önünde bekleyen çalışmaya odaklayıp silahı dövme işinin konsantrasyon bozan beklentisini bastırdı.

Şimdi beklemiş olduğu zaman gelip çatmıştı. Mithril kalıbını çantasından çıkartırken metalin saflığını ve gücünü hissetti. Daha evvel buna benzer kalıplar tutmuştu elinde ve bir an için kaygıya kapıldı. Gümüşümsü metale bakıyordu.

O bakarken uzun süre boyunca dört köşe bir kalıp olarak kaldı. Sonra kenarlarının kıvrıldığını ve müthiş bir savaş çekici sureti almaya başladığını açıkça gördü. Bruenor'un kalbi güm güm atıyordu ve cüce nefes nefeseydi.

Hayali gerçek olmuştu.

Demir ocağını yaktı ve hemen işine başladı. Gece vaktinden, üzerindeki tılsımı bozan şafağa kadar çalıştı. O gün silah için bir kenara ayırmış olduğu adamant sapı almak için evine gitti. Uyumak için demirhanesine geri döndü ve sonra karanlığın çökmesini beklerken heyecanla volta attı.

Güneş ışığı silinip gittiği anda Bruenor hevesle işinin başına döndü. Yetenekli darbelerinin altında metal kolayca eriyordu ve biliyordu ki şafak onu rahatsız etmeden önce çekicin kafası oluşmuş olacaktı. Fakat hâlâ önünde bekleyen saatlerce iş vardı. Bruenor o anda içinde bir iftihar hissetti. Programını öngördüğü bir şekilde izleyeceğini biliyordu. Bir sonraki gece adamant sapı takacaktı ve yaz gündönümü gecesinin dolunayı altında silaha büyülü gücü vereceği ayin için her şey hazır olacaktı.

Baykuş sessizce aşağıdaki tavşanın üzerine çullandı. Yaşayan her canlmınki kadar kuvvetli olan güdüleriyle bulmuştu avını. Bu alışılagelmiş bir av olacaktı, zavallı hayvan yaklaşmakta olan yırtıcı kuşun farkında bile değildi. Fakat baykuş garip bir şekilde heyecanlanmıştı ve avcılık konsantrasyonu son anda dağılmıştı. Koca kuş nadiren avını kaçırırdı ama bu sefer Kelvin Yığını'nm yakınındaki yuvasına akşam yemeği olmadan dönecekti.

Tundranın derinlerinde yalnız bir kurt, sanki katı bir heykelmişçesine oturuyordu. Kocaman yaz ayının gümüşümsü yuvarlağı ufkun düz çizgisini kırıp yükselirken heyecanlı ama sabırlı bir şekilde bekliyordu. Cezbedici kürenin gökte tam bir daire olmasını bekledi. Sonra kendi türünün çok eski bir özelliği olan uluyan çığlığını attı. Çağrısı uzaktaki kurtlar ve gecenin diğer sakinleri tarafından bir kez daha ve bir kez daha cevap buldu. Hepsi de gökyüzünün gücüne sesleniyordu.

Büyünün havada kol gezdiği, temel içgüdüsel hisleri reddeden akıllı yaratıklar hariç her canlıyı heyecanlandıran yaz gündönümü gecesi başlamıştı.

Bruenor böyle bir ruh hali içindeyken büyüyü uzaktan uzağa hissetti. Ama hayatındaki bütün işlerin doruğunda kaybolup gitmiş olan cüce, soğukkanlı bir yoğunlaşma seviyesi kazanmıştı. Küçük kutunun altın kapağını açarken elleri hiç titremedi.

Güçlü çekiç, cücenin hemen yanındaki örsün üzerine mengeneyle tutturulmuş olarak duruyordu. Bruenor'un en iyi eserini simgeleyen çekiç, daha şimdiden güçlüydü ve güzel bir şekilde dövülmüştü. Ama kendisini bir kudret silahı yapacak olan zarif rünleri ve tonlamaları bekliyordu.

Bruenor törensel bir edayla kutunun içinden küçük, gümüş keski ile tokmağı çıkarttı ve savaş çekicine yaklaştı. Bu ince iş isteyen bölüm için çok az zamanı kaldığını bildiği için, hiç tereddüt etmeden keskiyi mithrilin üzerine koydu ve tokmakla sağlam darbeler vurdu. Kusursuz metaller minnettar cücenin tüylerini ürperten açık ve saf bir nota çıkarıyordu. Bütün koşulların mükemmel olduğunu kalbinin derinliklerinde biliyordu ve bu geceki yorucu işin sonucunu düşündüğünce tekrar tüyleri ürperdi.

Kısa mesafe ötedeki çıkıntıdan onu dikkatle izlemekte olan koyu gözleri görmedi.

Bruenor'un ilk oymalar için bir yere bakmasına ihtiyacı yoktu; kalbine ve ruhuna kazınmış olan sembollerdi onlar. Ruhdemircisi Moradin'in çekiç ve örsünü çekicinin bir kenarına, cücelerin Savaş Tanrısı Clangeddon'un çapraz baltalarını da diğer kenarına dinsel bir tören edasıyla işledi. Sonra gümüş parşömen tüpünü aldı ve elmas tıpasını kibarca açtı. İçerdeki parşömenin onlarca yıldır dayanmayı başardığını görünce rahat bir nefes verdi. Ellerindeki yağlı teri silerek parşömen rulosunu çıkarttı ve yavaşça açıp dümdüz bir şekilde örsün üzerine serdi. İlk önce sayfa bomboş gibi görünüyordu ama dolunayın ışınları sembolleri yavaş yavaş belirginleştirdi ve gizli güç rünlerinin oluşmasını sağladı.

Bunlar Bruenor'a atalarından kalan mirastı ve daha önce onları hiç görmemiş olmasına rağmen büyülü çizgiler ve kıvrımlar, rahat bir şekilde aşina geldi ona. Elleri özgüvenle sabit duran cüce, keskiyi daha önce oymuş olduğu iki tanrının sembollerinin arasına koydu ve gizli rünleri savaş çekicine kakmaya başladı. Büyülerinin parşömenden çıkıp kendi vücudundan aktığını ve silaha geçtiğini hissetti. Ve mithril üzerine yazdığı her bir rünün parşömenden yok oluşunu hayranlıkla izledi. Şimdi yaptığı işle beraber derin bir transa geçmişti ve zaman onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Fakat rünleri tamamladığında ayın doruk noktasını geçtiğini ve batmakta olduğunu fark etti.

Cücenin ustalığının ilk gerçek sınavı; Sırların Sahibi Dumathoin'in işareti olan dağ sembolü içindeki cevheri rünlerin üzerine koyduğu zaman başlamıştı. Tanrının sembolündeki çizgiler rünlerle mükemmel bir şekilde çakışıyor ve gücün çıkarılmış olan kopyasını örtüyordu.

Bruenor işinin neredeyse bittiğini biliyordu. Ağır savaş çekicini mengeneden çıkarttı ve daha küçük olan deri keseyi eline aldı. Kendini toplamak için birkaç derin nefes alması gerekmişti. Çünkü bu yeteneğinin en son ve en belirleyici sınavıydı. Kesenin ağzındaki ipi çözdü ve elmas tozlarının ay ışığı altında tatlı tatlı parlayışına hayran kaldı.

Drizzt Do'Urden dağ çıkıntısının gerisinde bir beklenti içinde gerginleşti. Ama dostunun mükemmel konsantrasyonunu bozmamaya

dikkat etti.

Bruenor kendini yeniden hazırladı ve aniden keseyi havaya doğru savurup içindekileri gece göğüne bıraktı. Keseyi bir kenara atıp savaş çekicini iki eliyle kavradı ve kafasının üzerine kaldırdı. Cüce kudret sözlerini söylerken içindeki gücün emildiğini hissetti, ama işi tamamen bitmeden ne kadar iyi bir performans sergilediğini asla bilemezdi. Oyduğu işaretlerdeki mükemmellik, söylediği sözlerin başarısında belirleyici rol oynuyordu, çünkü rünleri silahın üzerine kazıdığı sırada güçleri cücenin kalbine akmıştı. Ve bu güç de havada uçuşmakta olan tozları silaha doğru çekiyordu. Sonra parlak elmas tozundan ne kadar emdiğine bakarak silahın kudreti anlaşılabilirdi.

Cücenin üzerine karanlık bir fenalık çöktü. Başı dönüyordu ve yere devrilmekten onu neyin alıkoyduğunu anlayamıyordu. Ama sözlerin silip süpüren kudreti onu aşmıştı artık. Kendisi farkında olmasa bile sözler dudağından yadsınamaz bir akıcılıkla akıyor ve onun gücünü gitgide daha da fazla emiyordu. Sonra şükürler olsun ki düşmeye başladı. Kafası yere değmeden çok önce bilinçsizliğin boşluğu onu alıp götürmüştü.

Drizzt arkasını döndü ve birdenbire gerileyip küt diye kayalığa yıkıldı; bu hadiseden o da bitkin düşmüştü. Arkadaşının bu geceki çetin sınavdan sağ kurtulup kurtulmayacağım bilemiyordu, fakat Bruenor adına heyecanlanmıştı. Çekicin mithril kafası büyünün verdiği yaşamla parıldayıp elmasla yıkandığında cücenin en görkemli anına o tanıklık etmişti, Bruenor bunu görememiş olsa bile.

Ve parlayan tozların tek bir zerresi bile Bruenor'un elinden kaçamamıştı.

Wulfgar, Bruenor Yokuşu'nun kuzeye bakan tarafında yüksek bir yerde oturuyordu. Gözleri kayalıklı vadinin uzanmakta olan genişliğini dikkatle tarıyor, cücenin dönüşünü belirtecek herhangi bir hareketi yakalamaya çalışıyordu. Barbar kendi düşünceleriyle ve rüzgarın mırıltısıyla baş başa kalmak için sık sık buraya gelirdi. Hemen önünde, cüce vadisi boyunca Kelvin Yığını ve Lac Dinneshere'in kuzey kısmı uzanıyordu. İkisinin arasında kuzeydoğuya doğru geniş çayırlara açılan ve Buzyeli Geçidi diye bilinen düz arazi vardı.

Ve barbar için, anayurduna giden geçitti bu.

Bruenor birkaç günlüğüne gideceğini söylemişti ve Wulfgar ilk başta cücenin bitmek tükenmek bilmeyen söylenmeleri ve eleştirilerinden bir nebze olsun kurtulacağı için rahatlamıştı. Fakat bu rahatlayışının kısa ömürlü olduğunu fark etti.

"Onun için endişeleniyorsun değil mi?" diye geldi bir ses onun ardından. Gelen kimsenin Cattibrie olduğunu bilmesi için arkasını dönmeye ihtiyacı yoktu.

Soruyu cevaplandırmadı, çünkü kızın bunu önceden karar vermiş bir şekilde sorduğunu ve reddederse ona inanmayacağını biliyordu.

"Geri dönecektir," dedi Cattibrie, sesinde bir umursamazlıkla. "Bruenor dağ kayası kadar çetindir ve tundrada onu durdurabilecek hiçbir şey yoktur."

Genç barbar şimdi kıza bakmak için döndü. Uzun zaman önce Bruenor ve Wulfgar arasında rahatlatıcı bir güven geliştiği sıralarda; cüce onun yaşlarındaki insan kızı barbar ile tanıştırırken kendi "kızı" olarak tanımlamıştı.

Dış görünüş itibariyle sakin bir kızdı ama Wulfgar'ın bir kadında görmeye alışık olmadığı içsel bir ateşe ve ruha sahipti. Barbar kızları erkeklerin bakış açısına göre önemsiz olan düşüncelerini ve fikirlerini kendilerine saklamaları öğretilerek yetiştirilirdi. Cattibrie da akıl hocası gibi ne düşünüyorsa dobra dobra söyler ve bir durum hakkındaki hislerini açıkça belirtirdi. Wulfgar ile aralarındaki laf dalaşı neredeyse sürekliydi ve sık sık hararetlenirdi. Fakat yine de Wulfgar, ona bir deneyim kürsüsünün üstünden bakmayan, kendi yaşında bir arkadaşı olduğu için mutluydu.

Cattibrie, sözleşmesinin ilk zorlu yılını atlatmasında bir çok yönden ona yardımcı olmuştu. Çocuk kendine hiç saygı duymazken kız ona saygılı davranmıştı (ki çoğu zaman onunla aynı görüşü paylaşmazdı.) Hatta, Bruenor'un onu kendi özel eğitimine almasında kızın dolaylı yoldan bir etkisi olduğu gibi bir his vardı Wulfgar'ın içinde.

Kız onun yaşındaydı ama Cattibrie bir çok yönden daha yaşlı gibiydi. Mizacını belli bir seviyede koruyan içsel ve katı bir gerçekçilik duygusu vardı kızda. Bununla birlikte, mesela yürürken sıçrayıp hoplaması gibi diğer yönleriyle, Cattibrie hep bir çocuk olarak kalacaktı. Canlılığı ve sakinliği, sükuneti ve dizginsiz neşesi arasındaki bu alışılmamış denge, Wulfgar'in ilgisini çekiyordu ve her ne zaman kızla konuşsa kendi dengesini kaybettiğini hissediyordu.

Tabii ki Cattibrie ile beraberken Wulfgar'ı dezavantajlı bir duruma sokan başka hisler de vardı. Omuzlarına dökülen gür, dalgalı kestane rengi saçları ve ona talip olan her erkeği kıpkırmızı edebilecek delip geçen bakışlı, kopkoyu mavi gözleri ile bu kız yadsınamaz bir şekilde güzeldi. Fakat yine de Wulfgar'ın ilgisini çeken fiziksel cazibenin ötesinde bir şeydi. Cattibrie ondan çok daha deneyimliydi, tundrada adama öğretilen özelliklere uymayan genç bir kadındı. Bu bağımsızlığı sevip sevmediğinden emin değildi. Ama kız tarafından cezbedildiği gerçeğini reddedemeyeceğini biliyordu.

"Buraya sık sık geliyorsun değil mi?" diye sordu Cattibrie. "Düşündüğün şey ne?"

Wulfgar omuz silkti, cevabı kendisi de tam olarak bilmiyordu.

"Yurdun mu?"

"O ve bir kadının anlayamayacağı diğer şeyler."

Cattibrie bu kasıtsız aşağılamayı gülümseyerek boş verdi. "Anlat bana o zaman," diye ısrar etti, sesinin tonunda ince bir alay vardı. "Belki de benim cehaletim senin sorunlarına yeni bakış açıları getirebilir." Barbarın çevresinden dolaşmak için hop diye kayanın üstüne sıçradı ve adamın yanındaki taşlık çıkıntıya oturdu.

Wulfgar kızın zarafet dolu hareketlerine hayran kaldı. Cattibrie meraklı duygusal özelliğindeki zıtlık yönünden olduğu gibi, aynızamanda fiziksel açıdan da bir muamma idi. Uzun boylu ve narindi, görünüş itibariyle zarifti ama cücelerin mağaralarında büyüyen bir kadın olduğu için zorluğa ve yorucu işlere alışkındı.

"Maceraları ve yerine getirilmemiş bir yemini düşünüyorum," dedi Wulfgar gizemli bir şekilde, muhtemelen genç kızı etkilemek için. Fakat daha çok, bir kadının ilgilenip ilgilenmemesi gereken şeyler hakkındaki kendi fikrini güçlendirmek için.

"Yerine getirmeyi amaçladığın bir yemin," diye mantık yürüttü Cattibrie, "sana fırsat verildiği anda."

Wulfgar ciddiyetle başını salladı. "Bu atalarımdan kalan bir miras, babam öldürüldüğünde bana geçen bir görev. Bir gün gelecek ki..." sesinin solup gitmesine izin verdi ve kafasını çevirip Kelvin Yığını'nın ardındaki geniş tundranın boşluğuna özlemle baktı.

Cattibrie kafasını sağa sola salladı, kestane rengi lüleleri omuzlarında oynaştı. Şerefi adına tehlikeli ve muhtemelen intihar niteliğindeki bir göreve atılmayı planladığını anlayabilecek kadar Wulfgar'ın gizemli ifadesinin ötesini görebiliyordu. "Seni neyin yönlendirdiğini bilemem. Maceranda sana başarılar dilerim, ama bu işe atılmak için demin söylediğinden daha iyi bir sebebin yoksa, hayatını boşa harcıyorsun demektir."

"Bir kadın şereften ne anlar ki?" diye tersledi Wulfgar hiddetle.

Ama Cattibrie'in gözü korkmamıştı ve geri çekilmedi. "Tabi ya ne anlar ki?" diye tekrarladı. "Pantolonunun içinde taşıdığından daha iyi hiçbir sebebin olmadığı halde, şeref denilen şeyin hepsini kendi koca ellerinde tuttuğunu mu sanıyorsun?"

Wulfgar kıpkırmızı kesilip kafasını çevirdi, bir kadında bu denli küstahlığı kabul edemezdi.

"Ayrıca," diye devam etti Cattibrie, "bu gün buraya neden geldiğin hakkında istediğini söyleyebilirsin. Ben biliyorum ki Bruenor için endişeleniyorsun ve bunun için hiçbir itiraz dinlemeyeceğim."

"Sen sadece bilmek istediğin şeyi biliyorsun!"

"Ona o kadar çok benziyorsun ki," dedi Cattibrie, beklenmedik bir şekilde konuyu değiştirip Wulfgar'in yorumlarına aldırış etmeden. "Cüceye itiraf ettiğinden çok daha fazla benziyorsun!" diye güldü. "İkiniz de inatçısınız, ikiniz de gururlusunuz ve ikiniz de birbirinize karşı olan dürüst hislerinizi itiraf etmiyorsunuz. Pekala, bildiğini oku o zaman Buzyeli Vadili Wulfgar. Bana yalan söyleyebilirsin, ama kendin için... işin aslı farklı!" oturduğu yerden hop diye sıçrayarak indi ve kayaların arasından cüce mağaralarına doğru ilerledi.

Wulfgar içinde duyduğu hiddete rağmen kızın gidişini, adımlarının zarif dansına ve incecik kalçalarının sallanışına hayranlık duyarak izledi. Cattibrie'a neden bu kadar kızdığını düşünmedi bile.

Çünkü eğer düşünseydi, her zaman olduğu gibi, ona gözlemlerinde hedefi tam on ikiden vurduğu için kızdığını göreceğini biliyordu.

Drizzt Do'Urden, kendinden geçmiş arkadaşının yanında iki gün boyunca sabırla nöbet tuttu. drow, Bruenor için endişelendiği kadar muhteşem savaş çekici konusunda merak duyuyor olsa bile saygılı bir şekilde gizli demirhaneden uzak durdu.

En sonunda, üçüncü gün şafak attığında, Bruenor kıpırdanıp gerindi. Drizzt sessizce uzaklaşarak cücenin gideceğini bildiği patikadan aşağı indi. Uygun bir alan bularak aceleyle küçük kamp yerini kurdu.

İlk başta güneş ışığı Bruenor'a sadece bir bulanıklık olarak geldi ve etrafındaki şeylere kendini alıştırması birkaç dakikasını aldı. Görüş kabiliyeti geri döndükten sonra bakışları parlamakta olan savaş çekicinin görkemi üzerinde yoğunlaştı.

Serpilmiş olan tozların kırıntılarını görebilmek için hızla etrafına bakındı. Hiçbir kırıntı bulamadı ve umudu yükseldi. Muhteşem silahı kaldırıp ellerinin içinde döndürürken, onun mükemmel dengesini ve inanılmaz gücünü hissederken elleri bir kez daha titriyordu. Mithrilin üzerinde üç tanrının sembollerini, elmas tozlarının derin oymalı çizgilerine büyülü bir yolla işlenmiş haliyle gördüğünde Bruenor'un nefesi kesildi. İşinin mükemmel görüntüsüne dalıp gitmiş olan Bruenor, babasının ona bahsetmiş olduğu boşluk hissini anlayıverdi. Sanatının bu derecesini hiçbir

zaman aşamayacağını biliyordu ve bunu bildiği için bir daha asla demirci çekicini kullanamayacaktı.

Allak bullak olmuş duygularından sıyrılmaya çalışan cüce, gümüş tokmak ile keskiyi altından kutuya geri koydu ve şimdi bomboş olsa ve büyülü rünleri bir daha asla belirmeyecek olsa bile parşömeni tüpünün içine yerleştirdi. Birkaç gündür yemek yemediğini ve büyünün ondan emdiği kuvvetini tamamen geri kazanamamış olduğunu fark etti. Taşıyabileceği kadar şey topladı, koca savaş çekicini omzuna dayadı ve evine doğru ağır adımlarla yürümeye başladı.

Drizzt Do'Urden'in kamp yerine vardığında ateşte kızarmakta olan tavşanın nefis kokusu karşıladı cüceyi.

"Demek yolculuğundan geri döndün," diye selamladı dostunu.

Drizzt gözlerini cüceye kilitledi, savaş çekicine karşı olan ezici merakını ona çaktırmak istemiyordu. "Senin rican sebebiyle, iyi yürekli cüce," dedi eğilip selamlayarak. "Dönmemi beklemek için beni aramaya çıkacak bir sürü kimsen vardır herhalde."

Bruenor bu gerçeği kabul ediyordu, fakat şu an için bir açıklama olarak sadece dalgın dalgın şöyle söyleyebildi, "Sana ihtiyacım vardı." Pişmekte olan etin görüntüsüyle daha baskın bir ihtiyaç peyda oldu içinde.

Drizzt bilmiş bilmiş gülümsedi. Kendisi çoktan yemişti ve bu tavşanı Bruenor için özel olarak yakalayıp pişirmişti. "Bana katılır mısın?" diye sordu.

O daha teklifini bitirmeden, Bruenor elini hevesle tavşana uzatmıştı. Fakat aniden durdu ve drowa şüpheli gözlerle baktı.

"Ne kadar zamandır buradasın?" diye sordu cüce gergin bir şekilde.

"Daha bu sabah geldim," diye yalan söyledi Drizzt, cücenin özel seremonisinin mahremiyetine saygı duyarak. Bruenor cevabı duyunca sırıttı ve iştahla tavşanı yemeğe koyuldu. Bu sırada Drizzt başka bir tanesini şişe takıyordu.

Drow, cücenin yemeğine kendisini iyice kaptırmasını bekledi ve sonra hızla savaş çekicini kapıverdi. Bruenor bir tepki veresiye kadar Drizzt silahı havaya kaldırmıştı bile.

"Bir cüce için oldukça büyük," diye belirtti Drizzt ilgisizce. "Ve benim ince kollarım için de çok ağır." Dirseklerini kavuşturmuş duran ve ayakları sabırsızca yere vuran Bruenor'a baktı. "Kimin için o zaman?"

"Burnunu ait olmadığı yerlere sokmakta pek yeteneklisin elf," diye cevapladı cüce sertçe.

Karşılığında Drizzt güldü. "Oğlan için mi, yani Wulfgar?" diye sordu yapmacık bir şaşkınlıkla. Cücenin genç barbar için güçlü hisler beslediğini çok iyi biliyordu, fakat aynı şekilde biliyordu ki Bruenor bunu açık açık hiç kabul etmezdi. "Bir barbara vermek için oldukça iyi bir silah. Bunu kendin mi yaptın?"

Drizzt aslında dalga geçmesine rağmen Bruenor'un işçiliğine hayran kalmıştı. Çekiç onun taşıyabilmesi için oldukça ağır olduğu halde silahın müthiş dengesini hissedebiliyordu.

"Sadece eski bir çekiç o kadar," diye geveledi cüce. "Oğlan sopasını kaybetti; onu silahı olmadan bu vahşi topraklara salamam herhalde!"

"Peki ya adı ne?"

"Aegisfang," diye cevapladı Bruenor hiç düşünmeden, aklından geçirmeye zaman bile bulamadan ağzından dökülmüştü isim. Hadiseyi tam olarak hatırlamıyordu ama cüce, silahın adını seremoninin büyü aktarımı sözlerinin bir kısmı olarak kararlaştırmıştı.

"Anlıyorum," dedi Drizzt, çekici Bruenor'a geri vererek. "Eski bir çekiç ama oğlan için gayet iyi. Mithril, adamant ve elmas... eh yeter de artar bile."

"Öf, kapa çeneni be," diye kızdı Bruenor, yüzü utançtan kıpkırmızı kesilerek. Drizzt özür dilercesine eğildi.

"Neden beni çağırdın, dostum?" diye sordu drow, konuyu değiştirerek.

Bruenor boğazını temizledi. "Oğlan," diye homurdandı yavaşça. Drizzt Bruenor'un boğazında düğümlenen rahatsız edici yumruyu gördü ve bir sonraki alayını hiç söylemeden yutuverdi

"Kıştan önce özgür olacak," diye devam etti Bruenor, "ve hakkıyla eğitilmiş değil. Gördüğüm her adamdan daha güçlü ve hareketleri seken bir geyiğinki kadar zarif, ama savaş tekniklerinden hiç çakmıyor."

"Onu benim eğitmemi mi istiyorsun?" diye sordu Drizzt, duyduklarına inanamayarak.

"Eh, bunu ben yapamam ki!" diye hırladı Bruenor aniden. "Herifte iki metre boy var ve bir cücenin alçaktan gelen darbelerini savuşturamaz!"

Drow sinirleri bozuk arkadaşına merakla göz gezdirdi. Bruenor'a yakın olan herkesin bildiği gibi, cüce ile genç barbar arasında bir bağın oluştuğunu biliyordu, ama ne kadar derin olduğunu hiç tahmin etmemişti.

"Ona, çıkıp da pis bir tundra yetisi tarafından alaşağı edilsin diye beş yıldır gözüm gibi bakmıyorum herhalde!" diye ağzından kaçırdı Bruenor, drowun tereddüdüyle sabırsızlanmış ve dostu tahmin etmesi gerekenden fazlasını tahmin ettiği için sinirleri gerilmişti. "Yapacak mısın peki?"

Drizzt yine gülümsedi ama bu sefer ifadesinde hiçbir alay yoktu. Beş yıl önce tundra yetileriyle yaptığı kendi dövüşünü hatırladı. O gün hayatını Bruenor kurtarmıştı ve bu da cüceye karşı borçlu kaldığı ne ilk zamandı ne de son zaman olacaktı. "Tanrılar biliyor ki sana bundan daha fazlasını borçluyum, dostum. Tabii ki de onu eğitirim."

Bruenor homurdandı ve bir sonraki tavşana elini attı.

Wulfgar'ın darbelerinin sesi cüce salonlarında yankılanıyordu. Cattibrie ile olan konuşmasından sonra kabullenmek zorunda olduğu şeyler yüzünden hiddetlenmiş ve hevesle işinin başına dönmüştü.

"Şu şeyi dövmeyi kes evlat," diye geldi sert bir ses. Wulfgar topukları üzerinde döndü. İşine kendini o kadar kaptırmıştı ki Bruenor'un içeri

girdiğini duymamıştı bile. Yüzünde istem dışı bir rahatlama gülümsemesi oluştu. Ama zayıflık göstergesini çabucak sildi ve sert bir maske takındı.

Bruenor genç barbarın uzun boyuna, koca beline ve altın renkli yüzünde belirmekte olan bir tutam sarı sakala baktı. "Seni artık evlat diye çağıramam," diye itiraf etti cüce.

"Beni istediğin gibi çağırma hakkına sahipsin," diye karşılık verdi Wulfgar. "Ben senin kölenim."

"Tundra kadar vahşi bir ruhun var," dedi Bruenor gülümseyerek. "Şimdiye kadar hiç olmadın ve hiçbir cücenin ya da insanın asla kölesi olmayacaksın!"

Wulfgar cücenin bu alışılmadık iltifatı karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Cevap vermeye çalıştı ama söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

"Seni asla bir köle olarak görmedim evlat," diye devam etti Bruenor. "Halkının suçlarının karşılığını ödemek için bana hizmet ettin ve ben de sana karşılığında bir çok şey öğrettim. Şimdi çekicini bir kenara bırak." Wulfgar, iyi işçiliğini incelemek için bir anlığına duraksadı.

"İyi bir demircisin, taşı iyi hissediyorsun ama bir cücenin mağarasına ait değilsin. Güneşi yeniden yüzünde hissetmenin zamanı geldi."

"Özgür müyüm?"

"Bu fikri kafandan çıkar!" diye çıkıştı Bruenor. Tombul parmağını barbara doğru salladı ve tehdit edercesine hırladı. "Baharın son günlerine kadar benimsin, bunu asla unutma!"

Wulfgar kahkahasını dizginleyebilmek için dudağını ısırdı. Her zaman olduğu gibi cücenin şefkat ve hiddet arasında gidip gelen ruh hali, kafasını karıştırıyor ve onu allak bullak ediyordu. Fakat artık şok edici etki yapmıyordu. Bruenor'un yanında geçirdiği dört yıl, cüceden her an için hırçın çıkışlar beklemeyi ve onlara aldırış etmemeyi öğretmişti ona.

"Burada yapılacak ne işin varsa bitir," diye talimat verdi Bruenor. "Yarın sabah seni hocanla tanıştıracağım ve sözüne bağlı kalarak, bana yaptığın gibi onun emirlerini de yerine getireceksin!"

Wulfgar bir diğer kimsenin hizmetine girme düşüncesiyle yüzünü buruşturdu. Fakat Bruenor ile beş yıl artı bir günlük sözleşmeyi kabul etmişti ve sözünden dönerek şerefine leke süremezdi. Kafasını sallayıp razı oldu.

"Seni pek sık göremeyeceğim," diye devam etti Bruenor. "O yüzden bir daha OnKasaba halkına karşı silah çekmeyeceğin konusunda senden şimdi söz alacağım."

Wulfgar dimdik durdu. "Alamazsın," diye yanıtladı cesurca. "Bana söylediğin şartlarını yerine getirdiğim zaman, burayı özgür bir adam olarak terk edeceğim!"

"Yeterince adil," diye kabul etti Bruenor, Wulfgar'in inatçı gururu cücenin ona olan saygısını arttırıyordu. Gururlu genç savaşçıya bakmak için bir anlığına duraksadı ve Wulfgar'ın büyümesinde kendi oynadığı rolden memnuniyet duydu.

"O kokuşmuş sopanı kafamda kırmıştın," diye başladı Bruenor çekingenlikle. Boğazını temizledi. Yapması gereken bu son iş, sert cüceyi rahatsız ediyordu. Duygusal ve ahmakça görünmeden bu işin içinden nasıl çıkacağından emin değildi. "Benimle olan antlaşman bittikten sonra kış çabuk bastıracak. Seni yabanlığa silahsız gönderemem." Koridora geri uzandı ve savaş çekicini aldı.

"Aegisfang," dedi sertçe, çekici Wulfgar'a uzatırken. "İraden üzerine hiçbir baskı koymayacağım ama kendi vicdanımın rahat olması için senden söz alacağım, OnKasaba halkına karşı bir daha silah çekmeyeceksin!"

Elleri adamant sapı kavradığı anda, Wulfgar büyülü savaş çekicinin çok değerli olduğunu hissetti. Elmasla kaplı rünler demirhanenin ışığını yakaladı ve odanın içine dans eden binlerce yansıma yarattı. Wulfgar'in kabilesindeki barbarlar her zaman taşıdıkları iyi silahlarla gurur duyarlardı, hatta bir adamın değerini kılıcının ya da mızrağının kalitesine göre

belirlerlerdi. Ama Wulfgar şimdiye kadar Aegisfang'in mükemmel detayları ve katıksız gücüyle boy ölçüşebilecek bir silah görmemişti. Kocaman ellerinde o kadar iyi dengede duruyordu ve ağırlığı da ona o kadar mükemmel bir şekilde uyuyordu ki sanki bu silahı kullanmak için doğmuş olduğunu hissetti. Böyle bir hazineyi ona verdikleri için kader tanrılarına bir çok gece teşekkür edeceğini söyledi hemen kendi kendine. Kesinlikle teşekkürü hakkediyorlardı.

Bruenor da öyle.

"Söz veriyorum," diye kekeledi Wulfgar, muhteşem hediye karşısında o kadar duygulanmıştı ki konuşmakta güçlük çekiyordu. Daha fazla bir şeyler söyleyebilmek için doğruldu ama muhteşem çekiçten gözlerini alabildiği zaman bir de baktı ki Bruenor gitmişti.

Cüce, özel odasına giden uzun koridorlar boyunca paldır küldür yürürken zayıflığı sebebiyle kendi kendine lanet okuyor ve halkından kimsenin karşısına çıkmamasını ümit ediyordu. Etrafa ihtiyatlı bir bakış atarak gri gözlerindeki ıslaklığı sildi

"Halkını topla ve yola çık Biggrin ," dedi büyücü, CryshalTirith'in taht odasında önünde durmakta olan kocaman ayaz devine. "Akar Kessell'in ordusunu temsil ettiğini sakın unutma. Bölgeye ilk gidecek olan birlik sizlersiniz ve zaferimizin anahtarı gizlilik! Beni hayal kırıklığına uğratmayın! Her hareketinizi izliyor olacağım."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız sahip," diye cevapladı dev. "Mağara sizin gelişiniz için hazırlanacak!"

"Sana güveniyorum," diye temin etti Kessell kocaman komutanı. "Şimdi gidin."

Ayaz devi, Kessell'in ona vermiş olduğu battaniyeye sarılmış aynayı kaldırdı, efendisinin önünde son bir kez eğildi ve odadan dışarı çıktı.

"Onları göndermemeliydin," diye tısladı, görüşme sırasında tahtın arkasında görünmez olmuş bir şeklinde bekleyen Errtu. "Verbeegler ve

onların ayaz devi liderleri insanlar ve cücelerle dolu bir yerde kolayca göze batacaktır."

"Biggrin akıllı bir lider," diye karşılık verdi Kessell, iblisin terbiyesizliği karşısında hiddetlenerek. "O dev, askerlerini saklamayı başarabilecek kadar kurnaz!"

"Yine de bu iş için insanlar daha uygun olurdu, Crenshinibon'un da sana söylediği gibi."

"Lider benim!" diye haykırdı Kessell. Kristal parçasını cüppesinin içinden çıkarttı ve tehditkar bir şekilde Errtu'ya doğru salladı, tehdidini daha iyi vurgulamak için öne doğru eğildi. "Crenshinibon önerir, ama kararı ben veririm! Mevkiini asla unutma kudretli iblis. Kırık parçanın sahibi benim ve her hareketimi sorgulamanı hoş görmeyeceğim."

Errtu'nun kan kırmızı gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı ve Kes1! seli aniden iblisi tehdit etmenin akıllıca bir iş olmadığını düşünerek tahtının üstünde doğruldu. Ama Errtu, uzun vadede getireceği kazançları düşünerek, Kessell'in ahmakça çıkışlarının verdiği küçük rahatsızlıkları çabucak yutuverdi. "Crenshinibon dünyanın doğuşundan beridir var," dedi iblis, son bir noktaya dikkat çekerek. "Senin şimdi başlamakta olduğundan çok daha büyük binlerce sefer düzenledi. Belki de onun tavsiyelerine kulak vermekle daha akıllıca bir iş yapmış olursun."

Kessell gerginlikle kıpırdandı. Kırık parça hakikaten de bölgeye yapacağı ilk kısa gezintide pek yakında kumanda altına alacağı insanları kullanmasını tavsiye etmişti. Devleri gönderme seçimini haklı çıkartmak için bir düzine sebep yaratabilirdi. Ama işin gerçeği, yani Biggrin'in halkını göndermesinin asıl sebebi askeri bir kazanç sağlamaktan çok karşı konulamaz hüküm gücünü kendine, kırık parçaya ve küstah iblise göstermekti.

"Uygun bulduğum zaman Crenshinibon'un tavsiyelerini takip ederim," dedi Errtu'ya. Cüppesindeki ceplerden birinden ikinci bir kristal çıkarttı, Crenshinibon'un ve bu kuleyi dikerken kullandığı kristalin birebir kopyasıydı. "Bunu elverişli noktaya götür ve yükseltme törenini

geçekleştir," diye talimat verdi. "Her şey hazır olduğunda bir ayna kapıdan sana katılacağım."

"Birincisi hâlâ ayakta dururken ikinci bir CryshalTirith mi dikmek istiyorsun?" diye afalladı Errtu. "Antikanın gücünü oldukça fazla kurutacaktır!"

"Sessizlik!" diye emretti Kessell, bariz bir şekilde sinirden titriyordu. "Git ve töreni gerçekleştir! Bırak da kırık parçayı ben düşüneyim!"

Errtu antikanın kopyasını aldı ve reverans yaptı. İblis başka bir söz söylemeden odadan dışarı çıktı. Anlamıştı ki Kessell kontrolünü kaybetmek ve akıllıca askeri taktikleri uygulamamak pahasına kırık parça üzerindeki hakimiyetini ahmakça sergiliyordu. Büyücüde bu seferi yönetecek kadar kapasite ve deneyim yoktu, fakat kırık parça ona arka çıkmaya devam edip duruyordu.

Errtu, Kessell'den kurtulup onu sahip olarak almak için kırık parçaya gizli bir teklif sunmuştu. Ama Crenshinibon iblisin teklifini reddetmişti. Kessell'in ondan istediği gösterileri yerine getirmeyi ve onun güvenliğini sağlamayı, kudretli iblis ile devamlı aralarında süregidecek olan çekişmeye tercih ediyordu.

Devler ve troller arasında geziniyor da olsa, gururlu barbar kralının endamı yok olmamıştı. Kara kulenin demir kapılarının arasından dimdik geçti ve tehditkar bir hırlamayla aşağılık troll muhafızları aştı. Bu kara büyü mekanından nefret ediyordu ve kulenin sureti ufukta sanki yerden yukarıya buz tutmuş bir parmak gibi yükseldiğinde çağrıyı reddetmeye karar vermişti. Fakat en sonunda CryshalTirith'in efendisinin çağrılarına direnememişti.

Heafstaag büyücüden nefret ediyordu. Kabile adamına göre Akar Kessell zayıftı, kendi kaslarıyla yapması gereken işini hile yaparak ve iblisimsi yaratıklar çağırarak hallediyordu. Ve Heafstaag büyücünün sahip olduğu gücü reddedemediği için, ondan daha da fazla nefret ediyordu.

Barbar kral şimşek gibi Akar Kessell'in kulenin ikinci katındaki makamına açılan, sallanan ipliklerden yapılma kapıyı geçti. Büyücü odanın

tam ortasında büyük, saten bir yastığa yaslanmış oturuyordu. Uzun, boyalı tırnakları sabırsızlıkla yere vuruyordu. Kırık parçanın egemenliği altında akılları eğilip bükülmüş birkaç çıplak harem kızı, kırık parçanın sahibinin ağzından çıkacak her kaprisi yerine getirmeyi bekliyordu.

Böyle zayıf, açması bir erkek müsveddesine kadınların köle edildiğini görmek Heafstaag'i hiddetlendirmişti. İlk defaya mahsus olmamak üzere saldırmayı ve kocaman baltasıyla büyücünün kellesini uçurmayı düşündü. Oda ekranlar ve sütunlarla doluydu ve barbar eğer büyücünün iradesinin kendi öfkesine üstün gelebileceğini reddetse bile, Kessell'in evcil iblisinin sahibinden pek uzakta olmayacağını biliyordu.

"Bana katılman ne hoş, soylu Heafstaag," dedi Kessell, soğukkanlı ve yumuşatıcı bir şekilde. Errtu ve Crenshinibon elinin altındaydı. Kendini gayet güvende hissediyordu, hatta bu kaba barbar kralın yanında bile. Kölelerinden birini hiç oralı olmadan okşadı, hakimiyetinin kesinliğini gösteriyordu. "Aslında daha erken gelmeliydin. Ordularımın çoğu şimdiden toplandı; ilk keşif gurupları yola çıktı bile."

Söylediği şeyi daha iyi vurgulamak için barbara doğru eğildi. "Eğer planlarım içinde size bir yer kalmazsa," dedi şeytani bir sırıtışla, "o zaman halkına hiçbir ihtiyacım kalmaz."

Heafstaag ifadesini biraz olsun değiştirmedi ya da yüzünü buruşturmadı.

"Şimdi gel güçlü kral," dedi büyücü yumuşak bir sesle, "otur ve masamın zenginliklerini benimle paylaş."

Heafstaag gururuna sıkı sıkıya tutundu ve kıpırdamadan durdu.

"Pekala!" dedi Kessell sıktığı dişleri arasından. Yumruğunu tuttu ve bir emir sözcüğü söyledi. "Kime sadakat borçlusun?" diye sordu.

Heafstaag'in vücudu iki büklüm oldu. "Akar Kessell'e!" diye cevapladı, tiksindiği halde.

"Ve bana bir kez daha tundradaki kabilelerin hakiminin kim olduğunu söyle."

"Onlar beni izlerler," diye yanıtladı Heafstaag, "ve ben de Akar Kessell'i izlerim. Akar Kessell tundradaki kabilelerin hakimidir!"

Büyücü yumruğunu bıraktı ve barbar kral geriye doğru tökezledi.

"Sana bunu yapmaktan hiç haz almıyorum," dedi Kessell, boyalı tırnağındaki bir pürüzü temizleyerek. "Beni bir daha yapmak zorunda bırakma." Saten yastığın altından bir parşömen tomarı çıkardı ve yere attı. "Otur bakalım," diye talimat verdi Heafstaag'e. "Mağlubiyetinizi bir kez daha anlat bana."

Heafstaag efendisinin önünde yere oturdu ve parşömen rulosunu açtı.

Bu OnKasaba'nın bir haritasıydı.

Bruenor ertesi sabah Wulfgar'ı çağırırken o sert ifadesini yeniden takınmıştı. Yine de Aegisfang'in genç barbarın omuzlarında sanki hep ordaymış ve hep oraya aitmiş gibi asılı durması cüceyi derinden etkiliyordu. Neyse ki bunu gizleyebiliyordu.

Wulfgar da somurtkan bir maske takmıştı yüzüne. Başka birinin daha hizmetine sokulmaya duyduğu öfke olarak nitelendiriyordu bunu, ama duygularını daha dikkatli incelese cüceden ayrılacağına hakikaten çok üzüldüğünü fark ederdi.

Cattibrie dışarı açılan geçidin kavşağında onları bekliyordu.

"Bu sabah pek suratsız bir çift oluşturmuşsunuz!" dedi onlar yaklaşırken. "Ama sorun değil, güneş yüzlerinizi güldürecektir."

"Ayrıldığım için memnun gibisin," diye cevap verdi Wulfgar. Kızı gördüğünde gözlerindeki kıvılcımlar öfkesini gizliyor olsa da biraz üzülmüştü. "Bugün cüce kasabasını terk edeceğimi biliyorsundur herhalde?"

Cattibrie kayıtsızca elini salladı. "Yakında geri döneceksin." Gülümsedi. "Ve gittiğin için memnun olmalısın! Eğer amaçlarını gerçekleştirmek istiyorsan pek yakında öğreneceğin derslerin lazım olacağını bir düşün."

Bruenor barbara doğru döndü. Wulfgar onunla sözleşme şartlarından sonra ne olacağını hiç konuşmamıştı ve cüce, Wulfgar'ı elinden geldiğince hazırlamaya niyetli olsa da onun gidiş kararını tam olarak kabullenememişti.

Wulfgar, konuştukları o yerine getirilmemiş söz meselesinin aralarında özel bir konu olduğunu kesin bir biçimde gösterecek şekilde kaşlarını çatarak kıza baktı. Cattibrie esasında konuyu daha fazla tartışmaya niyetli değildi. Sadece Wulfgar'ın duygularını harekete geçirmeyi seviyordu o kadar. Cattibrie, gururlu genç adamın içinde yanıp tutuşan alevleri fark etti. Aynısını her ne zaman Bruenor'a baksa görebiliyordu, çocuk kabul etsin ya da etmesin, cüce onun akıl hocasıydı. Ve Wulfgar her ne zaman ona baksa kız bunu görebiliyordu.

"Ben Beornegar oğlu Wulfgar," diye böbürlendi gururla, omuzlarını geriye atıp çenesini sertçe kaldırarak. "Alageyik Kabilesi'nin halkı arasında, Buzyeli Vadisi'nin en iyi savaşçılarının içinde büyüdüm! Bu hoca hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bana savaş teknikleri hakkında bilmediğim herhangi bir şey öğretmekte epey zorlanacaktır!"

Cüce ve Wulfgar kızın yanından geçerken, Cattibrie ve Bruenor birbirilerine bilgiç bilgiç gülümsediler.

"Hoşça kal Beornegar oğlu Wulfgar," diye seslendi arkasından.

"Bir dahaki buluşmamızda, öğrendiğin alçak gönüllülük derslerine dikkat edeceğim!"

Wulfgar geri döndü ve bir kez daha kaşlarını çatarak baktı, ama Cattibrie'ın gülümsemesi hiç de kaybolmadı.

İkisi madenlerin karanlığını şafaktan kısa bir süre sonra terk ettiler. Drow ile buluşacakları kararlaştırılmış noktaya giden kayalıklı vadi boyunca ilerlediler. Bulutsuz, ılık bir güneşli gündü, masmavi gökyüzü sabah sisiyle donuklaşmıştı. Wulfgar havaya doğru gerindi, uzun kaslarını açabildiği kadar açtı. Onun halkı açık tundranın genişliklerinde yaşamak için yaratılmıştı. Cüce yapımı mağaraların boğucu basıklığından dışarı çıktığı için rahatlamıştı.

Onlar geldiğinde Drizzt Do'Urden buluşma noktasında bekliyordu. Drow bir kayanın gölgelikli yerine arkasını yaslamış, güneşin parıltısından korunmaya çalışıyordu. Pelerininin kapüşonu daha da fazla korusun diye yüzünün üstüne çekilmişti. Drizzt bunu, ırkından ona kalan mirasın bir laneti olarak düşünüyor, yüzey sakinlerinin arasında kaç yıl yaşarsa yaşasın vücudunun tam olarak gün ışığına uyum sağlayamayacağını biliyordu.

Bruenor ile Wulfgar'ın yaklaştığını gayet iyi bilse de hareketsiz bir şekilde durdu. Bırak ilk hareketi onlar yapsın, diye düşündü. Oğlanın bu yeni duruma nasıl tepki vereceğini gözlemlemek istiyordu.

Yeni hocası ve efendisi olacak suret hakkında meraka kapılmış Wulfgar, cesurca yürüdü ve drowun tam önünde dikildi. Drizzt cüppesinin gölgeleri altından onun gelişini izledi, koca adamın damarlı kaslarının zarafetine hayran kaldı. Drow aslında cücenin saçma isteğini bir parça tiye almayı, sonra da özür dileyip kendi işlerine geri dönmeyi planlamıştı. Ama Drizzt barbarın uzun adımlanndaki yumuşak akıcılığı, onun cüssesindeki biri için normal olmayan kıvraklığı fark ettiğinde genç adamın sınırsızmış gibi görünen potansiyelini geliştirme işine ilgi duymaya başladı.

Drizzt tanıştığı herkesle olduğu gibi, bu adamla da tanışmalarının en acı verici kısmının Wulfgar'ın ona göstereceği ilk tepki olduğunu anladı. Bu işi hemen halletmek için sabırsızlanarak kapüşonunu geriye itti ve dosdoğru barbarla yüzleşti.

Wulfgar’ın gözleri dehşet ve tiksintiyle genişledi. "Bir kara elf mi?" diye haykırdı gözlerine inanamayarak. "Büyücü köpek!" Sanki ihanete uğramış gibi Bruenor'a döndü. "Bunu benden kesinlikle isteyemezsin! Onun eli ayağı tutmaz ırkının büyülü aldatmacalarını öğrenmeye ne niyetim ne de ihtiyacım var!"

"Sana dövüşmeyi öğretecek başka bir şey değil," dedi Bruenor. Cüce bunun olacağını tahmin ediyordu. Ama hiç endişeli değildi. Aynı Cattibrie gibi, o da Drizzt'in, haddinden fazla kibirli çocuğa öğrenmesi gereken alçak gönüllülüğü öğreteceğinin farkındaydı.

Wulfgar meydan okurcasına homurdandı. "Zayıf bir elften dövüş hakkında ne öğrenebilirim ki? Benim halkım gerçek savaşçılar olarak

doğarlar!" Drizzt'e açıktan açığa aşağılayan bir bakış attı. "Bunun gibi düzenbaz köpekler olarak değil!"

Drizzt günün ilk dersine başlamak için izin almak amacıyla sakince Bruenor'a baktı. Cüce, barbarın cehaletine sırıttı ve kafasını sallayarak izin verdi.

Göz açıp kapayıncaya kadar iki pala kınlarından fırladı ve barbara meydan okudu. Wulfgar vurmak için içgüdüsel olarak savaş çekicini kaldırdı.

Ama Drizzt daha hızlıydı. Silahlarının düz yanları Wulfgar’ın yanaklarına hızlı bir başarıyla tokat attı ve küçük kan çizgileri oluşturdu. Barbar karşı koymak için hareket ederken, Drizzt ölümcül kılıçlarından birini yay şeklinde döndürdü ve kılıcın keskin ucu Wulfgar'in dizinin arkasına doğru dalışa geçti. Wulfgar bacağını kılıcın yolundan çekmeyi başardı ama bu hareket, Drizzt'in de beklediği gibi, dengesini bozdu. Barbarın midesine tekme atıp onu toprağın içine yapıştırır ve büyülü çekici elinden düşürürken, drow kayıtsızca palalarını kınlarına geri soktu.

"Şimdi birbirinizi anladığınıza göre," diye ilan etti Bruenor, Wulfgar’ın kırılgan benliği yüzünden neşesini saklamaya çalışarak, "sizi baş başa bırakıyorum." Bu durumdan memnun olup olmadığını anlamak için merakla Drizzt'e baktı.

"Bana birkaç hafta ver," diye cevapladı Drizzt, cücenin gülümsemesine göz kırparak karşılık vererek.

Bruenor, Aegisfang'i geri almış ve dizlerinin üzerine koymuş, elfe hayretle dalgın dalgın bakan Wulfgar'a doğru döndü. "Onun sözlerine kulak ver evlat," diye talimat verdi cüce son bir kez. "Yoksa seni bir akbabanın ağzına sığacak kadar küçük parçalara böler!"

Wulfgar yaklaşık beş yıldır ilk kez OnKasaba'nm sınırlarından öteye, önünde uzanan uçsuz bucaksız Buzyeli Vadisi'ne bakıyordu. O ve drow günün geri kalanını Kelvin Yığmı'nın doğu eteklerini dolaşıp vadiden aşağı yürüyüş yaparak beraber geçirmişlerdi. Drizzt'in kendine ev bellediği küçük mağara burada, dağın kuzeye bakan kısmının tabanmdaydı.

İçinde birkaç post ve tencereler bulunan ev, fazla dayalı döşeli değildi ve konfor denilen şeyden bihaberdi. Ama mütevazı kolcunun gayet işine yarıyor, insanların alay ve tehditlerine tercih ettiği mahremiyet ve inzivayı sunuyordu. Halkı herhangi bir yerde yalnızca bir geceden fazla konaklamayan Wulfgar için bu mağara bile lüks sayılırdı.

Tundraya bir akşam karanlığı çökmeye başladı. Mağaranın derinliklerindeki rahat gölgelerde bulunan Drizzt kısa uykusundan uyandı. Drow'un bariz bir şekilde tehlikeye açıkken beraber geçirdikleri daha ilk günden ona güvenip rahatça uyumasına memnun olmuştu. Bu da günü daha erken saatlerine Drizzt'in onu yenmesinin üzerine eklenince, Wulfgar'in kara elfi ilk gördüğünde duyduğu hiddeti sorgulamasına sebep oldu.

"Derslerimize bu akşam başlayalım mı öyleyse?" diye sordu Drizzt.

"Efendi sensin," dedi Wulfgar acı acı. "Ben sadece köleyim."

"Benim olduğumdan daha fazla köle değilsin," diye cevapladı Drizzt. Wulfgar merakla ona doğru döndü.

"İkimiz de cüceye borçluyuz," diye açıkladı Drizzt. "Ona bir çok defa hayatımı borçluyum ve bu yüzden sana savaş becerimi öğretmeyi kabul ettim. Sen de hayatına karşı ona verdiğin bir yemini yerine getiriyorsun. Bu yüzden sana öğretmem gerekeni öğrenmek zorundasın. Ben hiç kimsenin efendisi falan değilim, hiçbir zaman olmak da istemem."

Wulfgar tekrar dönüp tundraya baktı. Henüz Drizzt'e tam olarak güvenmiyordu. Fakat arkadaş canlısı maskesine onu inandırma konusunda drowun ne gibi gizli niyetleri olabileceğini de kestiremiyordu.

"Bruenor'a olan borçlarımızı beraber ödüyoruz," dedi Drizzt. Anayurdunun çayırlarına yıllardır ilk defa baktığı için Wulfgar'ın hissettiği duyguları anladı. "Bu gecenin keyfini çıkar, barbar. Dilediğin gibi gezip dolaş ve rüzgarı yüzünde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırla. Yarın gece çöktüğünde başlayacağız." Sonra Wulfgar'in arzulamakta olduğu mahremiyeti sağlamak için ayrıldı.

Wulfgar drowun ona gösterdiği saygıya minnettar olduğunu reddedemezdi.

Gündüz vaktinde Wulfgar yeni ortama kendini alıştırırken ve akşam yemekleri için avlanırken, Drizzt mağaranın serin gölgelerinde dinlenmeye çekildi.

Gece vaktinde ise dövüştüler.

Drizzt amansızca genç barbarın üstüne gidiyor, savunmasında bıraktığı her açıkta palasının düz kısmıyla onu tokatlıyordu. Bu sık sık tehlikeli bir şekilde ortamı kızıştırıyordu, çünkü Wulfgar gururlu bir savaşçıydı ve Drizzt'in üstünlüğü karşısında hem hiddetleniyor hem de hüsrana uğruyordu. Bu da barbarı daha büyük bir dezavantaja sokuyordu çünkü hiddetlendiğinde bütün disiplini uçup gidiyordu. Drizzt, Wulfgar'ı yere seren yandan darbe ve bükme serileriyle bu konuyu belirtmekte her zaman hızlı davranıyordu.

Fakat Drizzt, barbar ile dalga geçmiyor ve onu hiç küçük düşürmeye çalışmıyordu. Drow sistemli bir şekilde kendi işine bakıyordu. Yapılacak ilk işin barbarın reflekslerini keskinleştirmek ve savunmaya dikkat etmesini öğretmek olduğunu anlamıştı.

Drizzt Wulfgar'ın yoğrulmamış yeteneğinden etkilenmişti. Genç savaşçının inanılmaz potansiyeli onu afallatıyordu. İlk başlarda Wulfgar/m inatçı gururu ve üzüntüsünün onu eğitilemez bir duruma sokacağından korkmuştu, fakat barbar ayağa kalkıp meydan okumaya karşılık vermişti. Drizzt kadar silahlar konusunda becerikli olan birinden edinebileceği faydaları anlayan Wulfgar can kulağıyla dinliyordu. Gururu, zaten kudretli bir savaşçı olduğunu ve hiçbir eğitime ihtiyacı olmadığını düşünmesine neden olmak yerine, amacını başarmasına yardımcı olacak her avantaja sıkı sıkıya tutunmasını sağlıyordu. İlk haftanın sonunda değişken sinirlerini kontrol edebildiği zamanlarda Drizzt'in kurnaz saldırılarını savuştutabilecek duruma gelmişti bile.

Drizzt bu ilk hafta içinde fazla konuşmadı. Fakat arada sırada barbarın yaptığı iyi bir savuşturma veya karşılamaya, ya da genel olarak, Wulfgar'ın bu kadar kısa bir sürede gösterdiği gelişmelere iltifatlar ediyordu. Wulfgar,

özellikle zor bir manevra yaptığı zamanlarda drowun hareketlerini hevesle tahmin ederken ve ahmakça savunmasını gevşettiğinde gelen kaçınılmaz kılıç tokatlarından korkarken buldu kendini.

Genç barbarın Drizzt'e olan saygısı büyümeye devam ediyordu. drowda bir şeyler vardı. Yalnızlığını çilekeş bir şekilde, şikayet etmeden yaşaması Wulfgar’ın saygıdeğerlik hissine temas ediyordu. Henüz Drizzt'in neden böyle bir yaşamı seçtiğini tahmin edemiyordu ama şimdiye dek drowu tanıdığı kadarıyla, bunun prensiplerle bir alakası olduğuna emindi

İkinci haftanın ortasında, Wulfgar Aegisfang üzerinde tam bir kontrol kazanmıştı. Girdap gibi dönen palaları savuşturmak için çekicin sapını ve başını beceriklilikle döndürebiliyor ve ihtiyatla ölçüp biçtiği kendi darbeleriyle karşılık verebiliyordu. Barbar, palaların becerikli kesişlerinden eğilerek kaçmaya, zayıf bölgelerini anlamaya ve bir sonraki saldırıyı tahmin etmeye başlarken, Drizzt onda meydana gelen ince değişikliği görebiliyordu.

Drizzt, Wulfgar’ın savunmasının yeterli derecede güçlendiğine karar verdiğinde saldırı derslerine başladı. Kendi saldırı stilinin Wulfgar için en etkili yöntem olmayacağını biliyordu. Barbar bu eşsiz gücünü aldatıcı hileler ve hızlı dönüşlerden daha etkili bir şekilde kullanabilirdi. Wulfgar’ın halkı doğa itibariyle saldırgan kimselerdi ve onlar için hamle yapmak hamle savuşturmaktan daha kolaydı. Güçlü barbar tam yerine oturtulmuş tek bir darbeyle bir devi bile devirebilirdi.

Öğrenmesi gereken tek bir şey kalmıştı; sabırlı olmak.

Aysız ve karanlık bir gecenin erken saatlerinde, Wulfgar akşamın dersine kendini hazırlarken çayırların uzaklarında bir kamp ateşinin parıltısını gördü. Aniden birkaç tane daha parladığında büyülenmiş bir şekilde izledi, bunların kendi kabilesi olup olmadığını merak etti.

Drizzt sessizce yaklaştı, dalıp gitmiş barbar onu fark etmemişti.

drowun keskin gözleri uzaktaki kampın hareketlerini, daha ateşler Wulfgar'in görebileceği kadar parlaklaşmadan çok önce fark etmişti. "Halkın hayatta kalmayı başardı," dedi genç adamı rahatlatmak için.

Wulfgar hocasının aniden ortaya çıkışından ürktü. "Onlara ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Drizzt onun yanına gitti ve tundraya doğru baktı. "Bryn Shander savaşında çok kayıp verdiler," dedi. "Ve kendileri için avlanacak hiç adam yokken, kadınlar ve çocuklar için kış epey zor geçti. Rengeyiklerini bulabilmek için batıya doğru gittiler, güçlü olabilmek için diğer kabilelerle birleştiler. Halk hâlâ asıl kabilelerinin isimlerini kullanıyor ama esasında geriye sadece iki tanesi kaldı; Alageyik Kabilesi ve Ayı Kabilesi.

"Sanırım sen Alageyik Kabilesi'ndendin," diye devam etti Drizzt. Wulfgar başıyla onayladı. "Halkının durumu gayet iyi. Ovaya şimdi onlar hakim ve tundra halkının savaştan önceki gücünü geri kazanması için bir çok yılın geçmesi gerekse bile genç savaşçılar daha şimdiden büyüyüp adam olmaya başladılar."

Wulfgar'ın üzerine bir rahatlama çöktü. Bryn Shander Savaşı'nm bir daha asla toparlanamayacak şekilde halkının büyük kısmını yok ettiğini sanıyordu. Tundra buz gibi kış vakti iki kat daha acımasız olurdu. Ve Wulfgar, o kadar çok savaşçının aniden ölümü üzerine bazı kabileler bütün erkeklerini kaybetmişti geriye kalan insanları yavaş bir ölümün beklediğini sık sık düşünmüştü.

"Halkım hakkında çok şey biliyorsun," diye gözlemledi Wulfgar.

"Bir sürü günümü onları izleyerek geçirdim," diye açıkladı Drizzt, barbarın konuyu nereye getirmeye çalıştığını merak ederek, "böyle nahoş bir coğrafyada gelişip güçlenmelerini sağlayan usullerini ve marifetlerini öğrendim."

Wulfgar yavaşça kıkırdadı ve kafasını salladı. Her ne zaman Buzyeli Vadisi'nin yerlilerinden bahsetse drowun gösterdiği samimi saygı onu daha da çok etkilemişti. Drowu iki haftadan az bir süredir tanıyordu ama Drizzt Do'Urden'in karakterini o kadar iyi anlamıştı ki bir sonraki tahmininin hedefi on ikiden vuracağını biliyordu.

"Bahse girerim ki şansını sorgulamayacak kadar aç olan insanlar tarafından gündüz ışığında bulunması için karanlıkta sessizce geyik

avlamışsındır."

Drizzt ne soruyu cevaplandırdı ne de sabit bakışlarını değiştirdi, ama Wulfgar tahminin doğruluğundan emindi.

"Heafstaag'i biliyor musun?" diye sordu barbar, biraz sessizlikten sonra. "O benim kabilemin kralıydı, yaralı bereli bir adamdı ve çok meşhurdu."

Drizzt tek gözlü barbarı çok çok iyi hatırlıyordu. Adamın isminin anılması bile drowun omzuna, koca adamın ağır baltasıyla yaralandığı yere bir sancı sokmaya yetmişti. "Yaşıyor," dedi, her nasılsa nefretini gizleyerek. "Bütün kuzey diyarının sözcüsü şimdi Heafstaag. Ona meydan okuyacak ya da onu dizginlemek için karşı gelecek kadar yiğit kimse kalmadı geriye."

"O kudretli bir kraldır," dedi Wulfgar, drowun sesindeki nefreti bariz bir şekilde fark ederek.

"Yabani bir dövüşçü o," diye düzeltti Drizzt. Lavanta renkli gözleri Wulfgar'ı delip geçiyordu. Aniden hiddetle parlayıp barbarı tamamen şaşkınlığa uğratmışlardı. Wulfgar o menekşe renkli gözlerde barınan inanılmaz kişiliği gördü. drowun öyle bir içsel kudreti vardı ki en soylu kralı bile kıskandıracak saf bir vasfa sahipti.

"Kişiliği tartışma kabul etmez bir cücenin kanatları altında büyüyüp bir adam oldun," diye azarladı Drizzt. "Bundan hiçbir ders çıkartmadın mı?"

Wulfgar afallamıştı ve cevap verecek söz bulamıyordu.

Drizzt barbarın prensiplerini ortaya döküp onun eğitilmeye değer olup olmadığını anlamasının zamanının geldiğine karar verdi. "Bir kral kişilik ve iman olarak güçlüdür, örnek bir liderdir ve halkının sorunlarına samimiyetle önem verir," diye azarladı. "Sadece en güçlü kendisi olduğu için yöneten bir yabani değildir. Aradaki farkı anlayabilecek kadar bir şeyler öğrendiğini düşünüyorum."

Drizzt, Wulfgar’ın yüzündeki utancı hissetti. Cüce mağaralarında geçirdiği yılların, çocuğun büyümüş olduğu toplumsal zemini silkelediğini anladı. Bruenor'un, Wulfgar'ın sağduyusu ve kişiliğine olan inancının doğru

olmasını ummuştu hep. Çünkü o da, tıpkı yıllar önce Bruenor'un gördüğü gibi, akıllı genç adamın gelecek vaadettiğini görmüştü. Ve Wulfgar'in geleceğini umursadığını fark etti. Aniden döndü ve yürümeye başladı, barbarı kendi yanıtlarını kendi bulması için yalnız bırakıyordu.

"Peki ya ders?" diye seslendi Wulfgar onun ardından, kafası karışmış ve şaşırmış bir şekilde.

"Bu geceki dersini aldın," diye yanıtladı Drizzt arkasını dönmeden ve yavaşlamadan. "Ve muhtemelen sana öğretip öğreteceğim en önemli dersti." Drow gecenin karanlığında kayboldu, fakat lavanta renkli gözlerin görüntüsü Wulfgar'ın zihninde çakılı kaldı.

Barbar kamp ateşine doğru geri döndü.

Ve düşüncelere daldı.

Ölü

Doğudan esip OnKasaba'yı kasıp kavuran amansız bir boranın örtüsü altında geldiler. İronik bir şekilde, Drizzt ve Wulfgar'ın daha iki hafta önce takip ettiği Kelvin Yığını'nın yanından uzanan patikayı izlediler. Fakat verbeeg grubu kuzeydeki açık tundranın aksine güneydeki yerleşimlere doğru ilerliyordu. Uzun ve sıska olmalarına rağmen devlerin en küçük cinsidirler çetin bir birlikti.

Akar Keseli'in engin ordusunun keşif birliğine bir ayaz devi önderlik ediyordu. Rüzgarın inildeyen patlamaları arasında sesleri duyulmayan grup, dağın güneyindeki kayalıklı çıkıntıda ork kaşifler tarafından keşfedilen gizli ine doğru bütün hızlarıyla ilerlediler. Bu canavarlardan taş çatlasa yirmi tane vardı ama hepsi de kocaman bohçalarla silah ve erzak taşıyordu.

Lider, grubu varacakları noktaya doğru bütün hızıyla götürdü. Adı Biggrin idi. Kurnaz ve çok güçlü bir devdi. Koca bir kurdun dişleri tarafından üst dudağı kopartılmıştı ve sonsuza dek yüzünde duracak olan acayip bir gülümseme karikatürü bırakmıştı. Bu şekli bozukluk sadece

devin heybetine heybet ekliyordu o kadar. Normalde ele avuca sığmayan adamlarının içine korkudan doğan bir saygı aşılıyordu. Akar Kessell, bu ön keşif gruplarına lider olsun diye Biggrin'i özel olarak seçmişti. Hem de, bu ince iş için daha az ilgi çeken bir grup, mesela Heafstaag'in halkından birilerini göndermesi büyücüye tavsiye edildiği halde. Ama Kessell, Biggrin'e oldukça değer veriyordu ve küçük verbeeg grubunun taşıyabildiği geniş erzak miktarına da hayran kalmıştı.

Birlik yeni karargahına gece yarısından önce yerleşti ve hemen yatakhaneleri, depo odalarını ve küçük bir mutfağı düzenlemeye koyuldu. Sonra beklediler; Akar Kessell'in OnKasaba'ya yapacağı şanlı şöhretli seferin ilk darbelerini vurmak için sessizce oturdular.

Her iki günde bir, grubu teftiş etmek ve büyücünün en son talimatlarını getirmek için bir ork ulak gelirdi. Oraya varması tasarlanan bir sonraki erzak grubu konusunda Biggrin'i bilgilendirirdi. Her şey Kessell'in planına göre ilerliyordu, ama Biggrin endişe içinde fark etti ki, savaşçılarının çoğu her yeni gelen ulakla birlikte daha hevesli ve gergin olmaya başlamıştı. Her defasında savaş için yürüyüşe geçme zamanlarının geldiğini ümit ediyorlardı.

Fakat talimatlar hep aynıydı: Gizlenin ve bekleyin.

İki haftadan daha az bir süre içinde sıkışık mağaranın gergin atmosferinde, devler arasındaki arkadaşlıklar dağılmaya başlamıştı. Verbeegler hareket yaratıklarıydı, derin düşünceler içinde oturma değil. Ve sıkıntı kaçınılmaz bir şekilde sinirlerini bozmaya başlamıştı. Sık sık vahşi kavgalara dönüşen tartışmalar çıkmaya başladı. Biggrin adamlarından hiç uzaklaşmazdı ve heybetli ayaz devi, askerleri ciddi bir şekilde yaralanmadan kavgayı yatıştırmayı genellikle başarırdı. Dev, artık savaşa susamış grubu daha fazla kontrol altında tutamayacağını hiç şüphesiz biliyordu.

Feci derecede sıcak ve rahatsız bir gecede beşinci ulak koşturarak mağaraya girdi. Bahtsız ork, ortak salona girdiği anda yirmi tane homurdanan verbeeg tarafından etrafı sarıldı.

"En son haberler ne?" diye sordu biri sabırsızlıkla.

Akar Kessell'i arkasına almış olmanın yeterli derecede koruma sağladığını düşünen ork, deve bariz bir meydan okumayla baktı. "Git efendini çağır asker," diye emretti.

Aniden kocaman bir el orkun boynundaki püskülleri yakaladı ve yaratığı sertçe salladı. "Sana bi soru sordu pislik," dedi ikinci bir dev. "Haberler ne?"

Orkun cesareti şimdi bariz bir şekilde kırılmıştı ve ona saldıran deve kızgın bir tehdit savurdu. "Büyücü sen izlerken postundan derini sökecek!"

"Yeterince duydum," diye hırladı ilk dev, elini uzatıp orkun boynunu kıskaca aldı. Devasa kollarından sadece birini kullanarak yaratığı tamamen yerden kaldırdı. Ork debelenip tepindi ama bunun deve bir parça bile etkisi olmadı.

"Öf, ez o pis boynunu!" diye geldi bir haykırış.

"Gözlerini deş ve kara bi çukura göm!" dedi bir diğeri.

Biggrin kargaşanın kaynağını arayarak, adamları hızla ite kaka odaya daldı. Verbeeglerin bir orka işkence etmekte olduğunu gören dev pek şaşırmamıştı. Aslında dev lider, bu hadiseyi oldukça eğlenceli bulmuştu ama sağı solu belli olmayan Akar Kessell'i kızdırmanın tehlikesinin de farkındaydı. Pek çok ele avuca sığmaz goblinin itaatsizlik yüzünden ya da sadece büyücünün çarpık zevklerini tatmin etsin diye yavaş yavaş öldürülüşüne tanıklık etmişti. "Şu sefil şeyi bırak yere," diye emir verdi Biggrin sakince.

Ayaz devinin etrafında homurdanma ve hırıldanmalar yükseldi.

"Kafasını içeri gömçürt!" diye haykırdı biri.

"Burnusunu ısır!" diye bağırdı bir diğeri.

Orkun yüzü havasız kalmaktan şişip kıpkırmızı olmuştu ve artık debelenmiyordu. Onu tutan verbeeg, Biggrin'in tehditkar bakışlarına az bir

süre karşılık verdikten sonra zavallı kurbanını ayaz devinin çizmeli ayaklarının altına fırlattı.

"Al senin olsun," diye hırladı verbeeg, Biggrin'e. "Ama benle bi daha gırgır geçerse, onu kesin yerim!"

"Bu delikte yeterince durdum," diye şikayet etti arka sıralardan bir dev. "Ve gebertebilcek bi vadi dolusu pis cüce var!" Homurdanmalar daha da yüksek bir sesle yeniden başladı.

Biggrin etrafına bakındı ve bütün adamlarında hasıl olan fokurdayan öfkeyi gördü. Koca mağarayı ani ve bastırılamaz bir şiddet galeyanı ile yerle bir etme tehlikesi büyüyordu.

"Yarın gecesi dışarı çıkıp ne var ve yok görcez," diye önerdi Biggrin cevap olarak. Ayaz devi bunun tehlikeli bir hareket olduğunu biliyordu, ama diğer seçenek kesin bir felakete yol açardı."Sadece üçer üçer ve kimse bilmiycek!"

Ork soğukkanlılığını bir nebze geri kazanmayı başarabilmişti ve devin teklifini duydu. İtiraz etmeye başlayacaktı ki dev lider anında sesini kesti.

"Kapa çeneni ork köpeği," diye emretti Biggrin, ulağı tehdit eden verbeege bakıp çarpıkça gülümseyerek. "Yoksa arkadaşımın yemesine izin veririm!"

Devler neşe içinde uludular ve birbirilerinin omuzlarına arkadaşça vurdular, yeniden dost olmuşlardı işte. Biggrin onlara harekete geçme sözü vermişti. Fakat yine de, dev liderin verdiği karar hakkındaki şüpheleri, askerlerinin arzulu hevesleri tarafından dindirilememişti.

Verbeeglerin bağıra çağıra kafalarından uydurdukları cüce yemeği tarifleri mesela "Elmalı Cüce" ya da "Sakallı, Soslu ve Kızarmış Cüce"gibi çınlayan onaylama haykırışlarıyla karşılık buluyordu.

Biggrin, verbeegler kısa boylu halktan birilerine rastlarlarsa meydana gelecek şeyleri kara kara düşünüyordu. Biggrin, verbeeglerin üçerli gruplar halinde ve sadece gece vakitlerinde inden dışarı çıkmalarına izin veriyordu.

Dev lider, cücelerin gece vakti vadinin bu kadar kuzeyine geleceğini düşünmüyordu ama büyük bir kumar oynadığını da biliyordu. Her ne zaman bir devriye birliği kazasız belasız geri dönse rahat bir nefes veriyordu.

Sadece sıkış tepiş mağaradan dışarı çıkmaya izinli olmak bile verbeeglerin moralini on kat arttırmıştı. Askerler yaklaşmakta olan savaş için heveslerini tekrar kazandıklarından, inin içindeki tansiyon hemen hemen dinmişti. Kelvin Yığını'nın eteklerinde sık sık CaerKonig ve CaerDineval'in ışıklarını, Batıya doğru giden yolda Termalaine'i ve hatta çok güneydeki Bryn Shander'ı bile görebiliyorlardı. Şehirleri görmeleri yaklaşmakta olan zafer hakkında fanteziler kurmalarını sağlıyordu ve bu düşünceler, uzun bekleyişlerini devam ettirmeleri için yeterli oluyordu.

Bir hafta daha geçip gitti. Her şey gayet iyi gidiyor gibiydi. Küçük çaplı özgürlüğün takımına getirdiği gelişmeyi gören Biggrin, verdiği riskli karar konusunda yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştı.

Ama sonra, Kelvin Yığını'nda kaliteli taşların bulunduğunu Bruenor'dan haber alan iki cüce, maden potansiyelini incelemek için vadinin kuzey ucuna doğru yola çıktılar. Kayalıklı dağın güney bayırlarına ikindi vaktinde geldiler ve gün batımında küçük bir çayın yanındaki düz kayalığa kamplarını kurdular.

Bu onların vadisiydi ve birkaç yıldır burada hiç sorun yaşamamışlardı. Çok az tedbirliydiler.

Böylece o gece inden ayrılan ilk verbeeg devriyesi kısa sürede bir kamp ateşinin fakına vardı ve nefret ettikleri cücelerin kendilerine has lehçesini duydu

Dağın öteki tarafında Drizzt Do'Urden gündüz uykusundan uyandı. Mağaradan dışarıya, bastırmakta olan karanlığa çıktığında , her zamanki yeri olan yüksek bir kayanın üstünde Wulfgar'ı düşüncelere dalmış bir halde ovaya doğru bakarken buldu.

"Yurdun burnunda tütüyor değil mi?" diye sordu drow bilgiç bir edayla.

Wulfgar geniş omuzlarını silkti ve dalgın dalgın cevap verdi, "Belki de." Barbar, Drizzt'e saygı duymaya başladığından beri halkı ve onların yaşayış biçimleri hakkında kendine bir çok rahatsız edici sorular sorar hale gelmişti. Drow onun için bir muamma, dövüş yeteneğinin ve mükemmel kontrolün kafa karıştırıcı bir terkibiydi. Drizzt yaptığı her hareketi büyük maceralar ve tartışma kabul etmez bir ahlak terazisinde tartıyor gibiydi.

Wulfgar meraklı gözlerle drowa doğru dönüp baktı. "Neden buradasın?" diye sordu aniden.

Şimdi önlerinde uzanan ovaya düşünceler içinde bakan Drizzt idi. Akşamın ilk yıldızları belirmişti, yansımaları elfin koyu göz çukurlarında parıldıyordu. Ama Drizzt yıldızları görmüyordu; drowların yerin çok derinlerinde bulunan ışıksız, devasa mağara şehirlerinin uzak görüntüleri canlanıyordu zihninde.

"Hatırlıyorum," diye anımsadı Drizzt kesin bir şekilde, çünkü böyle feci hatıralar çoğunlukla akılda kalıcıydı, "bu yüzey dünyasına ilk baktığım zamanı hatırlıyorum. O zaman çok daha genç bir elftim, büyük bir akıncı grubunun üyesiydim. Gizli bir mağaradan dışarı çıktık ve küçük bir elf köyüne saldırdık." Hatıraları kafasında bir kez daha canlanınca drow acıyla yüzünü buruşturdu. "Yoldaşlarım ağaç elfi klanının her bireyini katlettiler. Her kadını. Her çocuğu."

Wulfgar büyüyen bir dehşetle onu dinledi. Drizzt'in anlatmakta olduğu bu akın, vahşi Alageyik Kabilesi tarafından düzenlenen akınlardan biri olabilirdi gayet de.

"Halkım öldürür," diye devam etti Drizzt sertçe. "Acımadan öldürürler." Barbarın kendisini iyi duyduğundan emin olmak için Wulfgar'a dikti gözlerini.

"Duygusuzca öldürürler."

Söylediği sözlerin önemini barbar tamamen hazmetsin diye bir süre duraksadı. Hissiz katillerin basit ama eksiksiz örneği Wulfgar’ın kafasını karıştırdı. İhtirasla savaşan dövüşçülerin arasında büyüyüp eğitilmişti, hayattaki tek amaçları savaşta zafer kazanmak olan dövüşçülerdi bunlar.

Tempus için savaşırlardı. Genç barbar bu denli duygusuz bir zalimliği anlayamıyordu. Fakat Wulfgar kabul etmeliydi ki aralarında çok ince bir fark vardı. Drow ya da barbar fark etmez, akınların sonuçları hep aynıydı.

"Hizmet ettikleri o iblis tanrıça diğer ırklara hiç yer ayırmaz," diye açıkladı Drizzt. "Özellikle de diğer elf ırklarına."

"Ama bu dünyada asla kabul edilmeyeceksin," dedi Wulfgar. "İnsanların senden hep çekineceğini kesinlikle biliyorsundur."

Drizzt başını salladı. "Çoğu," diye hemfikir oldu. "Dostum diye adlandırabileceğim çok az kimsem var, ama halimden memnunum. Görüyorsun ki barbar, kendime saygım var; kendimi suçlu hissetmiyorum, kendimden utanmıyorum."

Çömeldiği yerden kalktı ve karanlığın içine doğru yürümeye başladı. "Gel," diye talimat verdi. "Bu gece sıkı dövüşelim, çünkü becerilerinin gelişiminden memnunum ve dersinin bu kısmı sonuna yaklaşıyor."

Wulfgar bir anı daha düşünceler içinde geçirdi. Drow zorlu ve maddi açıdan bomboş bir hayat yaşıyordu, fakat Wulfgar'ın tanıdığı herkesten daha zengindi. Drizzt ezici şartlar karşısında bile kendi prensiplerine tutunmuştu. Kendi halkının dünyasını, kendi isteğiyle terk etmiş, hiç kabul edilmeyeceği ve takdir görmeyeceği bir dünyada yaşamayı seçmişti.

Gitmekte olan, şimdi sadece bir karaltı halini almış elfe baktı. "Belki ikimiz o kadar da farklı değilizdir," diye mırıldandı.

"Casuslar!" diye fısıldadı verbeeglerden biri.

"Ateş yakıyolarsa aptal casus bunnar," dedi bir diğeri.

"Hadi gidip ezelim onları!" dedi ilki, turuncumsu ışığa doğru yürümeye başlayarak.

"Patron dedi hayır!" diye hatırlattı üçüncüsü, diğer ikisine. "Biz izlemek var, ezmek yok!"

Kayalıklı patikadan cücelerin küçük kamp yerine doğru ellerinden geldiğince sessiz sakin ilerlemeye başladılar, bu da demek oluyordu ki ancak yuvarlanan bir kaya kadar sessizdiler.

İki cüce, birinin ya da bir şeyin yaklaşmakta olduğunun farkına vardı. Tedbir olarak silahlarını çektiler. Ama Wulfgar ve Drizzt'in, ya da belki de CaerKonigli bir balıkçının yaktıkları ateşi görüp akşam yemeğini onlarla paylaşmaya geldiğini düşündüler.

Kamp yeri hemen aşağılarında göründüğü vakit verbeegler cücelerin ellerinde silahlarıyla durduklarını gördüler.

"Gördüler bizi!" dedi devlerden biri, karanlığa doğru eğilerek.

"Öf, kes sesini be," diye emretti ikincisi.

Üçüncü dev, cücelerin henüz onların kim olduğunu bilmesinin hiçbir yolu olmadığını en az ikincisi kadar iyi biliyordu ve ikinci devin omzunu yakalayıp şeytanca göz kırptı. "Eğer gördülerse bizi," diye akıl yürüttü, "Onları ezmekten başka seçenek yok!"

İkinci dev yavaşça gülümsedi, ağır sopasını omzuna attı ve kampa doğru ilerledi.

Verbeegler kayaların arşından geçip kamplarının birkaç metre ötesine geldiğinde ve üzerlerine doğru ilerlemeye başladığında cüceler tamamen afallamıştı. Ama köşeye sıkıştırılmış bir cüce dünyadaki her şeyden daha çetindir. Ayrıca bunlar Mithril Salonu'nün klanındandı, hayatları boyunca amansız tundrayla savaş halindeydiler. Bu dövüş verbeeglerin umduğu kadar kolay geçmeyecekti.

Birinci cüce, en öndeki verbeegin hantal hamlesinden eğilerek kurtuldu ve canavarın ayak parmaklan üzerine çekicini güm diye indirerek karşılık verdi. Dev yaralı ayağını istem dışı kaldırıp diğer bacağının üzerinde zıpladı ve deneyimli cüce savaşçı hemen dizine bir yumruk atarak onu yere devirdi.

Diğer cüce hızla tepki verip çekicini eksiksiz başarıyla savurarak fırlattı. Bir diğer devin gözüne isabet etti ve devin sendeleyip kayaların üzerine

düşmesini sağladı.

Ama üçüncü verbeeg (üçü arasında en küçük olanı oydu) saldırmadan önce ellerine bir taş aldı ve cücenin fırlatışını büyük bir kuvvetle geri iade etti. Fırlatılan taş bahtsız cücenin şakaklarında patladı ve boynunu sertçe yana doğru büküp kırdı. Kafası omuzlarının üzerinde gevşekçe sallandı ve cüce ölerek yere düştü.

İlk cücenin, yere devirdiği devin işini bitirmesine az kalmıştı ki canavarların geri kalanları aynı anda üstüne çullanıverdi. Cüceyle dövüşen ikisi darbeleri savuşturup karşılık vermeye çalışırken cüce bir parça üstünlük kazanmaya başladı. Ama bu üstünlük kısa süre sonra, fırlatılan çekiç tarafından gözünden yaralanan üçüncü devin kendini toplayıp cücenin üstüne atılmasıyla son buldu.

İki verbeeg savurdukları darbe üstüne darbelerle cüceyi yağmura tuttular. Cüce bu darbelerden kısa bir süre kaçmayı, ya da onları savuşturmayı başardıysa da omzunun tam ortasına inen bir tanesi onu yere düşürdü. Üzerine düştüğü kaya kadar sert olduğundan kısa sürede tekrar nefes almayı başarabildi. Ama ağır bir çizme üzerine basıp onu yüzükoyun yere çiviledi.

"Ez onu!" diye yalvardı, cücenin yere sermiş olduğu dev. "Sonra gider aşçıya verir biz!"

"Vermiycez!" diye hırladı cücenin üstüne binmiş olan dev. Koca çizmesini toprağa bastırıp bahtsız kurbanını ezerek canını aldı.

"Eer öörenirse Biggrin bizi götürür aşçıya!" Diğer ikisi, acımasız liderlerinin gazabı kendilerine hatırlatılınca gerçekten de korktular. Bir çözüm bulması için daha kurnaz olan arkadaşlarına çaresizce baktılar.

"Biz onnarın pisliklerini karanlık bir deliğe koy ve kimseye bişii söyleme!"

Millerce güneydeki münzevi kulesinde, Akar Kessell sabırla bekliyordu. Sonbaharda en son ve en büyük tüccar keravanları Luskan'dan OnKasaba'ya gelecekti. Kervanlar zenginliklerle ve kış için erzakla dolu olacaktı. Ondan

sonra büyük orduları yolda birleşecek ve açması balıkçıları yok etmek için görkemle ilerleyecekti. Kazanacağı kolay zaferin meyvelerinin düşüncesi bile büyücünün tüylerini tatlı tatlı ürpertiyordu.

Savaşın ilk darbelerinin çoktan vurulmuş olduğunu bilmesi imkansızdı.

Sığ

Wulfgar, öğle vaktinden hemen önce gecenin yorgunluğundan arınmış bir şekilde uyandığında, Drizzt'in daha önceden kalkmış olduğunu ve uzun bir yürüyüş için bohça hazırladığını görünce şaşırdı.

"Bu gün farklı bir derse başlıyoruz," diye açıkladı Drizzt barbara. "Sen bir şeyler yer yemez yola çıkacağız."

"Nereye?"

"Önce cüce madenlerine," diye cevapladı Drizzt. "Bruenor gelişiminin derecesini kendi gözleriyle ölçmek için seni görmek istiyor." Koca adama gülümsedi. "Hayal kırıklığına uğramayacak!"

Wulfgar da gülümsedi. Yeni keşfettiği çekiç kullanma becerisinin somurtkan cüceyi bile etkileyeceğinden emindi. "Peki ya sonra?"

"Maer Dualdon kıyılarındaki Termalaine'e. Orada bir dostum var. Pek az dostumdan bir tanesi," diye çabucak ekledi, göz kırpıp Wulfgar'ın da gülümsemesini sağlayarak. "Agorwal adında bir adam. OnKasaba halkından kimselerle tanışmanı istiyorum, onları daha iyi yargılayabilesin diye."

"Yargılayacak neyim varmış?" diye sordu Wulfgar kızgınlıkla. Drowun koyu ve bilgiç gözleri onu delip geçiyordu. Wulfgar, Drizzt'in aklından neler geçtiğini kesin bir şekilde anlıyordu. Kara elf, barbarların düşman olarak ilan ettiği insanların kişiliklerini ona göstermek istiyordu. Ona, eğer bayırlardaki savaş farklı gelişmiş olsaydı, barbarın kendi ağır sırığına kurban gitmiş olabilecek kadın, adam ve çocukların günlük yaşantılarını

göstermek istiyordu. Savaşta korkusuz olan Wulfgar, şimdi o insanlarla tanışmaktan çok korkmuştu. Genç barbar daha şimdiden savaş seven halkının faziletlerini sorgulamaya başlamıştı; halkının kaygısızca yakmayı planladığı kasabada karşılaşacağı masum yüzler, bütün dünyasının basma yıkılma sürecini gayet iyi tamamlayabilirdi.

İki yoldaş kısa bir süre sonra yola çıktı. Buraya gelirken takip ettikleri yolu izleyerek Kelvin Yığını'nın doğu patikalarını geri yürüdüler. Doğudan toprak dolu bir rüzgar sertçe esiyor, onlar dağın açıkta kalmış yüzünü geçerlerken, can yakan büyük toprak parçalarıyla üzerlerine saldırıyordu. Parlayan güneş özellikle onun gücünü tükettiği halde, Drizzt yürümeye devam etti ve dinlenmek için durmadı.

ikindi vaktinde güney çıkıntısını en sonunda dönmüşlerdi, yorulmuşlardı ama moralleri iyiydi.

"Madenlerin siperi altında bulunduğum sürede tundra rüzgarının ne kadar zalim olabileceğini unutmuşum!" diye güldü Wulfgar.

"Vadinin kenarında bir nebze korunma sağlarız," dedi Drizzt. Belinde duran boş su tulumuna hafifçe vurdu. "Benimle gel, yola devam etmeden bunları doldurabileceğimiz bir yer biliyorum."

Wulfgar'ı kuzeye, dağın güney bayırlarının hemen altına doğru götürdü. Drow kısa bir mesafe ötede bulunan buzlu bir dere biliyordu, suları Kelvin Yığını'nın tepelerinden eriyen karlarla besleniyordu.

Dere taşların arasından akarken mutlu mesut çağıldıyordu. Etraftaki kuşlar yoldaşların gelişiyle cikleyip gakladılar ve bir vaşak sessizce sıvıştı. Her şey normal gibi görünüyordu, ama yolcular tarafından çoğunlukla bir kamp yeri olarak kullanılan geniş ve düz kayaya geldikleri anda, Drizzt bir şeylerin feci şekilde yanlış olduğunu sezdi. İhtiyatla hareket ederek yaklaştı ve git gide büyüyen şüphelerini doğrulayacak somut bir iz aradı.

Fakat Wulfgar kayanın üstüne göbekleme bir şekilde yatıp ter ve toprakla kaplanmış yüzünü hevesle soğuk suya daldırdı. Kafasını geri çıkarttığında yüzüne renk gelmişti, sanki buz gibi su ona > bir çeşit dirilik vermiş gibi.

Ama sonra barbar, kayanın üzerindeki kırmızı lekeleri gördü ve çizdikleri vahşet dolu izi takip etti. Çağlamakta olan derenin hemen üstündeki sivri bir taşa takılı olan üzeri tüylü et parçasının önüne geldi.

Biri kolcu, diğeri barbar olan iki becerikli izci, savaşın kısa bir süre önce tam bu noktada gerçekleşmiş olduğunu anlamakta güçlük çekmedi. Deri parçasının üzerindeki tüylerin sakal olduğunu anladılar ve bu da tabii ki, akıllarına cüceleri getirdi. Etrafta üç farklı dev gibi ayak izi buldular. Güneye doğru uzanan izleri teğet şekilde takip ettiler ve kısa süre sonra sığ mezarları buldular.

"Bruenor değil," dedi Drizzt sertçe, iki cesedi inceleyerek. "Daha genç cüceler bunlar sanırım Fellhamer'm oğlu Bundo ve Argo Grinnblade'in oğlu Dourgas."

"Son hızla madenlere gitmeliyiz," diye önerdi Wulfgar.

"Yakında," diye cevapladı drow. "Burada ne olduğunu öğrenmek için etrafta hâlâ bir çok iz var ve bu gece bizim tek şansımız olabilir. Bu devler yalnızca geçmekte olan haydutlar mıydı, yoksa bölgeye yerleştiler mi? Ve bu pislik hayvanlardan daha fazlası var mı?"

"Bruenor'un haberdar edilmesi gerek," diye karşı çıktı Wulfgar.

"Ve edilecek de," dedi Drizzt. "Ama bu üçü hâlâ etraftaysa, ki ben etrafta olduklarına inanıyorum çünkü onları gömme zahmetine girmişler, gece çöktüğü zaman biraz daha eğlenmek için geri dönebilirler." Wulfgar'a işaret edip batıya bakmasını istedi, hava daha şimdiden alaca karanlığın pembe gölgeleriyle dolmaya başlamıştı. "Bir dövüş için hazır mısın, barbar?"

Wulfgar kararlı bir hırıltıyla Aegisfang'i omzundan aldı ve adamant sapını boş olan eline vurdu. "Bu gece kimin biraz eğleneceğini göreceğiz."

Düz kayanın güneyindeki kayalıklı bir uçurumun gizliliği altında ilerlediler, güneşin ufuk çizgisinin altına gitmesini ve karanlık gölgelerin çöküp akşamı koyulaştırmasını beklediler.

Uzun bir bekleyiş değildi çünkü inden dışarı ilk çıkanlar geçen gece cüceleri öldüren verbeeglerdi, yeni kurbanlarını aramak için sabırsızlanıyorlardı. Devriye kısa süre sonra dağın yokuşlarından aşağı paldır küldür inmeye başladı ve derenin yanındaki düz kayaya geldi.

Wulfgar hemen saldırmaya hazırlandı ama yerlerini belli etmeden önce Drizzt onu durdurdu. Drow bu devleri öldürmeye kesinlikle niyetliydi, ama ilk önce neden burada olduklarını anlayıp anlayamayacağını görmek istiyordu.

"Lanetler ossun," diye homurdandı devlerden biri. "Ortalıkta tek bi cüce bile yok!"

"Kötü şans bu," diye uludu diğeri, "ve bizim dışardaki son gecemiz." Yaratığın yoldaşları merakla ona baktı. "Sayılarımız iki kat artçak ve o pis ogrelerle orklar gelcek. Ve patron her şeyler yatışmadan bizi dışarı bırakmıycak."

"O pis deliğe yirmi baş daha geliyor," diye şikayet etti diğer devlerden biri. "Kafayı sıyırmak işten dul!"

"Hadi gidelim öyleyse," dedi üçüncüsü. "Burda av falan yok ve harcancak gecemiz de yok."

Devler ayrılmaktan söz ettiği anda, yarığın gerisindeki iki serüvenci iç güdüsel olarak gerginleşti.

"Eğer o kayaya varabilirsek," diye akıl yürüttü Wulfgar, bilmeden geçen gece devlerin de bir pusu yeri olarak kullandığı kayayı göstererek, "burada olduğumuzu anlayamadan onları alaşağı ederiz!" Heyecanla Drizzt'e doğru döndü ama drowu gördüğü anda hemen geriledi. Lavanta renkli gözler Wulfgar'ın daha evvel hiç görmediği bir parıltıyla yanıp tutuşuyordu.

"Sadece üç tane var," dedi Drizzt, sesi her an patlayabilecek ince bir sakinlik sınırındaydı. "Pusuya düşürmeye hiç ihtiyacımız yok."

Wulfgar kara elfteki bu beklenmedik değişime nasıl yaklaşması gerektiğini tam olarak bilmiyordu. "Bana kazanabileceğin her avantajı

aramam gerektiğini öğrettin," dedi sakıngan bir şekilde.

"Savaşta evet," diye cevapladı Drizzt. "Bu intikam. Bırak devler bizi görsün, bırak üzerlerine çökmekte olan ölümün dehşetini tatsınlar!" Yarığın etrafından dolaşırken narin ellerinde aniden palalar beliriverdi, metin yürüyüşü cesaret kırıcı bir şekilde ölüm sözleri veriyordu.

Devlerden biri şaşkınlık içinde haykırdı ve drowun önlerine çıktığını gördüklerinde hepsi de donakaldı. Korkmuşlardı ve şaşırmışlardı, düz kayanın önünde savunmacı bir sıra oluşturdular. Verbeegler drowların efsanelerini duymuşlardı, hatta bazı yerlerde kara elfler devlerle güç birliği bile yapardı, ama Drizzt'in aniden belirişi hepsini şaşkına çevirmişti.

Drizzt onların gergin kıpırdanmalarından haz aldı ve bu anın tadını çıkartmak için uzakta durdu.

"Kimsin nesin sen?" diye sordu devlerden biri sakınganlıkla.

"Cücelerin bir dostuyum," diye yanıtladı Drizzt, şeytanca gülerek.

Devlerin en büyüğü hiç tereddüt etmeden saldırdığında, hemen yanında Wulfgar beliriverdi. Ama Drizzt onu durdurdu. Drow palalarından birini yaklaşmakta olan deve doğru salladı ve ölümcül bir sakinlikle ilan etti, "Sen öldün." Verbeeg hemen morumsu alevlerle aydınlandı. Dehşet içinde haykırdı ve bir adım geriledi, ama Drizzt düzenli bir şekilde üzerine gitti.

Wulfgar'a baskın bir şekilde savaş çekicini fırlatma hissi geldi, sanki Aegisfang kendi iradesini kullanıyormuş gibi. Silah ıslık çalarak gece göğünü delip geçti, tam ortada duran devin üzerine patladı ve kırık vücudunu kabarmış olan dereye düşürdü.

Wulfgar fırlatışının gücü ve sonucu karşısında şaşırıp kalmıştı, ama üçüncü devle geriye kalan tek silahıyla, yani sadece küçük bir hançerle dövüşmenin pek etkili olmayacağından endişeleniyordu. Aynı şekilde dev de eline geçen avantajı fark etti ve vahşice saldırdı. Wulfgar elini hançere attı.

Ama bunun yerine, büyülü bir yolla geri dönen Aegisfang'i buldu ellerinde. Bruenor'un silaha yüklemiş olduğu bu özel güçten hiç haberi yoktu ve durup şaşıracak zamanı da yoktu.

Ödü patlayan ama kaçacak hiçbir yeri olmayan en büyük dev, Drizzt'e daha da fazla avantaj vererek körlemesine saldırdı. Canavar ağır sopasını yükseğe kaldırdı. Bu hareketi, hiddeti sebebiyle daha da uzun sürmüştü ve Drizzt sivri kılıçlarını deri tunikten içeriye, açıkta kalmış mideye sokuverdi. Dev sadece hafif bir tereddütle güçlü savuruşuna devam etti ama çevik drowun darbeden kaçmaya yetecek kadar zamanı vardı. Ve savurduğu darbe devin dengesini bozarak sendelemesini sağlarken, Drizzt yaratığın sırtında ve omuzlarında iki küçük delik daha açtı.

"İzliyor musun evlat?" diye seslendi drow, Wulfgar'a neşeyle. "Tıpkı senin türünden biri gibi savaşıyor."

Wulfgar geriye kalan devle meşguldü, canavarın güçlü darbelerini savuşturmak için Aegisfang ile rahatça manevralar yapıyordu ama hemen yanında gerçekleşen dövüşten küçük sahneler yakalayabilmişti. Oradaki görüntü, Drizzt'in kendisine öğrettiği şeyin değerinin acı bir örneğiydi. Çünkü drow, verbeeg ile oynuyor, yaratığın kontrolsüz hiddetini kendisine karşı kullanıyordu. Canavar durmadan öldürücü bir darbe indirmek için geriniyor ve Drizzt her seferinde hızla vurup kaçıyordu. Bir düzine yaradan verbeeg kanı fışkırıyordu ve Wulfgar, Drizzt'in bu işi her an bitirebileceğini biliyordu. Ama kara elfin bu eziyet dolu oyunla eğlendiğini gördüğüne epey şaşırdı.

Wulfgar rakibine henüz sert bir darbe indirememişti. Drizzt'in ona öğrettiği gibi zamanını bekliyor, hiddetli yaratığın açık vermesini kolluyordu. Barbar daha şimdiden devin darbelerinin daha seyrek aralıklarla ve daha az güçle inmeye başladığını görüyordu. En sonunda ter içinde kalmış ve zar zor nefes almakta olan verbeeg hata yaptı ve savunmasını açık bıraktı. Aegisfang hedefe güm diye bir kez ve sonra bir kez daha indi ve ondan sonra dev toprağa devrildi.

Drizzt ile dövüşmekte olan verbeeg şimdi tek dizinin üstüne çökmüştü, çünkü drow el çabukluğuyla dizindeki kirişlerden birini parçalamıştı. Drizzt ikinci devin de Wulfgar'ın önünde yere devrildiğini gördüğünde oyunu

bitirmeye karar verdi. Dev son bir başarısız darbe savurdu ve Drizzt silahın düşüş yönünden kaçarak palalarından birini sapladı, ama bu sefer bütün gücüyle bastırdı. Kılıç devin boynundan içeri kaydı ve yukarıya çıkarak beynine ulaştı.

Sonra Wulfgar ile o, dizlerinin üzerine çökmüş dinlenirken ve çıkardıkları işin sonuçlarını düşünürken, Drizzt'in kafasında tek bir soru vardı. "Çekiç?" diye sordu basitçe.

Wulfgar kafasını eğip Aegisfang'e baktı ve omuz silkti. "Bilmiyorum," diye cevapladı dürüstçe. "Kendi büyüsünü kullanarak ellerime geri döndü!"

Drizzt kendi kendine gülümsedi. Biliyordu. Bruenor'un hüneri ne kadar da şahane, diye düşündü kendi kendine. Ve ona bunun gibi bir armağan verdiğine göre çocuğu ne kadar da çok önemsiyor olmalıydı!

"Yirmi tane verbeeg geliyormuş," diye söylendi Wulfgar.

"Ve başka bir yirmi tane ise daha şimdiden burada," diye ekledi Drizzt. "Dosdoğru Bruenor'a git," diye talimat verdi. "Bu üçü inden çıkıp geldi; iz sürüp geri kalanlarının nerde olduğunu bulmakta fazla sorun yaşamam."

Wulfgar başıyla onayladı fakat merakla Drizzt'e baktı. Verbeeglere saldırmadan önce drowun gözlerinde gördüğü yanıp tutuşan, alışılmadık ateş barbarı korkutmuştu. Kara elfin ne kadar gözüpek olacağından emin değildi. "İni bulduğunda ne yapmayı tasarlıyorsun?"

Drizzt hiçbir şey söylemedi ama barbarın endişelerini arttıracak şekilde çarpıkça gülümsedi. En sonunda arkadaşının kaygılarını dindirdi. "Yarın sabah benimle tam bu noktada buluş. Eğlenceye sensiz başlamayacağıma seni temin ederim!"

"Şafağın ilk ışıklarından önce geri döneceğim," diye yanıtladı Wulfgar sertçe. Topuklarının üzerinde döndü ve karanlığın içinde kayboldu, yıldızların altında elinden geldiğince hızlı ilerledi.

Drizzt de yürümeye başladı, Kelvin Yığını'nın cephesi boyunca batıya doğru üç devin izlerini takip etti. En sonunda devlerin bariton seslerini

duydu ve ondan kısa bir süre sonra inin girişini belirleyen, aceleye getirilerek yapılmış tahta kapıları gördü. Dağ eteğindeki çalılıkların arasına kurnazca gizlenmişti.

Drizzt sabırla bekledi ve az sonra ikinci bir dev devriyesinin inden çıktığını gördü. Ve daha sonra geri döndüklerinde bir üçüncü birlik dışarı çıktı. Drow ilk devriyenin dönmeyişinden dolayı bir alarm durumunun olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ama verbeegler neredeyse her zaman ele avuca sığmaz ve bağımsızdı. Drizzt'in, aralarında geçen konuşmalardan duyabildiği kadarıyla devler, eksik arkadaşlarının ya kaybolduğunu ya da sıvıştıklarını düşünüyordu. Drizzt bunu anlayınca rahatladı. Drow birkaç saat sonra sıradaki planını hazırlamaya başladığında baskın yapma unsurunun hâlâ işine yarar durumda olduğundan emindi.

Wulfgar gece boyunca koştu. Haberleri Bruenor'a iletti ve klanın harekete geçmesini hiç beklemeden kuzeye doğru geri koşmaya başladı. Koca adımları bir saatten birazcık daha fazla sürede, şafağın ilk ışıklarından ve hatta Drizzt'in inden geri dönüşünden bile önce, düz kayaya varmasını sağladı. Beklemek için yarığın arkasına gitti, drow hakkındaki endişeleri her geçen saniye artıyordu.

En sonunda daha fazla beklemeye dayanamadı ve ine doğru verbeeglerin izini takip etmeye başladı, neler olup bittiğini öğrenmeye kararlıydı. Daha beş metre bile gitmemişti ki bir el kafasının arkasına bastı şaplağı. Kendisine saldıran kimseyle yüzleşmek için tepkisel olarak arkasını döndü ama Drizzt'i önünde dururken gördüğünde şaşkınlığı yerini sevince bıraktı.

Drizzt kayaya Wulfgar'dan kısa bir süre sonra gelmiş fakat gizlenmişti. Genç ve atılgan savaşçı anlaşmalarına güvenecek mi yoksa işleri kendi ellerine almaya mı karar verecek diye barbarı izlemişti. "Saati geçmeden önce asla kararlaştırılmış bir randevudan şüphe duyma," diye azarladı drow sertçe, fakat barbarın onun iyiliği hakkındaki endişesi karşısında da duygulanmıştı.

Wulfgar'dan gelebilecek herhangi bir yanıt kısa kesilmek zorunda kalmıştı çünkü iki yoldaş aniden tanıdık bir sesin sertçe haykırdığını duydu. "Bana öldürmem için cıyaklayan dev domuzlardan bulun!" diye seslendi Bruenor arkalarından, derenin yanındaki düz kayanın üzerinden. Zıvanadan

çıkmış cüceler inanılmaz bir hızda ilerleyebilirdi. Bir saatten az bir sürede Bruenor'un klanı toplanmış ve hemen barbarın ardından yola çıkmıştı, neredeyse onun çılgın adımlarına yetişmişlerdi.

"Hoş bulduk," diye seslendi Drizzt, cüceye katılmak için yürürken. Bruenor'u üç ölü verbeege acı bir memnuniyetle bakarken buldu. Elli tane demir yüzlü, savaşa hazır cüce, yani klanın yarısından fazlası liderlerinin etrafında duruyordu.

"Elf," diye selamladı Bruenor alışıla geldik saygılı tonuyla. "Bir indeler değil mi?"

Drizzt başını salladı. "Bir mil kuzeyde, ama bu senin düşüneceğin ilk mesele olmasın. Oradaki devlerin hiçbir yere gittiği yok fakat bu gün gelecek misafirler bekliyorlar."

"Çocuk bana söyledi," dedi Bruenor. "Yirmi kişilik takviye birliği." Baltasını hafifçe salladı. "Fakat nedense, içimde ine ulaşamayacaklarmış gibi bir his var! Ne taraftan gelecekleri hakkında bir bilginiz var mı?"

"Kuzey ve doğu tek yol," diye mantık yürüttü Drizzt. "Buzyeli Geçidi'nden bir yerden, Lac Dinneshere'in kuzeyinden dolaşacaklardır. Öyleyse senin halkın onları karşılayacak demek?"

"Tabii ki," diye yanıtladı Bruenor. "Kesinlikle Daledrop'tan geçeceklerdir." Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Sen ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Drizzt'e. "Ve çocuk n'oolcak?"

"Çocuk benimle kalacak," diye ısrar etti Drizzt. "Dinlenmeye ihtiyacı var. Biz ini gözetleyeceğiz."

Drizzt'in gözlerindeki hevesli parıltı, drowun kafasında sadece gözetlemekten daha fazla şeylerin olduğu izlenimini verdi Bruenor'a.

"Deli elf," dedi sessizce. "Muhtemelen hepsiyle kendi ilgilenecek!"

Etrafındaki ölü devlere merakla tekrar baktı. "Ve kazanacak!" Sonra Bruenor iki maceracıya baktı, onların silahlarıyla verbeeglerin üzerindeki

yaraları karşılaştırmaya çalışıyordu.

"Çocuk iki tane devirdi," diye cevapladı Drizzt, cücenin yüksek sesle sormadığı sorusunu.

Nadir gülümsemelerinden birinin izleri Bruenor'un yüzünde beliriverdi. "O iki tane devirdi ve sen bir ha? Çaptan düşüyorsun elf."

"Saçmalık," diye sertçe karşılık verdi Drizzt "Biraz antrenmana ihtiyacı olduğunu düşündüm!"

Bruenor kafasını salladı, Wulfgar ile duyduğu gururun büyüklüğü karşısında şaşırmıştı, ama tabii ki de bunu çocuğa söyleyip burnunu kaldırmayacaktı. "Çaptan düşüyorsun!" diye seslendi yine, klanın başına geçmek için yürürken. Cüceler ritmik bir şarkıya başladılar, bir zamanlar kayıp anayurtlarının gümüşi koridorlarında yankılanan eski bir nağmeydi bu.

Bruenor dönüp iki maceracı dostuna baktı. O ve cüce dostları oraya geri döndüğünde, devlerinin ininden geriye neyin kalmış olacağını hakikaten de merak ediyordu doğrusu.

Ağır donanımlı cüceler, yorulmak nedir bilmeden yürümeye devam ettiler. Savaş için hazırlıklı gelmişlerdi, bazıları ağır bohçalar taşıyordu ve diğerleri de kocaman kalaslar omuzlamışlardı.

Drowun, takviyelerin hangi yönden geleceği konusundaki tahmini mümkün olan tek yol gibi görünüyordu ve Bruenor da onları nerede karşılayacağını gayet iyi biliyordu. Kayalıklı vadiye kolayca inmeye imkan veren tek bir geçit vardı: Dağın güney bayırlarında bulunmasına rağmen tundranın yükseklik seviyesinde olan Daledrop.

Gecenin yarısı ve sabahın büyük bir kısmı boyunca durup dinlenmeden yürüdükleri halde cüceler hemen işe koyuldular. Devlerin ne zaman gelecekleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu fakat büyük bir ihtimalle gün ışığı altında gelmezlerdi; her şeyin hazır olduğundan emin olmak istiyorlardı. Bruenor bu savaş işini hızlı bir şekilde ve halkından en az kayıp vererek halletmeye kararlıydı. Dağ eteğinin yüksek mevkilerine ulaklar

dikilmişti ve diğerleri de ovaya gönderilmişti. Geri kalanlar ise Bruenor'un yönetiminde bölgeyi pusu için hazırlıyordu. Bir grup, tuzak çukurları kazmaya koyuldu ve diğerleri de kütüklerden iki tane mancınık yapmaya başladılar. Ağır arbalet okçuları dağın eteklerindeki kayalıklarda ani saldırıları için kendilerine en uygun olacak noktalan aramaya çıktılar.

Kısa bir süre sonra her şey hazırlanmıştı. Ama cüceler buna rağmen durup dinlenmediler. Verbeegler üzerinde elde edebilecekleri her türlü avantaj için bölgeyi santim santim incelemeye devam ettiler.

O günün geç saatlerinde, güneş ufuk çizgisinin altına doğru batarken dağdaki gözcülerden birisi doğuda büyümekte olan bir toz bulutu gördüğünü bildirdi. Kısa süre sonra ovadan bir ulak geldi ve yirmi kişilik bir verbeeg grubunun, birkaç öğrenin ve en az bir düzine orkun Daledrop'a doğru hızla ilerlemekte olduğunu rapor etti. Arbalet tayfası, devasa yayların üzerindeki kamuflajları kontrol etti ve tamamlayıcı ilaveler yaptı. Sonra aralarında Bruenor'un da bulunduğu, klanın en güçlü savaşçıları, kalın çim öbeklerini tekrar üzerlerine örtebilmek için itinayla kesip Daledrop'un aşınmış yollarında kazdıkları çukurların içine girdiler. İlk darbeyi onlar indirecekti.

Drizzt ve Wulfgar dev ininin yükseğinde bulunan Kelvin Yığını kayalıklarında yerlerini aldılar. Gün boyunca dönüşümlü olarak uyudular. Drowun Bruenor ve klanıyla ilgili tek endişesi, devlerden bazılarının gelecek takviye birliklerini karşılamak için inden ayrılıp cücelerin pusu avantajını berbat etme olasılığıydı.

Birkaç olaysız saatten sonra Drizzt'in endişeleri doğru çıktı. YVulfgar ini gözetlerken drow kaya çıkıntısının gölgesinde dinleniyordu. Barbar, çalılıkların arkasına gizlenmiş ahşap kapıları zar zor görebiliyordu ama bir tanesi açıldığında menteşe gıcırtısını açıkça duydu. Drowu uyarmaya gitmeden önce devlerin gerçekten de inden dışarı çıktığından emin olmak için biraz bekledi.

Sonra açık kapının karanlığı içinde konuşan devleri duydu ve bir anda yarım düzine verbeeg gün ışığına çıktı. Drizzt'e doğru döndü ama her zaman için tetikte olan drowu arkasında dururken gördü, parlak ışık altındaki devleri izlerken geniş gözleri kısılıyordu.

"Neden dışarı çıktıklarını bilmiyorum," dedi Wulfgar Drizzt'e.

"Kayıp olan arkadaşlarını aramaya çıkıyorlar," diye yanıtladı Drizzt. Keskin kulaklarıyla devlerin dışarı çıkmadan evvel yaptıkları konuşmanın parçalarını arkadaşının duyduğundan daha açık şekilde duymuştu. Verbeeglere ellerinden geldiğince dikkatli olmaları talimatı verilmişti, ama epey geç kalmış olan devriyeyi bulmaları ya da en azından kayıp devlerin nereye gittiklerini öğrenmeleri de emredilmişti. Diğerleri yanlarında olsun olmasın, aynı gece geri dönmeleri bekleniyordu.

"Bruenor'u uyarmalıyız," dedi Wulfgar.

"Bu grup biz daha geri dönemeden çok önce ölü arkadaşlarını bulup diğerlerini uyarmış olur bile," diye cevap verdi Drizzt. "Bununla beraber sanırım Bruenor'un daha şimdiden başa çıkacak yeterince devi var zaten"

"Peki ne yapacağız öyleyse?" diye sordu Wulfgar. "Eğer tehlikeyi sezerlerse indekileri yenmek on kat daha zor olacaktır," Barbar,] drowun gözlerine geri gelmiş olan parlak alevleri fark etti.

"Eğer bu devler asla geri dönmezse indekilerin hiçbir şeyden haberi olmaz," dedi Drizzt doğruya doğru bir şekilde, sanki aval çıkmış altı verbeegi durdurmak küçük bir meseleymiş gibi. Wulfgar, Drizzt'in aklından neler geçtiğini şimdiden tahmin ettiği halde! kulaklarına inanamayarak dinledi.

Wulfgar’ın kendisini anladığını fark edince, drowun yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Gel evlat," diye talimat verdi, barbarın gururunu harekete geçirmek için küçümseyici unvanı kullanarak.

"Uzun haftalardır bunun gibi bir ana hazırlıklı olmak için zorlu bir şekilde çalıştın." Kayanın üzerindeki küçük yarığın kena. rina hafifçe zıpladı ve Wulfgar’a dönüp baktı, ikindi güneşini yakalayan gözleri çılgınlar gibi parıldıyordu.

"Gel," diye tekrarladı drow, bir eliyle işaret ederek. "Sadece altı tane var!"

Wulfgar boyun eğmiş bir şekilde kafasını salladı ve iç geçirdi. Eğitim haftaları sırasında Drizzt'i, yaptığı her hareketi soğukkanlı bir önseziyle ölçüp biçen, kendine hakim, ölümcül bir kılıç ustası olarak tanımıştı. Ama Wulfgar bu son iki günde, drowun aşırı derecede cesur hatta pervasız yönünü görmüştü. Drizzt'in sarsılmaz özgüveni, elfin ölüme balıklama dalan biri olmadığına Wulfgar'ı inandıran tek şeydi. Daha iyi olan kendi fikirlerinin aksine, onu izlemesine sebep olan tek şey de buydu. drowa ne kadar güvenebileceğinin her hangi bir sınırı olup olmadığını da merak etti.

Tam o anda ve orada anladı ki, Drizzt günün birinde onu hiç kaçışı olmayan bir duruma sokacaktı.

Dev devriyesi kısa bir süre için güneye doğru gitti. Drizzt ve Wulfgar gizlilik içinde peşlerinden takip ediyordu. Verbeegler kayıp devler hakkında elle tutulur izlere rastlayamadı ve cüce madenlerine çok yaklaşmaktan korktular. Bu sebeple kuzeydoğuya, yani çatışmanın yaşanmış olduğu düz kayanın yönüne doğru sert bir dönüş yaptılar.

"Onlara yakın zamanda saldırmalıyız," dedi Drizzt arkadaşına. "Haydi avımıza yaklaşalım."

Wulfgar kafasını salladı. Kısa bir süre sonra dar patikanın aniden kıvrılıp döndüğü, sivri uçlu taşlarla dolu bir alana geldiler. Zemin yukarı doğru hafifçe meyilliydi ve yol arkadaşları, takip ettikleri patikanın küçük bir uçurumun ucuna kadar gittiğini fark ettiler. Gündüz ışığı biraz gizlenme sağlayacak kadar loşlaşmıştı. Drizzt ve Wulfgar bilmiş bilmiş bakıştılar; harekete geçme zamanı gelmişti.

İkisi arasında çok daha fazla savaş deneyimi olan Drizzt, en iyi başarı şansını getirecek saldırı tarzını hızlıca kararlaştırdı. Sessizce Wulfgar'a durmasını işaret etti. "Vurup kaçmalıyız," diye fısıldadı, "ve sonra yeniden vurmalıyız."

"Tedbirli bir düşmana karşı pek de kolay bir iş değil bu," dedi Wulfgar.

"Bize yardımı dokunabilecek bir şeyim var." drow sırtından çantasını indirdi, küçük heykelciği çıkarttı ve gölgesini çağırdı. Muhteşem kedi aniden ortaya çıktığında, barbar dehşet içinde boğulur gibi oldu ve geriledi.

"Ne biçim bir iblis çağırdın böyle?" diye cüret edebildiği kadar yüksek bir sesle haykırdı, Aegisfang'i tutan parmak boğumları baskıdan dolayı bembeyaz oldu.

"Guenhwyvar iblis falan değil," diye temin etti Drizzt, kocaman arkadaşını. "O bir dost ve değerli bir yardımcıdır."

Kedi sanki denilenleri anlamış gibi hırladı ve Wulfgar bir adım daha geriledi.

"Doğal bir hayvan değil," diye sertçe karşılık verdi barbar. "Büyüyle çağrılmış bir iblisin yanında savaşmayacağım!" Buzyeli Vadisi'nin barbarları ne insandan ne de hayvandan korkmazlardı, fakat karanlık sanatlar onlar için tamamen yabancıydı ve bu cehaletleri onları savunmasız bırakıyordu.

"Eğer verbeegler kayıp devriye hakkındaki gerçeği öğrenirse Bruenor ve halkı tehlike içinde olacak," dedi Drizzt tatsızca. "Kedi bu grubu durdurmamıza yardım edecek. Korkularının cücelerin güvenliğine engel olmasına izin mi vereceksin?"

Wulfgar doğruldu ve kendine hakimiyetini bir parça geri kazandı. Drizzt'in gururuna dokundurması ve cücelerin üzerindeki tehlike, kara sanatlara olan tiksinmesini bir süreliğine kenara bırakması için ona baskı yapıyordu. "Hayvanı geri gönder, yardıma falan ihtiyacımız yok."

"Kediyle birlikteyken hepsini halledeceğimiz kesin. Senin rahatsızlığın yüzünden cücelerin hayatını riske atmayacağım."

Drizzt, Wulfgar'ın Guenhwyvar'ı bir dost olarak görebilmesi için bir çok saatin geçmesi gerektiğini biliyordu tabi eğer kabul ederse. Ama şu an için tek ihtiyacı olan şey Wulfgar'ın saldırıda işbirliği yapmasıydı.

Devler birkaç saattir yürümekteydiler. Drizzt sabırla oluşumlarının gevşemesini bekledi, canavarların bir ya da iki tanesi arada sırada diğerlerinden geri kalıyordu. İşler tam da drowun umduğu gibi ilerliyordu.

Patika iki devasa kayanın arasından son bir kez kıvrılıyordu, sonra hatırı sayılır derecede genişliyor ve uçurum kenarına doğru daha meyilli bir yokuş halini alıyordu. Daha sonra keskin bir dönüş yapıyor ve çıkıntının kenarından devam ediyordu. Katı bir kaya duvarı bir kenarda, kayalıklı bir uçurum diğer kenarda kalıyordu. Drizzt hazır olsun diye Wulfgar'a işaret eti, sonra koca kediyi harekete geçirdi.

Yanlarında üç ogre ve bir düzine ork bulunan yirmi verbeegden oluşmuş savaş ekibi sakin adımlarla ilerleyip gece çöktükten hemen sonra Daledrop'a vardı. Cücelerin beklemekte olduğundan daha fazla canavar vardı ama orklara o kadar da fazla aldırış etmediler ve ogrelerle nasıl başa çıkacaklarını da iyi biliyorlardı. Bu savaşın anahtarı devlerdi.

Uzun bekleyiş cücelerin gerginliğini yatıştıramamıştı. Klandan hiçbiri yaklaşık bir gündür uyumamıştı, hepsi de akrabalarının intikamını almak için gergin ve hevesli bir şekilde beklemişlerdi.

Verbeeglerden ilki, eğimli alana kazasız belasız girdi, fakat istilacı grubun en son üyesi de pusu bölgesinin sınırları içine adımını attığında Mithril Salonu cüceleri saldırdı. İlk darbeyi Bruenor'un grubu indirdi. Deliklerden dışarı fırlayıp bir devin ya da bir orkun yanına denk geldiklerinde kendilerine en yakın hedefi kesip biçtiler. Darbelerini sakat bırakmak için savuruyor, cücelerin devlerle savaşma felsefesinin temel prensibini takip ediyorlardı: baltanın keskin ucu dizin arkasındaki tendonları ve kasları keser, çekicin düz kafası ise önden diz kapağını paramparça eder.

Bruenor tek bir savuruşla bir dev devirdi, sonra kaçmak için arkasını döndü ama kendini bir orkun çekilmiş kılıcıyla karşı karşıya buldu. Karşılıklı darbelerle kaybedecek zamanı olmayan Bruenor, silahını havaya fırlatıp "Yakala!" diye haykırdı. Orkun gözleri baltanın ilgi dağıtıcı uçuşunu aptalca takip etti. Bruenor miğferli alnını yaratığın çenesine indirerek onu yere yapıştırdı, düşmekte, olan baltasını havada yakaladı ve gecenin karanlığına doğru yoluna devam etti. Geçerken orku tekmelemek için sadece kısa bir süreliğine durdu.

Canavarlar tamamen pusuya düşürülmüştü ve daha şimdiden çoğu yere serilmiş, çığlıklar atmaktaydı. Sonra arbaletler meydana çıktı. Mızrak

boyundaki mermiler en ön safların üzerinde patladı. Devleri ya yere devirdi ya da birbirilerine iğnelediler. Arbalet okçuları saklandıkları yerden fırlayıp ölümcül bir set halinde saldırdı. Sonra yaylarını bırakıp dağ eteğine doğru kaçtılar. Şimdi dövüş biçimleri "V" formasyonunu almış olan Bruenor'un grubu arbedenin tam ortasına geri daldı.

Canavarların yeniden birleşecek şansı dahi olmadı ve karşı koymak için silahlarını kaldırabildikleri zaman ise saflarının büyük bir kısmı yok edilmişti.

Daledrop Muharebesi üç dakika içinde sona ermişti.

Bir cüce bile ciddi olarak yaralanmamıştı ve istilacı canavarlardan geriye yalnızca Bruenor'un yere serdiği ork canlı kalmıştı.

Guenhwyvar sahibinin isteklerini anladı ve patikanın kenarındaki kırık taşlar arasından sessizce ilerledi. Verbeeglerin önünden dolanarak patikanın üstündeki kaya duvara yerleşti. Yere sindi, derinleşen gölgelerden başka bir şey değildi sanki. Devlerden biri altından geçti, ama kedi, uygun zamanın gelmesini ölüm gibi sabit bir halde bekledi. Drizzt ve Wulfgar, devriyenin en arkadaki safını göz mesafelerinden hiç çıkartmadan sinsice yaklaştılar.

İnanılmaz derecede şişko bir verbeeg olan en son dev, nefes almak için bir anlığına durdu.

Guenhwyvar hızla saldırdı.

Kıvrak panter, duvardan aşağı atladı ve uzun pençeleriyle devin yüzünü tırmıkladı. Sonra kocaman omzu bir sıçrama tahtası olarak kullanıp devden güç alarak zıpladı ve duvarın üstündeki başka bir noktaya geri döndü. Dev parçalanmış yüzünü tutarken ıstırap içinde uludu.

Aegisfang uçarak yaratığın kafasının arkasına indi ve onu küçük yarıktan aşağı düşürdü.

Geri kalan grubun en arkasındaki dev, acı dolu haykırışı duydu ve anında patikadan geri koşmaya başladı. En son dönemeci tam zamanında dönüp bahtsız arkadaşının kayalıklı uçurumdan aşağı yuvarlanışını gördü.

Koca kedi tereddüt etmeden ikinci kurbanının üzerine sıçradı. Keskin pençeleri devin göğsüne sıkıca yapıştı. Etli butlu boynuna iki inçlik sivri dişler battığında çılgınlar gibi kan fışkırdı. İşini şansa bırakmayan Guenhwyvar, karşı koymasını engellemek için güçlü pençelerinin dördüyle birden tırmıkladı ama afallamış dev, üzerine karanlıkların en derini çöktüğünde daha kollarını ancak kaldırmayı başarabilmişti.

Devriyenin geri kalan kısmı şimdi hızla gelmekteydi. Bu yüzden Guenhwyvar sıçrayıp kaçtı ve soluğunu yitirmekte olan devi kendi kanında boğulmaya terk etti. Drizzt ve Wulfgar, patikanın her iki tarafında kayaların arkasındaki yerlerini aldılar. drow palalarını çekmişti ve barbar ellerine geri dönmüş olan çekici sıkıca tutuyordu.

Kedi hiç duraksamadı. Bu senaryoyu daha önce sahibiyle çok kez oynamıştı ve pusuya düşürmenin getirdiği avantajı gayet iyi biliyordu. Devlerin geri kalan kısmı onu fark etsin diye biraz oyalandı sonra patikadan aşağı doğru dört nala koşmaya başladı. Sahibini ve Wulfgar'ı gizleyen kayalıkların arasına daldı.

"Amanın!" diye haykırdı verbeeglerden biri, ölmekte olan arkadaşını hiç umursamadan. "Kocaman, dev gibi bi kedi bu! Ve bisim aşçının tencereleri kadar kara!"

"Peşisine düş!" diye bağırdı bir diğeri. "Onu yakalıyana yeni bi palto çıktı demektir!" ikinci kez düşünmeden yerdeki devin üzerinden sıçrayıp geçtiler ve panterin ardından patika boyunca koşturdular.

Saldırmakta olan devlere en yakın olan Drizzt idi. İlk ikisinin geçmesine izin verdi, geriye kalan ikisine yoğunlaştı. Yaratıklar yan yana kayanın önünden geçtiler ve o da, önlerine sıçrayıp sol elindeki palayı bir devin göğsüne sapladı, diğerini ise sağ taraftan gözlerine indirdiği darbeyle kör etti. İlk deve saplanan palayı eksen olarak kullanan drow, sendeleyen düşmanının arkasına geçti ve diğer kılıcı canavarın sırtına sapladı. Zekice bir hareketle iki kılıcını da serbest bıraktı ve ölümcül biçimde yaralanmış dev yere devrilirken hızla yolundan çekildi.

Wulfgar da en öndeki devin geçmesine izin verdi. Drizzt arfadaki ikisine saldırdığında ikinci dev neredeyse barbarla aynı hizaya gelmişti. Dev durdu

ve diğerlerine yardıma koşmak için hızla arkasına döndü, ama Wulfgar kayanın arkasındaki yerinden Aegisfang'i bir yay şeklinde savurdu ve çekici verbeegin göğsünün tam ortasına geçirdi. Canavar sırt üstü düştü, kelimesi kelimesine nefesi kesilmişti. Wulfgar savuruşunu ters çevirdi ve Aegisfang'i diğer yöne doğru salladı. Öndeki dev tam zamanında arkasına döndü ve çekici yüzüne yedi.

Wulfgar hiç tereddüt etmeden devirdiği en yakın devin üzerine atıldı ve güçlü kollarını canavarın kocaman boynuna doladı. Dev çabuk toparlandı ve barbarı bir ayı kıskacına aldı. Hâlâ oturuyor olduğu halde kendisinden daha küçük olan düşmanını tamamen havaya kaldırmakta fazla güçlük çekmedi. Ama cüce madenlerinde çekiç sallayarak ve taş kırarak geçirdiği seneler, barbara demirden bir güç kazandırmıştı. Devi daha da sıkıca sardı ve düğümlü kollarını yavaşça döndürdü. Yüksek bir çatırtıyla verbeegin kafası gevşekçe yana doğru sarktı.

Drizzt'in kör ettiği dev, kocaman sopasını çılgınlar gibi etrafa savuruyordu. Drow sabit devinimini korudu. Devin iki böğrünün de etrafında, fırsatlar izin verdikçe, dans ediyor ve çaresiz canavara darbe üstüne darbe indiriyordu. Drizzt güvenli bir şekilde erişebileceği her can alıcı noktaya nişan alıyor, rakibinin işini hızlı ve verimli bir şekilde bitirmeyi umuyordu.

Aegisfang ellerine güvenli bir şekilde geri dönmüş olan Wulfgar, öldüğünden emin olmak için suratına vurduğu verbeege doğru yürüdü. Gözünü ihtiyatla patikaya dikip Guenhwyvar'ın geri geldiğini belirten bir işaret var mı diye baktı. Güçlü kediyi iş başında gördükten sonra onunla tek başına kalmaya hiç niyeti yoktu.

Son dev de ölüp yere serildiğinde, Drizzt arkadaşına katılmak için patika aşağı yürüdü. "Savaş konusunda kendi yeteneğini daha anlayamıyorsun bile!" diye güldü, koca adamın sırtını sıvazlayarak. "Altı dev bizim gücümüzün ötesinde değildir!"

"Şimdi, Bruenor'u bulmaya gider miyiz?" diye sordu Wulfgar, drowun lavanta renkli gözlerinde yanan ateşin hâlâ parlamakta olduğunu gördüğü halde. Henüz ayrılmayacaklarını anladı.

"Gereği yok," diye yanıtladı Drizzt. "Cücelerin kendi başlarının Çarelerine gayet iyi baktıklarından eminim."

"Ama bizim bir sorunumuz var," diye devam etti. "Elimizdeki baskın unsurunu koruyarak devlerin ilk grubunu temizlemeyi başardık. Fakat pek yakında altı tane daha kaybolduğundan dolayı inin içindekiler en ufak bir tehlike işaretiyle bile alarma geçeceklerdir."

"Cüceler sabahleyin geri dönecekler," dedi Wulfgar. "Öğle vaktinden önce ine saldırabiliriz."

"Çok geç olur," dedi Drizzt, hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak. "Korkarım hiç vakit kaybetmeden, ikimizin bu gece on; lara saldırması gerekecek."

Wulfgar buna şaşırmamıştı; hatta tartışmadı bile. drow ile beraber şanslarını fazla zorladıklarını, drowun planının ölçüyü biraz aştığını düşünüyordu. Ama kuşku götürmez bir gerçeği de kabul etmeye başlıyordu: Drizzt'i her türlü maceraya doğru takip ederdi, hayatta kalmaları ne kadar imkansız gibi görünse bile.

Ve kara elfle birlikte tehlikeye atılmaktan hoşlandığını kendi kendine itiraf etmeye başlamıştı.

Drizzt ve Wulfgar, verbeeg ininin arka girişini bulduklarında hoşnutlukla şaşırdılar. Kayalıklı çıkıntı katmanının batı tarafındaki dik bir yokuşun tepesinde bulunuyordu. Kayaların zeminine çöp ve kemik yığınları saçılmıştı ve açık mağaranın ağzından ince ama sürekli bir duman yükseliyor, kızarmış koyun kokuları yayıyordu.

İki arkadaş, hareketliliği sezerek kısa bir süreliğine aşağıdaki çalıların ardına gizlendi. Ay parlak ve açık bir şekilde yükselmiş, geceyi hatırı sayılır derecede aydınlatmıştı. "Acaba yemeğe yetişebilecek miyiz," diye gözlemledi drow. Hâlâ çarpıkça sırıtıyordu. Wulfgar, kara elfin garip soğukkanlılığı karşısında kafasını sallayıp güldü.

Girişin olduğu yerdeki gölgelerin ötesinden sık sık sesler duydukları halde mesela tangırdayan tavalar ve arada sırada duyulan konuşmalar ay

batınımdan hemen öncesine kadar hiçbir dev mağaradan dışarı çıkmadı. Şişko bir verbeeg, kıyafetine bakılırsa inin aşçısı, kapı eşiğinden dışarı çıktı ve kocaman demir bir bidonun içindeki çöpleri bayır aşağı boca etti.

"O benim," dedi Drizzt, aniden ciddileşerek. "İlgisini başka yöne çekebilir misin?"

"Kedi halleder," diye yanıtladı Wulfgar, Guenhwyvar ile yalnız kalmaya pek de hevesli olmadığı halde.

Drizzt kayalıklı yokuşu sessizce çıktı, giderken gölgeler içinde kalmaya çalışıyordu. Girişe gidene kadar ay ışığı altında savunmasız olacağını biliyordu, ama yokuş sandığından daha zorlu çıktı ve ilerleyişi yavaşladı. Neredeyse açık alana gelmişti ki, dev aşçıbaşının girişin önünde kıpırdandığını duydu, anlaşılan boca etmek için ikinci bir çöp bidonunu eline almaktaydı.

Ama drowun gidecek hiçbir yeri yoktu. Mağaranın içinden gelen bir çağrı aşçının ilgisini o yöne doğru çekti. Güvenli bir yere geçebilmek için ne kadar da az zamanı olduğunu anlayan Drizzt, kapı seviyesine kadarki birkaç adımlık mesafeyi tabana kuvvet çıktı ve bulunduğu yerin köşesinden meşaleyle aydınlanmış mutfağı dikizledi.

Oda kaba bir dörtgendi. Girişin tam karşısındaki duvarda kocaman taştan bir ocak vardı. Ocağın hemen yanında hafifçe aralanmış ahşap bir kapı vardı ve Drizzt bu kapının ardından gelen birkaç dev sesi duydu. Aşçı görünürlerde yoktu ama çöp bidonu hemen eşiğin içinde yerde duruyordu.

"Yakında geri döner," diye mırıldandı drow kendi kendine, tutunacağı çıkıntıları arayarak sessizce duvarı tırmanıp mağara girişinin tepesine tünerken. Bayırın aşağısında bekleyen gergin Wulfgar, tam bir hareketsizlikle duruyor, Guenhwyvar da onun önünde bir ileri bir geri volta atıyordu.

Bir iki dakika sonra dev aşçıbaşı bidonla beraber geri geldi. Verbeeg çöpü dökerken birden Guenhwyvar beliriverdi. Büyük bir sıçrayış kediyi yokuşun tepesine çıkardı. Kafasını aşçıya doğru eğen kara panter hırladı.

"Ah, git burdan seni uyuş kedi," diye kızdı dev, görünüşe göre panterin aniden ortaya çıkışı karşısında ne etkilenmiş ne de şaşırmıştı, "yoksa kafanı eser ve seni güveç kabına korum!"

Verbeegin bu tehdidi boştu. Orada dikilmiş koca elini sallarken, ilgisi tamamen kediye doğru çekilmişken, esasında Drizzt Do'Urden olan kara suret duvardan yaratığın sırtına atladı. Palaları ellerinde hazır olan drow hiç zaman harcamadan devin boğazına, bir kulağından diğerine uzanan bir gülümseme çizdi. Verbeeg bir kez olsun haykıramadan kayalıklardan aşağı yuvarlanarak çöpün geri kalan kısmının yanına indi. Drizzt hemen mağara eşiğine kondu ve etrafına bakındı, mutfağa başka bir devin girmemiş olması için dua ediyordu.

O an için güvendeydi. Oda bomboştu. Önce Guenhwyvar, sonra Wulfgar tepeye çıkarlarken onu izlemeleri için sessizce işaret verdi. Mutfak küçüktü (devler için tabii) ve fazla erzak yoktu. Üzerinde birkaç tava bulunan, sağ duvara dayalı bir masa vardı. Onun yanında kocaman bir doğrama tahtası bulunuyordu. Tahtanın üzerine paslı, tırtık tırtık olmuş ve görünüşe göre haftalardır temizlenmemiş, gösterişli bir satır saplanmış duruyordu. Drizzt'in sol tarafındaki rafların üzerinde baharatlar, otlar ve diğer erzaklar bulunuyordu. drow bunları incelemeye koyulurken, Wulfgar da bitişikteki içi dolu odayı gözetlemeye gitti.

Yine dörtgen şekilde olan bu bölme mutfaktan biraz daha büyükçeydi. Uzun bir masa odayı ikiye bölüyordu ve Wulfgar durdüğü yerin tam karşısında, masanın hemen ötesinde gizli bir kapı gördü. Masanın Wulfgar'a en yakın olan tarafında üç tane dev oturuyordu, dördüncüsü onlar ve kapının arasında ayakta duruyordu ve öbür tarafta da iki tane vardı. Grup, koyun etinden ziyafet çekiyor ve güveci şapır şupur yiyordu. Bütün bu esnada birbirilerine küfür edip dalga geçiyorlardı tipik bir verbeeg akşam yemeği toplantısıydı. Wulfgar canavarların kemiklerdeki etleri sadece elleriyle koparmalarına küçük bir ilgiden çok daha fazlasıyla dikkat etti. Odada hiç silah yoktu.

Rafların üzerinde bulduğu çıkını elinde tutan Drizzt, tekrar palalarından birini çekti ve Guenhwyvar ile beraber Wulfgar'ın yanma gitti. "Altı," diye fısıldadı Wulfgar, odayı işaret ederek. Koca barbar Aegisfang'i kaldırdı ve

hevesle kafasını salladı. Drizzt kapıdan içeriyi dikizledi ve çabucak bir saldın planı geliştirdi.

Önce Wulfgar’ı sonra da kapıyı işaret etti. "Sağdan," diye fısıldadı. Sonra kendini gösterdi. "Arkandan, soldan."

Wulfgar onu mükemmel bir şekilde anlamıştı, ama Guenhwyvar'ı neden plana dahil etmediğini merak ediyordu. Barbar kediyi işaret etti.

Drizzt sadece omuz silkip gülümsedi ve Wulfgar hemen anlayıverdi. Kuşkucu barbar bile emindi ki, Guenhwyvar en iyi nereye uyacağına kendisi karar verecekti.

Wulfgar kaslarındaki gergin ürpertileri silkinerek attı ve Aegisfang'e sıkıca yapıştı. Arkadaşına çabucak göz kırparak odaya daldı ve en yakındaki hedefin üzerine atıldı. O anda ayakta olan tek dev arkasını dönüp kendine saldıran kişiyle yüzleşmeyi başardı, ama hepsi bu kadardı. Aegisfang alçak bir yay şeklinde savruldu ve ölümcül bir başarıyla yükselerek yaratığın göbeğine indi. Sonra yukarı doğru kalkarak devin göğsünün alt kısmını parçaladı. İnanılmaz kuvvetiyle Wulfgar, koca canavarı yerden kaldırıp birkaç metre öteye püskürttü. Kemikleri kırılmış ve nefesi kesilmiş bir şekilde barbarın yanına düştü, ama barbar ona hiç aldırış etmedi; daha şimdiden ikinci saldırısını planlıyordu.

Drizzt, ayaklarının dibinde Guenhwyvar ile arkadaşının yanından geçip masanın en sonunda, solda oturan afallamış iki deve doğru koşturdu. Hedefine ulaştığı zaman almış olduğu çıkını açtı ve hızla serpiştirdi, onları bir un bulutunun içinde kör etti. Drow geçerken hiç yavaşlamadan unlanmış verbeeglerden birinin boğazına palasını soktu ve sonra geriye doğru takla atıp ahşap masanın üstüne sıçradı. Guenhwyvar diğer devin üzerine atladı, güçlü çenesi canavarın kasıklarını parçaladı.

Grubun içinde tek doğru düzgün karşılık verebilen, masanın uzak tarafındaki iki verbeeg oldu. Biri Drizzt'in girdap gibi dönen saldırısına karşı koymak için ayağa kalktı. Diğeri de elinde olmadan yalnız kaldı ve Wulfgar'ın kendisini bir sonraki hedefi olarak seçmesini sağlayacak şekilde kapıya doğru ok gibi fırladı.

Wulfgar kaçmakta olan devin çabucak farkına vardı ve Aegisfang'i hiç tereddüt etmeden savurdu. O anda masanın üstünde olan Drizzt, eğer hızla savrulan savaş çekici tarafından hareketinin yarıda kalmasına ne kadar yaklaştığını görseydi, arkadaşına edecek bir çift lafı olurdu. Ama çekiç hedefini bulup verbeegin omzuna gömüldü ve boynunun kırılmasına yetebilecek bir kuvvetle canavarı duvara yapıştırdı.

Drizzt'in şişlediği dev kıvranarak yerde yatıyor, yaşam kanının fışkırarak akmasını önlemek için beyhude yere boğazını tutuyordu. Ve Guenhwyvar diğerinin işini bitirmekte hiç zorlanmıyordu. Dövüşebilecek sadece iki verbeeg kaldı.

Drizzt taklasını bitirdi ve masanın uzak köşesine ayaklarının üzerine kondu. Onu beklemekte olan verbeegin elinden çeviklikle kurtuldu. Ok gibi atıldı ve dev ile kapı arasında durdu. Koca elleri uzanmış olan dev, dönüp saldırdı. Ama drowun ikinci palası da ortaya çıkmıştı, birincisiyle birlikte büyüleyici bir ölüm dansı sergiliyordu. Kılıçların ikisi de her bir hamlede devin boğumlu parmaklarından bir diğerini koparıp döne döne yere düşmelerini sağlıyordu. Kısa bir süre sonra verbeegin ellerinin olduğu yerde iki kanlı yumrudan başka hiçbir şeyi kalmadı. Hiddetten kendini kaybeden dev, balyoz gibi kollarını çılgınlar gibi savurmaya başladı. Drizzt'in palası çabucak kafatasının kenarından içeri kaydı ve yaratığın deliliğine son verdi.

Bu sırada en son dev, silahsız kalmış barbarın üzerine çullandı. Koca kollarını Wulfgar'a dolayıp onu havaya kaldırdı. Onu sıkıp öldürmeye çalışıyordu. Wulfgar daha büyük olan düşmanının sırtındaki kemikleri kırmasını engellemek için çaresizlik içinde kaslarını sıktı.

Barbar nefes almakta güçlük çekiyordu. Hiddetle yumruğunu devin çenesine indirdi ve ikinci bir darbe için elini kaldırdı.

Ama sonra Bruenor'un kendisine yüklemiş olduğu tılsımı kullanan büyülü savaş çekici, barbarın ellerine geri döndü. Wulfgar neşeyle haykırdı ve Aegisfang'in dip kısmını saplayarak devin gözünü çıkarttı. Dev onu bıraktı ve ıstırap içinde geriye doğru sendeledi. Canavar için tüm dünya o kadar acı dolu bir bulanıklık halini almıştı ki, Wulfgar'in başının üzerine yükselişini ve kafa tasma inen Aegisfang'i göremedi bile. Ağır çekiç

kafasını yarıp açtığında sıcak bir patlama hissetti. Ölü vücudu masaya devrildi, yeri koyun eti ve unla doldurdu.

"Yemeği berbat etme!" diye sahte bir hiddetle haykırdı Drizzt, özellikle etli butlu görünen bir pirzolayı almak için koştururken.

Aniden ikinci kapının ardındaki koridorun sonundan gelen ağır çizmeli ayak seslerini ve haykırışları duydular. "Dışarıya geri dönüyoruz!" diye haykırdı Wulfgar, mutfağa doğru dönerken.

"Bekle!" diye bağırdı Drizzt. "Eğlence daha yeni başlıyor!" Odanın sol duvarından uzanan, meşaleyle aydınlanmış loş tüneli işaret etti. "Oraya gir! Çabuk ol!"

Wulfgar şanslarını zorlamakta olduklarını biliyordu ama yine elfin sözünü dinlerken buldu kendini.

Ve barbar yine gülümsüyordu.

Wulfgar tünelin başlangıcındaki ağır ahşap destekleri geçti ve loşluğun içine doğru hızla yol aldı. Huzursuz bir şekilde yanında yürüyen Guenhwyvar ile birlikte on metreye yakın bir mesafe gitmişti ki, Drizzt'in peşlerinden gelmediğini fark etti. Arkasını döndüğünde drowun odadan dışarı doğru aylak aylak seğirttiğini ve ahşap sütunları geçtiğini gördü. Drizzt palalarını kınlarına geri sokmuştu. Palalar yerine elinde uzun bir hançer vardı, keskin ucunda sıkıca asılı bir koyun eti parçası duruyordu.

"Devler nerede?" diye sordu Wulfgar karanlığın içinden.

Drizzt iri ahşap sütunlardan birinin arkasına geçerek kenara çekildi. "Hemen arkamdalar," diye sakince açıkladı, yemeğinden başka bir ısırık daha kopartırken. Bir grup verbeeg, gizlenmiş drowu hiç fark etmeden paldır küldür tünele girdiğinde Wulfgar'in ağzı beş karış açık kaldı.

"Prayne de crabug ahm keike rinedere beyogt iglo kes gron!" diye haykırdı Wulfgar, topukları üzerinde dönüp koridor boyunca koşarken ve koridorun çıkmaz bir sona gitmediğini ümit ederken.

Drizzt bıçağının ucundaki koyun etini kopartırken yanlışlıkla yere düşürdü, güzelim yemek ziyan olduğu için de bastı küfrü. Hançeri yalayarak temizledi ve sabırla bekledi. En son verbeeg de yanından paldır küldür geçince saklandığı yerden fırlayıp, koşmakta olan devin dizine hançeri sapladı ve sütunun diğer tarafına doğru kaçtı. Yaralı dev acı içinde uludu. Ama o ya da arkadaşları geri dönüp baktığında drow ortalıklarda yoktu.

Wulfgar bir virajı döndü ve takibi neyin durdurduğunu kolaylıkla tahmin ederek duvara yaslandı. Çıkış kapısına daha yakın bir yerde başka bir davetsiz misafirin daha olduğunu öğrenen devler geri dönmüşlerdi.

Devin biri sütunları geçti ve elinde sopasıyla bacaklarını iki yana açıp durdu. Gözleri bir kapıdan diğerine gidiyor, görünmeyen saldırganın hangi yöne kaçtığını anlamaya çalışıyordu. Onun arkasında kenarda bekleyen Drizzt, iki çizmesinden de küçük bıçaklar çıkarttı ve devlerin on saniyelik bir zaman zarfında aynı tuzağa iki kere düşebilecek kadar salak oluşuna hayret etti. İyi şansını sorgulamaya niyeti olmayan elf, sıradaki kurbanının arkasından gitti ve hâlâ tünelde olan arkadaşları devi uyaramadan önce, bıçaklardan birini yaratığın butlarına saplayıp dizindeki kirişi yardı. Dev yana doğru yalpaladı ve Drizzt kenara çekilirken, bir verbeeg boynunun çenesi acıyla kenetlenmişken, şişen damarlarıyla ne kadar da mükemmel bir hedef olabileceğine hayran kaldı.

Ama drowun durup da savaşın sunduğu şansları düşünecek zamanı yoktu. Takımın geri kalan kısmı beş hiddetli dev yaralanmış arkadaşlarını çoktan bir kenara itip geçmiş ve elfin birkaç adım gerisine gelmişti. İkinci bıçağı da verbeegin boynuna sapladı ve inin derinlerine açılan kapıya doğru yöneldi. Eğer odaya ilk giren dev elinde bir taş taşımıyor olsaydı kapıya ulaşmayı başarabilecekti de. Verbeegler doğaları gereği taş fırlatmada oldukça becerikliydiler ve bu dev ise birçoğundan daha iyiydi. Hedefi drowun miğfersiz başıydı ve atışı isabet etti.

Wulfgar’ın atışı da hedefini bulmuştu. Aegisfang, koşturarak tüneldeki yaralı arkadaşının yanından geçen devin belkemiğini paramparça etti. Drizzt'in hançerini dizinden çıkartmaya çalışan yaralı verbeeg, bir anda ölüveren arkadaşını ve vahşi barbarın öfkeden deliye dönmüş saldırısını gözlerine inanamayarak izledi.

Drizzt gözünün ucuyla taşın geldiğini gördü. Kafasının ezilmesini engelleyebilecek kadar eğilmeyi başardı ama ağır mermi omzunda patladı ve onu kapıya doğru uçurdu. Sanki ekseni kendiymişçesine dünya etrafında dönüp duruyordu. Kendini yeniden toplamaya çalıştı çünkü zihninin gerilerinde bir yerlerde anlamıştıki, dev onun işini bitirmek için yaklaşmaktaydı. Ama her şey hayal meyal görünüyordu. Sonra yüzünün çok yakınında duran bir şey ilgisini çekti. Gözlerini bu şeye dikti, üzerinde odaklanmaya ve her şeyin dönüp durmasını durdurmaya çalıştı.

Bir verbeeg parmağıydı.

Drow kendine geldi. Hızla silahına uzandı.

Tepesinde sopasını ölüm darbesini indirmek için havaya kaldırmış devin kule gibi yükseldiğini gördüğünde çok geç kalmış olduğunu anladı.

Yaralı dev, barbarın saldırısıyla yüzleşmek için tünelin ortasına koştu. Canavarın bacağı uyuşmuştu ve doğru düzgün yere basamıyordu. Aegisfang rahatça ellerine geri dönünce Wulfgar yaratığa vurup onu bir kenara devirdi ve odaya doğru yoluna devam etti. Devlerden ikisi onu bekliyordu.

Guenhwyvar arkasını döndü, bir devin bacaklarının arasından geçerek zarif kasları elverdiğince yükseğe ve uzağa sıçradı. Drizzt'in tepesine dikilmiş olan dev tam sopasını yüzüstü yatan elfe indirmeye başlamıştı ki, Drizzt yaratığın yüzüne çullanan kara şekli gördü. Devin yanaklarında çentik çentik bir yarık vardı. Drizzt, Guenhwyvar'ın patilerinin masaya değdiğini ve kedinin odanın öbür ucuna doğru ilerlediğini duyunca biraz önce neler olduğunu anladı. Şimdi ikinci bir dev de diğerine katılmıştı ve ikisi de sopalarını kaldırmışlardı, fakat Drizzt ihtiyacı olan bütün zamanı kazanmıştı. Şimşek gibi bir hareketle palalarından birini çekti ve ilk devin kasıklarına sapladı. Canavar acı içinde iki büklüm olup Drizzt'e bir kalkan vazifesi yaparak arkadaşının darbesini kafasının arkasına yiyiverdi. Drow, cesedin üzerinden takla atarken "Teşekkürler" diye mırıldandı. Ayaklarının üzerine kondu ve yine yukarı doğru sıçradı, ama bu sefer vücudunu kılıcı takip etsin diye kaldırmıştı.

Tereddüt başka bir devin daha hayatına mal oldu. Afallamış verbeeg, arkadaşının beyninin kendi sopasının üzerine saçılışına şaşkına dönmüş bir

şekilde bakarken drowun kıvrımlı kılıcı göğüs kafesini yardı, ciğerleri parçalayarak ilerledi ve yaratığın kalbini buldu.

Ölümcül şekilde yaralanmış dev için zaman çok yavaş ilerliyordu. Elinden bırakmış olduğu sopası sanki dakikalar sonra yere düşmüş gibiydi. Verbeeg aynı devrilen bir ağaç gibi paladan kurtulup düşüşe geçti. Düşmekte olduğunu biliyordu ama zemin onu karşılamıyordu bir türlü. Hiç karşılamıyordu...

Wulfgar tüneldeki yaralı deve, onu bir süreliğine arbededen uzak tutabilecek kadar güçlü bir şekilde vurabilmiş olduğunu ümit ediyordu eğer o sonradan arkasından gelirse çok zor bir duruma düşerdi. Şimdi yüzleşmekte olduğu iki dev savuşturma ve karşı atak yapma konusunda ona yetiyor da artıyordu bile. Fakat arka tarafı hakkında endişelenmesine hiç gerek yoktu, çünkü kendinden geçmiş verbeeg küt diye tünel duvarına yığılmıştı ve etrafında olup bitenlerden bihaberdi. Ve öbür tarafta Drizzt, diğer iki devden birinin işini henüz bitirmişti. Wulfgar arkadaşının kılıcındaki kanları temizlediğini ve odaya geri yürüdüğünü gördüğünde yüksek sesle güldü. Verbeeglerden biri de kara elfi fark etti ve barbarla olan savaşı bırakıp yeni düşmanıyla yüzleşmek için ileri atıldı.

"Pekala seni küçük pisslik, benle yüzleştikten sonra ayakta kalıp bunu anlatabilceksin mi sanıyon sen?" diye böğürdü dev.

Umutsuzluk içindeymiş gibi yapan Drizzt etrafına bakındı. Her zaman olduğu gibi, bu dövüşü de kolayca kazanmanın bir yolunu bulmuştu. Karnının üzerinde sessizce sürünüp yaklaşan Guenhwyvar, devlerin cesetlerinin arasından yılan gibi sürünüyor, işine yarayabilecek bir konum bulmaya çalışıyordu. Drizzt geriye doğru küçük bir adım attı, devi koca kedinin yolunun üzerine doğru çekiyordu.

Devin sopası Wulfgar'ın göğüs kafesine çarptı ve onu ahşap sütuna yapıştırdı. Fakat barbar, ahşaptan daha sert bir maddeden yapılmıştı ve bu darbeyi dirençle karşıladı. Ve Aegisfang ile iki kat daha sert bir cevap verdi. Verbeeg yine saldırdı ve Wulfgar yine karşıladı. Barbar on dakikadır neredeyse aralıksız dövüşüyordu. Ama damarlarındaki adrenalin yükselmişti ve nefesi neredeyse hiç kesilmemişti. Darbeleri, yorulmakta olan rakibine daha da hızlanan aralıklarla inmeye başladığında, mağaralarda

Bruenor için saatlerce ölümüne çalışmasını ve Drizzt'in dersler sırasında onu çıkardığı koşuları takdir etmeye başladı.

Dev, Drizzt'in üzerine yürüdü. "Hrrr, durduun yerde dur, seni sefil sıçan!" diye hırıldandı. "Ve o sinsi numaralarını yapma sakın! Adil bi döğüşte ne yapçağını görmek istiyom."

Tam ikisi yan yana geldiğinde, Guenhwyvar geri kalan birkaç adımlık yeri ok gibi aştı ve sivri dişlerini verbeegin ayak bileğinin arkasına batırdı. Dev refleksif olarak arkasındaki saldırgana göz attı ama çabucak kendine gelerek elfe geri baktı...

...Palanın göğsüne girişini görebilmek için tam zamanında dönmüştü.

Drizzt canavarın şaşırmış ifadesine bir soruyla yanıt verdi. "Adil dövüşeceğimi Dokuz Cehennem'in hangi dibinden çıkarttın?"

Verbeeg yalpaladı. Kılıç kalbine saplanmamıştı ama eğer ilgilenilmezse yarasının kısa sürede ölümcül olacağını anladı. Canavarın deri tuniğinden şakır şakır kan fışkırıyordu ve yaratığın nefes almakta zorlandığı bariz bir şekilde görülebiliyordu. Drizzt dönüşümlü olarak Guenhwyvar ile beraber saldırıyordu. Önce vuruyor sonra da yaratığın verdiği hantal karşılıktan kaçıyordu ve bu sırada da ortağı canavarın diğer tarafına çullanıyordu. Dev de, onlar da biliyordu ki bu dövüş kısa bir süre sonra sona erecekti.

Wulfgar ile dövüşen dev, ağır sopasıyla artık kendine korunaklı bir durum sağlayamıyordu. Wulfgar da yorulmaya başlamıştı. Bu yüzden eski bir tundra savaş şarkısı söylemeye başladı. Tempus'un Şarkısı idi bu. İnsanı harekete geçiren notaları son bir saldırı için ona ilham veriyordu. Verbeegin sopasının kesin bir şekilde aşağı inmesini bekledi, sonra Aegisfang'i bir, iki ve üç kez indirdi. Üçüncü savuruştan sonra Wulfgar neredeyse bitkinlikten yığılıp kalacaktı, ama dev büzüşmüş bir şekilde yerde yatıyordu. Barbar bitkin bir şekilde silahının üzerine dayandı ve iki dostunun kendi verbeeglerini ısırıp keserek parçalara ayırışını izledi

"İyi iş çıkardınız!" diye güldü Wulfgar, en son dev de yere yığıldığında.

Drizzt barbarın yanına geldi, sol kolu gevşek bir şekilde yanında sallanıyordu. Taşın çarptığı yerde ceketi ve gömleği yırtılmıştı ve omzunun açıkta kalan yeri şişip çürümüştü.

Wulfgar samimi bir endişeyle yaraya baktı, ama Drizzt bunu yaparken acıyla yüzü buruşsa da onun sorulmamış sorusuna kolunu kaldırarak cevap verdi. "Çabuk iyileşir," diye temin etti Wulfgar'ı. "Sadece kötü bir şişlik o kadar. Ve on üç verbeeg cesedi karşısında bunun ödenen küçük bir meblağ olduğunu düşünüyorum!"

Tünelden kısık bir inilti geldi.

"Henüz on iki," diye düzeltti Wulfgar. "Görünüşe göre bir tanesi sadece tekmeyle pek halledilmiş sayılmaz." Wulfgar derin bir nefes alarak Aegisfang'i kaldırdı ve başladığı işi bitirmek için döndü.

"Önce bir dakika bekle," diye ısrar etti Drizzt, kafasında bir soru vardı.

"Devler tünelde üzerine saldırdığında, sanırım ana dilinde bir şeyler bağırıp çağırdın. Dediğin şey neydi?"

Wulfgar içtenlikle güldü. "Eski bir Alageyik Kabilesi savaş çığlığıdır," diye açıkladı. "Dostlarıma kudret, düşmanlarıma ölüm!"

Drizzt barbara şüpheyle baktı ve gerektiğinde bir yalan uydurma konusunda Wulfgar'ın yeteneğinin ne derecede olduğunu merak etti.

İki arkadaş ve Guenhwyvar onun yanma geldiğinde, yaralı verbeeg hâlâ tünel duvarına yaslanmış duruyordu. drowun hançeri hâlâ devin dizinin derinlerine gömülmüş bir vaziyetteydi, kesici yeri iki kemik arasına takılıp kalmıştı. Dev, gelen adamları gözlerinde nefret dolu ama garip bir şekilde sakin bakışlarla izledi.

"Bunnarın hepiciğini ödiyceksiniz," diye tükürdü Drizzt'e. "Biggrin, sizi öldürmezden önce sizle oynıycaktır, emin olun bundan!"

"Demek bir dili varmış," dedi Drizzt Wulfgar'a. Ve sonra deve döndü, "Biggrin de kim?"

"Mağranın patronu," diye yanıtladı dev. "Biggrin sizle tanışmak istiyodur."

"Ve biz de Biggrin ile tanışmak istiyoruz!" diye gürledi Wulfgar. "Ödetmemiz gereken bir borç var; iki cüceyle ilgili küçük bir sorun!" Wulfgar cücelerden bahsettiği anda dev yine tükürdü.

"O zaman öldürün beni bakalım," diye güldü dev, gerçekten de umursamayarak. Canavarın bu sakinliği Drizzt'in sinirlerini bozdu. "Efendiye hizmet eder ben!" diye ilan etti dev. "Akar Kessell için ölmek şereftir!"

Wulfgar ve Drizzt gergin bir şekilde bakıştılar. Daha evvel bir verbeegde bu kadar aşırı bir sadakat ne görmüş ne de duymuşlardı. Ve önlerindeki görüntü onları rahatsız ediyordu. Verbeeglerin daha küçük ırklar üzerinde egemenlik kurmalarına engel olan başlıca hataları, kendilerini herhangi bir davaya tüm kalpleriyle adamamaları, ya da bir lideri takip etmeyi başaramamalarıydı.

"Akar Kessell de kim?" diye sordu Wulfgar.

Dev şeytanca gülümsedi. "Eğer kasabalar dostuysanız, yakında öğrenirsiniz!"

"Sanırım mağaranın patronunun Biggrin olduğunu söylemiştin," dedi Drizzt.

"Mağaranın," diye yanıtladı dev. "Ve bi zamanlar bi kabilenin patronuydu. Ama Biggrin şimdi efendiyi takip ediyo."

"Başımız belada," diye mırıldandı Drizzt Wulfgar'a. "Sen herhangi bir verbeeg reisinin egemenliğini başka birine dövüşmeden verdiğini duydun mu hiç?"

"Cüceler için endişeleniyorum," dedi Wulfgar.

Drizzt deve geri döndü ve şu andaki durumları için bazı bilgiler alabilmek amacıyla konuyu değiştirmeye karar verdi. "Bu tünelin sonunda

ne var?"

"Hiç bişii," dedi verbeeg çok hızlı bir şekilde, "Şey sadece bizim uyuma yerimiz, o kadar."

Sadık ama ahmak, diye gözlemledi Drizzt. Tekrar Wulfgar'a döndü. "Biggrin'i ve şu Akar Kessell'i uyarmak için geri dönebilecek olan diğerlerini halletmemiz gerekecek."

"Buna ne olacak," diye sordu Wulfgar. Ama dev bu soruyu Drizzt'in yerine cevapladı. Şan şöhret edinme saplantıları onu büyücüye hizmet ederken ölmeye itti. Kaslarını sıktı, dizindeki acıyı reddetti ve üç arkadaşın üzerine saldırdı.

Aegisfang verbeegin köprücük kemiğine ve boynuna indiği sırada, Drizzt'in palası yaratığın kaburgalarına batmaktaydı ve Guenhwyvar da devin göbeğine diş geçirmişti.

Ama devin yüzündeki ölüm maskesi sadece bir gülümsemeydi.

Yemek salonunun arka kapısının gerisindeki koridor ışıksızdı ve arkadaşların duvardan bir meşale çekip yanlarına alması gerekmişti. Uzun tünelden aşağı yol alırken, tepenin daha da derinlerine giderken bir çok küçük dairenin yanından geçtiler. Çoğu boştu ama bazılarında çeşitli türlere tasnif edilmiş levazımatın bulunduğu sandıklar vardı; yemek malzemeleri, deriler, yedek sopa ve mızraklar. Drizzt, Akar Kessell'in bu mağarayı ordusu için bir merkez üssü olarak kullanmayı planladığını tahmin etti.

Yolda belli bir mesafenin ötesinde zifiri bir karanlık vardı ve elf dostunun karanlığa uygun görüş yeteneğinden yoksun olan Wulfgar, meşale git gide sönmeye başlayınca gerginleşti. Ama sonra geniş bir daireye geldiler. Şimdiye kadar gördüklerinin en büyüğüydü ve uzaktaki köşesinde tünel geceye doğru açılıyordu.

"Ön kapıya geldik," dedi Wulfgar. "Ve kapı yarı aralanmış. Biggrin gitmiş midir sence?"

"Şşşt," diye susturdu Drizzt. Drow çok uzakta, sağda karanlığın içinden bir ses duyduğunu sanıyordu. Wulfgar'a elinde meşaleyle odanın ortasında durmasını işaret etti, bu sırada o da gölgelerin içine sokuldu.

Drizzt ötesinden gelen kaba dev seslerini duyduğunda durdu, fakat onların iri yarı suretleri neden göremediğini anlayamıyordu. İri bir şöminenin başına geldiğinde ne olduğunu anladı. Sesler bacanın içinden yankılanıyordu.

"Biggrin mi?" diye sordu Wulfgar, elfin yanına geldiğinde.

"O olmalı," diye mantık yürüttü Drizzt. "Bacadan sığabilir misin dersin?"

Barbar başıyla onayladı. Önce Drizzt'i yukarı kaldırdı drowun sol kolu hâlâ pek iş görür halde değildi ve onu takip etti, Guenhwyvar'ı da nöbetçi olarak geride bıraktı.

Baca birkaç metre boyunca kıvrılarak ilerliyor sonra da bir kavşağa geliyordu. Yolların bir tanesi seslerin gelmekte olduğu aşağıdaki odaya gidiyor, bir diğeri ise yüzeye çıktıkça inceliyordu. Aşağıdaki muhabbet şimdi yükselmiş ve kızışmıştı. Drizzt incelemek için aşağı doğru ilerledi. Wulfgar meyilli yolun neredeyse dimdik olduğu yerdeki son eğimi inmesine yardım etmek için drowun ayaklarından tuttu. Tepetaklak asılı duran Drizzt, başka bir odadaki şöminenin kenarından içeriyi dikizledi. Üç dev görüyordu; biri odanın öbür ucunda kapının yanındaydı, sanki gitmek istiyor gibiydi; ikincisinin sırtı şömineye dönüktü; oldukça uzun ve geniş bir ayaz devi olan üçüncü tarafından azarlanıyordu. Drizzt çarpık, dudaksız gülümsemeden dolayı Biggrin'e bakmakta olduğunu anladı.

"Biggrin'e söylemek için!" diye yalvardı daha küçük olan dev.

"Kavgadan kaçtın," diye kaşlarını çattı Biggrin. "Arkadaşlarını ölüme terk ettin!"

"Hayır..." diye karşı çıktı dev, ama Biggrin yeteri kadar dinlemişti. Koca baltasının tek bir savuruşuyla küçük devin kafasını uçurdu.

Adamlar bacadan aşağı geldiklerinde Guenhwyvar'ı dikkatli bir şekilde gözcülük ederken buldular. Koca kedi, arkadaşlarını gördüğünde döndü ve onları tanıyarak hırladı. Gırtlaktan gelen bu mırıltının arkadaşça bir ses olduğunu anlamayan Wulfgar ihtiyatla bir adım geriledi.

"Daha aşağıda ana koridordan ayrılan bir yan tünel olmalı," diye mantık yürüttü Drizzt, arkadaşının gerginliğiyle eğlenecek hiç zamanı olmadığından.

"Öyleyse bitirelim bu işi," dedi Wulfgar.

drowun tahmin ettiği gibi geçidi buldular ve kalan devlerin bulunduğu odaya açıldığını düşündükleri bir kapıya geldiler. Birbirilerinin omuzlarını şans dileyerek sıvazladılar ve Drizzt Guenhwyvar’ı okşadı, fakat Wulfgar aynı şeyi yapma konusunda drowun davetini reddetti. Sonra odaya daldılar.

Oda bomboştu. Daha evvel bacadaki gözetleme noktasından onun görememiş olduğu bir kapı aralık duruyordu.

Biggrin geriye kalan tek askerini gizli yan kapıdan Akar Kessell'e bir mesaj iletsin diye yolladı. Büyük devin itibarı beş paralık olmuştu ve büyücünün birçok değerli askerin kaybını hemen kabullenmeyeceğini biliyordu. Biggrin'in tek şansı iki davetsiz misafir savaşçıyla ilgilenmek ve onların kafalarının acımasız patronunu memnun edebileceğini ummaktı. Dev, kulaklarını kapıya yasladı ve kurbanlarının bitişikteki odaya girmelerini bekledi.

Wulfgar ve Drizzt ikinci kapıyı da geçtiler ve geniş bir daireye geldiler. Zemin pelüş kürklerle ve kocaman, kabarık yastıklarla süslenmişti. Odadan dışarı açılan iki ayrı kapı vardı. Bir tanesi hafifçe açılmıştı, gerisinde karanlık bir koridor duruyordu. Ve diğeri ise kapalıydı.

Wulfgar aniden elini uzatıp Drizzt'i durdurdu ve drowa sessiz olmasını işaret etti. Bir savaşçının gözle görülemez niteliği, görülmeyen bir tehlikeyi sezmesini sağlayan altıncı hissi meydana çıkmıştı. Barbar yavaşça kapalı kapıya doğru gitti ve Aegisfang'i kafasının üzerine kaldırdı. Bir anlığına durdu ve kafasını eğdi, şüphelerini doğrulayan bir ses duymak için gerilmişti. Hiçbir ses gelmedi ama Wulfgar içgüdülerine güveniyordu.

Tempus adına kükredi ve çekici indirdi. Gök gürültüsü gibi bir sesle kapıyı paramparça etti ve kalasları tabii ki Biggrin'i de yere yığdı.

Drizzt odanın öbür tarafında dev reisinin gerisindeki gizli kapının sallanmakta olduğunu fark etti ve son devin oradan sıvıştığını anladı. Drow çabucak Guenhwyvar'ı harekete geçirdi. Panter de bunu anlamış olmalıydı, çünkü ok gibi fırlayıp Biggrin'in kıvranmakta olan vücudunu tek bir koca zıplayışla aştı ve kaçmakta olan verbeegi takip etmek için mağaradan dışarı çıktı.

Büyük devin kafasının yanından kan akıyordu ama kafatasının sert kemiği çekicin darbesini reddetmişti. Kocaman ayaz devi çenesini sallayıp onlarla yüzleşmek için kalktığında, Drizzt ve Wulfgar gözlerine inanamayarak baktılar.

"Bunu yapamaz," diye itiraz etti Wulfgar.

"Bu dev inatçı çıktı," diye omuz silkti Drizzt.

Barbar, Aegisfang'in ellerine dönmesini bekledi sonra drowun yanından Biggrin ile yüzleşmek için yürüdü.

Dev, iki düşmanının da yandan saldırmasını engellemek için kapının eşiğinde duruyordu. Bu sırada Wulfgar ve Drizzt emin adımlarla yaklaşıyordu. Üçü uğursuzca bakıştılar ve sanki birbirilerini deniyormuş gibi havaya küçük darbeler savurdular.

"Sen Biggrin olmalısın," dedi Drizzt, reverans yaparak.

"Ben oyum," diye ilan etti dev. "Biggrin! Gözlerinizin görebilceği en son düşman!"

"İnatçı olduğu kadar kendinden emin de," diye belirtti Wulfgar.

"Küçük insan," diye sertçe karşılık verdi dev, "Senin çelimsiz ırkından yüzlercesini ezip suyunu çıkarmışlıım var!"

"Seni öldürmemiz için bir sebep daha," diye belirtti Drizzt sakince.

Biggrin, rakiplerini şaşırtan ani bir hız ve sertlikle koca baltasını geniş bir şekilde savurdu. Wulfgar silahın ölümcül menzilinden uzaklaşmayı başardı ve Drizzt de eğilerek darbeden kurtuldu. Ama drow baltanın keskin yerinin taş duvardan epey kocaman bir parça kopardığını görünce ürperiverdi.

Wulfgar, balta kendi hizasından geçince tekrar canavarın üzerine atıldı, Biggrin'in geniş göğsüne Aegisfang'i indirdi. Dev yüzünü buruşturdu ama darbeyi kaldırabildi. "Bana bundan daha hızlı vurman gerekçek, çelimsiz insan!" diye böğürdü ve baltanın düz kısmıyla geriye doğru bir savurma yaptı.

Drizzt yine eğilerek kurtuldu. Fakat yine de, onun kadar savaş yorgunu olan Wulfgar menzilden çıkabilecek kadar hızlı hareket edemedi. Barbar, Aegisfang'i önünde havaya kaldırmayı başarabildi ama Biggrin'in ağır silahının ezici gücü onu duvara yapıştırdı.Yere yığıldı.

Drizzt başlarının dertte olduğunu biliyordu. Sol kolu hâlâ işe yaramaz haldeydi, bitkinlikten dolayı refleksleri yavaşlamaya başlamıştı ve bu devin darbeleri onun karşılayamayacağı kadar güçlüydü. Dev bir sonraki hamlesi için toparlanırken, o, palasıyla kısa bir şişleme yapmayı başarabildi ve sonra ana koridora doğru sıvıştı.

"Kaç bakalım, seni kara köpek!" diye gürledi dev. "Peşinden gelcem ve seni halletçem!" Biggrin, av kokusu alarak Drizzt'in peşinden koştu.

Drow ana geçide geldiğinde palasını kınına geri soktu ve canavara pusu kurabileceği bir yer aradı. Hiçbir yer elverişli değildi, bu yüzden çıkış kapısına yarı mesafeye ilerledi ve bekledi.

"Nereye saklancaksın ki?" diye alay etti Biggrin, heyula gibi vücudu koridora girdiğinde. Gölgelere gizlenmiş olan drow, iki bıçağını fırlattı. İkisi de hedefi buldu ama Biggrin yavaşlamadı bile.

Drizzt mağaradan dışarı çıktı. Eğer Biggrin onu takip etmezse tekrar geri girmesi gerekeceğini biliyordu; Wulfgar’ı kesinlikle ölüme terk edemezdi. Şafağın ilk ışıkları dağların üzerinden belirmeye başlamıştı ve Drizzt, git gide artmakta olan ışığın elinde olan bütün pusu şansını mahvetmesinden

korktu. Çıkış kapısını gizleyen küçük ağaçlardan birinin üzerine tırmandı ve hançerini çıkarttı.

Biggrin gün ışığına çıktı ve kaçan drowun izini yakalayabilmek için etrafına bakındı. "Burda bi yerlerdesin, seni açması köpek!" Kaççak yerin kalmadı!"

Drizzt aniden devin tepesine inmişti, saplama ve kesme darbeleriyle yaratığın yüzünü ve boynunu deşiyordu. Dev hiddetle uludu ve koca vücudunu geriye doğru şiddetle savurdu. Zayıf koluyla sıkıca tutunamayan Drizzt tünele doğru geri uçtu. Drow ağır bir şekilde incinmiş omzunun üzerine düştü ve acıyla neredeyse kendinden geçti. Bir an için tekrar ayağa kalkmaya çalışarak debelenip durdu, ama ağır bir çizmeye çarptı. Biggrin'in bu kadar çabuk yanına gelemeyeceğini biliyordu. Yavaşça sırt üstü döndü, bu yeni devin nereden geldiğini merak ediyordu.

Ama drowun bakış açısı, Wulfgar'ın tepesinde dikilmiş olduğunu görünce aniden dramatik bir şekilde değişti. Aegisfang sıkıca ellerinde duruyordu ve yüzünde sert bir bakış vardı. Wulfgar gözlerini tünele giren devden hiç ayırmadı.

"O benim," dedi barbar sertçe.

Biggrin de gerçekten korkunç görünüyordu. Çekicin çarpmış olduğu kafasının yan kısmı koyu, kurumuş kanla kaplanmıştı, bu sırada diğer taraflardan ve yüzünde birkaç noktadan yeni yaraların kanlan akıyordu. Drizzt'in fırlattığı iki bıçak, devin göğsünde iğrenç şeref madalyaları gibi asılı duruyordu.

"Bunu bir kez daha kaldırabilir misin?" diye meydan okudu Wulfgar, Aegisfang'i ikinci kez deve doğru savururken.

Biggrin, cevap olarak göğsünü darbeyi karşılamak için meydan okurcasına ileri doğru çıkarttı. "Senin verceğin her şeyi kaldırabilirim!" diye böbürlendi.

Aegisfang hedefi buldu ve Biggrin bir adım geriye tökezledi. Çekiç bir yada iki kaburgasını çatlatmıştı, ama dev bunu kaldırabilirdi.

Ama Aegisfang'in, Drizzt'in bıçaklarından birini daha ölümcül bir şekilde kalbine doğru çaktığını fark etmemişti Biggrin.

"Şimdi koşabilirim," diye fısıldadı Drizzt Wulfgar'a, devin tekrar yaklaşmakta olduğunu görünce.

"Ben kalıyorum," diye ısrar etti barbar, sesinde korkudan titremenin en ufak bir ibaresi bile olmadan.

Drizzt palasını çekti. "İyi dedin, cesur dostum. Haydi şu pislik hayvanı devirelim daha yenilecek yemeğimiz var!"

"Bu işi konuştuunuzdan daha zor bulcaksınız!" diye tersledi Biggrin. Göğsünde ani bir sızı hissetmişti, ama hırlayarak acıyı reddetti. "Vurabilceğinizin en iyisini tattım ve hâlâ üzerinize geliyorum! Kazanmak için hiç umudunuz yok!"

Drizzt de Wulfgar da, devin bu böbürlenmelerinde kabul edeceklerinden daha fazla gerçeklik payı olduğundan korkuyordu. Son raddelerindeydiler, yorgun ve yaralıydılar. Ama kalıp işi bitirmeye kararlıydılar.

Fakat yaklaşmakta olan devin eksiksiz özgüveni epey cesaret kırıcıydı.

Biggrin, arkadaşlara birkaç adım kala bir şeylerin feci şekilde ters olduğunu anladı. Wulfgar ve Drizzt de biliyordu, çünkü devin adımları aniden bariz bir şekilde yavaşlamıştı.

Dev sanki oyuna getirilmiş gibi hiddetle baktı onlara. "Köpekler!" Ağzından dışarı fırlayan kan damlasıyla boğulur gibi oldu. "Bana ne oyun..."

Biggrin başka bir söz söyleyemeden ölüp yere yığıldı.

"Kedinin peşinden gidelim mi?" diye sordu Wulfgar, gizli kapıya geri döndüklerinde.

Drizzt bulmuş olduğu paçavraları sararak bir meşale hazırlıyordu. "Gölgeye güven," diye yanıtladı drow. "Guenhwyvar verbeegin kaçmasına izin vermez. "Ayrıca, mağarada beni bekleyen iyi bir yemek var."

"Sen git," dedi Wulfgar ona. "Ben burada bekler ve kedinin geri dönüşünü gözlerim."

Drizzt büyük adamın omzunu kavradı sonra gitmek için döndü. Beraber oldukları bu kısa süre içinde birçok maceraya girmişlerdi ve Drizzt işin heyecanlı kısmın daha yeni başlamakta olduğundan kuşkulanıyordu. Ana geçide doğru giden drow, bir ziyafet şarkısı söylemeye başladı ama bu sadece VVulfgafı kandırmak içindi. Çünkü yemek masası ilk durağı olmayacaktı. Daha önce sorguya çektikleri dev, daha onların keşfetmedikleri tünelin sonunda ne olduğu sorulduğunda kaçamak davranmıştı. Ve buldukları her şeyin yanında, Drizzt bunun tek bir anlama geleceğini biliyordu hazine.

Koca panter kırık taşların arasından sıçrayarak ve koşarak ağır adımlı dev ile arasını kolayca kapadı. Guenhwyvar kısa süre sonra, her sıçrayış ya da yokuşta zorlukla debelenen verbeegin sık nefeslerini duyabiliyordu. Dev Daledrop'a ve onun da ötesindeki açık tundraya gitmeyi planlıyordu. Fakat o kadar çılgına dönmüş bir şekilde kaçıyordu ki, Kelvin Yığını'mn eteklerinden aşağıya, vadinin daha kolay geçilebilecek zeminine inmedi bile. Bunun güvenliğe açılan daha hızlı bir yol olduğunu sanarak daha düz bir rota çizmişti.

Guenhwyvar da dağ civarını sahibi kadar iyi tanıyor, dağdaki her yaratığın nerelerde yuva kurduğunu çok iyi biliyordu. Kedi çoktan devin nereye gitmesini istediğini seçmişti bile. Bir çoban köpeği gibi geri kalan mesafeyi kapattı ve devin böğrünü tırmaladı. Onu derin bir dağ gölcüğüne doğru yön değiştirmek zorunda bıraktı. Ölümcül savaş çekicinin ya da hızla kesip biçen palanın fazla geride olmadığından korkan verbeeg, pantere saldırmak için durmadı. Körleme bir şekilde Guenhwyvar'ın seçtiği yolda ilerlemeye başladı.

Kısa bir süre sonra Guenhwyvar devden ayrıldı ve hızla ilerledi. Kedi soğuk suyun kenarına geldiğinde kafasını eğdi ve keskin duyularını yoğunlaştırdı. İşi bitirmek konusunda ona yardımcı olabilecek bir şeyler bulmayı umuyordu. Sonra Guenhwyvar suyun üzerindeki ilk ışıkların altında küçük bir hareket parıltısı gördü. Keskin gözleri ölü gibi hareketsiz yatan uzun şekli seçti. Tuzağın hazırlanmış olduğundan tatmin olan

Guenhwyvar, beklemek için yandaki kaya çıkıntılarından birinin arkasına geçti.

Dev paldır küldür, nefes nefese gölcüğün kenarına geldi. Dehşet içinde olmasına rağmen, bir anlığına koca bir kayaya arkasını dayadı. O an için her şey yeterince güvenli görünüyordu. Dev soluklandıktan hemen sonra peşindekilere ait bir işaret görebilmek için etrafına bakındı ve sonra tekrar ileri doğru atıldı.

Gölcüğü aşmanın tek yolu, tam ortaya düşüp bir köprü oluşturmuş kütüğün üzerinden geçmekti. Diğer bütün yollar gölcüğün etrafından dolaşmaktı. Su pek geniş olmasa bile etrafı sarp yokuşlar ve kaya çıkıntılarıyla kaplıydı ve bu da onu yavaşlatacağını kesin kılıyordu.

Verbeeg kütüğü şöyle bir tarttı, sağlam görünüyordu. Böylece canavar ihtiyatla geçmeye başladı. Kedi, devin merkeze yaklaşmasını bekledi, sonra saklandığı yerden çıktı ve verbeege doğru bir ok gibi havaya fırladı. Kedi ağır bir şekilde şaşkına dönmüş devin üzerine kondu, patilerini göğsüne batırdı ve ondan güç alarak tekrar zıplayıp kıyının güvenli toprağına geri kaçtı. Guenhwyvar bir şapırtıyla buz gibi gölcüğe düştü ama tehlikeli sudan çabucak çıkmayı becerdi. Fakat dev, sallantıda olan dengesini korumak için kollarını bir anlığına çılgınlar gibi salladı ve sonra büyük bir floş sesiyle suya devrildi. Su onu emip yutmak için yükseldi sanki. Dev umutsuzluk içinde yakında yüzen kütüğe doğru atıldı. Guenhwyvar'ın daha önceden fark etmiş olduğu şekildi bu.

Ama verbeegin elleri ona değer değmez, bir kütük olduğu sanılan şekil harekete geçti ve on beş metrelik su boası, baş döndüren bir hızla avının etrafına dolandı. Hiç yavaşlamayan dolanma hareketi kısa sürede devin kollarını belinde düğümledi ve acımasız boğuşuna başladı.

Guenhwyvar parlak kara kürkündeki buz gibi suyu silkeledi ve gölcüğe doğru geri baktı. Canavarımsı yılanlardan bir diğeri verbeegin boynuna dolanıp zavallı yaratığı suyun dibine çektiğinde, panter görevinin tamamlandığından emin oldu. Guenhwyvar, uzun ve gür bir kükremeyle zaferini ilan ederek ine doğru Kötü

Drizzt tüneller boyunca sessizce ilerledi ve ölü devlerin cesetlerinin yanından geçti. Sadece geniş masadan bir başka büyük koyun eti parçası almak için yavaşladı o kadar. Destek sütunlarını geçti ve sabırsızlığını sağ duyusuyla yatıştırarak loş koridora girdi. Eğer devler hazinelerini buraya saklamış idilerse, hazinenin durduğu oda gizli bir kapının arkasında olabilirdi. Hatta belki de, başka bir dev olmasa bile çünkü o çoktan dövüşe katılmış olurdu kapıda bir hayvan bekliyor olabilirdi.

Tünel epey uzundu, dümdüz kuzeye doğru gidiyordu ve Drizzt şimdi Kelvin Yığını'nın kütlesinin altında ilerlemekte olduğunu fark etti. En son meşaleyi de geçmişti ama karanlıktan hoşnuttu. Hayatının büyük bir kısmını halkının ışıksız yer altı şehrindeki tünellerde dolaşarak geçirmişti ve geniş gözleri tam bir karanlıkta, ışıklı bölgelerde olduğundan daha başarılı bir şekilde yönlendiriyordu onu.

Parmaklıklı, demir destekli bir kapıya geldiğinde koridor aniden son buldu. Kapının metal sürgüsünde kocaman zincir bir asma kilit vardı. Drizzt, Wulfgar’ı geride bıraktığı için aniden kendini suçlu hissetti. Drowun iki tane zaafı vardı, bunlardan en büyüğü savaşın heyecanını hissetmekti. Ama ikincisi de en az bunun kadar büyüktü; mağlup ettiği düşmanlarının ganimetlerini meydana çıkarmanın verdiği heyecanlı ürperti. Drizzt'i cezbeden altın ya da mücevherler değildi; zenginliği umursamazdı ve kazandığı hazineleri de çok nadiren saklardı. Onu çeken şey sadece hazineyi ilk olarak görmenin, ilk olarak incelemenin ve belki de çağlardır kayıp olan harika bir büyülü ziyneti, ya da kadim ve kudretli bir büyücünün büyü kitabını keşfetmenin verdiği heyecandı.

Kemerindeki keseden küçük bir maymuncuk çıkarttığında suçluluk hisleri uçuverdi. Hırsızlık sanatları konusunda resmi olarak hiç eğitim görmemişti ama usta bir hırsız kadar çevik ve kontrollüydü. Duyarlı parmaklan ve keskin kulakları sayesinde bu beceriksiz kilit tarafından o kadar da fazla zorlanmadı; birkaç saniye içinde kilit açılıverdi. Drizzt, içerden gelen herhangi bir ses var mı diye kapının arkasından dikkatle dinledi. Hiçbir ses duymayınca yavaşça büyük sürgüyü kaldırdı ve kenara itti. Son bir kez daha dinledikten sonra palalarından birini çekti, tedirginlik içinde nefesini tuttu ve kapıyı itti.

Nefesini hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bıraktı. Ötedeki oda iki meşale ışığıyla aydınlanmıştı. Tam merkezde duran metal çerçeveli geniş bir ayna dışında küçük ve bomboş bir odaydı. Drizzt zıplayarak aynanın hizasından çekildi, bu nesnelerin bazı garip büyülü özelliklere sahip olduğunun gayet iyi farkındaydı. Onu daha yakından incelemek için ilerledi.

Bir adamın yarı uzunluğundaydı ama karmaşık bir şekilde işlenmiş demir ayaklığının üzerinde göz hizasına kadar yükseliyordu. Aynanın oldukça garip bir şekilde çizilmiş gümüş bir dairenin ortasında duruyor olması, Drizzt'in bu şeyde sıradan bir aynadan daha fazlasının bulunduğuna inanmasını sağladı. Yine de dikkatle incelese bile, aynanın özelliklerine dair hiçbir büyülü rün ya da herhangi bir çeşit işaret görememişti.

Nesne hakkında hiçbir olağandışı ize rastlayamayan Drizzt, kayıtsızca camın önüne adımını attı. Aniden aynanın içinde pembemsi bir sis bulutu girdap gibi dönmeye başladı. Camın içine hapsedilmiş üç boyutlu bir boşluk görüntüsü aldı. Drizzt, korkudan çok meraktan dolayı kenara sıçradı ve büyümekte olan manzarayı izledi.

Duman kalınlaştı ve sanki bir alevle besleniyormuşçasına pofurdadı. Sonra merkezi mantar gibi büyüdü ve bir adam suratının açık görüntüsüne dönüştü. Bazı güney şehirlerinin adetlerine göre boyanmış sıska ve çökük bir çehre idi bu.

"Neden beni rahatsız ettin?" diye sordu yüz, aynanın önündeki boş odaya doğru. Drizzt kenara doğru bir adım daha atıp yüzün görüş hizasından daha da fazla uzaklaştı. Gizemli büyücüyle yüzleşmeyi düşündü ama onun böyle kayıtsız bir şekilde şansını denemesi dostlarının başını çok büyük bir tehlikeye sokabilirdi.

"Huzuruma çık Biggrin!" diye emretti suret. Sabırsızlıkla dudak bükerek birkaç saniye bekledi ve sinirleri gitgide daha da gerginleşti. "İçinizden hanginizin beni yanlışlıkla çağırdığını bulduğumda onu bir tavşana çevirip kurt inine atacağım!" diye haykırdı suret deliler gibi. Ayna aniden parladı ve normale döndü.

Drizzt çenesini kaşıdı ve burada bulabileceği ya da yapabileceği daha fazla bir şey olup olmadığını merak etti. Bu sefer risklerin çok büyük olduğuna karar verdi.

Drizzt ine geri döndüğünde kapalı ve sürgülü ön kapıların birkaç yarda ötesindeki ana geçitte, Wulfgar'ı Guenhwyvar ile birlikte otururken buldu. Barbar, kedinin kaslı omuzlarını ve boynunu okşuyordu.

"Gördüğüm kadarıyla, Guenhwyvar dostluğunu kazanabilmiş," dedi Drizzt yaklaşırken.

Wulfgar gülümsedi. "İyi bir yardımcı," dedi, hayvanı oyuncu bir şekilde sallayarak. "Ve gerçek bir savaşçı!" Ayağa kalkmaya başladı ama sert bir şekilde tekrar yere çöküverdi.

Bir mancınık mermisi ağır kapılara güm diye indiğinde bir patlama sesi ini yerinden salladı. Tahta sürgülerini kıymıklara ayırdı ve kapıları içeri göçertti. Kapılardan biri tam ortadan ikiye yarıldı, diğerinin üst menteşesi kırıldı ve bükülmüş alt menteşesi üzerinde kapıyı garip bir şekilde sallanır hale soktu.

Drizzt palasını çekti ve Wulfgar'ın tepesinde korumacı bir tavırla dimdik durdu, bu sırada barbar dengesini toplamaya çalışıyordu.

Aniden sakallı bir savaşçı, asılı duran kapının üzerine atıldı. Bir kolunda, sancağı olan köpüklü bira kupasıyla süslenmiş yuvarlak bir kalkan, diğerinde ise omzuna dayanmış çentikli ve kan lekeli bir savaş baltası vardı. "Dışarı çıkın da oynayalım, devler!" diye seslendi Bruenor, baltasıyla kalkanını birbirine tokuşturarak sanki klanı, ini harekete geçirecek kadar gürültü çıkarmamış gibi!

"Sakin ol, çılgın cüce," diye güldü Drizzt. "Verbeeglerin hepsi öldü."

Bruenor arkadaşlarını gördü ve hop diye sıçrayarak tünele girdi. Kısa süre sonra gürültülü klanın geri kalan kısmı da onu takip etti. "Hepsi öldü demek!" diye haykırdı cüce. "Lanet olsun sana elf, oynamak için hepsini kendine saklayacağını biliyordum!"

"Peki takviye birliğine ne oldu?" diye sordu Wulfgar.

Bruenor şeytanca gülümsedi. "Bize biraz güven, olur mu evlat? Ortak bir deliğe tıkıldılar, fakat bana kalırsa gömmek onlar için çok fazla iyi kaçıyor! Sadece bir tanesi hayatta kaldı, o pis çenesini açıp ötebildiği sürece yaşayabilecek sefil bir ork!"

Aynayla ilgili hadiseden sonra, Drizzt bu orku sorguya çekme konusunda epey istekliydi. "Onu sorguladın mı?" diye sordu Bruenor'a.

"Ah, dut yemiş bülbül gibi," diye cevap verdi cüce. "Ama onu ciyak ciyak öttürecek birkaç şey biliyorum!"

Drizzt'in bundan daha iyi bir fikri vardı. Orklar sadık yaratıklar değillerdi, ama büyü tılsımı altındayken işkence teknikleri genellikle iyi sonuç vermiyordu. Büyüyü giderecek bir şeye ihtiyaçları vardı ve Drizzt'in aklına işe yarayabilecek bir fikir gelmişti. "Regis'i bul," diye talimat verdi Bruenor'a. "Buçukluk, bu orkun bilmek istediğimiz her şeyi söylemesini sağlayabilir."

"İşkence etmek daha eğlenceli olurdu," diye sızlandı Bruenor, ama o da drowun tavsiyesindeki bilgeliği anlıyordu. Bu kadar fazla devin bir arada çalışması onu epey meraklandırmış ve endişelendirmişti. Ve şimdi de yanlarında orklar varken...

Drizzt ve Wulfgar küçük dairenin uzak bir köşesinde, Bruenor ve diğer cücelerden ellerinden geldiğince uzakta oturuyordu. Bruenor'un adamlarından biri aynı gece, yanında Regis ile Yalnızorman'dan dönmüştü. Yürümekten ve dövüşmekten bitkin düşmüş olmalarına rağmen, gelecek olan bilgiyi duymadan uyuyamayacak kadar tedirgindiler. Regis ve tutsak ork, buçukluk yakut süsüyle esirini tamamen kontrol altına aldığı anda özel bir görüşme için bitişikteki odaya götürülmüştü.

Bruenor yeni bir yemek tarifi hazırlamakla oyaladı kendini dev beyni yahnisi. Leş gibi kokan berbat yemek malzemelerini oyulmuş bir verbeeg kafatasının içinde haşlamaya koyuldu. "Aklınızı kullansanıza!" diye tartıştı, Drizzt ile Wulfgar'in dehşet ve tiksinti dolu bakışlarına karşılık. "Bir çiftlik

kazının tadı vahşi olanından çok daha iyidir, çünkü kaslarını kullanmaz. Aynı şey dev beyinleri için de geçerli olmalı!"

Drizzt ve Wulfgar işlere pek de aynı açıdan bakmıyordu. Fakat bölgeyi terk etmek ve Regis'in söyleyeceği herhangi bir şeyi kaçırmak da istemiyorlardı. Bu sebeple odanın en uzak köşesine kıvrıldılar ve aralarında özel bir muhabbete daldılar.

Bruenor onları duyabilmek için kendini zorladı, çünkü ilgisini geçici bir hevesle çekecek bir şeyden çok daha önemli bir konuyu konuşuyorlardı.

"Mutfaktaki sonuncunun yarısı benim," diye ısrar etti Wulfgar,

"ve yarısı da kedinin."

"Ve uçurumdakinden de sadece yarım puan alabilirsin," diye karşılık verdi Drizzt.

"Kabul," dedi Wulfgar. "Ve koridordaki ile Biggrin'i de ikiye paylaştırıyoruz öyleyse?"

Drizzt başını salladı. "O zaman buçuklar ve ortak puanlar da sayılırsa, on buçuk benim, on buçuk da senin."

"Ve dört de kedinin," diye ekledi Wulfgar.

"Dört de kedinin," diye tekrarladı Drizzt. "İyi savaştın dostum. Şimdiye kadar dereceni iyi korudun, ama önümüzde birçok savaşın olduğu ve benim daha fazla olan deneyimimin en sonunda üstün geleceği gibi bir his var içimde!"

"Yaşlanıyorsun, iyi yürekli elf," diye alay etti Wulfgar, sarışın sakallarının arasında beliren özgüven dolu bir sırıtışla duvara yaslanarak. "Göreceğiz bakalım. Göreceğiz."

Bruenor da gülümsüyordu, hem dostları arasındaki iyi niyetli müsabaka hem de genç barbar konusunda kabaran gururu sebebiyle. Wulfgar, Drizzt Do'Urden gibi yetenekli ve deneyimli bir savaşçıyla boy ölçüşebildiğine göre gayet iyi iş çıkarıyor demekti.

Regis odadan dışarı çıktı ve normalde neşe dolu olan yüzündeki gri kasvet perdesi şen şakrak ortamı bir anda öldürüverdi. "Başımız belada," dedi buçukluk acı acı.

"Ork nerde?" diye sordu Bruenor, buçukluğun dediği şeyi yanlış anlayıp baltasını kemerinden çekerken.

"İçerde. O gayet iyi," diye yanıtladı Regis. Ork, Akar Kessell'in OnKasaba'yı istila etme planını ve toplanmakta olan ordularının büyüklüğü hakkındaki her şeyi yeni bulduğu arkadaşına anlatmaktan neşe duymuştu. Regis dostlarına haberleri verirken bariz bir şekilde titriyordu.

"Dünyanın Omurgası'mn bu bölgesindeki bütün ork ve goblin kabileleri ile verbeeg klanları, Akar Kessell adlı bir kara büyücünün emri altında birleşiyormuş," diye başladı buçukluk. Drizzt ve Wulfgar, Kessell'in adını hatırlayarak birbirilerine baktılar. Barbar, verbeeg ondan bahsettiğinde Akar Kessell'in koca bir ayaz devi olduğunu düşünmüştü. Ama Drizzt'in daha değişik şüpheleri vardı, özellikle de ayna ile geçen hadiseden sonra.

"OnKasaba'ya saldırmayı amaçlıyorlar," diye devam etti Regis. "Ve üstüne üstlük, tek gözlü, kudretli bir lider tarafından yönetilen barbarlar bile safları arasına katılmış!"

Wulfgar’ın yüzü hiddet ve utanç içinde kıpkırmızı kesildi. Halkı orkların yanında savaşıyordu! Regis'in sözünü ettiği lideri tanıyordu, çünkü Wulfgar Alageyik Kabilesi'nin bir üyesiydi. Hatta bir keresinde Heafstaag'in teşrifatçısı olarak kabilenin sancağını bile taşımıştı. Drizzt de tek gözlü kralı acı acı hatırladı. Wulfgar'ı rahatlatmak için elini onun omzuna koydu.

"Bryn Shander'a gidin," dedi drow, Bruenor ve Regis'e. "İnsanlar hazırlık yapmalı."

Regis bu işin beyhudeliği karşısında yüzünü buruşturdu. Eğer toplanmakta olan ordu hakkında orkun söyledikleri doğruysa, OnKasaba'nın hepsi bir araya gelse bile bu istilaya karşı koyamazlardı. Buçukluk kafasını önüne eğdi ve arkadaşlarını gerektiğinden fazla endişelendirmek istemediği için sessizce ağzını oynatarak konuştu, "Burayı terketmemiz gerek!"

Regis ve Bruenor haberlerinin acilliği ve önemi konusunda Cassius'u ikna edebilseler bile, diğer sözcüleri konsey için toplamak birkaç gün aldı. Boğumbaş sezonunun doruk noktaları, yani yaz sonuydu. Luskan'a giden son tüccar kervanına daha çok balık yetiştirmek için son çabalardı. Dokuz balıkçı kasabasının sözcüleri halklarına karşı olan sorumluluklarını anlıyorlardı, fakat gölleri yalnızca bir günlüğüne bile terk etmeye gönülsüzdüler.

Ve böylece, Bryn Shanderlı Cassius, Regis'e kasabasının kahramanı gözüyle bakan yeni Yalnızorman sözcüsü Muldoon, OnKasaba'nın iyiliğine olan her işe katılmaya gönüllü Doğulimanı sözcüsü Glensather, Bruenor'a oldukça sıkı bir sadakat besleyen Termalaineli Agorwal istisna olmak üzere, konseyin havası pek de yeni görüşlere açık değildi.

Bryn Shander Savaşı'ndan sonra Özellikle de, Drizzt sebebiyle yaşanan hadiseden dolayı Bruenor'a hâlâ kin güden Kemp bölücü bir tavır içindeydi. Daha Cassius Formalite Kuralları'nı okuma fırsatı bulamadan, Targoslu kaba sözcü oturduğu yerden kalktı ve yumruğunu masaya indirdi. "Resmi kuralların canı cehenneme, konuya gel hemen!" diye hırladı Kemp. "Hangi hakla bizi göllerden çağırıyorsun, Cassius? Biz bu masada otururken bile, Luskan'daki tüccarlar yolculuk hazırlıkları yapıyor!"

"Bir istila haberi aldık, Sözcü Kemp," diye yanıtladı Cassius sakince, balıkçının hiddetini anlayışla karşılayarak. "Eğer acil bir mesele olmasaydı sezonun bu zamanında seni, hiçbirinizi çağırmazdım."

"Söylentiler doğruymuş o zaman," diye dudak büktü Kemp. "İstila diyorsun demek? Pöh! Bu konseyin ardında dönen dolapları görebiliyorum!"

Agorwal'a döndü. Cassius'un bütün önleme çalışmaları ve savaş içindeki kasabaların sözcülerini antlaşma masasına getirme uğraşlarına rağmen, Targos ve Termalaine arasındaki çatışma son birkaç haftada oldukça çoğalmıştı. Agorwal bir toplantı yapmayı kabul etmişti, ama Kemp bu işe kesinlikle karşıydı. Ve yükselen şüphelerle beraber, bu konseyin zamanlamasından daha kötü bir şey olamazdı.

"Bu gerçekten de çok açması bir teşebbüs!" diye kükredi Kemp. Etrafındaki konuşmacı dostlarına bakarak. "Agorwal ve komplocu destekçileri tarafından, Targos ile olan mücadelesinde Termalaine'in çıkarına uygun bir antlaşma yapabilmek için girişilmiş acınası bir teşebbüs!"

Kemp'in aşıladığı şüphe atmosferiyle dolduruşa gelen yeni CaerKonig sözcüsü Schermont, CaerDineval Sözcüsü Jensin Brent'e doğru suçlayıcı bir şekilde parmağını uzattı. "Bu hain komploda ne gibi bir rol aldın?" diye suçladı ezeli rakibini. CaerKonig'in ilk sözcüsü, Lac Dinneshere sularında Dineval teknelerinden biriyle yapılan savaşta öldürüldükten sonra bu mevkie Schermont gelmişti. Dorim Lugar, Schermont arkadaşı ve lideriydi. Ve yeni sözcünün düşman CaerDineval'a karşı olan politikası, kendinden öncekinden bile daha sertti.

Bu ön atışmalar sırasında Regis ve Bruenor, çaresiz bir yılgınlık içinde sessizce oturdular. En sonunda Cassius, sapını ikiye kıracak sertlikle tokmağını güm diye indirdi ve diğerlerini, bir şeyler söyleyebilecek kadar susturmayı başardı.

"Biraz sessiz olun!" diye emir verdi. "Zehirli ithamlarınızı tutun ve kötü haberler getiren kimseyi dinleyin!" Diğerleri sandalyelerine geri çöküp sessiz kaldılar, ama Cassius hasarın daha şimdiden verilmiş olmasından korkuyordu.

Sözü Regis'e verdi.

Tutsak orktan öğrendiği şey yüzünden oldukça endişeye kapılmış olan Regis, dostlarının verbeeg ininde ve Daledrop arazisinde yapıp kazandıkları savaşı hararetli bir şekilde anlattı "Ve Bruenor, devlere eşlik eden orklardan birini esir olarak aldı," dedi üzerine basa basa. Bazı sözcüler bu gibi yaratıkların bir araya gelmesi haberini nefeslerini tutarak dinlediler, fakat rakiplerinin tehditlerinden her zaman şüphe duyan ve toplantının gerçek amacına çoktan karar getirmiş olan Kemp ile diğer birkaçı ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Ork bize dedi ki," diye devam etti Regis acı acı, "Akar Kessell adında güçlü bir büyücü geliyormuş ve yanında goblinler ile devlerden oluşan

geniş bir ordu varmış! OnKasaba'yı fethetmek niyetindeler!" Bu dramatik gösterinin etkili olacağını düşünüyordu.

Ama Kemp hiddetten küplere binmişti. "Bir orkun sözüne dayanarak mı, Cassius? Bu kritik zamanda bizi kokuşmuş bir orkun tehditlerine dayanarak mı göllerden çağırdın?"

"Buçukluğun hikayesi pek alışılmadık değil," diye ekledi Schermont. "Hepimiz biliriz ki tutsak edilen bir goblin, o değersiz kafasını kurtarabileceğini düşündüğü her doğrultuda konuşabilir."

"Ya da belki de başka sebepleriniz vardır," diye tısladı Kemp, bir kez daha Agorwal'a yan yan bakarak.

Cassius kötü haberlere gerçekten inandığı halde sandalyesinde arkasına yaslandı ve hiçbir şey söylemedi. Göllerdeki tansiyon en üst noktalardayken ve özellikle verimsiz geçmiş bir balık sezonunun son ticaret fırsatı hızla yaklaşırken, bunun olacağından şüphelenmişti. Boyun eğmiş bir şekilde Bruenor ile Regis'e baktı ve konsey bir bağırış çağırış krizine girdiğinde omuz silkti.

Bunun ardından gelen karmaşanın tam ortasında Regis yakut süsü yeleğinden çıkarttı ve Bruenor'u dürtükledi. Birbirilerine hayal kırıklığı içinde baktılar; büyülü cevhere ihtiyaç kalmayacağını umut etmişlerdi.

Regis söz istediğini belirtecek şekilde tokmağını vurdu ve Cassius ona konuşma hakkı verdi. Sonra, beş yıl önce yapmış olduğu gibi masanın üzerine fırladı ve baş rakibine doğru yürüdü.

Ama bu sefer sonuçlar Regis'in beklediği gibi olmadı. Kemp bu geçen beş yıl içinde, barbar istilasından önceki konseyi saatlerce düşünmüştü. Sözcü bütün bu hadisenin sonuçlarından memnundu ve gerçekten de, kendi uyarısına kulak vermelerini sağladığı için bütün OnKasaba halkının buçukluğa borçlu olduğunu anlamıştı. Fakat Kemp'in sinirlerini bozan şey ilk önceki katı tutumunun bu kadar kolay değişebilmesiydi. O kavgacı bir tipti, balık tutmaktan bile daha ötede olan en büyük tutkusu savaştı, ama aklı keskindi ve her zaman tehlikeye karşı tetikteydi. Son yıllarda Regis'i epey incelemiş ve buçukluğun ikna etme sanatındaki başarısı hakkında

söylenen hikayeleri dikkatle dinlemişti. Regis yaklaşırken iriyarı sözcü bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Defol git, düzenbaz!" diye hırladı, korunmacı bir şekilde sandalyesini masadan uzağa doğru iterek. "İnsanları kendi bakış açına göre ikna etmede garip bir yöntemin var, fakat bu sefer büyüne kapılmayacağım!" Diğer sözcülere hitap etti. "Buçukluktan sakının! Kendine göre bir büyüsü var, bundan emin olabilirsiniz!"

Kemp bu iddiasını kanıtlamanın hiçbir yolu olmadığını anladı, ama bunu yapmasının gerekmediğinin de farkına vardı. Regis bocalamış ve sözcünün suçlamalarına cevap veremez bir halde etrafına bakındı. Hatta sözcü Agorwal da, bu gerçeği taktik icabı gizlemeye çalışsa bile, bir daha dosdoğru Regis'in gözlerine asla bakmayacaktı.

"Otur yerine, düzenbaz! "diye alay etti Kemp. "Karşında biz varken büyün hiçbir işe yaramaz!"

Şimdiye kadar sessiz kalmış olan Bruenor, suratı hiddetten buruşmuş bir şekilde aniden yerinden fırladı. "Bu da mı bir hile, seni Targos köpeği?" diye meydan okudu cüce. Kemerinden bir torba çıkarttı ve içindeki birkaç verbeeg kafasını Kemp'e doğru masanın üzerine serdi. Sözcülerden birkaçı dehşet içinde geri sıçradı ama Kemp hiç etkilenmemişti.

"Daha evvel de haydut devlerle bir çok kez başa çıktık," diye yanıtladı sözcü sakin bir şekilde.

"Haydutlar mı?" diye haykırdı Bruenor, kulaklarına inanamayarak. "Bu hayvanlardan kırk tanesini kesip biçtik ve bunun yanında orklar ile ogreler de vardı!"

"Geçip gidecek olan bir gruptur," diye açıklayıverdi Kemp öylece, inatçılıkla. "Ve dediğine göre hepsi ölmüş. Peki öyleyse bu neden konseyin bir sorunu haline geliyor? Eğer istediğin övgü sözleri duymaksa, güçlü cüce, o zaman duyacaksın!" sözleri zehir doluydu ve Bruenor'un git gide kızarmakta olan yüzünü zevkle seyrediyordu. "Belki de Cassius, bütün OnKasaba halkının önünde senin şerefine bir konuşma yapar."

Bruenor yumruklarını masaya indirdi, etrafında bulunan ve Kemp'in hakaretlerini devam ettirecek herkese bariz bir tehditle bakıyordu. "Yurtlarınızı ve halkınızı kurtarmanıza yardım etmek için ayağınıza kadar geldik!" diye gürledi. "Bize inanır ve hayatta kalmak için bir şeyler yapabilirsiniz. Ya da bu Targos köpeğinin sözlerini dinleyip hiçbir şey yapmazsınız. Her iki seçenekte de, sizinle işim bitmiş demektir! Ne isterseniz onu yapın ve tanrılarınız si/e yardım etsin!" Arkasını döndü ve hışımla odadan dışarı çıktı.

Bruenor'un şiddetli ses tonu birçok sözcünün, tehdidin öylece geçilmeyecek kadar ciddi olduğunu, çaresiz kalmış bir esirin yanlış bilgisinden ya da Cassius ve bazı komplocuların sinsi bir planından çok daha büyük olduğunu anlamasını sağladı. Fakat kibirli ve ukala Kemp, Agorwal ve insan olmayan dostları cüce ile buçukluğun, üstün şehir Targos üzerinde avantaj sağlamak için beraberce bir istila yalanı uydurduklarından emin olduğundan dolayı kılını bile kıpırdatmayacaktı. OnKasaba'da sadece Cassius'tan hemen sonra, Kemp'in fikri büyük ölçüde etki yapardı. Özellikle de aralarındaki çekişmede Bryn Shander'm sarsılmaz bir tarafsızlık sergilediği CaerKonig ve CaerDineval halkı Targos'un desteğine ihtiyaç duyuyordu.

Cassius'un konseyi nihai bir karar almaya götürmesini engellemeye yetecek kadar rakiplerinden şüphelenen ve Kemp'in açıklamasını kabul etmeye niyetli olan sözcü vardı. Kısa sürede açık bir şekilde taraflar oluşmuştu.

Regis karşı olan taraflar birbirileriyle ileri geri atışırken olup biteni izledi, ama buçukluğun inanılırlığı yok edilmişti ve toplantının geri kalan kısmında hiç etkili olamadı. En sonunda çok az şey karara bağlanmıştı. Agorwal, Glensather ve Muldoon'un, Cassius'un ağzından alabildiği tek şey, şöyle bir toplumsal bildiriydi, "OnKasaba'daki her eve genel bir uyarı gönderilecek. Halkın vereceğimiz kötü haberleri duymasını ve bizim korumamıza sığınmak isteyen herkes için Bryn Shander surları içinde yer ayarlayacağımdan emin olmasını sağlayacağım."

Regis bölünmüş olan sözcülere baktı. Buçukluk, birlik beraberlik olmadan Bryn Shander'm yüksek surlarının bile ne derece güvenlik sağlayabileceğini merak etti.

"Tartışma kabul etmiyorum," diye hırladı Bruenor, tepenin kayalıklı bayırlarında yanında duran dört arkadaşından hiçbirinin kararına karşı çıkmak gibi bir niyeti olmadığı halde. Ahmakça uğraşları ve kibirleri içinde, sözcülerin çoğunluğu kendi halklarını neredeyse kesin bir yıkıma mahkum etmişlerdi ve ne Drizzt, Wulfgar ve Cattibrie ne de Regis cücelerin bu denli umutsuz bir davaya katılmalarını ummuyordu.

"Madenleri ne zaman kapatacaksın?" diye sordu Drizzt. Drow, kendi kendilerini kapattıkları mağara hapsinde cücelere katılıp katılmayacağını daha kararlaştırmamıştı. Ama en azından Akar Kessell'in ordusu bölgeye gelene kadar, Bryn Shande’ın gözcüsü olmayı planlıyordu.

"Hazırlıklar bu gece başlayacak," dedi Bruenor. "Ama her şey hazırlandıktan sonra acele etmemize gerek yok. Tünel girişlerini kapatmadan ve onları da beraberinde götürmelerini sağlamadan önce o kokuşmuş orkların üzerimize gelmesine izin vereceğiz! Peki sen bizimle kalacak mısın?"

Drizzt omuzlarını silkti. OnKasaba halkının çoğu hâlâ ondan çekinse bile, drow içinde güçlü bir sadakat duygusu hissediyordu ve intihar niteliğinde olsa bile, yurt olarak seçtiği yere sırtını dönebileceğinden emin değildi. Ve Drizzt'in ışıksız yer altı dünyasına geri dönmeye hiç niyeti yoktu, cücelerin misafirperver mağaralarına gidecek olsa bile.

"Peki ya senin kararın nedir?" diye sordu Bruenor, Regis'e.

Aynı şekilde buçukluk da, hayatta kalma güdüleri ve OnKasaba'ya olan sadakati arasında bölünüp kalmıştı. Yakutun da yardımıyla şu son yılları Maer Dualdon kıyısında çok iyi geçirmişti. Ama şimdi foyası ortaya çıkmıştı. Konseyden çıkıp yayılan söylentilerden sonra, Bryn Shande/daki herkes buçukluğun büyülü etkisini fısıldaşıyordu. Çok geçmeden bütün halk, Kemp'in ithamlarını duyacaktı ve ondan açıktan açığa kaçınmasalar bile ona karşı ihtiyatlı olacaklardı. Her iki seçenekte de, Regis biliyordu ki Yalnızorrnan'daki rahat yaşamı bitmek üzereydi.

"Davetin için teşekkür ederim," dedi Bruenor'a. "Kessell buraya varmadan evvel içeri girerim."

"İyi," diye cevap verdi cüce. "Oğlanın yanında kalırsın, böylece cücelerden hiçbiri dırdırlarmı çekmek zorunda kalmaz!" Drizzt'e iyi huylu bir şekilde göz kırptı.

"Hayır," dedi Wulfgar. Bruenor, barbarın niyetlerini yanlış algılayarak ve Regis'i yanına almayı neden reddettiğini anlayamayarak ona merakla baktı.

"Kendine gel evlat," diye alay etti cüce. "Eğer kızın yanında kalmayı düşünüyorsan, bunun yerine baltamın darbesinden kaçmayı düşünsen iyi olur!"

Cattibrie yavaşça kıkırdadı, utanmıştı fakat çok da duygulanmıştı.

"Mağaralarınız bana göre bir yer değil," dedi Wulfgar aniden. "Benim hayatım çayırdadır."

"Hayatını tayin etme kararının bana ait olduğunu unutuyorsun!" diye payladı cüce. Ama aslında bu bağırış, bir efendinin hiddetinden çok, bir babanın kısa süreli fevri çıkışıydı.

Wulfgar cücenin önünde ayağa kalktı, gururlu ve sertti. Drizzt olan biteni anladı ve bundan memnundu. Şimdi barbarın konuyu nereye getirdiği hakkında Bruenor'un da bir fikri vardı. Ayrılma düşüncesinden nefret etse bile o anda, çocukla daha önce hiç duymadığı kadar gurur duyuyordu.

"Sözleşme sürem daha bitmedi," diye başladı Wulfgar, "fakat sana ve halkına olan borcumu kat be kat ödedim, dostum."

"Ben Wulfgar!" diye gururla bildirdi, çenesi dimdikti ve kasları heyecanla gerilmişti. "Artık bir çocuk değil, bir adamım! Özgür bir adam!"

Bruenor gözlerinin kenarında beliren ıslaklığı hissetti. İlk defa olmak üzere bunu gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Koca barbarın yanına doğru yürüdü ve Wulfgar'in boyun eğmez bakışına samimi bir takdir ifadesiyle karşılık verdi.

"Evet öylesin," diye gözlemledi Bruenor. "Öyleyse, kendi seçiminle benim yanımda kalıp benimle birlikte savaşmanı isteyebilir miyim?"

Wulfgar kafasını salladı. "Sana olan borcum hakikaten de ödendi. Ve seni sonsuza dek dostum... sevgili dostum olarak addedeceğim. Ama ödenecek başka bir borcum daha var." Kelvin Yığım'na ve ötesine baktı. Tundra üzerinde sayısız yıldız belirgin şekilde parlıyor, açık arazinin sanki çok daha geniş ve boşmuş gibi görünmesini sağlıyordu. "Orada, uzakta, başka bir dünyada."

Cattibrie iç geçirdi ve rahatsızlıkla kıpırdandı. Wulfgar'ın kafasında çizdiği üstü kapalı resmi tam anlamıyla bir tek o anlayabiliyordu. Ve onun seçiminden hiç memnun değildi.

Bruenor barbarın kararına saygı duyarak başını salladı. "Git öyleyse ve iyi yaşa," dedi, kayalıklı patikaya doğru yürürken çatlamakta olan sesini kontrol etmeye zorlanarak. Uzun boylu, genç barbara son bir kez bakmak için arkasına döndü ve durdu. "Koca bir adamsın, bu tartışılmaz bile," dedi omzunun üzerinden geriye doğru. "Ama her zaman benim oğlum olarak kalacağını asla unutma!"

"Unutmayacağım," diye fısıldadı Wulfgar yavaşça, Bruenor tünele girip gözden kaybolurken. Drizzt'in elini omzunda hissetti.

"Ne zaman ayrılıyorsun?" diye sordu drow.

"Bu gece," diye yanıtladı Wulfgar. "Bu zorlu günlerde vakit öldürmenin hiç gereği yok."

"Peki nereye gidiyorsun?" diye sordu Cattibrie, gerçeği ve Wulfgar'in vereceği gizemli cevabı çok evvelden beridir bildiği halde."

Barbar buğulu bakışlarını tekrar bozkıra doğru çevirdi. "Yurduma."

Patikadan geri yürümeye başladı, Regis de onu takip ediyordu. Ama Cattibrie bir süreliğine geride kalıp Drizzt'in de beklemesi için eliyle işaret etti.

"Wulfgar'a bu gece son vedanı et," dedi drowa. "Bir daha asla geri döneceğini sanmıyorum."

"Yaşayacağı yurdu seçmek ona kalmış," diye yanıtladı Drizzt, Heafstaag'in Kessell'e katılması haberlerinin, barbarın seçimi üzerinde rol oynadığını tahmin ederek. Ayrılmakta olan barbarı saygıyla izledi. "Halletmesi gereken bazı özel sorunları var."

"Bildiğinden daha fazlası var," dedi Cattibrie. Drizzt ona merakla baktı. "Wulfgar bir maceraya atılmayı planlıyor," diye açıkladı. Wulfgar'a olan güvenini kırmak istemiyordu ama herkesin ötesinde, Drizzt Do'Urden'in yardım etmenin bir yolunu bulacağını biliyordu. "Sanırım daha hazır olmadığı bir maceraya."

"Kabilenin sorunları kendi meselesi," dedi Drizzt, kızın neyi önermekte olduğunu anlayarak. "Barbarların kendi adetleri vardır ve yabancıları hiç hoş karşılamazlar."

"Kabileler konusunda sana katılıyorum," dedi Cattibrie. "Fakat yanılmıyorsam, Wulfgar'ın yolu doğrudan doğruya yurduna gitmiyor. Önünde bekleyen bir şey var, arada sırada bahsettiği ama hiç tam olarak açıklamadığı bir macera. Sadece çok büyük bir tehlike ve kendi başına yerine getirememekten kendisinin bile korktuğu bir yemini içerdiğini biliyorum."

Drizzt yıldızlarla dolu bozkıra baktı ve kızın sözlerini düşündü. Cattibrie'in yaşından çok ötede, zeki ve iyi bir gözlemci olduğunu biliyordu. Kızın tahminlerinden şüphe duymuyordu.

Serin gecede, ufuk çizgisinin düz hattını çevreleyen gök kubbede yıldızlar parıldıyordu. Yaklaşmakta olan bir ordunun ateşleriyle henüz beneklenmemiş bir ufuk çizgisi, diye fark etti Drizzt.

Galiba daha zamanı vardı.

Cassius'un bildirisi en uzaktaki kasabalara bile iki günde eriştiği halde, yollardan Bryn Shande/a sadece birkaç mülteci grubu gelmişti. Cassius bunu kesinlikle tahmin ediyordu, aksi taktirde her geleni himaye altına

almak gibi bu denli cesur bir teklif sunmazdı. Bryn Shander epey büyük bir şehirdi ve şu andaki mevcut nüfusu bir zamanlar olduğu kadar geniş değildi. Surların içinde birçok boş bina vardı ve şehrin bir kısmının tamamı, yani ziyaretçi tüccar kervanlarına ayrılmış olan bölüm şu anda bomboş duruyordu. Fakat yine de diğer dokuz şehrin halklarının yarısı dahi iltica etmek istese, Cassius verdiği sözü yerine getirmekte zorlanırdı.

Sözcü endişeli değildi. OnKasaba halkı sert kimselerdi ve her gün bir goblin istilası tehlikesiyle baş başa yaşıyorlardı. Cassius onların evlerini terk etmeleri için belirsiz bir uyarıdan çok daha fazlasının gerektiğini biliyordu. Ve kasabalar arasında ittifak kurma ihtimali bu kadar azken, pek az kasaba lideri halkının yurdundan kaçmasını sağlamak için harekete geçerdi.

Sonuç olarak, Agorwal ile Glensather, Bryn Shander kapılarına gelen tek sözcülerdi. Doğulimanı'mn hemen hemen hepsi liderlerinin ardında duruyordu, fakat Agorwal Termalaine'in ancak yarısından daha azını yanında getirebilmişti. Neredeyse Bryn Shander kadar sıkı korunan kibirli şehir Targos'tan gelen söylentiler halkından hiçbirinin ayrılmayacağını kanıtlıyordu. Termalaine'li balıkçıların çoğu, Targos'un üzerlerinde elde edeceği ekonomik üstünlükten korktukları için sezonun en verimli zamanını boşa harcamayı reddetmişti.

CaerKonig ve CaerDineval'de de durum aynıydı. Sıkı düşmanların ikisi de diğerine herhangi bir üstünlük vermeye cesaret edemiyordu ve iki şehirden tek bir kimse bile çıkıp Bryn Shander''a sığınmamıştı. Savaş içindeki şehirlerin halklarına göre, orklar başa çıkılması gereken uzak bir tehditti, tabi eğer ortaya çıkarsa. Ama komşularıyla olan savaşları gündelik hayatlarında feci şekilde gerçekti ve besbelli ortadaydı.

Batıdaki uzak kasaba Bremen şiddetli bir şekilde diğer şehirlerden bağımsızlığını koruyor, Cassius'un teklifinin Bryn Shander'ın liderlik konumunu yeniden vurgulamak için yaptığı başarısız bir girişim olduğunu düşünüyordu. Güneydeki Good Mead'in ve Dougan Oyuğu'nun, surlu şehirde saklanmaya ya da savaşa yardımcı olsunlar diye asker göndermeye hiç niyetleri yoktu. Göllerin en küçüğü ve boğumbaş açısından en fakiri olan Kızılsular'daki bu iki kasabanın, teknelerinden uzakta zaman geçirmeye güçleri yetmezdi. Beş yıl evvel barbar istilası karşısında

yapılacak birleşme çağrısını dikkate almış ve kasabalar arasında savaşta en büyük kayıpları kendileri verdiği halde en az kazanç sağlayan onlar olmuşlardı.

Yalmzorman'dan birkaç grup çıkageldi, ama en kuzeydeki kasabanın halkının çoğu beladan uzak durmayı tercih ediyordu. Kahramanlarının foyası meydana çıkmıştı, hatta Muldoon bile buçukluğa artık farklı bir gözle bakıyordu ve onun istila uyarısını bir yanlış anlama ya da tasarlanmış bir aldatmaca olarak geçiştirdi.

OnKasaba halkının çoğu bağlılık içinde birleşmeyi reddettimiş, bölgenin daha çok iyiliğine olacak bir fikir, inatçı kibrin daha önemsiz olan kişisel çıkarları sebebiyle ezilmişti.

Wulfgar'ın ayrılışının ertesi sabahı Regis, bazı hazırlıklar yapmak için Bryn Shande/a geri döndü. Değerli mallarıyla Yalmzorman'dan gelecek olan bir arkadaşı vardı, bu yüzden şehir içinde kaldı ve yaklaşmakta olan orduyla yüzleşmek için hiçbir gerçek hazırlığın yapılmayışını ümitsizlik içinde izledi. Konseyden sonra bile, insanların yaklaşmakta olan felaketin farkına varıp bir araya geleceği konusunda buçukluğun bir parça umudu vardı. Ama şimdi, cücelerin OnKasaba'yı terk edip kendilerini madenlere kilitlemelerinin hayatta kalabilmek için ellerinde bulunan tek seçenek olduğuna inanmaya başlıyordu.

Regis yaklaşan facia için kısmen kendini suçluyordu, dikkatsiz davrandığından emindi. Drizzt ve o politik durumlar konusunda planlar üretirken ve yakutu kasabaların barbarlara karşı birleşmesi için kullanmayı tasarlarken sözcülerin ilk tepkilerini tahmin etmek için uzun saatler geçirmiş, her kasabanın birlikteliğinin değerini tek tek hesaplamışlardı. Ama bu sefer Regis, OnKasaba halkına ve taşa daha çok güvenmiş, onun gücünü, durumun kötülüğü konusundaki birkaç şüphecinin fikrini değiştirmede kolaylıkla yeterli olacağını düşünmüştü.

Fakat Regis, kasabalardan gelen kibirli ve güvensiz karşılıkları duyduğunda kendi suçunu artık kabul edemez hale gelmişti. Neden insanları kendilerini korumak için oyuna getirmek zorundaydı ki? Eğer kendi gururlarının yıkımlarına yol açmasına izin verecek kadar aptaldılarsa,

o zaman onları kurtarmak için ne gibi bir sorumluluğu ya da hakkı olabilirdi?

"Hakkettiğinizi alacaksınız!" dedi buçukluk yüksek sesle, Bruenor gibi acımasızca konuşmaya başladığını anladığında kendi kendine gülümseyerek.

Ama böyle çaresiz bir durumda sığınabileceği tek kalkanı duygusuzluktu. Yalnızorman'dan gelecek arkadaşının kısa sürede varmasını umuyordu.

Onun sığınağı yerin altındaydı.

Akar Kessell, CryshalTirith'in üçüncü katı olan Büyücülük Salonu'ndaki kristal tahtında oturuyordu. Önünde duran karanlık aynaya dikkatle bakarken, parmakları koca koltuğun kollarına gerginlikle ve hafifçe vuruyordu. Biggrin takviye kervanıyla ilgili rapor vermeye epey gecikmişti. Büyücünün inden aldığı son çağrı şüpheliydi, en sonunda cevabına karşılık verecek kimse olmamıştı. Şimdi indeki ayna sadece karanlık gösteriyordu, büyücünün odayı görmek için yaptığı bütün uğraşlara direniyordu.

Eğer ayna kırılmış olsaydı, Kessell görüş sahasındaki değişikliği hissederdi. Ama bu daha da gizemliydi, çünkü ne olduğunu anlayamadığı bir şey uzak görüş yeteneğini dağıtıyordu. Bu güç durum sinirlerini bozuyordu, aldatıldığını ya da keşfedildiğini düşünmesini sağlıyordu. Parmaklan gerginlikle vurmaya devam etti.

"Belki de bir karar verme zamanı gelmiştir," diye önderdi Errtu, büyücünün tahtının yanında bulunan her zamanki yerinden.

"En büyük gücümüze henüz erişmedik!" diye sert çıktı Kessell. "Daha bir sürü goblin kabilesi ve geniş bir dev klanı gelmedi. Ve barbarlar henüz hazır değil."

"Askerler savaş için can atıyor," diye belirtti Errtu. "Birbirileriyle savaşıyorlar pek yakında ordunun dağıldığını görebilirsin!"

Kessell de bu kadar çok goblin kabilesinin bir arada tutulmasının riskli ve tehlikeli bir durum olduğunu biliyordu. Belki de hemen saldırsalar daha iyi olurdu. Ama yine de büyücü emin olrnak istiyordu. Güçlerinin doruk noktasında olmasını istiyordu. ·

"Biggrin nerde?" diye feryat etti Kessell. "Neden çağrılarıma cevap vermedi?"

"İnsanlar şimdi ne gibi hazırlıklar yapıyordur?" diye sordu Errtu aniden.

Ama Kessell onu dinlemiyordu. Yüzündeki teri sildi. Belki de kırık parça ve iblis, ine daha az şüphe çekecek barbarları gönderme konusunda haklıydı. Bölgeye yerleşmekte olan bu denli alışılmadık canavarları bir arada buldularsa, balıkçılar bu konuda neler düşünüyor olabilirdi? Ne kadarını tahmin etmiş olabilirlerdi?

Errtu, Kessell'in rahatsızlığını acı bir hazla izledi. İblis ve kırık parça, Biggrin'in mesajları gelmeyi kestiğinden beridir Kessell'i daha erken saldırması için sıkıştırıyordu. Ama sayılarının ezici üstünlükte olduğundan emin olmak için daha çok güvenceye ihtiyaç duyan korkak büyücü, işi ertelemeye devam edip durmuştu.

"Askerlere gidip haberi vereyim mi?" diye sordu Errtu, Kessell'in direnişinin bittiğinden emin olarak.

"Barbarlara ve daha bize katılmamış olan kabilelere ulaklar gönder," diye talimat verdi Kessell. "Yanımızda savaşmanın zaferin ziyafetini paylaşmak anlamına geldiğini söyle! Arna bizimle birlik . te savaşmayan, bizim önümüzde yıkılacaktır! Yarın yola çıkıyoruz!"

Errtu hiç geciktirmeden kuleden dışarı aceleyle çıktı ve kısa bir . süre sonra başlatılmış olan savaşın tezahüratları geniş kamp sahasında yankılandı. Goblinler ve devler heyecanla koşuşturuyor, çadırları söküp erzakları topluyordu. Uzun haftalardır bu anı beklemislerdi ve şimdi son hazırlıkları yapmada hiç zaman kaybetmiyorlardı.

Aynı gece Akar Kessell'in geniş ordusu kampını topladı ve OnKasaba'ya doğru giden uzun yürüyüşlerine başladı.

Bozguna uğratılmış verbeeg inindeki büyülü ayna, Drizzt Do'Urden'in üzerine asmış olduğu ağır battaniye tarafından güvenle üstü örtülmüş bir vaziyette yerinden kıpırdatılmamış ve kırılmamış bir şekilde duruyordu.

Deyiş

Parlak gündüz güneşinin, gecenin loş yıldızlarının altına koştu. Doğu rüzgarı hep yüzüne vuruyordu. Uzun bacakları ve büyük adımları onu yorulmamacasına taşıyordu, bomboş bozkırda yalnızca bir kıpırtı zerresiydi. Wulfgar günlerdir dayanıklılığını en son limitlerine kadar zorluyordu, hatta avlanıp yemek yerken bile koşuyor, sadece üzerine büyük bir bitkinlik çöktüğünde duruyordu.

Onun çok güneyinde Akar Kessell'in goblin ve dev orduları, Dünyanın Omurgası'ndan leş kokan zehirli bir duman bulutu gibi dışarı taşmaktaydı. Akılları kristal parçasının iradesiyle çarpıtılmıştı ve sadece öldürmek, sadece yok etmek istiyorlardı. Sadece Akar Kessell'i memnun etmek.

Cüce vadisinden ayrılışından üç gün sonra barbar, bir sürü savaşçının hep aynı noktaya doğru giden karışık izlerine rastladı. Halkını bu kadar kolay bulabildiği için memnundu, ama bu kadar fazla izin varlığı ona kabilelerin birleşmekte olduğunu söylüyordu. Bu da sadece görevinin adiliğini vurgulayan bir gerçekti. Zorunluluk tarafından kamçılanan barbar yoluna devam etti.

Wulfgar'ın en büyük düşmanı bitkinlik değil yalnızlıktı. Bu uzun saatler boyunca düşüncelerini geçmişe yöneltmeye, ölmüş babasına olan yeminini hatırlamaya ve elde edeceği şan şöhreti düşünmeye zorladı kendini. Fakat şimdiki yolculuğu hakkındaki bütün düşüncelerden sakınıyordu, planının ezici ümitsizliğinin kendi azmini yok edebileceğini çok iyi anlamıştı.

Ama bu onun tek şansıydı. Asilzade kanından gelmiyordu ve Heafstaag'e karşı elinde hiçbir Meydan Okuma Hakkı yoktu. Eğer bu seçilmiş kralı yenebilirse bile halkından hiç kimse onu bir lider olarak benimsemezdi. Onun gibi birinin kabilelerin krallığında hak iddia edebileceği tek meşru dayanak kahramanlık derecesinde bir başarıydı.

Kendisinden evvelki bir sürü kral adayını cezbedip öldüren hedefe doğru azimle yoluna devam etti. Ve ardındaki gölgelerden, ırkının özelliği olan zarif bir rahatlıkla ilerleyen Drizzt Do'Urden takip ediyordu.

Devamlı doğuya, Reghed Buzulu ve Evermelt adında bir yere doğru gidiyorlardı.

Ingeloakastimizilian'ın, yani barbarların kısaca "Buz Ölüm" dedikleri beyaz ejderhanın inine doğru.

Devasa buzulun tabanında, kırık kayaların ve çatlakların arasından buzlu bir patikanın yararak gittiği küçük bir vadide gizlenmiş, barbarların "Evermelt" adını verdikleri bir yer vardı. Sıcak bir çay küçük bir gölcüğü besliyordu. Sıcak sular, yüzen buzul tabakalarıyla ve dondurucu ısı dereceleriyle amansız bir savaş içindeydi. Rengeyiği sürüsüyle beraber denizin yolunu bulamayan kabile halkı, erken kar döneminde arazinin iç kesimlerinde olurdu. Sık sık Evermelt'e sığınırlardı, çünkü kışın en soğuk aylarında bile burada sıcak ve sürekli su bulunurdu. Ve gölcüğün ısıtıcı buharları yakın çevredeki bölgeyi, pek rahat kumaşa da katlanılır bir hale sokardı.

Fakat sıcak hava ve içme suyu Evermelt'in değerli oluşunun yalnızca bir nedeniydi. Sisli suyun bulanık yüzeyinin altında, dünyanın bu bölümündeki her kralın hazinesiyle boy ölçüşebilecek zenginlikte mücevherlerden ve değerli taşlardan, altın ve gümüşten bir hazine vardı. Her barbar beyaz ejderhanın efsanesini duymuştu ama çoğu bunun sadece çocukları eğlendirmek için yaşlı adamlar tarafından anlatılan bir hikaye olduğunu düşünüyordu. Çünkü ejderha çok, çok uzun bir süredir gizli ininden dışarı çıkmamıştı.

Fakat Wulfgar daha iyi biliyordu. Gençliğinde babasının yolu yanlışlıkla gizli inin girişine denk gelmişti. Beornegar, ejderhanın efsanesini sonradan öğrendiğinde, keşfinin potansiyel değerini anlamıştı. Yıllarını ejderhalarla, özellikle beyaz ejderhalarla ve ayrıntılı olarak Ingeloakastimizilian ile ilgili toplayabildiği kadar bilgi toplayarak geçirmişti.

Beornegar daha hazineyi alma teşebbüsünü gerçekleştiremeden kabileler arası bir savaşta öldürülmüştü. Ama ölümün genel bir misafir olduğu

topraklarda yaşadığından dolayı, bu acı ihtimali görmüş ve bilgisini oğluna aktarmıştı. Sır onunla birlikte ölmemişti.

Wulfgar, AegisFang'i fırlatarak bir geyik devirdi ve Evermelt'e kalan son birkaç milde hayvanı sırtında taşıdı. Bu yere daha evvel iki kez gelmişti, ama oraya vardığında mekanın garip güzelliği her zaman olduğu gibi nefesini kesti. Gölcüğün üzerindeki hava buharla örtülmüştü ve yüzmekte olan büyük buz kalıpları sanki başıboş gezen hayalet gemiler gibi buğulu suya karışıp gidiyordu. Bölgeyi sarmalayan geniş kayalar her yerden farklı olarak burada renkliydi. Kızıl ve turuncunun değişik tonlarındaydılar ve etrafları ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Bu buz tabakası güneş ışığını yakalıyor ve buğulu buzulların donuk gri rengiyle şaşırtıcı bir tezat oluşturarak etrafa parlak renkler yansıtıyordu. Burası sessiz bir yerdi, buzdan ve kayadan duvarlar tarafından rüzgarın inildeyen çığlığından gizlenmişti. Her türlü engellemeden uzaktı.

Babası öldürüldükten sonra Wulfgar, babasının anısına bu yolculuğa çıkmaya ve onun hayalini gerçekleştirmeye ant içmişti. Şimdi törensel adımlarla gölcüğe yaklaşıyordu ve ilgilenmesi gereken başka meseleler olsa bile durup derin düşüncelere daldı. Tundradaki her kabileden savaşçılar, Evermelt'e onunla aynı umutlarla gelirdi. Hiçbiri geri dönmemişti.

Genç barbar bunu değiştirmeye kararlıydı. Gururla çenesini kaldırdı ve geyiğin derisini yüzme işine koyuldu. Aşması gereken ilk engel gölcüğün kendisiydi. Yüzeyin altındaki sular aldatıcı bir şekilde ılık ve rahatlatıcıydı, ama gölcükten dışarı açık havaya kim çıkarsa çıksın dakikalar içinde donup ölürdü.

Wulfgar hayvanın derisini soydu ve altta bulunan yağ tabakasını kazıyarak çıkarmaya başladı. Bunu kalın bir boya kıvamına getirene dek küçük bir ateş üzerinde eritti, sonra vücudunun her yerine sürdü. Kendini hazırlamak için derin bir nefes aldı ve düşüncelerini önündeki işe yoğunlaştırdı. Aegisfang'i eline aldı ve Evermelt'e girdi.

Buharların kör edici örtüsünün içindeyken sular sakin gibi görünüyordu. Ama Wulfgar, gölcüğün sularının kıyısından uzaklaştığı anda sıcak bir akıntının güçlü, girdap gibi dalgalarını hissetti. Çıkıntılı bir kaya parçasını kılavuz niyetine önünde tutarak gölcüğün tam merkezine yaklaştı. Oraya

geldiğinde derin bir nefes aldı ve babasının talimatlarından emin bir şekilde kendini dalgalara bıraktı ve suyun içine daldı. Bir anlığına aşağı indi, sonra aniden gölcüğün kuzey ucuna doğru giden ana akıntının gücüyle savruldu. Sisin altındaki su bile buğuluydu, nefesi kesilmeden önce sudan kurtulacağma güvenerek körlemesine ilerlemeye zorluyordu Wulfgarı.

Tehlikeyi görebildiğinde gölcüğün kenarındaki buzdan duvarın birkaç metre ötesindeydi. Kendini çarpışmaya hazırladı ama akım aniden girdap yapıp döndü ve onu daha derine yolladı. Buzun altındaki gizli bir girişe varınca bulanıklık koyulaşıp karanlık oldu. Onun geçebilmesine zar zor yetebilecek kadar genişti, fakat akıntının hiç durmayan deveranı başka bir seçenek bırakmıyordu.

Ciğerleri hava için feryat ediyordu. Ağzı dolup taşarak açılıp da kıymetli oksijenin son damlalarını da ondan götürmesin diye dudaklarını ısırdı.

Sonra suyun düzleştiği ve baş seviyesinin altına alçaldığı daha geniş bir tünele geldi. Açlıkla havayı soludu. Ama akmakta olan suyla beraber hâlâ çaresizce kayıp gidiyordu.

Bir tehlikeyi atlatmıştı.

Yol kıvrılıp döndü ve ilerdeki bir şelalenin gümbürtüsü net bir şekilde duyuldu. Wulfgar hızını düşürmeye çalıştı, ama eliyle tutacak herhangi bir yer ya da destek bulamıyordu. Çünkü zemin ve duvarlar buzdandı ve yüzyıllardır akan sular ile kayganlaşmıştı. Barbar çılgınca debelendi, katı buzu beyhude yere sıkıca tutmaya çalışırken Aegisfang elinden uçup gitti. Sonra derin ve geniş bir mağaraya geldi ve önünde aniden beliriveren şelaleyi gördü.

Şelalenin tepesinin birkaç metre ötesinde, Wulfgar'ın görüş hizasının aşağısındaki kubbe şeklindeki tavandan sarkan birkaç büyük buz saçağı vardı. Barbar biricik şansını gördü. Şelalenin en ucuna ulaştığında ileri doğru atıldı ve kollarını buz saçaklarından birine doladı. Saçak gitgide sivrildiği için barbar hızlı bir inişe geçti, ama zemine yaklaştıkça saçağın yeniden kalınlaştığını gördü. Sanki bu saçağı karşılamak için yerden yukarı bir başkası yükselmiş gibiydi.

Bir süreliğine güvendeydi, etrafındaki garip mağaraya şaşkınlıkla bakındı. Şelale aklını başından almıştı. Akıntı yarığın üzerine yükseliyor manzaraya gerçeküstü bir hava kazandırıyordu. Şelaleye boşalan akıntının büyük bir kısmı, şelalenin tabanının on metre aşağısındaki küçük bir mağaraya doğru minicik bir çatlaktan yoluna devam ediyordu. Mağaraya düşen sular, deveranın ana akışından kurtulup katılaşsalar da mağaranın buzdan zeminine çarpınca dört bir yana sıçrıyordu. Henüz tamamen sertleşmemiş olan küpler indikleri yere sertçe çarpıyordu ve şelale zemininin tamamı garip bir şekilde oyulmuş kırık buz yığınlarından oluşuyordu.

Aegisfang şelaleden aşağı düştü, küçük yarığı kolayca aşıp diğerlerine benzer bir oyuk yarattı ve etrafa kırık buz parçalan saçarak yere çakıldı. Buz saçağından kaydığı için kolları uyuşmuş olsa da Wulfgar, daha şimdiden düştüğü yerde hızla donmakta olan çekice doğru aceleyle koştu ve onu buzun sertleşmekte olan kıskacından çekip kurtardı.

Barbar, çekicin üst katmanları çatlattığı cam gibi yüzeyin altında koyu bir gölge gördü. Daha yakından inceledi ve gördüğü boz renkli manzaradan uzaklaştı. Kendinden önce buraya gelenlerden biri buz tarafından mükemmel bir şekilde korunmuştu, görünüşe göre uzun şelaleden aşağı uçmuş ve düştüğü yerde kalınlaşan buzun içinde can vermişti. Daha kaç tanesi, diye merak etti Wulfgar, kaç tanesi aynı kaderi paylaştı?

Bunu daha fazla düşünecek zamanı yoktu. Diğer dertlerinden biri de geçmişti, çünkü mağaranın tavanının büyük bir kısmı, güneşle aydınlanan yüzeyin birkaç metre altındaydı ve tamamen saf buz olan kısımlar arasından güneş kendi yolunu bulup geçiyordu. Tavandan gelen en ufak parıltı bile cam gibi zemin ve duvarlarda binlerce kez yansıyordu ve neredeyse bütün mağara parlak ışık patlamalarıyla dolup taşıyordu.

Wulfgar soğuğu şiddetli bir şekilde hissediyordu, ama erimiş hayvan yağı onu yeterli derecede korumuştu. Bu maceranın ilk tehlikelerini atlatacaktı.

Ama ejderhanın sureti ileride bir yerde git gide gözünde büyüyerek onu bekliyordu.

Ana daireden dışarı birkaç kıvrımlı tünel çıkıyordu, uzun yıllar boyunca sular yükselip taştığı için akıntı tarafından uyulmuşlardı. Fakat bunlardan sadece bir tanesi bir ejderhanın sığabileceği genişlikteydi. Wulfgar önce diğerlerini araştırmayı, ine giden daha az göze çarpacak bir yol bulmayı düşündü. Ama ışık parıltıları ve kırılmaları, tavandan aşağıya yırtıcı bir hayvanın dişleri gibi sarkan sayısız buz saçağı başını döndürüyordu. Ve biliyordu ki eğer kaybolur ya da çok fazla zaman harcarsa gece çökecekti. Işığını çalacak ve ısı derecesini onun hatırı sayılır dayanma gücünün bile altına düşürecekti.

Böylece, üzerine yapışıp kalmış olabilecek buzları temizlemek için Aegisfang'i güm diye yere indirdi ve Ingeloakastimizilian'ın inine gittiğine inandığı tünel boyunca dosdoğru ilerlemeye başladı.

Ejderha, buz mağaralarmdaki en geniş dairenin içinde bulunan hazinesinin hemen yanında horul horul uyuyordu. Bunca yıllık tenhalığın ardından rahatsız edilmeyeceğinden emindi. Yaygın olarak Buz Ölüm diye bilinen Ingeloakastimizilian da, benzer buz mağaralarmdaki inlerinde yaşayan hemcinslerinin düştüğü hataya düşmüştü. İçeri geçit veren, dışarı kaçış sağlayan akıntı yıllar geçtikçe azalmış ve ejderhayı kristalden bir kabir içinde hapsetmişti.

Buz Ölüm, geyik ve insan avladığı yılların tadını çıkartmıştı. Hayvan, aktif olduğu kısa süre içinde zarar ziyan ve dehşetle dolu oldukça saygın bir ün kazanmıştı. Fakat ejderhalar, özellikle de soğuk çevrelerinde nadiren aktif olan beyazlar, et olmadan yüzyıllar boyunca yaşayabilirdi. Hazinelerine olan bencil sevdaları onlara sonsuz bir şekilde yeterli olurdu ve Buz Ölüm'ün hazinesi, daha çok nüfuslu yerlerde yaşayan büyük kırmızılar ve maviler tarafından toplanan koca altın tepeciklerine kıyasla küçük olsa bile tundrada yaşayan ejderhalarınkiler arasında en zengin olanıydı.

Eğer ejderha özgür olmayı gerçekten arzulasaydı muhtemelen mağaranın buz tavanını kırıp dışarı çıkardı. Ama Buz Ölüm bunun çok riskli olduğunu düşünüyordu ve böylece o da, ejderhaların gayet hoş olarak nitelendirdikleri rüyalar içinde sikkelerini ve mücevherlerini sayarak uyudu.

Fakat uyuyan ejder ne kadar da dikkatsiz bir hal aldığının farkına varmadı. Hiç bölünmeyen şekerlemesi içinde Buz Ölüm, onyıllardır kıpırdamamıştı. Uzun suretin üzerine soğuk, buzdan bir battaniye örtülmüştü, tek açık nokta dev burun delikleri olana kadar azar azar kalınlaşmıştı, burada ritmik bir şekilde alınıp verilen homurtulu nefesler donu engelliyordu.

Ve böylece gümbürdeyen horultuların duyulduğu yeri ihtiyatla arayan Wulfgar, hayvanın olduğu yere geldi.

Kristalimsi buzul bir battaniyeye sarılmış Buz Ölüm'ün ihtişamını izleyen Wulfgar, ejderhaya korkuyla karışık derin bir saygıyla baktı. Bütün mağara boyunca serilmiş mücevher ve altın tepecikleri benzer örtüler altında gizlenmişti, ama Wulfgar gözlerini onlardan alamıyordu. Daha önce hiç böyle bir ihtişam, böyle bir güç görmemişti.

Yaratığın çaresiz bir şekilde kısılıp kalmış olduğundan emin olduğu için çekicinin başını yere doğru indirdi. "Selamlar, Ingeloakastimizilian," diye seslendi saygıyla, hayvanın gerçek adını kul j lanarak.

Donuk mavi küreler aniden açıldı, gözlerinin fokurdayan alevleri buzdan peçenin altında bile hemencecik belirgin oluverdi. Wulfgar delip geçen bakışları arasında kısa bir süre duraksadı.

İlk şaşkınlıktan sonra tekrar özgüvenini kazandı. "Korkma kudretli ejder," dedi cesurca. "Ben şerefli bir savaşçıyım ve seni böyle adil olmayan koşullar altında öldürmeyeceğim." Yarım dudakla gülümsedi. "Arzum hazineni almakla basit bir şekilde tatmin edilebilir!"

Ama barbar büyük bir hata yapmıştı.

Daha deneyimli bir savaşçı, hatta bir şeref şövalyesi bile, yiğitlik düsturunu bir kenara bırakıp iyi şansını bir lütuf olarak değerlendirir ve ejderi uyurken öldürürdü. Çok az maceracı, hatta bütün bir maceracı grubu bile, hangi renkten olursa olsun kötü bir ejderhaya ufak bir an verip de sonra bununla övünebilecek kadar hayatta kalmıştır.

Buz Ölüm bile uyanıp da barbarla yüzleştiği vakit yaşadığı zor durumun ilk şokunda çaresiz kalmış olduğunu düşünmüştü. Koca kasları hareketsizlikten dolayı körelmişti ve buzdan hapsin ağırlığı ile sertliğine direnecek gücü kendinde bulamamıştı. Ama sonra Wulfgar hazineden bahsettiğinde yeni bir enerji akımı ejderhanın uyuşukluğunu silkeleyip atmıştı.

Buz Ölüm hiddetiyle birlikte kuvvet buldu ve ejderha, barbarın şimdiye kadar hayal bile edemediği bir güç patlamasıyla fitil gibi kaslarını gerip kocaman buz parçalarını etrafa saçtı. Bütün mağara sistemi şiddetle sallandı ve kaygan zemin üzerinde duran Wulfgar, sırt üstü yere çakıldı. Sarsıntı sayesinde yerinden kopup düşen bir buz saçağının mızrağımsı ucundan son anda kenara doğru kayarak kurtuldu.

Wulfgar çabucak ayağa kalktı, ama arkasını döndüğü vakit kendisini onunla göz göze gelmek için aşağı eğilmiş boynuzlu, beyaz bir kafayla yüz yüze buldu. Ejderhanın koca kanatları dışarı doğru gerilip örtüsünün son kalıntılarını da silkeledi ve mavi gözleri Wulfgar'ı delip geçercesine baktı.

Barbar çaresizlik içinde kaçacak bir yer bulmak için etrafına bakındı. Aegisfang'i fırlatmayı düşündü, ama canavarı tek bir darbeyle öldüremeyeceğini biliyordu. Ve öldürücü nefes kaçınılmaz bir şekilde gelecekti. Buz Ölüm bir anlığına düşmanını şöyle bir süzdü. Eğer nefes verirse donmuş et yemeye razı olması gerekecekti. Her ne de olsa o bir ejderhaydı, dehşet verici bir solucandı ve onu asla tek bir insanın mağlup edemeyeceğine inanıyordu, muhtemelen de haklıydı. Fakat her nasılsa bu koca adam ve savaş çekici onu rahatsız etmişti. Çünkü ejderha silahın kudretini hissediyordu. Yüzyıllar boyunca Buz Ölüm'ü hayatta tutan şey ihtiyattı. Bu adamla yakın dövüşe girmeyecekti.

Soğuk hava ciğerlerinde toplandı.

Wulfgar nefes alışını duydu ve refleksif olarak kenara sıçradı. Ardından gelen patlamadan, tasavvur edilemeyecek derecede soğuk ayaz kütlesinden tam olarak kaçamadı ama geyik yağı ile birleşen çevikliği hayatını kurtardı. Bir buz kütlesinin arkasına düştü, bacakları soğuk yüzünden yanmıştı ve ciğerlerinde bir sancı vardı. Kendini toplamak için biraz zamana ihtiyacı

vardı ama beyaz kafanın yavaşça havaya kalkıp zayıf engelin etrafında döndüğünü gördü.

Barbar ikinci bir nefesten sağ çıkamazdı.

Aniden, ejderhanın kafasını bir karanlık küresi kapladı, kara uçlu bir ok ve sonra bir ok daha barbarın yanından vızıldayarak geçti ve karanlığın içindeki görülmez yere çarptı.

"Saldır evlat! Şimdi!" diye haykırdı Drizzt Do'Urden, dairenin girişinden. Disiplinli barbar içgüdüsel olarak öğretmeninin emrine itaat etti. Acı içinde yüzünü buruşturarak buz tabakasının etrafından dolaştı ve sağa sola savrulan ejdere yaklaştı.

Buz Ölüm, kara elfin büyüsünden kurtulabilmek için koca kafasını sağa sola sallıyordu. Başka bir acı verici ok hedefi bulduğunda hayvan hiddetten kudurdu. Ejderhanın tek arzusu öldürmekti. Kör edilmiş olsa bile sezgileri üstündü; drowun bulunduğu yönü kolayca belirleyip yeniden nefes aldı.

Ama Drizzt ejderha ilmi konusunda oldukça deneyimliydi. Buz Ölüm ile arasındaki mesafeyi mükemmel bir şekilde ayarlamıştı ve ölümcül ayaz nefesinin menzili kısa düştü.

Barbar, dikkati başka yönde olan ejderhanın yan tarafına saldırdı ve Aegisfang'i bütün gücüyle beyaz pulların arasına indirdi. Ejderha ıstırap içinde irkildi. Pullar darbeye dayandı ama ejderha, bir insanda bu denli bir güç asla hissetmemişti ve ikinci bir darbe için postunun dayanıklılığını denemeye hiç niyeti yoktu. Savunmasız kalmış barbarın üzerine üçüncü bir nefes patlaması fırlatmak için arkasını döndü.

Ama hedefe başka bir ok daha isabet etti.

Wulfgar hemen yanındaki zemine kocaman bir ejder kanı sızıntısının şapırdayarak damladığını gördü ve karanlık küresinin yalpalayışmı izledi. Ejderha hiddetle gürledi. Aegisfang ikinci kez ve üçüncü kez yeniden indi. Pullardan biri çatladı ve yere düştü ve açıkta kalan derinin görüntüsü Wulfgar’ın zafer umutlarını yeniledi.

Fakat Buz Ölüm şimdiye kadar birçok savaşı atlatmıştı ve daha henüz hiç de işi bitmemişti. Ejderha kudretli çekice karşı ne kadar da savunmasız olduğunu anladı ve karşılık vermeye yetecek kadar kendini odakladı. Uzun kuyruğu pullu sırtının üzerinde kıvrıldı ve daha o tam yeni bir darbeyi indirmeye başlamışken Wulfgar'a çarptı. Aegisfang'in ejderha derisine çarpışının vereceği hazzı hissetmek yerine, Wulfgar kendini beş metre ötedeki donmuş bir altın sikke yığınına çarparken buldu.

Bütün mağara etrafında dönüyordu, sulanmış gözleri ışık huzmelerini yıldız şeklinde görmeye başlamıştı ve bilincini yitiriyordu. Ama Drizzt'i gördü, palalarını çekmişti ve cesurca Buz Olüm'e doğru yaklaşıyordu. Ejderhanın yeniden nefes almak için doğrulduğunu gördü.

Kristalden bir kesinlikle, tam ejderhanın tepesindeki tavandan sarkan devasa buz saçağını gördü.

Drizzt ileri doğru yürüdü. Böyle korkunç bir düşman karşısında hiçbir saldırı stratejisi yoktu; ejderha onu öldürmeden evvel zayıf bir noktasını bulmayı umut ediyordu. O güçlü kuyruk kamçısından sonra Wulfgar'ın savaş dışı kalmış ve muhtemelen ölmüş olduğunu düşünüyordu ve hemen kenarda ani bir hareket gördüğünde şaşırıp kaldı.

Buz Ölüm de barbarın kıpırdadığını gayet iyi sezdi ve yan tarafına gelecek tehlikeleri bastırmak için uzun kuyruğunu savurdu.

Ama Wulfgar kozunu çoktan oynamıştı. Toplayabildiği en son güçle yığının üzerinden sıçramış ve Aegisfang'i havaya fırlatmıştı.

Ejderhanın kuyruğu hedefi buldu ve Wulfgar bu çaresiz teşebbüsünün başarılı olup olmadığını göremedi. Sadece, karanlığın içine savrulmadan evvel tavanda daha aydınlık bir noktanın oluştuğunu görür gibi olmuştu.

Drizzt zaferlerine tanık oldu. Şaşırıp kalmış olan drow, devasa buz saçağının sessizce inişini izledi.

Karanlık küresi tarafından tehlike karşısında kör olan ve çekicin çılgın gibi uçup geçtiğini zanneden Buz Ölüm, kanatlarını salladı. Pençeli ön

bacakları tam kalkmaya başlamıştı ki buzdan mızrak ejderhanın sırtına girdi ve onu zemine geri çiviledi.

Drizzt, ejderhanın kafasının üzerine bir karanlık topu yerleşmiş olduğundan ölürken suratının halini göremedi.

Ama kamçı gibi boyun aniden yön değiştirip savrulduğunda ve ileri doğru kayıp çatırdadığında öldürücü "şrak" sesini duydu.

Küçük ateşin ısısı Wulfgar'ın bilincini yerine getirdi. Duyularını geri kazanırken dizleri tutmuyordu ve ilk başta, kendisinin getirdiğini hatırlamadığı bir battaniyeye sarılmış yatarken etrafındaki şeylerin farkına varamadı. Sonra Buz Ölüm'ü gördü, sadece birkaç metre ötesinde ölü yatıyordu. Devasa buz saçağı sertçe ejderhanın sırtına gömülmüştü. Karanlık küresi dağılmıştı ve Wulfgar, dro wun tahmini ok atışlarının ne kadar da başarılı olduğuna aval aval baktı. Oklardan biri ejderhanın sol gözünü çıkartmıştı ve diğer iki kara ok ise ağzına isabet etmişti.

Wulfgar, Aegisfang'in tanıdık sapını tutmanın güven duygusunu hissetmek için elini uzattı. Ama çekiç onun yanında değildi. Dizlerini kaplayan uyuşukluğa karşı savaş veren barbar ayağa kalkmayı başarabildi. Çılgınlar gibi etrafına bakınıp silahını aradı. Ve şu drow da nerede, diye merak etti.

Sonra yan bölmeden gelen tapırtılar duydu. Kas katı kesilmiş bacaklarıyla ihtiyat içinde bir virajı döndü. Ve işte Drizzt oradaydı, sikkelerden oluşan bir tepenin en üstünde durmuş, buzlu örtüyü Wulfgar'in savaş çekiciyle kırıyordu.

Drizzt, Wulfgar'in yaklaşmakta olduğunu fark etti ve selamlayarak reverans yaptı. "Selamlar, Ejder Felaketi!" diye seslendi.

"Ve sana da, elf dostum" diye cevapladı Wulfgar, drowu yeniden gördüğü için müthiş derecede mutlu olarak. "Beni uzun bir yol boyunca takip etmişsin."

"Fazla uzun değil," diye cevap verdi Drizzt, hazinenin üzerinden başka bir buz parçasını kopartıp atarken. "OnKasaba'da bulunabilecek pek az

heyecan vardı ve öldürme yarışımızda başını alıp gitmene izin veremezdim! On buçuğa on buçuk," diye ilan etti, yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "ve aramızda bölüşülecek bir ejderha var. Bunun yarısında hak iddia ediyorum!"

"Senindir ve hakkıyla kazanılmıştır," diye katıldı Wulfgar. "Ve ganimetin yarısı da senin hakkın."

Drizzt boynunda kaliteli gümüşten bir zincire asılı duran küçük keseyi gösterdi. "Birkaç incik boncuk," diye açıkladı. "Mala mülke hiç ihtiyacım yok ve buradan dışarı pek fazlasını taşıyabileceğimden de şüpheliyim nasıl olsa! Birkaç incik boncuk yeterli olacaktır."

Daha buzdan yeni temizlediği tepeciğin içindeki hazineleri araştırmaya koyuldu. Mücevherle kaplı bir kılıç dibi buldu, kara adamant kabzası mükemmellikle oyulmuş ve bir avcı kedinin dişli ağzına benzetilmişti. Bu karmaşık iş ustalığının çekiciliği Drizzt'i cezbetti ve o da titreyen parmaklarıyla kılıcın geri kalan kısmını altınların arasından çekip çıkarttı.

Bir palaydı bu. Kıvrımlı keskin yeri gümüştendi ve ucu elmastandı. Drizzt, hafifliğine ve mükemmel dengesine hayran kalarak onu havaya kaldırdı.

"Birkaç incik boncuk... ve bu," diye düzeltti.

Ejderha ile karşılaşmadan önce bile Wulfgar, yer altı mağaralarından dışarı nasıl çıkacağını düşünmüş durmuştu. "Suyun akım hızı ilerlemek için çok güçlü ve şelalenin uç kısmı da tırmanıp Evermelt'e çıkmak için çok yüksekte," dedi Drizzt'e, drowun da aynı şeyi tahmin ettiğini bildiği halde. "Bu engelleri aşmanın bir yolunu bulsak bile, sudan çıktığımızda bizi koruyacak geyik yağım kalmadı hiç."

"Benim de Evermelt sularından geçip çıkmaya hiç niyetim yok," diye temin etti Drizzt. "Fakat beni böyle durumlarda hazırlıklı hale getiren hatırı sayılır deneyimlerime güveniyorum! Bu yüzden, ateş yakmak için odun ve üzerine örttüğüm battaniyeyi getirdim. İkisini de fok derisine sarmıştım. Ve bunu da." Üç dişli bir çapa çıkarttı ve hafif ama güçlü bir ipi de belinden aldı. O çoktan bir kaçış yolu bulmuştu.

Drizzt tavanın üstünde, tepelerinde duran küçük deliği işaret etti. Aegisfang tarafından yerinden kopartılan buz saçağı tavanın da bir bölümünü beraberinde götürmüştü. "Kancayı o kadar yükseğe fırlatabileceğimi sanmam, ama senin güçlü kolların bu fırlatışı küçük bir zorluk olarak görecektir."

"Daha iyi zamanlarda belki," diye cevap verdi Wulfgar. "Ama bunu deneyebilecek gücüm yok." Ejderhanın nefesi üzerine çöktüğü zaman, barbar ölümle burun buruna geldiğini anlamamıştı, savaş adrenalini de şimdi geçip gitmişti ve vücuduna yayılan soğuğu şiddetle hissediyordu. "Korkarım ki hissizleşmiş ellerimle kancayı tutamam bile!"

"O zaman koş!" diye haykırdı drow. "Bırak da donmuş vücudun kendini ısıtsın."

Wulfgar derhal harekete geçti, geniş dairenin etrafında koşmaya başladı. Kanını uyuşmuş bacaklarına ve parmaklarına doğru dolaşım yapmaya zorladı. Kısa bir süre sonra, vücudunun iç sıcaklığının geri dönmekte olduğunu hissetti.

Çapayı delikten geçirip de sert bir buza takmak sadece iki atışını aldı. İlk çıkan Drizzt idi, çevik elf mükemmel bir şekilde ipe tırmandı.

Wulfgar mağaradaki işini bitirdi, bir bohça dolusu hazine ve sonra ihtiyaç duyacağını bildiği birkaç nesne daha aldı. İpe tırmanmakta Drizzt'ten çok daha fazla zorlandı, ama drowun yukarıdan yaptığı yardımlarla, batıya giden güneş, ufuk çizgisinin altına geçmeden buzun üzerine çıkmayı başardı.

Evermelt'in yanında kamp kurup geyik etiyle ziyafet çektiler. Çok ihtiyaçları olan ve hakkettikleri dinlenceyi sıcak buharların rahatlığı arasında yaşadılar.

Sonra şafaktan önce tekrar yola çıktılar, batıya doğru koşmaya başladılar. Onları bu kadar doğuya getiren çılgın koşuya eşit bir hızla, iki gün boyunca yan yana koştular. Toplanan barbar kabilelerinin izlerine rastladıklarında, ikisi de ayrılma zamanlarının geldiğini biliyordu.

"Hoşça kal, iyi dostum," dedi Wulfgar, izleri incelemek için yere eğilirken. "Benim için yaptıklarını asla unutmayacağım."

"Ve sana da, Wulfgar," diye cevap verdi Drizzt ciddiyetle. "Önündeki yıllar boyunca savaş çekicin düşmanlarına dehşet saçsın!" Ardına bakmadan hızla ilerledi, ama koca dostunu bir kez daha canlı görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Wulfgar, toplanan kabilelerin görüntüsünü ilk gördüğü zamanki hislerini hatırlamak için durdu ve görevinin adiliğini bir kenara bıraktı. Beş yıl önce Alageyik Kabilesi'nin sancağını gururla taşıyan genç Wulfgar da, buna benzer bir toplanma içinde bulunmuştu. Tempus'un Şarkısı'nı söylemiş, onun yanında savaşacak ve muhtemelen ölecek olan yiğit kimselerle sert bal likörü paylaşmıştı. O zamanlar savaşa farklı bir gözle bakıyordu, bir savaşçının şanlı şöhretli sınavı olarak görüyordu. "Masum acımasızlık," diye mırıldandı kendi kendine, o eski günlerdeki cahilliğini hatırlayarak ve sözlerindeki çelişkiyi duyarak. Ama hayata bakışında hatırı sayılır bir değişiklik meydana gelmişti. Burenor ve Drizzt onun dostu olmuş ve ona dünyalarının inceliklerini öğretmişlerdi. Daha evvel düşman olarak addettiği insanların karakterlerini ona göstermiş ve onu kendi eylemlerinin acımasız sonuçlarına katlanmak zorunda bırakmışlardı.

Kabilelerin OnKasaba'ya başka bir saldırı düzenleyeceği aklına gelince Wulfgar’ın boğazında acı bir yumru düğümlendi. Daha da iğrenci, gururlu halkı, goblinler ve devlerle yan yana savaşa girecekti.

Kampın çevresine yaklaştığında Hengorot'un, yani törensel Bal Likörü Salonu'nun kurulmamış olduğunu fark etti. Toplanmış kabilelerin temelini küçük bir çadırlar silsilesi oluşturuyordu. Hepsi ayrı kabile krallarının sancaklarını taşıyordu ve asker sınıfından kimselerin kamp ateşleriyle etrafları çevrelenmişti. Bayrakları bir kez daha gözden geçirdiğinde Wulfgar, neredeyse bütün kabilelerin burada olduğunu görebildi. Ama bir araya gelmiş güçleri, beş yıl evvelkinin yarısından biraz daha fazlaydı ancak. Bryn Shander bayırlarındaki katliamdan sonra barbarların eski güçlerini henüz tamamen kazanmamış olduğu konusunda Drizzt'in gözlemleri acı bir şekilde gerçekti.

Wulfgar'ı karşılamak için iki muhafız çıkageldi. Gelişini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmamıştı ve şimdi Aegisfang'i ayaklarının arasına koymuş ve niyetinin şerefli olduğunu göstermek için ellerini havaya kaldırmıştı.

"Sen de kimsin, refakatçilerin olmadan ve davet edilmeden Heafstaag'in meclisine gelen kişi?" diye sordu muhafızlardan biri. Yabancıyı gözüyle süzdü. Wulfgar'ın bariz gücü ve ayaklarının dibinde duran kudretli silah karşısında oldukça etkilenmişti. "Kesinlikle bir dilenci değilsin, asil bir savaşçısın, fakat seni tanımıyoruz."

"Beni tanıyorsun, Kızıl Jorn'un oğlu Revjak," diye yanıtladı Wulfgar, adamın kabile halkından bir dostu olduğunu fark ederek. "Ben Beornegar oğlu Wulfgar, Alageyik Kabilesi savaşçısı. Beş yıl evvel, OnKasaba'ya akın ettiğimizde sizi kaybetmiştim," diye açıkladı, yenilgilerinin konusuna değinmemek için tabirlerini dikkatle seçerek. Barbarlar böyle nahoş hatıralar hakkında konuşmazlardı.

Revjak genç adamı daha yakından inceledi. Bir zamanlar Beornegar ile dosttu ve oğlan çocuğunu, Wulfgar'ı hatırlıyordu. Onu en son gördüğünde, görünüşe göre genç bir adam olan çocuğun yaşına oranlayarak geçen yılları hesapladı. Kısa sürede benzerliklerin rastlantısal olmadığını anlayıp tatmin oldu.

"Yuvana hoş geldin, genç savaşçı!" diye içtenlikle karşıladı. "Kendine gayet iyi bakmışsın!"

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Wulfgar. "Büyük ve muhteşem şeyler gördüm ve bir çok bilgelik öğrendim. Çoğunun hikayesini anlatacağım, ama işin aslı, sohbete ayırıp kaybedecek vaktim yok. Heafstaag'i görmeye geldim."

Revjak kafasını salladı ve çabucak kamp ateşi dizeleri arasından Wulfgar'a yolu götürmeye başladı. "Heafstaag döndüğün için memnun olacak."

Wulfgar duyulamayacak kadar sessiz bir şekilde cevap verdi, "O kadar da memnun olmayacak."

Heybetli genç savaşçı kamp yerinin merkezindeki otağa doğru giderken, etrafında meraklı bir kalabalık toplandı. Revjak, Heafstaag'e Wulfgar'ın geldiğini bildirmek için otağa girdi ve Wulfgar'ın içeri girmesi için kralın iznini alarak çabucak geri döndü.

Wulfgar Aegisfang'i omzuna attı, ama Revjak'in açık tuttuğu çadır tentesine doğru ilerlemedi. "Söyleyeceğim şeyler uluorta ve bütün halkın gözü önünde konuşulmalı," dedi Heafstaag'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Heafstaag karşıma çıksın!"

Bu meydan okuyan sözler üzerine etrafında şaşkın mırıltılar yükseldi. Zira kalabalığın arasında gezinen söylentilere göre, Beornegar oğlu Wulfgar asilzade kanından gelmiyordu.

Heafstaag hışımla çadırdan dışarı çıktı. Kendisine meydan okuyanın barbarın bir metre yakınına geldi. Göğsü gururla kabarmıştı ve sağlam olan tek gözü Wulfgar'a dik dik bakıyordu. Kalabalık sessizleşti, zalim kralın bu genç oğlanı hemen öldürmesini bekliyorlardı.

Ama Wulfgar, Heafstaag'in tehlikeli bakışlarına karşılık verdi ve bir santim bile gerilemedi.

"Ben Wulfgar," diye ilan etti gururla, "Beornegar'ın oğlu ve Beorne'nin torunu; Bryn Shander harbinde savaşmış Alageyik Kabilesi savaşçısı; Dev Düşmanı Aegisfang'in kullanıcısı," müthiş çekici havaya kaldırdı, "cüce madencilerin dostu ve GwaeronWindstorm'un kolcularından birinin öğrencisi; dev katili ve in fatihi; Ayaz devi reisi Biggrin'i öldüren kimse," bir anlığına durdu, gözleri yayılmakta olan bir gülümsemeyle kısıldı ve bir sonraki bildirisinin beklentisini yükseltti. Kalabalığın tüm ilgisini tamamen çektiğine emin olduğunda devam etti, "Ben Wulfgar, Ejder Felaketi!"

Heafstaag ürktü. Bütün tundra boyunca hiçbir adam bu denli yüce bir sıfata erişememişti.

"Meydan Okuma Hakkı' m iddia ediyorum," diye hırladı Wulfgar kısık, tehditkar bir sesle.

"Seni öldüreceğim," diye yanıtladı Heafstaag elinden geldiğince sakin olarak. Hiç kimseden korkmazdı, ama Wulfgar'ın geniş omuzları ve damarlı kaslarından ürkmüştü. Kralın böyle bir zamanda kendi mevkiini tehlikeye atmaya hiç niyeti yoktu, OnKasaba'nın balıkçılarına karşı görünüşe göre elde edilecek olan zaferin hemen arifesinde hem de. Eğer genç savaşçıyı gözden düşürebilirse halk böyle bir düelloya asla izin vermezdi. İddiasından vazgeçmesi için Wulfgar'ı zorlar, ya da onu derhal öldürürlerdi.

"Hangi doğuştan gelen hakla böyle bir talepte bulunuyorsun?"

"Bu milleti bir büyücünün emri altında yönetecektin," diye yapıştırdı cevabı Wulfgar. Yaptığı suçlamayı onaylayıp onaylamadıklarını ölçmek için kalabalığın seslerini dinledi. "Onların goblinler ve orklarla aynı amaç için kılıçlarını kaldırmalarını sağlayacaktın!" Kimse yüksek sesle itiraz etmedi, ama Wulfgar, savaşçıların çoğunun yaklaşmakta olan savaş konusunda hiddet içinde olduğunu sezebiliyordu. Bu da Bal Likörü Salonu'nun yokluğunu açıklıyordu. Çünkü Heafstaag, kabarmakta olan hiddetin böyle kutlamalar sırasında büyük tepkilerle patlama yaratacağını bilecek kadar akıllıydı.

Daha Heafstaag sözleriyle ya da silahıyla bir cevap veremeden Revjak araya girdi. "Beornegar oğlu," dedi Revjak sertçe, "kralımızın hükümlerini sorgulamak için hiçbir hakkın yok henüz. Açıkça meydan okudun; böyle bir dövüşe hak kazanman için, töre kanunları bunu ya kan bağı yoluyla ya da marifet ile temele dayandırmanı emreder."

Revjak'in sözlerindeki heyecan açığa çıktı ve Wulfgar anında anladı ki, babasının eski dostu, henüz temellendirilmemiş ve yasallaştırılmamış bir kavganın meydana gelmesini engellemek için araya girmişti. Yaşlı adam, etkileyici genç savaşçının talepleri yerine getirebileceğine bariz bir şekilde inanıyordu. Ve Wulfgar, daha da ötesinde, Revjak'ın ve belki de bir sürü diğer kimsenin bu meydan okuma işinin başarıyla sonuçlanmasını umduğunu hissetti.

Wulfgar omuzlarını dikleştirdi ve kendine güvenerek rakibine sırıttı. Halkının, Heafstaag'in rezil kararlarını sadece tek gözlü krala bağlı oldukları için ve aralarından onu yenebilecek bir rakip çıkaramadıkları için takip ettiğinin kanıtları arttıkça kendine güveni geldi.

"Marifet ile," dedi dosdoğru bir şekilde. Heafstaag'i bakışlarının kıskacından hiç bırakmayan Wulfgar, sırtında taşıdığı sarmalanmış battaniyeyi açtı ve iki tane mızrağımsı nesne çıkarttı. Onları Kral'm önüne, yere fırlattı. Kalabalığın içinden bu manzarayı görebilenler hep bir ağızdan nefeslerini tuttular ve hatta sarsılmaz Heafstaag bile beti benzi atarak bir adım geriledi.

"Meydan okuma reddedilemez!" diye haykırdı Revjak.

Onlar Buz Ölüm'ün boynuzlarıydı.

Koca baltasının kafasındaki son pürüzleri temizlerken, Heafstaag'in yüzündeki soğuk terler gerginliğini açığa vuruyordu. "Ejder Felaketiymiş!" diye hiç de ikna olmamış bir şekilde pufladı, daha otağa yeni giren sancak taşıyıcısına doğru. "Büyük bir ihtimalle uyuyan bir ejdere denk gelmiştir!"

"Af edersiniz, kudretli kral," dedi genç adam. "Kararlaştırılmış zamanın geldiğini size bildirmem için beni Revjak yolladı."

"İyi!" diye dudak büktü Heafstaag, başparmağını baltasının parıldayan keskin ucunda gezdirerek. "Beornegar'ın oğluna kralına saygı duymasını öğreteceğim!"

Alageyik Kabilesi savaşçıları dövüşecek olan adamların etrafında bir daire oluşturdu. Bu Heafstaag'in halkı arasında özel bir mesele olsa bile diğer kabileler de saygılı bir mesafeden ilgiyle izliyorlardı. Kazananın üstünde daha güçlü bir otorite olmayacaktı ve o kimse tundradaki en kudretli, en hakim kral olacaktı.

Revjak dairenin içine adım attı ve iki rakibin tam ortasında durdu. "Size Heafstaag'i takdim ediyorum!" diye haykırdı. "Alageyik Kabilesi'nin Kralı!" Tek gözlü kralın uzun kahramanlık listesini okuyarak sözüne devam etti.

Bu sırada Heafstaag'in kendine güveni geri dönmüş gibiydi, fakat Revjak'ın ilk olarak onu takdim etmeyi seçmesi karşısında hiddetlenmiş ve şaşırmıştı. Ellerini geniş beline koydu ve en yakınındaki seyircilere tehditkar bakışlar savurdu. Onlar, bir bir adamdan ürküp çekildikçe

gülümsedi. Aynısını rakibine de yaptı, ama bu kabadayı taktikleriyle Wulfgar'in gözünü korkutamadı.

"Ve size Wulfgar'ı takdim ediyorum," diye devam etti Revjak, "Beornegar'ın oğlu ve Alageyik Kabilesi'nin tahtında hak iddia eden kimse!" Wulfgar’ın listesinin okunması, tabii ki de Heafstaag'inkinden çok daha kısa sürdü. Ama Revjak’ın ilan ettiği en son marifet ikisi arasında bir eşitlik sağladı.

"Ejder Felaketi!" diye haykırdı Revjak ve kalabalık bu noktada saygıyla sessizleşti. Wulfgar'ın Buz Ölüm'ü öldürüşünün daha şimdiden yayılmaya başlamış olan sayısız söylentisini yeniden heyecanla fısıldaşmaya başladılar.

Revjak iki rakibe baktı ve daireden dışarı çıktı.

Şeref vakti gelip çatmıştı.

Savaş çemberinin içinde dolaştılar, ihtiyatla birbirilerini kolluyor ve zayıf noktalarının bir belirtisini görebilmek için süzüp tartıyorlardı. Wulfgar, Heafstaag'in yüzündeki sabırsızlığı fark etti. Barbar savaşçıları arasındaki ortak bir zayıflıktı bu. Drizzt Do'Urden'in dobra dobra verdiği dersler olmasaydı, o da aynen böyle olurdu. Drowun palalarından gelen binlerce küçük düşürücü tokat Wulfgar'a şunu öğretmişti; ilk vuruş sonuncusu kadar değerli değildir.

En sonunda Heafstaag hırladı ve gürleyerek saldırdı. Wulfgar da yüksek sesle hırladı, sanki onun saldırısını dosdoğru karşılayacakmış gibi göründü. Ama son anda kenara kaçtı ve ağır silahının gücüyle çekilen Heafstaag, düşmanının yanından tökezleyerek geçip ilk saftaki seyircilerin üzerine çarptı.

Tek gözlü kral kendini çabuk toparladı ve gerisingeriye hamle yaptı, iki kat daha fazla hiddetlenmişti, ya da Wulfgar öyle olduğuna inanıyordu. Heafstaag yıllardır kraldı ve sayısız savaşta cenk etmişti. Eğer dövüş stilini iyi ayarlamayı öğrenememiş olsaydı şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu. Wulfgar'a yine saldırdı ve görüntü itibariyle, ilkine nazaran tamamen kontrolden çıkmış gibiydi. Ama Wulfgar yolundan çekildiğinde,

Heafstaag'in koca baltasını kendisini beklerken buldu. Bu kaçışı tahmin eden tek gözlü kral, silahını yan tarafa doğru savurdu ve Wulfgar'ın kolunda omzundan dirseğine kadar bir yarık açtı.

Wulfgar çabucak tepki verdi. Bunu takip edebilecek saldırıları engellemek için Aegisfang'i savunmacı bir şekilde ileri doğru savurdu. Çok güçlü bir şekilde savurmamıştı ama nişanlaması doğruydu ve kudretli çekiç Heafstaag'i bir adım geriye itti. Wulfgar bir anlığına durup kolundaki kana baktı.

Bu savaşı sürdürebilecekti.

"İyi karşılıyorsun," diye hırladı Heafstaag, düşmanından bir iki adım uzaklaşırken. "Halkımıza orduda çok iyi hizmet edebilirdin. Seni öldürmek zorunda olmam ne büyük kayıp!" Balta yeniden yay şeklinde savruldu, dövüşü çabucak bitirmek için darbe üstüne darbe yağdırıyordu.

Ama Drizzt Do'Urden'in girdap gibi kılıçlarıyla kıyaslandığında, Heafstaag'in baltası sanki hantalca hareket ediyordu. Wulfgar saldırıları savuşturmada hiç zorluk çekmedi, hatta arada sırada Heafstaag'in geniş göğsüne güm diye inen ölçülü hamlelerle karşılık verdi.

Hüsrana uğramışlık ve yorgunluk yüzünden tek gözlü kralın yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Yorulmaya başlayan bir rakip, genellikle bütün gücüyle bir kerede saldırır," diye açıklamıştı Drizzt Wulfgar'a, çalıştıkları haftalar sırasında. "Ama pek nadir gösterdiği yönde hareket eder, yani senin onun gideceğini sandığını sandığı yönde!"

Wulfgar beklemekte olduğu savaş hilesini dikkatle kolladı.

Daha genç ve daha hızlı düşmanının yetenekli savunmasını kıramayacağının farkına varan kan ter içindeki kral, baltasını kafasının üzerine kaldırdı ve saldırısını vurgulamak için çılgınlar gibi haykırarak ileri doğru atıldı.

Ama Wulfgar'in refleksleri mükemmel bir dövüş için keskinleşmişti ve Heafstaag'in saldırısı için yaptığı bu gereğinden fazla vurgu, ona bir yön değişmeye karşı ihtiyatlı olmasını söyledi. Sanki sahte darbeyi

engelleyecekmiş gibi Aegisfang'i kaldırdı, ama balta daha Heafstaag'in omuzlarından aşağı inmeye başladığı anda yön değiştirdi ve aldatıcı bir şekilde yan taraftan uzun bir savuruş hareketi yaptı.

Cüce yapımı silahına tam olarak güvenen Wulfgar, ön ayağını geriye doğru kaldırdı ve gelmekte olan baltayı benzer açıdan yükselen Aegisfang ile karşılamak için arkasını döndü.

İki silahın kafaları birbirilerine inanılmaz bir güçle çarptı Heafstaag'in baltası ellerinde paramparça oldu ve silahtan gelen şiddetli titreşimler adamı sırtüstü yere yığdı.

Aegisfang zarar görmemişti. Wulfgar kolayca ilerleyip Heafstaag'in işini tek bir darbeyle bitirebilirdi.

Revjak, Wulfgar'in yaklaşmakta olan zaferinin beklentisi içinde yumruklarını sıktı.

"Şerefi asla ahmaklıkla karıştırma!" diye azarlamıştı Drizzt Wulfgar'ı, ejderhayla karşılaştığı zaman yaptığı tehlikeli hareketinden sonra. Ama Wulfgar bu savaş sonucunda sadece kabilesinin liderliğini kazanmaktan çok, halkına bir şey göstermek; olaya tanık olanların beynine kazınacak bir etki yaratmak istiyordu. Aegisfang'i yere bıraktı ve Heafstaag'e eşit koşullar altında yaklaştı.

Barbar kral iyi şansını sorgulamadı. Wulfgar'in üzerine atıldı, onu yere devirmeye çalışmak için kollarını genç adama dolamaya uğraştı.

Wulfgar saldırıyı karşılamak için ileri doğru eğildi, güçlü bacaklarını sıkıca yere sabitledi ve ağır adamın ilerleyişini durdurdu.

Çılgınlar gibi boğuşuyorlardı, yumrukları etkisiz kılmak için birbirilerine sarılmadan önce ağır darbelerle atıştılar. İki rakibin de gözleri morarmış ve kabarmıştı, ikisinin de yüzüyle göğsünde morluklar ve kesikler vardı.

Fakat Heafstaag daha yorgundu, fıçı gibi göğsü her nefes alış verişinde acıyla yükselip alçalıyordu. Kollarını Wulfgar'in beline doladı ve amansız

rakibini yeniden yere devirmeye çalıştı.

Sonra Wulfgar’ın uzun parmakları Heafstaag'in kafasının iki yanına kenetlendi. Genç adamın parmak boğumları bembeyaz kesildi ve omuzları ile kollarındaki kaslar gerildi. Sıkmaya başladı.

Heafstaag başının dertte olduğunu hemen anladı, çünkü Wulfgar'in kıskacı bir beyaz ayınınkinden bile daha güçlüydü. Kral çılgınlar gibi debelendi, koca yumrukları Wulfgar'ın açıkta kalmış omurgalarına inip duruyordu, sadece Wulfgar'ın ölümcül kavrayışını kırmayı umuyordu.

Bu sefer Bruenor'un derslerinden biri onu kamçıladı: "Kurnaz ol evlat, küçük darbeleri kabul et, ama bir kere yakaladın mıydı asla ve asla elinden kaçmalarına izin verme!" Tek gözlü kralı dizleri üzerine çökertirken kafasındaki ve omzundaki kaslar şişti.

Kıskacın gücü karşısında dehşete kapılmış olan Heafstaag genç adamın demir gibi kollarına yapıştı, artmakta olan basıncı beyhude yere engellemeye çalışıyordu.

Wulfgar kendi kabilesinden birini öldürmek üzere olduğunu anladı. "Pes et!" diye haykırdı Heafstaag'e, daha kabullenilebilir bir yol arayarak.

Gururlu kral son bir yumrukla karşılık verdi.

Wulfgar gözlerini göğe doğru kaldırdı. "Onun gibi değilim!" diye haykırdı çaresizce, onu dinleyen herhangi birine kendini haklı çıkarırcasına. Ama önünde tek bir yol vardı.

Damarlarına kan pompalandıkça genç barbarın koca omuzlan kızardı. Heafstaag'in gözlerindeki dehşetin yerini bilinçsizliğe bıraktığını gördü. Kemiğin çatlama sesini duydu, güçlü elleri arasında kafatasının parçalandığını hissetti.

O anda Revjak'ın, dairenin içine girip Alageyik Kabilesi'nin Yeni Kralı'nı takdim etmesi gerekirdi.

Ama etrafındaki diğer şahitler gibi, o da ağzı bir karış açık bir şekilde, gözlerini kırpmadan kalakalmıştı

Drizzt, OnKasaba'ya son birkaç mil kala, sırtına vuran soğuk boranın yardımıyla hızlandı. Wulfgar'dan ayrıldığı gece, Kelvin Yığını'nın tepesindeki kardan örtü görünür oldu. Yuvasının görüntüsü drowun daha da hızlı ilerlemesini sağladı. Fakat hislerinin derinindeki kemirgen bir sezi, bir şeylerin normal olmadığını söyleyip duruyordu ona.

Bir insan gözü asla bunu göremezdi, ama drowun gece görüşü en sonunda neler olduğunu anladı. Dağın güneyinde, ufuk çizgisinin üzerindeki en alçak yıldızlan git gide büyüyen bir karaltı sütunu örtüyordu. Ve ilkinin hemen güneyinde daha küçük ikinci bir sütun gördü.

Drizzt durdu. Tahmininden emin olmak için gözlerini kıstı. Sonra yeniden yavaşça yürümeye başladı. Seçebileceği daha başka bir yol bulmak için zamana ihtiyacı vardı.

CaerKonig ve CaerDineval yanıyordu.

Kuşatma

CaerDineval'in filosu Lac Dinneshere sularının en güneyinde geziniyor, Doğulimanı halkı Bryn Shander'a kaçtıktan sonra açıkta kalan alanların avantajını kullanıyordu.

CaerKonig gemileri ise, gölün kuzey kıyılarında kendi tanıdık bölgelerinde balık tutuyordu. Gelmekte olan felaketi ilk gören onlar oldu.

Kessell'in iğrenç ordusu, sanki kızgın bir arı sürüsü gibi Lac Dinneshere'in kuzey kıvrımını döndü ve bir gümbürtüyle Buzyeli Geçidi boyunca ilerledi.

"Demir al!" diye haykırdılar Schermont ve diğer bir sürü geminin kaptanı, ilk şoktan kendilerini toparlayabildikten sonra. Ama zamanında karaya dönemeyeceklerini biliyorlardı.

Goblin ordusunun öncü kolu, yararak CaerKonig'e daldı.

Teknelerdeki adamlar binalar yakıldıkça havaya yükselen alevleri gördüler. İğrenç akıncıların gözünü kan bürümüş haykırışlarını duydular.

Akrabalarının ölüm çığlıklarını işittiler.

CaerKonig'deki kadınlar, çocuklar ve yaşlı adamlar direnmeyi asla düşünemezdi. Kaçtılar. Canlarını kurtarmak için kaçtılar. Ve goblinler onları takip edip kesip biçtiler.

Devler ve ogreler limana akın ettiler. Dönmekte olan filoya işaret eden açması insanları ezdiler ya da onları gölün sularında bekleyen soğuk ölüme düşmeye zorladılar.

Devler kocaman çuvallar taşıyordu ve cesur balıkçılar hızla limana girdiklerinde tekneleri fırlatılan kayalarla zedelenip hasar gördü.

Goblinler sonu gelmekte olan şehre akmaya devam ettiği halde, devasa ordunun ana kısmının uzanıp giden ucu yanlarından geçti ve öbür kasabaya, CaerDineval üzerine yollarına devam etti. Bu süre zarfında dumanı görmüş ve çığlıkları duymuş olan CaerDineval halkı, daha şimdiden çılgınlar gibi Bryn Shander'a kaçıyor ya da limanda denizcilerin yuvaya geri gelmesi için yalvarıyordu. Ama göl üzerindeki acele seyirlerinde doğu rüzgarının gücünü yakalamış olsalar bile CaerDineval filosunun önünde, daha gidilecek millerce mesafe vardı. Balıkçılar CaerKonig'in üzerinde büyümekte olan duman sütunlarını gördüler. Birçoğu neler dönmekte olduğunu tahmin etmeye başladı ve yelkenleri rüzgarla dolu olsa bile karaya gidişlerinin boşuna olacağını anladı. Kara bulut, CaerDineval'in en kuzey bölümünden uğursuz tırmanışına başladığı sıralarda hâlâ her güvertede şaşkınlık ve gördüklerine inanamama iniltileri duyulabiliyordu.

Sonra Schermont yiğitçe bir karar verdi. Kendi kasabasının sonunun geldiğini kabullenerek komşularına yardım sunmayı düşündü. "İçeri giremeyiz!" diye haykırdı yanındaki geminin kaptanına. "Haberi götürün: güneye doğru! Dineval'in limanı henüz temiz durumda!"

Regis, Cassius, Agorwal ve Glensather, Bryn Shander surunun üzerindeki bir parmaklıklı siperden acımasız ordunun yağmalanmış iki şehirden uzanarak ilerleyişini ve kaçmakta olan CaerDineval halkını kovalayışını dehşet içinde izledi.

"Kapıları aç, Cassius!" diye haykırdı Agorwal. "Onlara yardıma gitmeliyiz! Bu takibi yavaşlatmazsak şehre varmak için hiç şansları yok!"

"Hayır," diye cevap verdi Cassius kasvetle, kendi sorumluluğunun daha büyük olduğunu acı verici bir şekilde bilerek. "Şehri korumak için her adama ihtiyacımız var. Bu denli ezici bir sayı karşısında savaş meydanına çıkmak yersiz olacaktır. Lac Dinneshere'deki kasabaların sonu geldi!"

"Onlar yardıma muhtaç durumda!" diye payladı Agorwal. "Eğer kendi halklarımızı savunamazsak o zaman biz neciyiz burada? İnsanlarımız katledilirken bu surun arkasından onları izlemeye nasıl hakkımız olabilir?"

Cassius kafasını salladı, Bryn Shander'ı koruma kararı konusunda kesin sabitti.

Ama sonra ikinci geçit olan Bremen Düzlüğü'nden aşağı koşturarak gelen diğer mülteciler göründü. Yol üzerindeki şehirlerin ateşe verildiğini gördükten sonra panik içinde saldırıya açık kasaba Termalaine'den kaçıyorlardı. Şimdi Bryn Shande'ın görüş mesafesinde binden fazla mülteci vardı. Cassius hızlarını ve aradaki mesafeyi hesaplayarak, iki grubun başşehrin kuzey kapılarının önündeki geniş arazide birleşeceklerini tahmin etti.

Goblinler de onları orada yakalayacaktı.

"Gidin," dedi Agorwal'e. Bryn Shander hiç adam harcayamazdı ama arazi kısa süre içinde kadınların ve çocukların kanıyla kıpkırmızı olacaktı.

Agorwal yiğit adamlarını, pusuya yatabilecekleri güvenli bir yer bulma çabasıyla kuzeydoğu yolundan götürdü. Küçük bir yarığı seçtiler, daha çok yolun hafifçe alçaldığı bir tepecik gibiydi burası. Transa geçmiş ve savaşıp ölmeye hazırlanmış bir şekilde, goblinler onları yakalamadan önce şehrin güvenliğine sığınmaya hiç şanslarının olmadığına inandıkları için dehşete

kapılmış ve çığlık çığlığa bağıran son mültecilerin koşup geçmesini beklediler.

İnsan kanının kokusunu alan akıncı ordusunun en hızlı koşucuları, kaçmakta olan ve çoğunluğu bebeklerini taşıyan analardan oluşan halkın hemen ardındaydı. Kolay kurban bulmaya hevesli olan öncü canavarlar, pusuda bekleyen askerler üzerlerine üşüşünceye kadar Agorwal'in birliğinin farkına bile varmadı.

Ve artık o zaman da çok geçti.

Termalaine'in cesur adamları goblinleri oklarıyla yaylım ateşine tuttular ve sonra sert bir kılıç çarpışması için Agorwal'i izlediler. Kendilerini bulan kaderi kabul eden adamlar olarak korkusuzca savaştılar. Yollarının üzerinde düzinelerce canavar ölü yatıyordu ve hiddetli savaşçılar saflara hücum ettikçe her geçen dakika içinde daha da fazlası yere devrilmekteydi.

Ama bu saflar sanki sonsuzmuş gibi görünüyordu. Bir goblin düşüyor yerini iki tanesi alıyordu. Termalaineli adamlar kısa süre içinde bir goblin denizi içinde kayboldu.

Agorwal yüksek bir noktaya çıktı ve şehre doğru baktı. Kaçmakta olan kadınlar savaş alanından epey bir mesafe uzaklaşmıştı, ama çok yavaş ilerliyorlardı. Eğer adamları safları kırıp da kaçamaya başlasalardı, mültecileri Bryn Shander bayırına varmadan evvel yakalayıp geçebilirdi. Ve canavarlar hemen peşlerinde olurdu.

"Gidip Agonval'e destek olmalıyız!" diye haykırdı Glensather, Cassius'a. Ama bu sefer Bryn Shander sözcüsü kesin kararlılığını korudu.

"Agorwal görevini başarıyla bitirdi," diye yanıtladı Cassius. "Mülteciler surlara varabilecek. Oraya çıkıp ölmeleri için daha fazla adam göndermeyeceğim! OnKasaba'nın bütün birleşmiş güçleri bile savaş meydanında olsaydı önümüzdeki düşmanı yenmeye yeterli olmazdı!" Bilge sözcüler Kessell ile makul koşullarda savaşamayacaklarını çoktan anlamıştı zaten.

Müşfik Glensather yıkılmış gibi görünüyordu. "Tepeden aşağı birkaç birlik götür," diye kabul etti Cassius. "Bitkin düşmüş mültecilere son tırmanışlarında yardım edin."

Agorwal'in adamları şimdi çok zor durumdaydı. Termalaine sözcüsü geriye bir kez daha baktı ve memnun oldu; kadınlar ve çocuklar güvendeydi. Yüksek suru gözleriyle taradı. Regis'in, Cassius'un ve diğerlerinin onu küçük bir tepecikteki yalnız bir suret olarak görebildiğinin farkındaydı. Fakat Bryn Shande'in parmaklıklı siperlerinde sıralar oluşturmuş kalabalık izleyiciler arasından onları seçemiyordu.

Arbedeye daha da fazla goblin katılıyordu, şimdi bir de ogreler ve verbeegler ile birleşmişlerdi. Agorwal şehirdeki arkadaşlarını selamladı. İntikam alan birliğinin en mükemmel anlarında onlara katılmak için arkasını dönüp yokuş aşağı koşturduğunda halinden memnundu, gülümsemesi samimiydi.

Sonra Regis ve Cassius, kara gelgit dalgasının Termalaine'in cesur adamlarının üzerine kapanışını izledi.

Onların hemen altında ağır kapılar güm diye kapandı. En son mülteciler de içeri girmişti.

Agorwal'in adamları bir şeref zaferi kazanadursun, o gün Kessell'in ordusuyla gerçekten savaşıp da hayatta kalan tek kuvvet cücelerdi. Mithril Salonu klanı, neredeyse yanlarından geçip gittiği halde, bu istilaya hazırlanmak için birçok günlerini çalışarak geçirmişlerdi. Goblinlerin, özellikle de rakip kabilelerin arasında hiç duyulmamış bir şekilde, büyücünün zorlayıcı iradesi tarafından disiplin altında tutulan Kessell'in ordusunun, ilk saldırıda tamamlaması gereken açık ve net planlan vardı. Bu noktada ise, cüceler bu işe dahil değildi.

Ama Bruenor'un oğlanlarının farklı planlan vardı. En azından birkaç goblin kafası kesmeden ya da bir veya iki devin diz kapağını parçalamadan kendilerini madenlere gömmeye hiç niyetleri yoktu.

Sakallı halktan birkaçı vadilerinin en güney ucuna tırmandı. Şeytani ordunun kuyruk gibi kıvrımı akıp geçtiğinde cüceler onlara laf atmaya

başladılar, onlara meydan okuyup annelerine küfürler savurdular. Hakaretler gerekli bile değildi. Orklar ve goblinler, cücelerden yaşayan her şeyden daha çok nefret ederdi ve sadece Bruenor ile halkının görüntüsü bile Kessell'in açık ve net planını akıllarından uçurup götürmeye yetmişti. Her zaman cüce kanına susamış olan güçlü bir birlik ana ordudan kopup ayrıldı.

Cüceler onların yaklaşmalarına izin verdiler, canavarlar neredeyse tepelerine inene dek onları hakaretlerle kışkırttılar. Sonra Bruenor ve halkı kayalıklı çıkıntının ardından dışarı fırladı ve sarp yokuş boyunca hücuma geçti.

"Gelin de oynayalım, aptal köpekler," diye şeytanca kıkırdadı Bruenor ve görünürden kayboldu. Sırtından bir ip çekip aldı. Denemek için epey heyecanlı olduğunu fark ettiği küçük bir numarası vardı.

Goblinler kayalıklı vadiye doğru hücum ettiler, cücelere karşı dörde bir üstünlerdi. Ve yirmi tane kudurmuş ogre tarafından geride bırakılmışlardı.

Canavarların hiç şansı yoktu.

Cüceler onları kışkırtmaya devam ettiler. Onları, vadinin en sarp bölümüne, cüce mağaralarına giden sayısız girişin önünde uzanan uçurum cephesinin dar ve engebeli kenarlarına doğru çektiler. Burası bir pusu için apaçık belli bir yerdi, ama en nefret ettikleri düşmanlarının görüntüsüyle kendilerini kaybeden aptal goblinler, tehlikeden habersiz bir şekilde gelmeye devam ettiler.

Canavarların çoğunluğu çıkıntı kısımlardayken ve geri kalan bölümü vadiye ilk inişi yaparken ilk tuzak salınıverildi. Ağır silahlanmış ama iç tünellerin gerisinde yerini almış olan Cattibrie, bir manivela kolunu indirip vadinin yüksek tepesine büyük bir kazık düşürdü. Tonlarca kaya ve çakıl taşı canavarların olduğu yola doğru yuvarlandı. Sallantıda olan dengelerini korumayı ve çığın ağır darbesinden kaçmayı başarabilenler arkalarındaki yolun gömülüp herhangi bir kaçış için kapanmış olduğunu gördüler.

Gizli pusu yerlerinden tatar yayları tıngırdadı ve bir grup cüce öndeki goblinleri karşılamak için hücum etti.

Bruenor onlarla birlikte değildi. Kendini patikanın daha da gerisinde gizledi ve önlerinde bekleyen, kavgaya yoğunlaşmış goblinlerin yanından geçmesini bekledi. Hemen o zaman saldırabilirdi ama büyük bir av peşindeydi, ogrelerin menzile girmesini bekliyordu. İp itinayla ölçülüp çoktan açılmıştı bile. İlmikli uçlarından birini bileğine doladı ve diğerini sıkıca bir kayaya bağladı, sonra kemerinden iki tane fırlatma baltası çıkarttı.

Bu riskli bir numaraydı, muhtemelen cücenin şimdiye kadar denedikleri arasında en tehlikeli olanıydı. Ama hantal hantal gelen ogrelerin seslerini duyduğunda, işin keskin heyecanı Bruenor'un yüzünde geniş bir sırıtışa dönüşerek kendini belli etti. İki tanesi dar patikada yanından geçip giderken kahkahasını zorlukla tutabildi.

Saklandığı yerden fırlayan Bruenor, şaşırmış olan ogrelere saldırdı ve baltalarını kafalarına attı. Ogreler eğilerek yarım yamalak fırlatışları savuşturmayı başardılar ama havada uçan silahlar sadece dikkatlerini başka yöne çekmek içindi.

Bruenor'un saldınsındaki gerçek silahı kendi vücuduydu.

Şaşıran ve baltalardan kaçan iki öğrenin dengesi bozulmuştu. Plan mükemmel bir şekilde yolunda gidiyordu; ogreler zar zor ayakta duruyorlardı. Tıknaz bacaklarındaki güçlü kasları sıkan Bruenor, kendini havaya fırlattı ve en yakındaki canavarın üzerine çullandı. Canavar onunla beraber diğerinin üzerine düştü.

Ve üçü birlikte uçurumun kenarına yuvarlandı.

Ogrelerden birisi geniş elini cücenin yüzüne kilitlemeyi başardı ama Bruenor anında onu ısırıverdi ve canavar irkilip çekildi. Bir an için birbirine karışmış sallanan kollar ve bacaklar halinde düşüşe devam ettiler. Ama sonra Bruenor'un ipinin sonu geldi ve onları birbirinden ayırdı.

"İyi inişler çocuklar," diye seslendi Bruenor, düşüşü kesildiğinde. "Benim için kayalara kocaman bir öpücük verin!"

İpin üzerinde geriye doğru bir sallanış, Bruenor'u bir sonraki alçak çıkıntıda bulunan maden bacasının girişine bıraktı, bu sırada çaresiz

kurbanları da düşüp hayatlarını kaybettiler. Ogrelerin arkasındaki sırada bulunan birkaç goblin, bu hadiseyi donakalmış bir hayretle izledi. Şimdi ipi madenlerden birine inmek için bir kısa yol olarak görüyorlardı ve tek tek ipe tutunup aşağı inmeye başladılar.

Ama Bruenor bunu da tahmin etmişti. Aşağı inen goblinler ipin ellerinde neden bu kadar kaygan durduğunu hiç anlayamadılar.

Bruenor, bir elinde ipin ucu ve diğerinde ise yanan bir meşaleyle aşağıdaki çıkıntıda görünür olduğunda anlayıverdiler.

Yağlanmış kalın sicimi alevler sardı. En yukarıdaki goblin çıkıntıya çabucak geri tırmanmayı başardı, geri kalanlar ise kendilerinden önceki bahtsız ogrelerle aynı yolu izlediler. Bir tanesi ölümcül düşüşten zar zor kaçmayı başarıp daha aşağıdaki çıkıntıya güm diye indi. Fakat tekrar ayağa bile kalkamadan Bruenor onu tekmeleyip düşürdü.

Cüce kendi el işinin başarılı sonuçlarını takdir ederken onaylayarak başını salladı. Bu ilerde hatırlamaya niyetli olduğu bir numaraydı. Ellerini birbirine vurdu ve bacadan geri gitmeye başladı. Üstlerdeki tünellere katılmak için ilerde yukarı doğru meyilleniyordu.

Üst kattaki çıkıntıda cüceler, bir geri çekilme numarasıyla savaşıyorlardı. Planları dışarı çıkıp da ölümüne meydan muharebesi yapmak değil, canavarları tünellerin girişlerine çekmekti. Öldürme arzuları her türlü sebebi bastırdığı için, sığ zekalı istilacılar hazır bir şekilde buna razı oldu. Daha fazla olan sayılarıyla cüceleri köşeye sıkıştırdıklarını zannediyorlardı.

Kısa süre sonra birkaç tünel, kılıcın kılıca vurma sesiyle inledi. Cüceler geri çekilmeye devam etti, canavarları tamamen son tuzağın içine çekiyorlardı. Sonra mağaraların derinlerinden bir yerden bir borazan sesi duyuldu. Başlama işaretiyle beraber cüceler dövüşmeyi bırakıp tünellere geri kaçtılar.

Düşmanlarını püskürttüklerini düşünen goblinler ve ogreler, sadece zafer çığlıklarını haykırmak için duraksadılar, sonra cücelerin peşinden gittiler.

Ama tünellerin derinlerinde birkaç manivela kolu çekilmişti. Son tuzak da serbest bırakılmıştı ve bütün tünel girişleri basitçe çökertilip kapanmıştı. Kayaların düşüşünün gücüyle yer şiddetle sarsıldı. Uçurumun bütün bir yüzü çökerek aşağı indi.

Bir tek, safların en önünde bulunan canavarlar sağ kalabilmişti. Yönlerini şaşırmışlardı, kayaların gücüyle sarsılmışlardı ve kalkan toz toprak ile başlan dönmüştü. Beklemekte olan cüceler tarafından anında kesilip biçildiler.

Bu devasa çığ sayesinde, Bryn Shander kadar uzak yerlerdeki insanlar bile sarsılmıştı. Hepsi birden, yükselmekte olan toz bulutunu izlemek için kuzey suruna üşüştüler. Cücelerin yok edildiklerini sandıkları için dehşete kapıldılar.

Regis böyle olmadığını biliyordu. Buçukluk cücelere gıpta ediyordu, güvenle uzun tünelleri içine gömmüşlerdi kendilerini. CaerKonig'den yükselen alevleri gördüğü anda anladı ki, Yalnızorman'dan gelen arkadaşını bekleyerek bu şehirde kaybettiği vakit onun kaçma şansına mal olmuştu.

Şimdi kara yığının Bryn Shandefa doğru yaklaşmasını çaresizlik ve umutsuzluk içinde seyrediyordu.

Maer Dualdon ve Kızılsula/daki filolar, neler olup bittiğini anladıkları anda kendi limanlarına geri döndüler. Ailelerini şu an için güvende buldular, tabii terk edilmiş kasabaya dönen Termalaineli balıkçılar dışında. İsteksizce suya geri çıkarken, Termalaineli adamların yapabileceği tek şey ailelerinin Bryn Shander ya da başka bir sığınağa güvenle kaçmayı başarabildiğini ummaktı. Çünkü Kessell'in ordusunun kuzey kanadının, sonu gelmiş şehirlerinin berisindeki çayırlığa arı oğulu gibi doluştuğunu gördüler.

İkinci büyük şehir ve bu devasa ordu karşısında belli bir süre dayanmak için Bryn Shande/dan başka umudu olan tek şehir Targos, kendi limanlarına yanaşmaları için Termalaine gemilerine bir davette bulundu. Ve kısa süre sonra evsiz kimseler arasında sayılacak olan Termalaineli adamlar, güneydeki sıkı düşmanlarının misafirperverliğini kabul etti. Kemp'in halkı

ile aralarında olan çekişmeler, kasabaları yakıp yıkan felaket karşısında pek önemsiz kalıyordu.

Ana savaşta Kessell'in ordusunu yöneten goblin generaller, Bryn Shande’ı gece çökmeden evvel düşürebileceklerinden eminlerdi. Liderlerinin planına harfi harfine uyuyorlardı. Ordunun ana kısmı Bryn Shander'dan saptı ve baş şehir ile Targos arasında kalan açık çayıra ilerlediler. Bununla birlikte iki güçlü şehrin güçlerini birleştirmesi hakkındaki her türlü ihtimalin önünü kesmiş oldular.

Birkaç goblin kabilesi ana gruptan ayrılmış ve Termalaine'in üzerine kapanmaya başlamıştı, o günkü üçüncü şehirlerini de yağmalamaya hevesliydiler. Ama mekanı terk edilmiş bir şekilde bulduklarında binaları yakmaktan kaçındılar. Kessell'in ordusunun bir kısmının şimdi, yaklaşmakta olan kuşatmayı konfor içinde bekleyebilecekleri, hazıra konulmuş bir kamp yeri vardı.

İki devasa kol gibi, binlerce canavar ana kuvvetten güneye doğru akın etti. Kessell'in ordusu o kadar genişti ki, Bryn Shander ile Termalaine arasındaki millerce araziyi doldurmuştu ve hâlâ başşehrin tepesini kalın asker saflarıyla kuşatabilecek sayıdaydı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, goblinler çılgına dönmüş akınlarını en sonunda kestiğinde, bu değişiklik oldukça dramatik görünüyordu. Birkaç dakikalık soluklanma üstüne Regis gerginliğin bir kez daha artmakta olduğunu hissetti.

"Neden bu işi hemen bitirmiyorlar ki?" diye sordu yanında duran iki sözcüye.

Savaş taktikleri konusunda daha bilgili olan Cassius ve Glensather, neler dönmekte olduğunu tamı tamına anlamıştı.

"Hiç aceleleri yok, küçük dostum," diye açıkladı Cassius. "Zaman onların lehine işliyor."

Regis şimdi anlamıştı işte. Daha fazla nüfusa sahip olan güney ülkelerinde geçirdiği birçok yıl zarfında, bir kuşatmanın dehşetini anlatan

bir sürü akılda kalıcı hikaye dinlemişi.

Sonra Agorwal'in uzaklarda son selamını verdiği görüntü tekrar zihninde canlandı. Sözcünün yüzündeki memnun bakışı ve yiğitçe ölmeye gönüllü oluşu aklına geldi. Regis'in hiçbir şekilde ölme isteği yoktu, ama kendisini ve Bryn Shander'ın köşeye sıkıştırılmış halkını neyin beklediğini tahmin edebiliyordu.

Agorwal'e gıpta ederken buldu kendini.

Drizzt kısa süre sonra, ordunun geçip gitmiş olduğu hasara uğramış araziye geldi. İzler drow için hiç sürpriz olmadı, çünkü duman sütunları burada neyin cereyan etmiş olduğunu ona çoktan söylemişti. Geriye kalan tek sorusu kasabalardan herhangi birinin ayakta kalıp kalamadığıydı. Dönebilecek bir evinin olup olmadığını merak ederek dağa doğru hızla ilerledi.

Sonra bir şeyin varlığını hissetti, ona garip bir şekilde gençlik günlerini hatırlatan, başka dünyaya ait bir auraydı bu. Toprağı tekrar incelemek için yere eğildi. İşaretlerden bazıları taze trol iziydi ve herhangi bir ölümlü varlık tarafından meydana getirilemeyecek bir hasar izi vardı yerde. Drizzt gerginlikle etrafına bakındı ama duyabildiği tek ses rüzgarın uğultusuydu ve ufuktaki tek siluet ise önündeki Kelvin Yığıru'nın dorukları ile güneye doğru daha ilerde duran Dünyanın Omurgası idi. Drizzt bu varlığı düşünüp tartmak için bir süreliğine duraksadı, hissettiği bu tanıdıktık duygusuna daha iyi odaklanmaya çalıştı.

Tereddüt içinde ilerledi. Hatırladığı şeyin kaynağını şimdi anlıyordu, fakat kesin ayrıntılar hâlâ muğlaktı. Neyin izini sürmekte olduğunu biliyordu.

Buzyeli Vadisi'ne bir iblis gelmişti.

Drizzt eteklerine geldiği sırada, Kelvin Yığını önünde daha bir heybetle yükseliyordu. Menzoberranzan'da onlarla yüzyıllardır süren işbirliğinden dolayı kendisine bahşedilmiş olan aşağı düzlemlerin yaratıklarına karşı hassasiyeti, iblisin daha görünür olmadan ona yaklaşmakta olduğunu söyledi.

Ve uzaktaki şekilleri gördü, yarım düzine trol sık bir sıra halinde ilerliyordu ve tam ortalarında üzerlerinde kule gibi yükselen, Cehennem'in dev canavarı vardı. Drizzt hemen anladı ki bu küçük bir şeytancık ya da cin değildi, bir büyük iblisti. Bu canavarı kontrol altında tutuyorduysa, Kessell gerçekten de kudretli olmalıydı!

Drizzt ihtiyatlı bir mesafeyle onları takip etti. Fakat takım kendi varış noktasına yoğunlaşmıştı ve tedbir alması yersizdi. Ama Drizzt hiçbir şeyi riske atmaya niyetli değildi, çünkü bunun gibi iblislerin gazabına birçok kez tanıklık etmişti. Drow şehirlerinde iblislere sıkça rastlanılırdı, halkının yaşam tarzının kendine uymadığı konusunda Drizzt Do'Urden için bir kanıt daha teşkil ediyordu bu.

Daha da yakınlaştı çünkü başka bir şey ilgisini çekmişti. İblis elinde küçük bir nesne tutuyordu. Bu nesne öyle güçlü bir büyü yayıyordu ki, drow onu bu mesafeden bile rahatça hissedebiliyordu, iblisin kendi varlığı tarafından, Drizzt'in ona açık bir şekilde bakması için üzeri oldukça örtülmüştü. Bu sebeple yine ihtiyatla geri çekildi.

Grup ve Drizzt dağa yaklaştığında binlerce kamp ateşinin ışıkları görünür oldu. Goblinler buraya gözcüler dikmişlerdi ve Drizzt gidebileceği kadar güneye gittiğini anladı. Takibini bıraktı ve dağda bulunan daha iyi gözlem noktalarına doğru ilerledi.

Drowun dünyaaltı görüş kabiliyetine en iyi uyan zaman, gün doğumundan hemen önceki aydınlanma süreciydi ve yorulmuş olmasına rağmen Drizzt, gün doğmadan yerini almaya kararlıydı. Hızlıca kayaları tırmandı, dağın güney yüzü boyunca azar azar yolunda ilerledi.

Sonra Bryn Shader'ı çevreleyen kamp ateşlerini gördü. Daha doğuda, eskiden CaerKonig ve CaerDineval olan moloz yığınlarının arasında korlar ışıldıyordu. Termalaine'den vahşi çığlıklar yükseliyordu ve Drizzt, Maer Dualdon'daki şehrin düşman eline geçmiş olduğunu biliyordu.

Sonra kuşluk vakti gece göğünü maviye çevirdi ve çok daha fazla şey görünür oldu. Drizzt cüce vadisinin güney ucuna baktı ve tam çaprazında duran duvarın çökmüş olduğunu görünce rahatladı. En azından Bruenor'un halkı güvendeydi ve drow, Regis'in de onlarla olduğunu zannediyordu.

Ama Bryn Shander"ın görüntüsü pek iç açıcı değildi. Drizzt tutsak edilmiş orkun böbürlenmelerini duymuştu ve ordunun izleri ile kamp ateşlerini görmüştü, ama ışık arttığında önüne seriliveren bu denli devasa bir toplanışı asla hayal edemezdi.

Bu görüntü onu sersemletmişti.

"Kaç tane goblin kabilesi topladın Akar Kessell?" diye nefesi kesildi. "Ve kaç tane dev sana efendi diye hitap ediyor?"

Bryn Shander'daki insanların sadece Kessell izin verdiği sürece hayatta kalabileceğini biliyordu. Bu kuvvete karşı dayanmayı umut edemezlerdi. Dehşete kapılmış bir şekilde arkasını döndü ve dinlenebileceği bir delik aradı kendine. Burada acil bir yardımı dokunmazdı ve bitkinlik umutsuzluğunu daha da arttırıyor, yapıcı düşünmesini engelliyordu.

Dağın eteğinden ayrılmaya başladığı sırada uzak çayırlardaki ani bir hareketlilik ilgisini çekti. Aradaki bu büyük mesafe yüzünden kişileri tek tek ayırt edemiyordu, ordu sadece kara bir yığın gibi görünüyordu ama iblisin ortaya çıkmış olduğunu biliyordu. Onun şeytani varlığının, daha kara olan beneğinin, Bryn Shander kapılarının sadece birkaç yüz metre aşağısındaki açık alana ilerleyişini gördü. Ve daha önceden sezmiş olduğu doğaüstü büyülü aurayı yeniden hissetti, sanki bilinmedik bir yaşam biçiminin canlı kalbi gibi iblisin pençeli ellerinde nabızla atıyordu.

Hadiseyi izlemek için etrafta goblinler toplandı. Kessell'in, tehlikeli bir şekilde sağı solu belli olmayan kumandanı ile aralarında saygılı bir mesafe koruyorlardı.

"O da nedir?" diye sordu Regis, Bryn Shander surunda izlemekte olan kalabalığın arasında sıkışmış bir şekilde.

"Bir iblis," diye yanıtladı Cassius. "Büyüklerinden hem de."

"Yetersiz savunmamızla alay ediyor!" diye haykırdı Glensather. "Böyle bir düşman karşısında direnmeyi nasıl ümit edebiliriz?"

İblis yere eğildi, kristalden nesnenin büyüsünü çağırmak için gerekli olan törene dalmış gitmişti. Kristal parçasını çimlerin üzerine dik bir şekilde koydu ve geri çekildi. Güneşin doğmasına az kaldığından gökyüzü aydınlanmaya başladığında, kadim büyünün anlaşılması güç sözlerini bir kreşendo şeklinde yükselerek böğürdü.

"Camdan bir hançer mi?" diye sordu Regis, nabız gibi atan nesneden ürkerek.

Sonra şafağın ilk ışınları ufuk çizgisini aştı. Kristal panldadı, güneş ışınlarının yolunu çevirerek ve enerjisini emerek ışığı kendine çağırdı.

Kırık parça yeniden parladı. Güneş doğu göğünde yavaşça yükseldikçe nabzı daha da arttı, bunu sadece Crenshinibon'un açlık içindeki suretinin ışığı emmesi için yapıyordu.

Surlardaki izleyicilerin nefesleri dehşet içinde kesildi. Akar Kessell'in güneşin kendisi üzerinde bile bir gücü olup olmadığını merak ettiler. Kırık parçanın gücü ve güneş ışığı arasında bir bağlantı kurabilecek kadar akıl sağlığına sahip tek kişi Cassius idi.

Kristal büyümeye başladı. En yüksek noktasına ulaşan her nabızla bir boy büyümeye ve bir sonraki zonklama güçlenene kadar bir parça küçülerek genişlemeye başladı. Yavaşça ama önüne geçilemez bir şekilde, çevresi genişledi ve sivri ucu havaya yükseldi. Surlardaki insanlar ve çayırdaki canavarlar, CryshalTirith'in doğuşunun parlak gücü karşısında gözlerim çevirmek zorunda kaldı. Sadece uzaktaki izleme yerinde bulunan drow ve böyle görüntülere alışık olan iblis Crenshinibon'un suretinin yükselişine şahit oldu. Üçüncü CryshalTirith doğmuştu. Tören bittiğinde, kule güneş üzerindeki kavrayışını bıraktı ve bütün alan sabah güneşiyle aydınlandı.

İblis, başarılı olan büyüsünün sevinciyle gürledi ve gururla kulenin aynalı kapı aralığına doğru yürüdü, ardından büyücünün özel korumaları olan troller takip ediyordu.

Bryn Shander ve Targos'un kuşatma altındaki halkları, bu yapıya korku, takdir ve dehşetin garip bir karışımıyla bakıyordu. CryshalTirith'in doğa dışı

güzelliğine direnemiyorlardı, ama kulenin beliriverişinin sonuçlarını biliyorlardı: Goblinlerin ve devlerin efendisi Akar Kessell gelmişti.

Goblinler ile orklar dizlerinin üzerine çöktüler ve geniş ordunun tümünden "Kessell! Kessell!" tezahüratları yükseldi. Bu hadiseye tanıklık eden insanların tüylerini ürpertecek bir şekilde, büyücüye karşı fanatik bir kendim adamışlıkla saygılarını dile getiriyorlardı.

Büyücünün normalde bağımsız olan goblin kabileleri üzerinde kurduğu etkiyi ve kendini adamanın büyüklüğünü gördüğünde Drizzt'in de cesareti kırılmıştı. OnKasaba halkının hayatta kalması için tek şansın Akar Kessell'in ölümünde yattığından o anda emin oldu drow. Muhtemel seçeneklerin hiçbirini düşünüp taşınmadan önce, büyücüyü halletmesi gerekeceğini biliyordu. Fakat şu an için dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kelvin Yığını'nın bu yüzünün hemen ardında gölgeli bir oyuk buldu ve bıraktı bitkinliği onu sarıp kuşatsın.

Cassius da yorgundu. Sözcü, kamp yerlerine bakıp kavgacı kabileler arasında bulunan doğal husumetin ne kadarının geriye kaldığını inceleyerek bütün soğuk gece boyunca surun tepesinde durmuştu. Küçük kargaşalar ve laf atışmalar görmüştü, ama ordunun kuşatmaya başlamadan önce bölüneceğine dair bir umut verebilecek kadar uç noktada hiçbir şey olmamıştı. Büyücünün böyle büyük düşmanlar arasında bu denli etkileyici bir birleşmeyi nasıl sağladığını anlayamıyordu. İblisin gelişi ve CryshalTirith'in yükseltilişi ona Kessell'in sahip olduğu inanılmaz gücü kanıtlamıştı. Kısa süre sonra drow ile aynı karara vardı.

Fakat Drizzt'in aksine, Regis ve Glensather'in sağlığı için endişelenerek ettikleri itirazlarına rağmen Bryn Shander sözcüsü, çayırlar yeniden sakinleştiğinde dinlenmeye çekilmedi. Cassius, şehrinin surları içinde ıkış tepiş oturan birkaç bin dehşete kapılmış kimsenin sorumluluğunu omzunda taşıyordu ve onun için dinlenmek diye bir şey olamazdı. Bilgiye ihtiyacı vardı; büyücünün delinemez gibi görünen zırhında zayıf bir nokta bulmak zorundaydı.

Ve bu sebeple sözcü, kuşatmanın ilk, uzun ve olaysız günü boyunca dikkatle ve sabırla izledi. Goblin kabilelerinin kendilerinin olarak

adlandırdıkları sınırları ve her grubun tam merkezdeki CryshalTirith'e uzaklığını belirleyen hiyerarşi düzenini inceledi.

Uzakta, doğuda CaerKonig ve CaerDineval filoları, boşaltılmış Doğulimanı şehrinin limanlarına yanaştı. Bazı mürettebatlar erzak tedariki için karaya çıktı ama çoğu, Kessell'in kara elinin ne kadar doğuya uzanabileceğinden emin olamayarak teknelerde kaldı.

Jensin Brent ve CaerKonigli meslektaşı, CaerKonig'in sancak gemisi olan Sis Arayan'ın güvertesinde, içinde bulundukları durum konusunda kontrolü tamamen ele aldılar. İki şehir arasındaki bütün çekişmeler bir kenara bırakılmıştı, en azından bir süre için fakat uzun süreli dostluk vaatleri Lac Dinneshere'deki bütün gemilerde duyulmaya başlanmıştı. İki sözcü de henüz gölün sularını terk edip kaçmayacakları konusunda anlaşmışlardı, çünkü gidecek hiçbir yerlerinin olmadığını anlamışlardı. On kasabaların hepsi de Kessell tarafından tehdit ediliyordu ve Luskan da hem dört yüz mil ötedeydi, hem de gidiş yolu Kessell'in ordusunun bulunduğu yerden geçiyordu. Yeterli donanımı olmayan mülteciler, kışın ilk karları onları yakalamadan oraya ulaşmayı ümit edemezdi.

Karaya çıkan denizciler kısa süre sonra, Doğulimanı'na henüz karanlık tarafından dokunulmadığı kutlu haberiyle limana geri döndüler. Karaya çıkıp yedek erzak ve battaniye toplamaları için daha fazla mürettebat görevlendirildi. Ama Jensin Brent, mültecilerin çoğunu Kessell'in pençesinden uzakta, yani suyun üzerinde tutmanın akıllıca olduğunu düşündüğünden bu kuman ihtiyatla oynuyordu.

Kısa bir süre sonra umut verici bir haber daha geldi.

"Kızılsular'dan gelen işaretler var, Sözcü Brent!" diye seslendi Sis Arayan'in gözcü direğinin tepesindeki gözcü. "Good Mead ve Dougan Oyuğu'nun halkları zarar görmemiş!" Haber verme aletini yukarı kaldırdı, Termalaine'de yapılmış bir cam edevattı ve güneş ışığını odaklayıp, kısıtlı ama karmaşık kodlar kullanarak göller içinde sinyallerle anlaşmayı sağlıyordu. "Çağrılarıma cevap geldi!"

"Neredeler peki?" diye sordu Brent heyecanla.

"Doğu kıyılarında," diye yanıtladı gözcü. "Savunamayacaklarını düşündükleri için kasabalarından ayrılıp suya çıkmışlar. Canavarlardan hiçbiri henüz oraya yaklaşmamış, ama sözcüleri, istilacılar ayrılana kadar gölün uç kısmının daha güvenli olacağını hissetmiş."

"Haberleşmeyi açık bırakın," diye emretti Brent. "Daha fazla haberin olduğu zaman bana bildir."

"İstilacılar ayrılana kadar mı?" diye tekrarladı Schermont kulaklarına inanamayarak, Jensin Brent'in yanına doğru yürürken.

"İçinde bulunduğumuz duruma ahmak bir umutla bakış bu, kabul ediyorum," dedi Brent. "Ama güneydeki halkımızın henüz hayatta oluşu karşısında gönlüm ferahladı!"

"Onlara gidecek miyiz? Kuvvetlerimize katacak mıyız?"

"Henüz değil," diye yanıtladı Brent. "Korkarım göller arasındaki boş arazide saldırıya çok fazla açık oluruz. Etkili bir harekete geçişten önce daha fazla bilgi toplamaya ihtiyacımız var. İki göl arasındaki iletişimi açık tutalım. Kızılsular'a mesajlar taşımaları için gönüllüler topla."

"Hemen gönderilecekler," diye hemfikir oldu Schermont uzaklaşırken.

Brent kafasını salladı ve yurdunun üzerinde dağılmakta olan dumandan kuş tüyüne baktı. "Daha fazla bilgi," diye mırıldandı kendi kendine.

Günün ilerleyen saatlerinde, daha tehlikeli bir yer olan batıya gidip başşehrin içinde bulunduğu durumu incelemesi için başka gönüllüler yola çıkarıldı.

Brent ve Schermont büyük bir ustalıkla paniği bastırdılar, ama örgütlenmenin sağlam kazançlar getirmesine rağmen, ani ve ölümcül istilanın ilk şoku CaerKonig ve CaerDinevalli hayatta kalanların çoğunu su katılmadık bir umutsuzluğa itmişti. Bunların arasında Jensin Brent öne çıkan bir istisnaydı. CaerDineval sözcüsü, son nefesini vermeden pes etmeyi kesin bir şekilde reddeden yiğit bir savaşçıydı. Sancak gemisini

gururla diğerlerinin arasında yüzdürmüş, Akar Kessell'den öç alma vaatleri haykırarak halkını bir araya toplamıştı.

Şimdi Sis Arayan'in üstünde etrafını izliyor ve batıdan gelecek haberleri bekliyordu. Duymak için dua ettiği seslenişi tam öğle yarısında duydu.

"Hâlâ ayakta!" haberleşme aletinin sinyali parladığında izleme direğinin tepesindeki gözcü kendinden geçmiş bir şekilde haykırdı. "Bryn Shander hâlâ ayakta!"

Aniden Brent'in iyimserliği inamlırlık kazandı. Evsiz kalmış kurbanlardan oluşan açması topluluk kızgın bir intikam alma tavrı takındı. Hiç vakit kaybedilmeden, Kessell'in henüz tam bir zafer sağlayamadığı Kızüsular'a yeni haberleri taşımaları için ulaklar gönderildi.

İki gölde de, kısa bir süre sonra savaşçıları sivillerden ayırma işlemi ciddiyetle başladı. Kadınlar ve çocuklar en ağır ve en az yüzmeye elverişli teknelere taşındı, savaşçılar ise en hızlı teknelere çıkarıldı. Savaş gemisi olarak gösterilen tekneler, kolayca gölün sularına açılabilecekleri gemi bağlama yerlerinin dışına taşındı. Cesur mürettebatları savaşa taşıyacak olan çılgın hücuma hazırlık olarak yelkenleri kontrol edildi ve sıkılaştırıldı.

Ya da Jensin Brent'in öfkeli hükmüne göre, "Cesur mürettebatlarını zafere taşıyacak olan hücum!"

Lac Dinneshere'in güney batı kesiminden gelen haberleşme aleti işaretleri tespit edildiğinde, Regis surlara gidip Cassius'a katıldı. Buçukluk, yapmayı en çok sevdiği işi yaparken gayet de iyi ölebileceğim düşündüğünden gecenin ve günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirmişti. Şekerlemesinin sonsuza dek süreceğini zannederken uyandığı zaman epey şaşırmıştı.

Fakat Cassius işleri daha farklı bir açıdan görmeye başlıyordu. Akar Kessell'in ele avuca sığmaz ordusunun içinde çıkarılabilecek potansiyel anzalann uzun bir listesini hazırlamıştı; goblinlere ve devlere kabadayılık taslayan orklar ve sırasıyla birbirine kabadayılık taslayan diğer ikisi. Ah, Kessell'in ordusuna darbeyi indirmesi için goblin ırkları arasındaki bariz

nefreti uyandırabilecek kadar uzun bir süre dayanmanın yolunu bir bulabilseydi...

Ve sonra, Lac Dinneshere'den gelen sinyaller ile hemen onun ardından Kızılsular'ın uzak kesiminden görünen benzer parıltılar, kuşatmanın dağıtılması ve OnKasaba'mn ayakta kalması konusunda sözcüye candan umutlar vermişti.

Fakat sonra büyücü tiyatral gösterisini yaptı ve Cassius'un umutlan paramparça oldu.

Her şey, CryshalTirith'in temelindeki cam gibi duvarın etrafını saran kızıl ışığın nabız gibi tek bir kez zonklamasıyla başladı. Sonra ikinci bir zonklama, bu seferki maviydi, kulenin üzerine yayılıp aksi yöne doğru ilerledi. Yavaşça kulenin çapında daire çizerek dolaştılar, birleştikleri vakit kanşıp yeşil rengini aldılar, sonra ayrılarak yollarına devam ettiler. Bu göz kamaştıncı gösteriyi izleyen herkes endişe içinde bakıyordu, bundan sonra ne olacağından emin değillerdi. Fakat devasa bir güç gösterisinin yaklaşmakta olduğuna eminlerdi.

Daireler çizen ışıklar hızlandı, yoğunluklan da hızlarıyla birlikte arttı. Kısa süre sonra kulenin temelinin tamamı yeşil bir bulanıklıkla kaplanmıştı, o kadar parlaktı ki izleyiciler gözlerini çevirmek zorunda kaldı. Ve bulanıklığın içinden iki tane iğrenç trol çıkıverdi, ikisi de ellerinde süslü püslü bir ayna taşıyordu.

Işıklar yavaşladı ve tamamen durdu.

Sadece mide bulandırıcı trollerin görüntüsü bile Bryn Shander halkını tiksintiyle doldurmaya yetmişti, ama ilgileri çekilmiş olduğundan hiçbiri bakışlarını başka yöne çevirmedi. Canavarlar, şehrin bayırlı tepesinin temeline doğru yürüdüler ve birbirilerine dönüp yüz yüze durdular. Aynalanm birbirilerine doğru eğerek çaprazlamasına tuttular, fakat hâlâ CryshalTirith'in yansımasını görmelerini sağladılar.

Kuleden aşağı ikiz ışık huzmeleri fırladı, ikisi de aynalardan birine çarptı ve diğeriyle trollerin arasında yarı yolda birleşti. Sanki yıldırım düşmesinin göz kamaştırıcı parlaklığı gibi kuleden gelen ani bir zonklama

canavarların arasındaki alam dumanla gölgelenmiş bıraktı. Ve duman dağıldığında, birleşmiş olan ışık huzmelerinin yerinde; kızıl, saten bir cüppe giymiş zayıf, eğri büğrü bir adam sureti duruyordu.

Goblinler tekrar dizleri üzerine kapandılar ve yüzlerini toprağa gömdüler. Akar Kessell gelmişti.

Adam surun üzerinde duran Cassius'un olduğu yöne doğru baktı, ince dudakları üzerinde ukalaca bir gülümseme belirdi. "Selamlar, Bryn Shander Sözcüsü!" diye kıkırdadı. "Benim güzel şehrime hoş geldin!" çarpıkça güldü.

Büyücünün kendisini ayırt ettiği konusunda Cassius'un hiçbir şüphesi yoktu, fakat bu adamı daha önce gördüğünü hiç hatırlamıyordu ve nasıl olup da tanındığını anlayamıyordu. Bir açıklama yapmaları için Regis ve Glensther'e baktı, fakat ikisi de omuzlarını silkti.

"Evet, seni tanıyorum Cassius," dedi Kessell. "Ve sana da selamlar, iyi kalpli Sözcü Glensather. Senin de burada olacağını tahmin etmeliydim; Doğulimanı halkı her zaman bir davaya katılmaya gönüllü olmuştur, ne kadar umutsuz olursa olsun!"

Şimdi dostlarına afallamış bir şekilde bakma sırası Glensather'deydi. Fakat yine onlardan gelen hiçbir açıklama yoktu.

"Bizi tanıyorsun," diye cevap verdi Cassius surete, "fakat biz seni tanımıyoruz. Görünüşe göre bize karşı elinde adaletsiz bir avantaj var."

"Adaletsiz mi?" diye karşı çıktı büyücü. "Bütün avantajlar benim elimde, ahmak adam!" Yine güldü. "Beni tanıyorsunuz en azından Glensather tanıyor."

Cassius'un sorgulayıcı bakışına karşılık olarak Doğulimanı sözcüsü yeniden omuz silkti. Bu hareket Kessell'i kızdırmış gibiydi sanki.

"Birkaç ay Doğulimanı'nda yaşadım," dedi büyücü sıktığı dişlerinin arasından. "Luskan'dan gelen büyücülerin çırağı kılığındaydım! Akıllıca, değil mi?"

"Onu hatırlıyor musun?" diye sordu Cassius yavaşça Glensather'e. "Çok önemli bir bilgi olabilir."

"Doğulimanı'nda kalmış olması mümkündür," diye yanıtladı Glensather aynı fısıltılı tonlamayla, "fakat birkaç senedir Sahipkulesi'nden benim şehrime hiçbir grup gelmedi. Kaldı ki biz açık bir şehiriz ve her geçen tüccar kervanıyla bir sürü yabancı bize gelir. Sana doğruyu söylüyorum, Cassius, bu adamı hiç hatırlamıyorum.

Kessell hiddetten küplere binmişti. Ayağını sabırsız bir şekilde yere vuruyordu ve yüzündeki gülümseme yerini somurtkan bir buruşukluğa bırakmıştı. "Belki de OnKasaba'ya geri dönüşüm daha akılda kalıcı olacaktır, sizi ahmaklar!" diye kızdı. Kollarını kendine göre önemli bir bildiri için önünde açtı. "Akar Kessell'e bakın, Buzyeli Vadisi Tiranı'na!" diye haykırdı. "OnKasaba halkı, efendiniz geldi!"

"Sözlerin biraz erken sayı" diye başladı Cassius, fakat Kessell çılgına dönmüş bir çığlıkla lafını kısa kesti.

"Asla sözümü kesme!" diye haykırdı büyücü, boynundaki damarlar gerilip şişerek ve yüzü kan kırmızısına dönerek.

Sonra Cassius inanamayarak sessizleştiğinde, Kessell soğukkanlılığını bir parça kazanmış gibiydi. "Öğreneceksin, gururlu Cassius," diye tehdit etti. "Öğreneceksin!"

CryshalTirith'e doğru arkasına döndü ve tek bir emir sözü söyledi. Kule sanki güneş ışığının yansımalarını serbest bırakmayı reddeder gibi bir anlığına geriledi. Sonra derinlerinden bir yerlerden parlamaya başladı, günün yansımasından çok kendininmiş gibi görünen bir ışıkla parlıyordu. Her geçen saniyede rengi değişti ve ışık garip duvarları tırmanıp çevrelemeye başladı.

"Akar Kessell'e bakın!" diye bildirdi büyücü, hâlâ kaşlannı çatarak. "Crenshinibon'un ihtişamına bakın ve bütün ümidinizi yitirin!"

Kulenin duvarları içinden daha çok ışık parıldamaya başladı, gelişigüzel bir şekilde yükselip alçalmaya ve binanın etrafında, serbest bırakılmak için

haykıran çılgına dönmüş bir dansla dönmeye başladı. Azar azar yukarıdaki sivri uca doğru tırmanıyorlardı ve uç kısım sanki yamyormuş gibi parlamaya başladı. Parlak beyaz alevleri güneşin ışığına kafa tutana dek tayftaki bütün renklere büründü.

Kessell coşkuyla kendinden geçmiş bir şekilde haykırdı.

Ateş serbest bırakıldı.

İnce, kavurucu bir çizgi halinde kuzeye, bahtsız şehir Targos'a doğru fırladı. Kule onlar için Bryn Shander'a olduğundan daha uzakta bulunmasına ve uzak çayırlardaki parlak bir ışık titreşiminden başka hiçbir şey olmamasına rağmen Targos'un yüksek surunu birçok izleyici doldurmuştu. Başşehrin aşağısında nelerin olup bittiği hakkında çok az fikre sahiptiler ama üzerilerine gelmekte olan ateş ışınını gördüler.

Fakat o zaman iş işten geçmişti.

Akar Kessell'in gazabı gümbürdeyerek ve ani bir harap edişle yakıp yıkarak.gururlu şehre dalıverdi. Öldürücü hattı boyunca alevler filizlendi. Tam yolunun üzerinde olan insanların basit bir şekilde buharlaşmadan önce haykırmak için şansları bile olmadı. Fakat ilk darbeyi sağ atlatanlar, binden fazla kez ölüme tanıklık etmiş olan kadınlar ile çocuklar ve tundranın sert adamları çığlıklar attı. Ve feryatları durgun gölün üzerinden Yalnızorman ile Bremen'e, Termalaine'de tezahürat yapan goblinlere ve tepeden aşağıya Bryn Shander'daki dehşete kapılmış izleyicilere taşındı.

Kessell eliyle daire çizerek yavaşça serbest kalan gücün açısını döndürdü ve bununla birlikte yıkımı Targos boyunca kavislendirdi. Kısa süre sonra şehirdeki her büyük bina yanmaktaydı, yüzlerce insan yerde ölü ya da ölmek üzere bir halde yatıyordu. Vücutlarını kaplayan alevleri söndürmek için açması bir şekilde yerde debeleniyor ve ağır dumanın içinde bir parça hava bulabilmek için çaresizce, umutsuz bir uğraşla soluk almaya çalışıyorlardı.

Kessell o anda zevkten dört köşeydi.

Ama sonra istemdışı bir ürperti sardı vücudunu. Ve sanki kule de titriyor gibiydi. Büyücü, hâlâ cüppelerinin katlarının arasında gömülü olan antikayı sıkıca kavradı. Crenshinibon'un gücünü fazla zorladığını anladı.

Dünyanın Omurgası'nda Kessell'in yükselttiği ilk kule harap olarak bir yığın halini aldı. Ve çok uzaktaki açık tundrada bulunan ikincisi de aynı sonu paylaştı. Kırık parça, gücünü emen kule suretlerini yok ederek kendi sınırları içine çekildi.

Kessell de bu çaba karşısında bitkin düşmüştü ve ayakta kalan CryshalTirith'in ışıkları durgunlaşmaya ve sonra azalmaya başladı. Işın sağa sola sallandı ve yok oldu.

Ama işini bitirmişti.

İstila ilk başladığında, Kemp ve Targos'un diğer kibirli liderleri son adam ölünceye kadar şehri savunacaklarına dair halka söz vermişlerdi, fakat inatçı sözcüler bile anladılar ki kaçmaktan başka şansları yoktu. Şanslarına, Kessell'in asıl darbesine maruz kalan şehir merkezi, korunaklı liman bölgesine nazır yüksek bir tepedeydi. Filolar zarar görmemiş bir şekilde duruyordu. Ve Targos'a yanaştıktan sonra teknelerinin içinde kalmış olan Termalaine'in evsiz barksız balıkçıları daha şimdiden rıhtımlara çıkmıştı. Şehir merkezinde oluşmakta olan yıkımın inanılmaz derecedeki büyüklüğünü anlar anlamaz, savaşın en son mültecileri tarafından birazdan limana yapılacak olan akın için hazırlanmaya başladılar. İki şehrin de teknelerinin çoğu saldırı dakikalarında, tehlikeye açık yelkenlerini rüzgarla savrulan kıvılcımlar ve enkaz parçalarından güvenli bir şekilde uzak tutmak için çaresizlik içinde suya açıldı. Büyümekte olan tehlikeleri göze alarak, daha sonradan rıhtıma gelebilecek kazazedeleri kurtarmak için birkaç tekne geride kaldı.

Bryn Shander sunandaki insanlar devam eden ölüm sesleri karşısında ağlayıp feryat ettiler. Fakat Kessell'in biraz önce açığa vurmuş olduğu görünür zayıflığı anlama arayışıyla yenilip yutulmuş olan Cassius'un yaş dökecek zamanı yoktu. Aslında haykırışlar herkes kadar onu da etkiliyordu, ama kaçık Kessell'in kendisiyle ilgili herhangi bir zayıflık emaresini görmesini istemiyordu, çehresindeki ifadeyi hüzünden arındırıp demir bir öfke maskesine bürüdü.

Kessell ona güldü. "Somurtup durma, zavallı Cassius," diye alay etti büyücü, "Sana hiç yakışmıyor."

"Sen bir köpeksin," diye karşılık verdi Glensather. "Ve azgın köpekler dayak ister!"

Cassius sözcü dostunu elini uzatarak yatıştırdı. "Sakin ol dostum," diye fısıldadı. "Kessell bizim paniğimizle beslenir sadece. Bırak konuşsun bilebileceğinden daha fazlasını bize açık ediyor."

"Zavallı Cassius," diye tekrarladı Kessell aşağılayıcı bir şekilde. Sonra aniden büyücünün yüzü hiddetle buruştu. Cassius bu ani değişimi keskin bir şekilde fark etti, onu da topladığı diğer bilgilerin arasına kattı.

"Burada şahit olduğunuz şeyi iyi belleyin, Bryn Shander halkı!" diye küçümsedi Kessell. "Efendinize boyun eğin, yoksa aynı kader sizi de bulur! Ve sizin arkanızda hiç su yok! Kaçacak hiçbir yeriniz yok!"

Şeytanca yeniden güldü ve sanki bir şey arıyormuş gibi şehrin etrafındaki tepeye baktı. "Peki siz ne yapacaksınız?" diye kıkırdadı. "Sizin gölünüz falan yok!

"Ben söyleyeceğimi söyledim, Cassius. Beni iyi duy. Bana yarın bir elçi göndereceksin, kayıtsız şartsız teslimiyetiniz hakkındaki haberleri taşıyan bir elçi! Ve eğer gururun bu işi reddederse, ölmekte olan Targos'un haykırışlarını hatırla! Öğüt istiyorsan Maer Dualdon'un kıyısındaki şehre bak, açması Cassius. Yarın şafak attığında ateşler sönmemiş olacak!"

Sonra bir ulak koşarak sözcünün yanına geldi. "Targos'taki duman örtüsünün altında suya açılan birçok gemi tespit edildi. Daha şimdiden mültecilerden haberleşme aleti sinyalleri gelmeye başladı."

"Peki ya Kemp?" diye sordu Cassius endişe içinde.

"Hayatta," diye yanıtladı ulak. "Ve intikam almaya yemin etti."

Cassius rahatlayarak nefes verdi. Targoslu meslektaşına pek düşkün değildi, ama savaş deneyimli sözcünün her şey bitmeden önce OnKasaba

için bir hazine niteliğinde olduğunu biliyordu.

Kessell bu konuşmayı duydu ve küçümseyerek hırladı. "Peki ya nereye kaçacaklarmış?" diye sordu Cassius'a.

Sağı solu belirsiz ve dengesiz düşmanını dikkatle inceleyen sözcü buna cevap vermedi ama Kessell soruyu onun yerine cevapladı.

"Bremen'e mi? Ama bunu yapamazlar ki!" parmaklarını şaklatıp daha önceden ayarlanmış olan mesajı en batıdaki güçlere iletecek zincirin ilk halkasını başlatarak. Hemen geniş bir goblin gurubu saflardan ayrıldı ve batıya doğru ilerlemeye başladı.

Bremen'e doğru.

"Görüyorsun değil mi? Bremen gece bitmeden önce düşecek ve bir başka filo aceleyle kıymetli göle yelken açacak. Aynı sahne, tahmin edilebilir sonuçlarla, orman içindeki kasaba için de tekrarlanacak. Ama acımasız kış çökmeye başladığında göller bu insanlara ne gibi bir koruma sağlayabilir?" diye haykırdı. "Sular etraflarında donduğunda gemileri benden ne kadar hızlı kaçabilir?"

Yine güldü ama bu seferki daha ciddi, daha tehlikeliydi. "Akar Kessell karşısında ne gibi bir korunmanız olabilir?"

Cassius ve büyücü birbirilerini pes etmeyen bakışlarla süzdüler. Büyücü sadece kelimeleri ağzını oynatarak söyledi, ama Cassius onu net bir şekilde duyabildi. "Ne gibi bir korunma?"

Maer Dualdon üzerinde, Kemp sinir bozucu hiddetini yuttu ve şehrinin alevler içinde düşüşünü izledi. Kurumlarla kapkara olmuş yüzler yanmakta olan yıkıntılara dehşet dolu bir inançsızlıkla bakıyor, dayanılmaz bir inkar içinde haykırıyor ve kayıp arkadaşları ile akrabaları için açıktan açığa ağlıyordu.

Ama aynı Cassius gibi, Kemp de umutsuzluğunu yapıcı bir hiddete dönüştürdü. Goblin gücünün Bremen'e gitmek için ayrıldığını öğrenir öğrenmez, uzaktaki şehrin halkını uyarmak ve gölün öteki tarafında neyin

olup bittiği hakkında bilgilendirmek için en hızlı gemisini yolladı. Sonra yiyecek ile sargı bezi ve belki de rıhtımlarına bir davet dilemek için Yalnızorman'a ikinci bir gemi yolladı.

Bariz farklılıklarına rağmen, on kasabanın on sözcüsü de birçok yönden birbirilerine benziyordu. Her şeyini iyi halk için feda etmekten memnuniyet duyan Agorwal gibi ve umutsuzluğa yenilmeyi reddeden Jensin Brent gibi, Kemp de kendi halkım bir karşı saldın için örgütlemeye başladı. Bu işi nasıl başaracağını henüz bilmiyordu, ama kendisinin büyücünün savaşında son sözünü söylememiş olduğunu biliyordu.

Ve Bryn Shander surunun üzerinde duran Cassius da bunu biliyordu.

Drizzt, batmakta olan güneşin son ışınlan solup gitmeye başladığında gizli odasından dışarıya çıktı. Güney ufkunu taradı ve yine dehşete kapıldı. Dinlenmeye ihtiyaç duymuştu, ama Targos şehrim yanarken gördüğünde içinde duyduğu suçluluk sancılarına engel olamıyordu. Sanki Kessell'in çaresiz kurbanlarının ıstırap çekişine şahitlik etme görevini savsaklıyormuş gibi hissetmişti kendisini.

Fakat drow, elflerin uyku diye adlandırdıkları tefekkürsel trans saatlerinde bile boş durmamıştı. Bu belirli duyumu, daha önce bildiği bu güçlü varlığın aurasını bulmak için çok uzak anılarında kalmış olan aşağı dünyaya zihniyle seyahat etti. Bir önceki gece takip ettiği iblise şöyle iyice bir bakabilecek kadar yaklaşamamış olsa bile, bu yaratık hakkında eski anılarına gömülmüş tanıdık bir tını canlanıyordu aklında. Maddesel düzlemde dolaştıkları vakit, aşağı düzlemlerden gelen yaratıkların etraflarını doğadışı bir oluşum kaplardı. Kara elflerin diğer bütün ırklardan daha fazla anlayıp farkına varır olduğu bir auraydı bu. Sadece bu tip bir iblisi değil, bu yaratığın ta kendisini tanıyordu Drizzt. Menzoberranzan'da halkına uzun yıllar boyunca hizmet vermişti.

"Errtu," diye fısıldadı, düşlerinin arasından çekip çıkartarak.

Drizzt iblisin gerçek adını biliyordu. Onun çağrısına gelecekti.

İblisi çağırmak için elverişli bu yer arayışı Drizzt'in bir saatten fazla zamanını aldı ve birkaç saatini de mekanı hazırlayarak geçirdi. Amacı,

yapabildiği kadar Errtu'nun avantajlarını özellikle de cüsse gücünü ve uçuş yeteneğini elinden alabilmekti, fakat karşılaşmalarında bir dövüşün meydana gelmemesini ümit ediyordu. Drowu tanıyan kimseler onun yiğit ve hatta bazen pervasız olduğunu düşünürdü. Fakat bu, onun girdap gibi dönen kılıçlarının verdiği acıyla geri püskürtülebilecek ölümlü düşmanlar karşısında geçerliydi. İblisler, özellikle de Errtu'nun boyutu ve kudretindekiler, tamamen bambaşka bir hikayeydi. Drizzt gençliğinde birçok kez böyle bir canavarın gazabına tanıklık etmişti. O kocaman pençeli eller tarafından binaların yıkıldığını, sert kayanın paramparça edildiğini görmüştü. Kudretli insan savaşçıların, bir ogreyi devirecek darbelerle canavara saldırdığını ve dehşet içinde ölürlerken silahlarının aşağı düzlemlerden gelen bu güçlü varlık karşısında hiçbir işe yaramadığını anladığını görmüştü.

Kendi halkı iblislerle daha iyi geçinirdi, aslında onlar tarafından saygı bile görürdü. İblisler eşit koşullar altında drowlarla sık sık işbirliği yapar, hatta büsbütün kara elflere hizmet bile ederlerdi, çünkü drowların sahip oldukları güçlü silahlardan ve kullandıkları kudretli büyüden sakınırlardı. Ama bu, az bulunur taş oluşumlarından çıkan garip cevherlerin, drow demirciler tarafından kullanılan metallere gizemli ve büyülü bir özellik verdiği karanlıkaltı dünyası için geçerliydi. Drizzt'in yanında anayurdundan kalma hiçbir silahı yoktu, çünkü onlar gün ışığına karşı koyamamıştı; onları güneşten korumak için oldukça dikkat etmesine rağmen, yüzeye taşındıktan kısa bir süre sonra kullanılmaz hale gelmişlerdi. Şu anda taşıdığı silahların Errtu'ya bir zarar verebileceğinden şüpheliydi. Ve eğer zarar verseler bile, Errtu'nun cüssesindeki iblisler ait oldukları düzlemlerden yok edilemezlerdi. İş eğer darbelere varırsa, Drizzt'in başarmayı umabileceği en büyük şey yaratığı Madde Düzlem'den yüz yıllık bir süre için kovmak olabilirdi.

Dövüşmeye hiç niyeti yoktu.

Fakat kasabaları tehdit eden büyücüye karşı bir şeyler yapmayı denemek zorundaydı. Şimdiki hedefi büyücüde bulunan bir zayıflığı açığa çıkarabilecek bilgiler edinmekti. Kullanacağı metot ise, Errtu'nun ondan duyduğu hikayeye inanabilecek kadar kara elfler hakkında bir şeyler

hatırladığını umarak onu kandırma ve niyetini gizlemekti. Fakat her şeyi bir arada tutan dayanıksız yalanları fazla açık etmemeliydi.

Buluşma için seçilmiş olan yer, dağın uçurumluk kesiminden birkaç yarda ötede bulunan korunaklı bir yarıktı. Birbirileriyle birleşen duvarlar tarafından oluşturulmuş sivri tepeli tavan, mekanın yarısını kapıyordu. Diğer yarısı ise gökyüzüne açıktı. Ama bütün mekan yüksek duvarların arkasında dağın eteğine yerleşikti, CryshalTîrith'in görüş sahasından güvenli bir şekilde dışarıdaydı. Şimdi Drizzt, bir hançer ile işini görüyor, oturacağı yerin önündeki duvarlara ve zemine koruma rünleri kazıyordu. Bu büyülü sembollerin aklındaki şekilleri uzun yıllar boyunca epey bulanıklaşmıştı ve biliyordu ki çizimleri mükemmellikten çok ötedeydi. Fakat eğer Errtu ona düşman kesilirse, sembollerin sunabileceği her türlü korumaya ihtiyacı olacağını anlamıştı.

İşini bitirdiğinde, korunaklı bölümün gerisindeki üzeri kapalı bölümün altına bağdaş kurup oturdu ve bohçasında taşıdığı küçük heykelciği yere fırlattı. Guenhwyvar, koruma yazıtlarını denemek için iyi bir test aracı olacaktı.

Koca kedi çağrıya cevap verdi. Oyuğun öteki tarafında beliriverdi, sahibini tehdit eden herhangi bir tehlike için keskin gözleri mekanı tarıyordu. Sonra, hiçbir şey sezemediği için Drizzt'e merakla baktı.

"Bana gel," diye çağırdı Drizzt, eliyle işaret ederek. Kedi ona doğru yürüdü, sonra sanki bir duvara toslamış gibi aniden durdu. Drizzt rünlerin bir parça kudret taşıdığını gördüğünde rahatlayarak nefes verdi. Kendine güveni epey artmıştı, fakat Errtu'nün rünlerin sınırlarını sonuna ve hatta daha da ötesine kadar zorlayacağını anlamıştı.

Guenhwyvar, onu neyin engellediğini anlama çabasıyla koca kafasını sağa sola salladı. Direniş gerçekten de çok kuvvetli değildi, ama sahibinin hem ona gelmesi için sinyal vermesi hem de onu uzak tutması kedinin kafasını karıştırmıştı. Gücünü toplayıp bu zayıf engeli aşmayı düşündü, ama sahibi onun durduğunu görünce çok memnun olmuş gibiydi. Böylece kedi olduğu yere oturdu ve bekledi.

Drizzt bölgeyi incelemekle meşguldü, sıçrayarak iblisi hazırlıksız yakalaması için Guenhwyvaı/a en uygun yeri arıyordu. Çatıyla birleşen bir kısmın hemen ardındaki yüksek duvarlarda bulunan derin bir çıkıntı en iyi gizlenmeyi sağlayacak gibi duruyordu. Kediye yerini almasını işaret etti ve ona kendisinden sinyal almadan saldırmama talimatı verdi. Sonra yeniden oturdu ve gevşemeye çalıştı. İblisi çağırmadan önceki son zihinsel hazırlıkları yaparken azimliydi.

Vadinin ötesindeki büyülü kulede Errtu, Kessell'in harem odasının gölgeli bir köşesine gizlice sokuldu. Akimi yitirmiş kızlarıyla oynamakta olan şeytani büyücü karşısında her zaman ihtiyatlıydı. Ahmak Kessell'e bakarken Errtu'nun gözlerinde fokurdayan bir nefret ateşi yanıyordu. Büyücü o öğleden sonra yaptığı güç gösterisiyle neredeyse her şeyi berbat edecekti ve ardında bıraktığı terk edilmiş kuleleri yıkmayı reddedişi de Crenshinibon'un gücünü daha da fazla tüketmişti.

Kessell CryshalTirith'e geri gelip de, görme aynalarından bakarak diğer iki kulenin parçalara ayrıldığını gördüğünde, Errtu acımasız bir şekilde tatmin olmuştu. Errtu üçüncü bir kule yükseltme aleyhinde Kessell'i uyarmıştı, ama egosuna yenik düşen büyücü, bu istilanın her geçen gününde daha da inatçı olmaya başlamıştı. İblisin ve hatta Crenshinibon'un bile tavsiyelerini, kendi kesin kontrolünü kırmak için yapılan bir komplo olarak değerlendiriyordu.

Ve böylece Drizzt'in çağrılarının vadi boyunca ona doğru aktığım hissettiğinde, Errtu oldukça gönüllü bir hal almış, hatta rahatlamıştı. Önce bunun gibi bir çağımın olacağına ihtimal vermedi, ama gerçek adının yüksek sesle söylenmesinin yarattığı çekim gücü istemdışı bir şekilde iblisin tüylerini ürpertiyordu. Ölümlü bir varlığın adını söyleme küstahlığım göstermesine karşı hiddetten çok merak uyanmıştı içinde. Errtu aklı başka yerlerde olan büyücünün yanından sıvıştı ve CryshalTirith'ten dışarı çıktı.

Sonra, rüzgarın sonsuz şarkısının uyumunu, durgun bir göldeki beyaz şapkalı bir dalga gibi keserek yeniden bir çağrı geldi.

Errtu koca kanatlarını çırptı ve çayırların üzerinden kuzeye doğru, kendisini çağırana doğru hızla uçtu. Dehşete kapılmış olan goblinler, iblisin geçerken yarattığı gölgeden kaçıştılar, çünkü Cehennem'den gelen yaratık

ince ayın en donuk ışığında bile öyle bir karanlık bırakıyordu ki kıyaslandığında gece bile yanında aydınlık kalırdı.

Drizzt gergin bir nefes aldı. İblis Bremen Düzlüğü'nden sapıp Kelvin Yığını'nın alçak bayırlarına doğru uçarken, onun hiç şaşmaz bir şekilde yaklaştığını hissetti. Guenhwyvar da canavarın yaklaştığını hissederek patilerinin üzerinde olan kafasını kaldırdı ve gürledi. Kedi, sahibinin emrini bekleyerek, gizlilik konusundaki gelişmiş yeteneğinin kendisini bir iblisin duyarlılığından bile koruyacağına güvenerek, çıkıntının en gerisine saklanıp dümdüz ve kıpırtısız bir şekilde yattı.

Errtu çıkıntıya konduğu zaman derimsi kanatlan sıkı bir şekilde kıvrılıp kapandı. Kendisini çağıran kimsenin yerini derhal kesin bir şekilde belirledi. Oyuğun dar girişinden geçebilmek için geniş omuzlarını kıvırmak zorunda kaldıysa da dümdüz içeri daldı. Merakını gidermeye ve sonra da adını yüksek sesle söylemeye cüret eden küstah aptalı öldürmeye niyetliydi.

Koca iblis, iri cüssesi onun küçük sığınağının gerisindeki alanı kaplayarak ve önüne düşen yıldız ışıklarını keserek içeri daldığında, Drizzt kontrolünü elinde tutmak için bir savaş verdi. Bu tehlikeli işin geri dönüşü yoktu. Kaçacak hiçbir yeri yoktu.

İblis aniden hayrete düşerek durdu. Errtu bir drowla karşılaşmayalı yüzyıllar geçmişti ve yüzeyde, en kuzeydeki donmuş arazide onlardan birini bulmayı kesinlikle beklemiyordu.

Drizzt her nasılsa sesini bulabildi. "Selamlar, kargaşanın efendisi," dedi sakince, eğilip reverans yaparak. "Ben Menzoberranzan tahtının dokuzuncu ailesi olan Daermon N'a'shezbaernon Evi'nden Drizzt Do'Urden. Fakirhaneme hoş geldiniz."

"Yurdundan oldukça uzaklardasın, drow," dedi iblis, bariz bir şüpheyle.

"Aynı sizin gibi, Cehennem'in kudretli iblisi," diye yanıtladı Drizzt soğukkanlılıkla. "Ve dünyanın bu yüksek ucuna aynı sebeplerden dolayı çekildik, tabii eğer yanılmıyorsam."

"Ben neden burada olduğumu biliyorum," diye yanıtladı Errtu. "drowların işlerini hiçbir zaman anlayamamışımdır ya da hiçbirini umursamam!"

Drizzt ince çenesini kaşıdı ve yapmacık bir özgüvenle kıkırdadı. Midesi düğüm düğüm olmuştu ve soğuk terler boşanmaya başladığını hissetti. Yine kıkırdadı ve korkusuyla savaştı. Eğer iblis onun korkusunu sezerse kendisine inanması kesinlikle imkansızdı. "Ah, ama bu sefer, birçok yıldır ilk kez olmak üzere, işlerimizde yollarımız kesişti, kudretli yıkım dağıtıcısı. Halkımın sizin şu anda hizmet etmekte olduğunuz büyücü hakkında merakları var hatta belki de onunla epey ilgileniyorlar."

Errtu omuzlarını gerdi, kızıl gözlerinde tehlikeli alevlerin ilk kıvılcımları belirginleşti. "Hizmet etmek mi?" diye tekrarladı kulaklarına inanamayarak, sanki kontrol edemediği bir hiddet krizinin sınırlarındaymış gibi sesi titreyerek.

Drizzt görüşünü değiştirmekte çabuk davrandı. "Hangi yönden bakarsak bakalım, kaotik amaçların bekçisi, öyle görünüyor ki büyücünün sizin üzerinizde bir gücü var. Hiç şüphesiz Akar Kessell'in yanında çalışıyorsunuz."

"Ben hiçbir insana hizmet etmem!" diye gürledi Errtu, yere indirdiği vurgulu bir ayak darbesiyle mağaranın temellerini yerinden oynatarak.

Drizzt kazanmak için hiçbir umudunun olmadığı dövüşün başlamakta olup olmadığını merak etti. En azından ilk darbeleri indirebilmek için Guenhwyvar'ı çağırmayı düşündü.

Ama İblis aniden yine sakinleşti. drowun beklenmedik bir şekilde ortaya çıkışının sebebini yarı yarıya tahmin ettiğinden emindi. Errtu Drizzt'i dikkatle süzdü. "Büyücüye hizmet etmek mi?" diye güldü. "Akar Kessell insanların düşük standartlarına göre bile çelimsiz sayılır! Ama bunu biliyorsun drow ve bunu reddetmeye cüret etme. Benim de olduğum gibi, sen de Crenshinibon için buradasın ve Kessell'in de canı cehenneme!"

Drizzt'in yüzündeki bakış Errtu'nun afallamasına yetecek kadar gerçekçiydi. İblis hâlâ doğru tahmin ettiğini düşünüyordu, ama drowun bu

ismi neden tanımadığını anlayamamıştı. "Crenshinibon," diye açıkladı, pençeli elini güneye doğru savurarak. "Hayal edilemeyecek güçteki kadim bir tabya."

"Kule mi?" diye sordu Drizzt.

Errtu'nun kuşkuları ani bir öfke halinde patlayıverdi. "Bana cahil numarası yapma!" diye böğürdü iblis. "Drow efendileri Akar Kessell'in ziynetinin gücünü gayet iyi biliyorlar, yoksa onu aramak için yüzeye hiç çıkmazlardı!"

"Pekala, doğru tahmin ettiniz!" diye itiraf etti Drizzt. "Fakat çayırlardaki kulenin benim aradığım kadim antika olduğundan emin olmam gerekliydi. Efendilerim dikkatsiz casuslara pek az merhamet gösterir."

Errtu, Menzoberranzan'daki uğursuz işkence dairelerini hatırladığında şeytanca gülümsedi. Kara elfler arasında geçirdiği o yıllar gerçekten de pek eğlenceli olmuştu!

Drizzt konuyu hemen, Kessell'in ya da kulesinin bir zayıflığını açık edecek yöne doğru çekti. "Hâlâ aklımı karıştıran bir şey var, dizginsiz şeytanlığın korkunç sureti," diye başladı, özgün iltifatlarına devam etme konusunda dikkatli olarak. "Bu büyücü ne hakla Crenshinibon'a sahip?"

"Hiçbir hakkı yok," dedi Errtu. "Büyücüymüş, Pöh! Sizin halkınız ile kıyaslandığında o sadece bir çırak. En basit büyüleri söylediği zaman bile huzursuzca dili dolaşıyor. Ama kader sık sık böyle oyunlar oynar. Ve bence, bu çok da eğlenceli! Bırakalım Akar Kessel bu kısa süreli zaferini yaşasın. İnsanlar uzun bir süre yaşamıyor."

Drizzt tehlikeli bir soru zincirini takip ettiğini biliyordu, ama bu riski göze aldı. Sadece üç metre ötesinde bir büyük iblis duruyor olsa da, Drizzt şu anda elinde bulunan kurtulma şansının Bryn Shander'daki dostlarımnkinden daha fazla olduğunu düşündü. "Fakat yine de efendilerim, yakında insanlarla yapılacak olan savaşta kulenin hasar görmesinden şüphe duyuyor," diye blöf yaptı.

Errtu bir kez daha Drizzt'i süzdü. Kara ciflerin ortaya çıkması, iblisin Crenshinibon'u Kessell'den miras olarak kolayca alma planını güçleştirmişti. Eğer büyük şehir Menzoberranzan'ın kudretli drow efendileri gerçekten de antikanın peşindeydilerse, iblis biliyordu ki onu alırlardı. Kesinlikle Kessel, kırık parçanın gücünü arkasına almış olsa bile onlara karşı koyamazdı. Bu drowun yalnızca ortaya çıkışı bile iblisin Crenshinibon ile olan ilişkisine farklı bir açıdan bakmasını sağlamıştı. Kara elfler de işin içine karışmadan Kessell'i kolayca silip süpürüp antikayı alarak kaçmayı Errtu ne kadar da çok isterdi!

Fakat Errtu, drowlan asla düşman olarak addetmezdi ve iblis mızmızlanan büyücüyü hor görür olmuştu. Belki de kara elflerle yapılan bir işbirliği iki taraf için de karlı olabilirdi.

"Söyle bana, karanlığın eşsiz savunucusu," diye ısrar etti Drizzt, "Crenshinibon tehlikede mi?"

"Pöh!" diye homurdandı Errtu. "Sadece Crenshinibon'un bir yansıması olan kule bile darbelerden etkilenmez durumda. Aynalı duvarlar, yapılan bütün saldırıları emer ve onları kaynağına geri yansıtır! Sadece nabzı atan güç kristali, yani CryshalTirith'in kalbi tehlikeye açıktır ve o da güvenli bir şekilde saklanmış vaziyette."

"İçerde mi?"

"Elbette."

"Ama ya kulenin içine biri girerse," diye mantık yürüttü Drizzt, "o zaman kalbi ne kadar korunmuş bir şekilde bulur?"

"İmkansız bir iş!" diye yanıtladı iblis. "Tabii eğer OnKasaba'nın sıradan balıkçılarının hizmetlerinde bir ruh falan yoksa. Ya da belki de ortaya çıkarma büyüsünü yapabilecek bir yüce rahip veya usta büyücüleri. Efendilerin CryshalTirith'in kapısının kulenin o anda içinde durduğu düzleme ait varlıklar için görünmez ve bulunmaz olduğunu biliyordur. Bu maddesel dünyanın hiçbir yaratığı sizin ırkınız da buna dahil, içeri giriş yolunu bulamaz!"

"Ama..." diye bastırdı Drizzt gerginlikle.

Errtu onun sözünü yanda kesti. "Eğer binanın içine biri girebilecek bile olsa," diye hırladı, imkansız nitelikteki varsayımların dinmeyen bir yağmur gibi yağmasıyla sabırsızlanarak, "beni geçmek zorunda. Ve kulenin içindeyken Kessell'in gücünün sınırlan da hakikaten hatırı sayılır durumda. Çünkü büyücü de Crenshinibon'un bir uzantısı, kristal parçasının sonsuz gücünün dışarı çıkmasını sağlayan yaşayan bir ağız halini aldı! Kalp Kessell'in kuleyle olan etkileşiminin merkez noktasında duruyor ve en ucunda ise. . ." İblis aniden Drizzt'in sorgu zincirinden şüphelenerek durdu. Eğer bilgenin bilgesi drow efendileri Crenshinibon ile gerçekten ilgiliyse neden onun güçleri ve zayıflıklarından daha fazla haberdar değillerdi?

Errtu hatasını o zaman anladı. Drizzt'i bir kez daha süzdü, ama bu sefer değişik bir bakış açısıyla. Drow ile ilk karşılaştığında bu bölgede bir kara elfin varlığından dolayı afallamıştı. Drizzt'in fiziksel niteliklerinde bir aldatmaca olup olmadığını denetlemişti, onun drow şeklindeki dış görünüşünün bir illüzyon, küçük bir büyücünün gücüyle bile yapılmış olabilecek akıllıca ama basit bir şekil değiştirme olup olmadığını anlamak için yapmıştı bunu.

Errtu, karşısında bir illüzyon değil de gerçek bir drowun durduğundan emin olduğunda, kara elflerin usulleriyle birbirini tuttuğu için Drizzt'in hikayesinin inanılırlığını kabul etmişti.

Fakat şimdi iblis, Drizzt'in kara derisinin gerisinde, kıyıda köşede kalmış küçük ipuçlarını taramaya başlamıştı. Taşımakta olduğu nesnelere ve buluşmaları için ayarlamış olduğu mekana dikkat ediyordu. Drizzt'in üzerinde bulunan hiçbir şey, hatta belindeki kabzalarda duran silahlar bile yer altı dünyasının belirgin büyülü özellikleriyle bağdaşmıyordu. Belki de drow efendileri casuslarını yüzey dünyasına daha uygun bir şekilde donatmışlardır, diye mantık yürüttü Errtu. Menzoberranzan'da hizmet verdiği uzun yıllar boyunca kara elflerden öğrendiklerine göre, bu drowun görünüşü şok edici bir şey değildi.

Ama kaosun yaratıkları kimseye güvenmeyerek hayatta kalmayı başarırlardı.

Errtu, Drizzt'in samimiyeti hakkında bir ipucu bulmak için tarayışına devam etti. iblisin, Drizzt'in üzerinde taşıdıkları arasında bulduğu ve drow ırkının özelliklerini yansıtan tek nesne, narin boynuna asılı olan ince, gümüş bir zincirdi. Kara elfler arasında yaygın olan ve içinde değerli muskalarının bulunduğu küçük bir kese taşıyan bir süstü bu. Bunun üzerinde yoğunlaşan Errtu, birincisinden daha kaliteli olan ve üzerine bir şey dolanmış duran ikinci bir zincir buldu. İblis, Drizzt'in yeleğinin içinde uzun zincir tarafından oluşturulmuş beklenmedik buruşukluğun izini takip etti.

Olağan dışı, diye dikkat etti ve muhtemelen de ortaya çıkarıcıydı. Errtu zinciri işaret etti ve bir emir sözü söyledi, sonra da uzatmış olduğu parmağını havaya kaldırdı.

Drizzt amblemin deri yeleğinin altından kaymakta olduğunu hissedince gerginleşti. Giysisinin yakasından yukan geçti ve zincirin uzunluğunca düşüp açık bir şekilde göğsünde asılı durdu.

Errtu'nun şeytani gülümsemesi ve kısılmış olan gözleri beraberce genişledi. "Bir drow için alışılmadık bir seçim," diye tısladı aşağılayıcı bir şekilde. "Ben halkınızın iblis kraliçesi Lloth'un sembolünü beklerdim. Bundan hiç memnun olmayacaktır!" Görünüşe göre hiçliğin içinden, iblisin ellerinden birinde bir sürü kayışı olan bir kamçı, diğerinde ise sivri uçlu ve gaddarca çentiklenmiş bir kılıç beliriverdi.

İlk başta Drizzt'in aklı bir çok ayrı yerde girdap gibi dolaştı, onu bu kötü durumdan kurtarabilmek için söyleyebileceği en makul yalanlan aradı. Ama sonra kafasını kararlı bir şekilde salladı ve yalanları bir kenara itti. Tanrısının namusuna leke sürdürmeyecekti.

Gümüş zincirin ucunda Regis'in verdiği bir hediye asılı duruyordu. Buçukluğun şimdiye kadar yakalayabildiği pek nadir boğumbaşlardan birinin kılçıklarından yapmış olduğu oyma bir süstü bu. Regis bunu kendisine verdiğinde Drizzt derinden etkilenmişti ve bunu buçukluğun en iyi eseri olarak değerlendiriyordu. Uzun zincirin etrafında dönerken, ince kıvrımları ona gerçek bir sanat eseri derinliği veriyordu.

Bu, tanrıça Mielikki'nin sembolü olan beyaz bir unicorn kafasıydı.

"Kimsin sen drow?" diye sordu Errtu. İblis, Drizzt'i öldürmesi gerektiğine çoktan karar vermişti, ama böyle alışılmadık bir karşılaşma onun ilgisini çekmişti. Ormanın Hanımı'nı izleyen bir kara elf? Ve aynı zamanda bir yüzey sakini! Errtu yüzyıllar boyunca bir sürü drow tanımıştı, ama drowların şeytani yaşayışlarını terk edenini hiç duymamıştı. Hissiz katillerdi, hem de hepsi birden. Bir kaos iblisine bile şiddetli işkence usullerinde bir yada iki numara öğretmişlerdi.

"Ben Drizzt Do'Urden'im, bu kadarı doğru," diye yanıtladı Drizzt dobra dobra. "Daermon N'a'shezbaernon'u terk eden kimseyim." İblis ile dövüşeceğini hiç şüphe götürmez bir şekilde kabul ettiğinde Drizzt'in bütün korkusu uçup gitti. Şimdi deneyimli bir savaşçının soğukkanlı hevesliliğini takınmıştı, önüne çıkan her türlü avantajı sıkıca kavramış havasındaydı. "Tanrıça Mielikki'nin kahramanı Gvvaeron VVindstorm'a hizmet eden sıradan bir kolcuyum." Münasip bir bildiri olması için eğilerek reverans yaptı.

Doğrulurken palalarını çekti. "Seni mağlup etmek zorundayım, rezilliğin çıbanı," diye meydan okudu, "ve seni dibi olmayan Cehennem'in girdap gibi dönen bulutlarına geri yollamalıyım. Gün ışığı ile aydınlanan dünyada senin türünden birine hiç yer yok."

"Sen kafayı sıyırmışsın, elf," dedi iblis. "Irkının usullerini terk etmişsin ve şimdi de beni mağlup edebileceğini düşünmeye cüret ediyorsun!" Errtu'nun etrafındaki kayalardan bir anda alevler parladı. "Irkına olan saygımdan dolayı seni tek ve temiz bir darbeyle öldürebilirdim. Ama kibrin sinirimi bozdu; sana ölümü arzulamanın ne demek olduğunu öğreteceğim! Gel ve ateşimin ısırığını hisset!"

Drizzt neredeyse Errtu'nun iblis ateşi tarafından boğulmuştu ve alevlerin parlaklığı hassas gözlerini öyle bir yakıyordu ki iblisin heyula gibi cüssesi sadece bir karaltı olarak görünüyordu. İblisin sağına doğru uzanan karanlığı gördü ve Errtu'nun o korkunç kılıcını kaldırmış olduğunu anladı. Kendini korumak için hareket etti, ama aniden iblis kenara doğru yalpalayıp şaşkınlık ve hiddet içinde gürledi.

Guenhwyvar onun yukarı kaldırdığı koluna sıkıca kenetlenmişti.

Koca iblis panteri kolunun mesafesinde tutuyor, kediyi dirseği ile kaya duvar arasında sıkıştırıp, yırtıcı pençeler ile dişleri can alıcı noktalardan uzak tutmaya çalışıyordu. Guenhwyvar, iblisin derisini ve kaslarını yırtarak devasa kolu kemirip tırmıkladı.

Errtu yüzünü buruşturarak bu vahşi saldırıyı görmezden geldi, kediyle sonra ilgilenmeye kararlıydı. İblisin asıl amacı hâlâ drowdu, çünkü kara elflerin sahip olduğu potansiyel güce saygı duyuyordu. Kara elflerin sayısız hilelerinden biri sayesinde can veren bir çok düşman görmüştü Errtu.

Birçok kayışı olan kamçı Drizzt'in bacaklarını kırbaçladı, hâlâ alevlerin ani parlaklığından kendini toparlamakta olan drowun, darbeyi savuşturması ya da kenara kaçması için oldukça hızlı bir şekildeydi. Kayışlar ince bacaklara ve bileklere dolandığında Errtu kamçının kabzasını çekti, iblisin gücü Drizzt'i kolayca sırt üstü yere devirdi.

Drizzt bacaklarında dolaşan acıyı hissetti ve sert zemine indiğinde havanın ciğerlerinden hızla uçup gittiğini fark etti. Hiç vakit kaybetmeden harekete geçmesi gerektiğini biliyordu, ama ateşin parlaklığı ve Errtu'nun ani saldırısı yönünü şaşırmasını sağlamıştı. Taş üzerinde vücudunun sürüklenerek çekildiğini ve ısının yoğunluğunun artmakta olduğunu hissetti. Dolanıp bağlanmış olan ayaklarının iblis ateşine girişini görmek için tam zamanında kafasını kaldırmayı başardı. "Ve böylece ölüyorum işte," diye vurguladı dosdoğru bir şekilde.

Ama bacakları yanmadı.

Çaresiz kurbanının ıstırap dolu çığlıklarını duymak için ağzının sulan akan Errtu, kamçıya daha da hızlı asıldı ve Drizzt'i tamamen alevlerin içine çekti. Tamamen alevler içinde kalmış olmasına rağmen, drow ateş tarafından ısındığını bile hissetmiyordu.

Ve bunun ardından, sıcak alevler son bir itiraz tıslamasıyla aniden söndü.

Rakiplerin ikisi de ne olduğunu anlamamıştı, iki taraf da, bundan karşısındakinin sorumlu olduğunu zannediyordu.

Errtu hızla yeniden saldırdı. Drizzt'in göğsüne ağır ayaklarından birini indirerek onu yerde ezmeye başladı. drow çaresizlik içinde silahlarından birini savurdu ama onun bu dünya dışı canavar üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Sonra Drizzt diğer palasını savurdu, ejderhanın hazinesinden almış olduğu kılıçtı bu.

Suya düşen alev gibi cıslayarak Errtu'nun dizindeki eklem yerine girdi. Kılıç iblisin derisine girdiğinde silahın kabzası neredeyse Drizzt'in ellerini yakacak şekilde ısındı. Sonra buz gibi soğuk oldu. Sanki kendi içinde var olan bir kuvvetle Errtu'nun sıcak yaşam gücünü söndürüyor gibiydi. Drizzt ateşleri neyin söndürdüğünü o zaman anlayıverdi.

İblis nefesi kesilerek dehşet içinde geriledi sonra ıstırapla feryat etti. Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemişti! Geri çekildi ve silahın korkunç ısırığından kaçabilmek için çılgınlar gibi sağa sola sallandı, bu sırada kabzayı bırakamamış olan Drizzt'i de beraberinde sürükledi. Guenhwyvar iblisin hiddet dolu saldırganlığı sırasında havaya fırladı, canavarın kolunun üzerinden uçup duvarın birine sertçe çarptı.

İblis geri çekilirken, Drizzt gözlerine inanamayarak yaraya baktı. Errtu'nun bacağındaki delikten dumanlar yükseliyordu ve kesiğin kenarları buzla kaplanmıştı!

Ama bu darbeyle birlikte Drizzt de zayıf düşmüştü. Kudretli iblisle boğuşması sırasında pala, sahibinin yaşam gücünü kullanarak Drizzt'i ateş saçan canavarla savaşmaya sürüklemişti.

Şimdi drow ayağa kalkacak gücünün bile kalmadığını hissediyordu. Ama kendini ileri doğru atılırken buldu. Sanki palanın açlığıyla çekiliyormuş gibi, kılıç dosdoğru bir şekilde önünde duruyordu.

Yangın giriş kısmı çok dardı. Errtu ne eğilebilir ne de çekilip kaçabilirdi.

Pala iblisin göbeğine daldı.

Kılıç Errtu'nun yaşam çekirdeğine değdiği zaman patlayarak yükselen bir kudret dalgası Drizzt'in gücünü emdi ve onu geriye doğru fırlattı. Güm

diye taşa çarptı ve iki büklüm kıvrılıp büzüştü, ama hâlâ devam etmekte olan zorlu mücadeleye hazırlıklı olmayı başarabildi.

Errtu kaya çıkıntısının üstüne çıktı. İblis şimdi sendeliyor, kanatlarını çırpmaya çalışıyordu. Ama kanatları zayıf kalıp düşüyordu. Pala saldırısına devam ettikçe güçlü, beyaz bir renkle parladı. İblis onu tutup çıkarmayı göze alamıyordu, fakat iyice içeri yerleşmiş duran ve büyüsü bu iş için yaratılmış olduğundan ateşleri söndüren kılıç, kesinlikle bu çatışmayı kazanıyordu.

Errtu, teke tek dövüşte her türlü ölümlü varlığı yok edebileceğinden emin olduğu için çok dikkatsiz davranmıştı. İblis böyle acımasız bir kılıcın ortaya çıkma olasılığını hiç düşünmemişti; hatta bunun gibi ısırığı olan bir silahın varlığını hiç duymamıştı bile!

Errtu'nun açıkta kalan sakatatlarından buharlar yükseldi ve rakiplerin üzerini sarmaladı. "Ve böylece beni buradan sürüyorsun, hilekar drow!" diye tükürdü.

Sersemlemiş olan Drizzt, beyaz parlaklığın yoğunlaşmasını ve kara gölgenin kayboluşunu izledi.

"Yüz yıl sonra, drow!" diye uludu Errtu. "Senin ya da benim gibiler için o kadar uzun bir süre değil!" gölge erir gibi görünmeye başlarken buhar daha da kesifleşti.

"Bir asır sonra, Drizzt Do'Urden!" diye uzaklardan bir yerlerden geldi Errtu'nun silinip giden çığlığı. "O zaman arkanı kolla! Errtu pek uzaklarda olmayacak!"

Buhar havaya yükseldi ve geçip gitti.

Drizzt'in duyduğu son ses, metal palanın taş çıkıntısına düştüğünde çıkarttığı tangırtıydı.

Wulfgar, aceleyle inşa edilmiş olan Bal Likörü Salonu'nda, ana masanın en başındaki sandalyesinde arkasına yaslandı. Törelerin zorunlu kıldığı münasip işlerin getirdiği uzun gecikmeler nedeniyle ayağı gerginlikle yere

vurup duruyordu. Halkının çoktan yola çıkmış olması gerektiğini hissediyordu, ama bu töresel seremonilerin ve kutlamaların yeniden düzenlenişiydi. Kuşkucu ve her zaman şüpheli olan barbarların gözünde onu hemen Heafstaag zorbasının çok üstünde bir yerlere taşımıştı.

Ne de olsa Wulfgar, beş yıllık bir yokluğun ardından aralarına karışmış ve uzun yıllardır tahtını koruyan krallarına meydan okumuştu. Bir gün sonra krallığa yükselmiş ve ondan sonraki gün de Alageyik Kabilesi'nden Kral Wulfgar olarak taç giymişti.

Ve kısa olmasını amaçlıyor olsa da, hakimiyetinin kendinden öncekiler tarafından edilen tehditler ve kabadayı tavırlarla lekelenmemesinde kararlıydı. Toplanmış olan kabile savaşçılarının onunla beraber savaşa katılmalarını isteyecekti. Onlara bunu emretmeyecekti, çünkü o, bir barbarın neredeyse sadece şiddetli bir gurur tarafından harekete geçirilebildiğini biliyordu. Kralların hakimiyetini onurlandırmayı reddederek Heafstaag'in yaptığı gibi şerefleri iki paralık edilirse, kabile halkı savaşta sıradan insanlardan farksız olurdu. Wulfgar biliyordu ki büyücünün ezici sayılarına karşı sadece tek bir şansları bile olabilmesi için gururlarını tekrardan kazanmaları gerekiyordu.

Bu sebeple Hengorot, yani Bal Likörü Salonu kurulmuş ve beş yıllık bir süre içinde ilk kez Şarkı Müsabakası ile açılış yapılmıştı. Heafstaag'in hiç dinmeyen hakimiyeti altında ezilmiş olan kabileler arasında kısa süren, neşeli vakit geçirilen, iyi niyetli bir yarışma olmuştu bu.

Geyik derisinden yapılan salonu kurma kararı Wulfgar için epey zorlu olmuştu. Kessell'in ordusu saldırmadan önce hâlâ biraz zamanı olduğunu varsayarak, töreyi geri kazanmanın getireceği karlar ile, şiddetle bastıran aciliyeti tarttı. Tek ümidi çılgına dönmuş savaş öncesi hazırlıkları sırasında Kessell'in barbar kral Heafstaag'in yokluğunu gözden kaçırmağıydı. Eğer büyücü bu konuda kesin kararlıysa, durumlar hiç de iyi değildi.

Şimdi kabile halkının gözlerine ateşlerin geri dönüşünü izleyerek sessizce ve sabırla bekliyordu.

"Eski günlerdeki gibi, değil mi?" diye sordu yanında oturmakta olan Revjak.

"İyi günlerdeki gibi," diye cevap verdi Wulfgar.

Tatmin olan Revjak, bariz bir şekilde arzuladığı yalnızlığı yeni reise bağışlayarak çadırın geyik derisinden duvarına yaslandı. Ve Wulfgar bekleyişini sürdürdü, teklifini sunmak için en uygun zamanın gelmesini kolluyordu.

Salonun en uç köşesinde, bir balta fırlatma müsabakası başlamaktaydı. Heafstaag ve Beorg'un en son Hengorot'ta kabileler arasında yapılacak anlaşmayı noktalandırmak için yaptıkları yönteme benzer bir oyundu. Müsabakanın amacı, olabildiğince uzak bir mesafeden baltayı fırlatmak ve bir bal likörü varilinde delik açabilecek kadar saplamaktı. Bu iş sonucunda doldurulabilen kupaların sayısı atışın başarısını gösterirdi.

Wulfgar önüne çıkan fırsatı gördü. Taburesinden ayağa fırladı ve ev sahibi olmanın verdiği hak ile ilk atışı yapmayı istedi. Müsabakaya hakem olarak kararlaştırılmış adam Wulfgar'in hakkını kabul etti ve onu belirlenmiş mesafeye gelmesi için davet etti.

"Buradan atacağım," dedi Wulfgar, Aegisfang'i sırtına yaslayarak.

Salonun her bir köşesinden kulaklarına inanamama ve heyecan mırıltıları yükseldi. Böyle bir müsabakada daha evvel bir savaş çekici kullanıldığı hiç görülmemişti, ama kimse itiraz etmedi veya kuralları hatırlatmadı. Hikayeleri duymuş ama Heafstaag'in koca baltasını ikiye ayırışına tanıklık edememiş olan her adam, bu silahın kullanıldığını görmek için heyecanlıydı. Salonun en son ucundaki taburenin üstüne bir bal likörü fıçısı konuldu.

"Arkasına bir tane daha koyun!" dedi Wulfgar. "Ve onun da arkasına bir tane daha!" Önünde bekleyen işe yoğunlaştı ve etrafında duyduğu fısıltıları tek tek dinlemekle zaman kaybetmedi.

Fıçılar hazırlandı ve kalabalık, genç kralın görüş mesafesinden çekildi. Wulfgar Aegisfang'i elleriyle sıkıca kavradı, kocaman bir nefes aldı ve aldığı nefesi sabit durmak için tuttu. Gözlerine inanamayan izleyiciler, yeni kralın adeta bir patlama gibi harekete geçisini, kudretli çekici aralarında hiç

kimsenin boy ölçüşemeyeceği akıcı bir hareketle fırlatışım hayretle izlediler.

Aegisfang baş aşağı bir şekilde uzun koridor boyunca uçtu. Birinci fıçıyı, sonra ikinciyi ve onun da ötesindekini paramparça etti, sadece hedefleri değil üzerinde durdukları tabureleri de devirdi ve Bal Likörü Salonu'nün arka kısmında bir delik açarak yoluna devam etti. Açtığı deliğe en yakın olan savaşçılar silahın uçuşunun geri kalan kısmını da görebilmek için aceleyle koşuşturdu, ama çekiç gecenin içinde kaybolmuştu. Onu geri getirmek için dışarı çıkmaya davrandılar.

Ama Wulfgar onları durdurdu. Masanın üzerine sıçradı ve kollarını havaya kaldırdı. "Bana kulak verin, kuzey çayırlarının savaşçıları!" diye haykırdı. Daha önce eşi benzeri görülmemiş bu marifet karşısında ağızları beş karış açık kalmıştı. Hatta Aegisfang aniden genç kralın ellerinde belirdiği zaman bazıları dizlerinin üzerine çöktü.

"Ben Beornegar oğlu Wulfgar'ım ve Alageyik Kabilesi'nin Kralıyım! Fakat şu anda si/inle kralınız olarak değil, Heafstaag'in hepimizin şerefine sürmeye çalıştığı leke karşısında dehşete kapılmış bir soydaş savaşçı olarak konuşuyorum!" Onlann dikkatleri ile saygılarını kazandığı bilgisiyle kamçılanan ve onlann gerçek istekleri hakkındaki tahminlerinin yanlış olmadığını gören Wulfgar bu anı değerlendirdi. Bu insanlar zorba kralın hakimiyetinden kurtulmak için feryat etmekteydi ve yaptıkları en son seferde neredeyse soyları tükenecek şekilde mağlup edilmişlerdi. Şimdi ise goblinlerin ve devlerin yanında savaşmak üzerelerdi, kaybolmuş olan şereflerini onlara geri verecek bir kahramana ihtiyaçları vardı.

"Ben ejderkatiliyim!" diye devam etti. "Ve zaferimin yetkilerine dayanarak Buz Ölüm'ün hazinelerine sahibim."

Yine aralarında konuşma sesleri onun sözünü kesmişti, çünkü şimdiki konu korunaksız bırakılmış olan hazineydi. Wulfgar, ejderhanın altınları konusundaki ilgilerini arttırmak için dedikodularını sürdürmelerine uzun bir süre için izin verdi.

En sonunda sustuklarında sözüne devam etti. "Tundra kabileleri goblinler ve devler ile aynı dava uğruna savaşmazlar!" diye bildirdi,

onaylama haykırışlarını yükselterek. "Onlara karşı savaşırız!"

Kalabalık aniden sessizleşti. Çadırdan içeri koşturarak bir muhafız girdi ama yeni kralın sözünü kesmeye cüret etmedi.

"Şafakla beraber OnKasaba'ya doğru yola çıkıyorum," diye bildirdi Wulfgar. "Büyücü Kessell'e ve onun Dünyanın Omurgası'nın deliklerinden toplamış olduğu pis sürüsüne karşı savaşacağım!"

Kalabalık hiçbir tepki vermedi. Kessell'e karşı savaşma fikrini hevesle kabul ediyorlardı, ama beş yıl evvel onları neredeyse yok etmiş olan insanlara yardım etmek için OnKasaba'ya dönme düşüncesi akıllarına hiç gelmemişti bile.

Fakat muhafız şimdi söze karıştı. "Korkarım ki yolculuğunuz boşu boşuna olacak, genç kral," dedi. Wulfgar, taşıdığı haberleri tahmin ederek adama sıkıntı dolu bir bakış attı. "Kocaman ateşlerden çıkan duman bulutlan şimdi bile güney çayırlarında göğe yükselmekte."

Wulfgar elem dolu haberleri düşünüp tarttı. Daha fazla zamanı olacağını düşünmüştü. "Öyleyse bu gece ayrılacağım!" diye kükredi aniden, sersemlemiş olan toplantı salonuna doğru. "Benimle gelin dostlarım, benim kuzeyli yoldaş savaşçılanm! Geçmişimizin kayıp zaferlerine giden yolu göstereceğim size!"

Kalabalık ikiye bölünmüş ve kararsız gibiydi. Wulfgar son kozunu da oynadı.

"Benimle gelen her adama, ya da eğer o ölürse hayatta kalan akrabalarına, ejderhanın hazinesinden eşit bir pay öneriyorum!"

Hareketli Buz Denizi'nden gelen bir bora gibi silip süpürmüştü ortalığı. Her barbar savaşçısının hayalleri ile yüreğini kazanmış ve onlara en parlak günlerinin zenginliği ve şan şöhretine geri dönüş vaadi vermişti.

Wulfgar'ın paralı asker ordusu, hemen o gece kamp yerinden çıktı ve açık arazi boyunca fırtına gibi ilerledi.

Tek bir adam bile geride kalmamıştı.

Bremen şafak vaktinde ateşe verildi.

Surlarla çevrili olmayan küçük şehrin halkı, canavarlardan oluşan dalgalar Shaengarne Nehri boyunca saldırıya geçtiğinde orada durup savaşmanın yararı olmayacağını biliyorlardı. Nehir kıyısında küçük bir direniş sergilediler, en ağır ve en yavaş gemilerin limanı boşaltıp Maer Dualdon'un güvenli sularına kaçmasına yetecek bir süreliğine, goblinlerin en önünde bulunan saflarına birkaç ok atışı yaptılar. Okçular sonra rıhtımlara doğru kaçıp kasabalı dostlarını takip ettiler.

Goblinler en sonunda şehre girdiğinde onu tamamen boşaltılmış bir şekilde buldular. Yüzmekte olan gemilerin Targos ve Termalaine'in filosuna katılmak için doğuya doğru ilerleyişini kızgınlıkla izlediler. Bremen, Akar Kessell'in işine yaramayacak kadar kıyıda köşedeydi, böylece, bir kamp yerine dönüştürülen Termalaine şehrinin aksine bu şehir yakılıp yıkıldı.

Göldeki insanlar, Kessell'in kaprisli yıkımının doğurduğu evsiz barksız kalmış uzun kurban saflarının en yeni üyeleri, yuvalarının alev alev yanarak kıymık parçalarına dönüşmesini çaresizlik içinde izledi.

Bryn Shander surunun tepesinden, Cassius ve Regis de izledi. "Bir başka hata daha yaptı," dedi Cassius buçukluğa.

"Neden ki?"

"Kessell, Targos, Termalaine, CaerKonig ve CaerDineval halkını ve şimdi de Bremen'i köşeye sıkıştırdı," diye açıkladı Cassius. "Şimdi gidebilecek hiçbir yerleri yok; tek umutlan zafer kazanmakta yatıyor."

"Pek bir umut yok bunda," diye belirtti Regis. "Kulenin ne yapabildiğini gördün. Ve o olmasa bile Kessell'in ordusu hepimizi yok edebilir! Onun da dediği gibi, bütün avantajlar onun elinde."

"Belki de," diye kabul etti Cassius. "Büyücü kendisinin yenilmez olduğuna inanıyor, bu kadarı kesin. Ve bu da onun hatası, dostum. En zayıf hayvanlar bile köşeye sıkıştırıldıkları zaman cesurca savasır, çünkü

kaybedecek hiçbir şeyleri kalmamıştır. Fakir bir adam zengin bir adamdan daha ölümcüldür, çünkü kendi yaşamına çok daha az değer verir. Kışın ilk rüzgarları esmeye başlamışken donmuş bozkırlarda evsiz barksız bırakılmış bir adam ise gerçekten korkunç bir düşmandır!

"Korkma, küçük dostum," diye devam etti Cassius. "Bu sabahki konseyimizde, büyücünün zayıflıklarını lehimize kullanmanın bir yolunu bulacağız."

Regis kafasını salladı, sözcünün basit mantığıyla tartışamaz durumdaydı ve onun iyimserliğini çürütmeye niyetli değildi. Yine de, şehri kuşatmış olan kalın goblin ve ork saflarını taradığında, buçukluğun çok az ümidi vardı.

Kuzeye, cüce vadisinin üzerindeki toz dumanın en sonunda yatışmış olduğu yere baktı. Cüceler mağaralarını kapattıkları sırada uçurumun geri kalan kısmıyla beraber çöktüğü için artık Bruenor Yokuşu diye bir şey yoktu.

"Benim için bir kapı aç, Bruenor," diye fısıldadı Regis dalgın dalgın. "Lütfen beni içeri al."

Tesadüfi bir şekilde, Bruenor ve klanı tam o sırada tünellerine giden bir kapı açmanın uygulanılırlığını tartışıyordu. Ama herhangi birini içeri almak için değil. Madenlerinin dışındaki çıkıntılarda ogreler ve goblinlere karşı kazandıkları ezici başarıdan kısa süre sonra, uzun sakallı dövüşçü halk; orklar, goblinler ve daha da kötü canavarlar etraflarındaki dünyayı yok ederken burada aylak aylak oturmayacaklarını anladılar. Kessell'e ikinci bir darbe indirmeye hevesliydiler. Yeraltı sığınaklanndayken, Bryn Shander'ın hâlâ dayanıp dayanmadığını ya da Kessell'in ordusunun şimdiden bütün OnKasaba'yı silip süpürmediğini bilemiyorlardı. Ama geniş yerleşim biriminin en güney kısımlarında kamp yerlerinden gelen sesler duyuyorlardı.

İkinci bir savaş fikrini teklif eden kimse Bruenor idi. Bunun temel sebebi ise, kısa süre sonra cüce olmayan en yakın dostlarını kaybedecek olmasıydı. Tünellerin çökmesinden kaçan goblinler kesilip biçildikten kısa süre sonra Mithril Salonu klanının lideri bütün halkını etrafında topladı.

"Tünellerin en uç köşelerine adam yollayın," diye talimat verdi.

"Köpeklerin nerede uyuduklarını tespit edin."

O gece ilerleyen canavarların sesleri güneyde ve uzakta, Bryn Shandeı^ı çevreleyen çayırların üzerinde belirgin bir şekilde duyulur oldu. Çalışkan cüceler hemen, o yöne doğru giden ve az kullanılan tünelleri onarma işine giriştiler. Ve ordunun hemen aşağısına geldiklerinde, yukarı doğru çıkan on ayrı baca kazdılar ve yüzeye çok az bir mesafe kala durdular.

Gözlerine özel bir parıltı gelmişti: biraz sonra birkaç goblin kafası uçuracağını bilen bir cücenin gözlerindeki kıvılcımlardı bunlar. Bruenor'un

sinsi planı, alınabilecek en az riske ve intikam için sonsuz bir potansiyele sahipti. Beş dakikalık bir sürede yeni çıkış kapılarını bitirdiler. Bunun üzerine bir dakikadan kısa süre sonra, bütün kuvvetleri Kessell'in uyumakta olan ordusunun tam ortasında bitivermiş olacaktı.

Cassius'un konsey olarak adlandırdığı toplantı, esasında daha çok Bryn Shanderlı sözcünün ilk misilleme stratejilerim açıkladığı bir forum niteliğinde geçti. Fakat toplanmış olan liderler, hatta orada bulunan tek diğer sözcü Glensather bile bir parça olsun itiraz etmedi. Cassius, köklü goblin ordusunu ve büyücüyü her yönüyle, detaylara çok titiz bir önem vererek incelemişti. Sözcü bütün ordunun bir planını çıkartmıştı, goblinler ve ork birlikleri arasında patlaması en muhtemel çekişmeleri detaylandırmış ve bu iç çekişmenin orduyu yeterli derecede yıpratması için gereken süreyi en iyimser rakamlarla hesaplamıştı.

Toplantıda bulunan herkes onunla hemfikir oldu, fakat kuşatmayı bir arada tutan temel taşı CryshalTirith idi. Kristalden yapının korkunç kudreti en bağımsız orkları bile korkutarak sorgusuz bir itaate sürükleyebilirdi. Fakat Cassius'un da gördüğü gibi, esas konu bu gücün sınırlarıydı.

"Kessell neden acil bir teslim oluş üzerinde bu kadar ısrar etti?" diye mantık yürüttü sözcü. "Direnişimizi yumuşatmak için kuşatmanın gerginliği altında birkaç gün oturup beklememizi sağlayabilirdi."

Diğerleri Cassius'un düşünce yürütme mantığıyla hemfikir oldular ama ona verecek hiçbir cevapları yoktu.

"Belki de Kessell'in kendi hizmetkarları üzerinde bizim inandığımız kadar güçlü bir hakimiyeti yoktur," diye tahminde bulundu Cassius. "Eğer belli bir süreliğine bekletilirse ordusunun kendi etrafında dağılmasından korkuyor olabilir mi acaba?"

"Öyle olabilir," diye yanıtladı Doğulimanlı Glensather. "Ya da belki de Akar Kessell sadece avantajının üstünlüğünü anlamış ve boyun eğmekten başka bir seçeneğimizin olmadığını biliyor olabilir. Peki sen, endişe ile özgüveni karıştırıyor olabilir misin?"

Cassius soruyu iyice düşünüp taşınmak için bir anlığına durdu. "Gayet doğruca değinilmiş bir nokta," dedi en sonunda. "Fakat bizim planlarımız için önemsiz nitelikte." Glensather ve diğerleri merakla gözlerini devirip sözcüye baktılar.

"İkincisinin doğru olduğunu var sayalım," diye açıkladı Cassius. "Eğer büyücü, toplamış olduğu ordu üzerinde kesin bir hakimiyete sahipse o zaman yapmaya girişeceğimiz her şey beyhude olacaktır. Öyleyse, Kessell'in sabırsızlığının gözle görülebilen bir endişe olduğu varsayımına dayanarak hareket etmeliyiz."

"Büyücünün olağanüstü bir stratejisi olduğunu zannetmiyorum. Bizi korkutup boyun eğdirebileceğini sandığı bir yıkım yolunu izlemeyi seçti, fakat aslında bu çoğu insanımızın en sonuna kadar savaşma konusundaki kararlılığını pekiştirdi. İstilacı ordunun akıllı bir liderinin kesinlikle mükemmel bir avantaja çevirebileceği, kasabalar arasında uzun süredir devam eden husumet ve tatsızlıklar, Kessell'in insan ilişkilerine karşı olan kaba saba küçümseyişiyle ve öfke uyandırıcı saldırganlığıyla onarılmış oldu."

Cassius kendisine olan dikkatli bakışlardan anlamıştı ki, her bir taraftan destek kazanıyordu. Bu toplantıda iki şeyi başarmaya çalışıyordu; oynamaya hazırlandığı kumara diğerlerini de onunla beraber girmeye ikna etmek ve olaylara bakış açılarını değiştirip onlara bir umut zerresi verebilmek.

"Oradakiler bizim insanlarımız," dedi koluyla geniş bir yay çizerek. "Maer Dualdon ve Lac Dinneshere'de filolar bir araya toplandı. Bryn Shander'dan, onlara destek olacağımızı bildiren bir işaret bekliyorlar. Good Mead ve Dougan Oyuğu halkı da aynı şekilde güney nehrinde bekliyor, tamamen donanmış ve eğer zaferi kazanan biz olmazsak bu mücadeleden sağ çıkanlar için geride hiçbir şey kalmayacağının tamamen farkındalar!" önünde oturmakta olan her adamın bakışlarını bir başka şekilde hapsederek masaya doğru öne eğildi ve acı acı sözünü bitirdi. "Evlerimiz olmayacak. Karılarımız için hiç umut olmayacak. Çocuklarımız için de hiç umut olmayacak. Kaçacak hiçbir yer kalmamış olacak."

Cassius diğerlerini etrafında toplamaya devam etti. Kısa süre sonra, sözcünün moralleri arttırma çabasını tahmin eden ve bunun değerini anlayan Glensather tarafından destek gördü. Cassius uygun bir anın fırsatını kolladı. Toplanmış liderlerin çoğunluğu, kaşları çatık umutsuzluklarını hayatta kalmaya kararlı bir yüz buruşukluğuna çevirdiğinde, cüretkar planını ortaya koydu.

"Kessell bir elçi gönderilmesini talep etti," dedi, "ve bu sebeple bir tane göndermeliyiz."

"Sen ya da ben en bariz seçenekler gibi görünüyoruz," diye söze karıştı Glensather. "Hangimiz gideceğiz?"

Cassius'un yüzünde çarpık bir gülümseme beliriverdi. "İkimiz de değil," diye yanıtladı. "Eğer Kessell'in isteğini yerine getirmeye niyetlenirsek, ikimizden biri bariz seçenekler olur. Ama başka bir seçeneğimiz var." Dosdoğru Regis'e baktı. Buçukluk rahatsızlıkla kıpırdandı, sözcünün kafasında neler döndüğünü yarı yarıya tahmin etmişti. "Aramızda öyle biri var ki, ikna etme konusundaki hatırı sayılır yetenekleriyle neredeyse efsanevi bir üne kavuşmuştur. Belki de onun karizmatik havası, büyücü ile ilgilenmemiz için bize çok değerli bir zaman kazandırabilir."

Regis kendini fena hissediyordu. Yakut süsün onu ne zaman içinden çıkamayacağı bir belaya bulaştıracağını sık sık merak edip durmuştu.

Diğer birkaç kişi şimdi Regis'e bakıyordu, Cassius'un önerisinin olabilirliği karşısında görünüşe göre ilgileri çekilmişti. Buçukluğun tılsımının ve ikna etme yeteneğinin hikayeleri ve birkaç hafta önceki konseyde Kemp'in yaptığı suçlama, kasabaların her birinde herkes tarafından binlerce kez konuşulmuştu. Hikayeyi her anlatan kimse de kendi önemini arttırmak için hikayeyi abartıp şişirmişti. Fakat Regis, sırrının gücünü kaybetmekten pek memnun kalmamış olsa da artık insanlar pek nadiren dosdoğru gözlerinin içine bakıyordu bu şöhretin tadını çıkartıyordu. Ona bakan bir çok insan olmasının, muhtemel olumsuz yan etkilerini hiç düşünmemişti.

"Bırakalım Yalnızorman'm eski sözcüsü olan buçukluk Akar Kessell'in huzurunda bizi temsil etsin," diye ilan etti Cassius, neredeyse toplantıdaki

herkesin hemfikir olarak onaylamasını sağlayarak. "Belki de küçük dostumuz büyücüyü şeytani yolunu takip etmedeki yanlışı konusunda ikna edebilir!"

"Yanılıyorsunuz!" diye karşı çıktı Regis. "Bunlar sadece söylenti..."

"Alçakgönüllülük," diye sözünü kesti Cassius, "güzel bir meziyettir, iyi yürekli buçukluk. Buradaki herkes kendinize duyduğunuz güvensizliğin samimiyetini ve o güvensizlikler yüzünden becerilerinizi Kessell'e karşı kullanmama isteğinizi de anlıyor!"

Regis gözlerini kapadı ve cevap vermedi, bunu onaylasa da onaylamasa da önergenin kesinlikle meclisten geçeceğini biliyordu.

Tek bir karşı oy bile olmadan önerge kabul edildi. Köşeye sıkıştırılmış insanlar bulabilecekleri muhtemel her umut zerresine sıkı sıkıya sarılmaya meyilliydi.

Cassius konseyi toparlayıp bitirmekte hızlı davrandı, çünkü diğer bütün sorunların mesela kalabalık ve yiyecek istifi gibi bunun gibi bir zamanda daha az önemli olduğunu biliyordu. Eğer Regis başarısız olursa, diğer bütün sıkıntılar önemsiz olacaktı.

Regis sessiz kaldı. Konseye sadece sözcü arkadaşlarına yardımcı olmak için katılmıştı. Masadaki yerini aldığında tartışmalara aktif bir şekilde iştirak etmeye, bu bir yana savunma planının odak noktası olmaya hiç mi hiç niyeti yoktu.

Böylece toplantı dağıtıldı. Cassius ve Glensather başarılı olmanın sevinciyle birbirilerine bilmiş bilmiş göz kırptılar, herkes odayı terk ettiğinde daha iyimser hissetmişlerdi kendilerini.

O diğerleriyle ayrılmaya hazırlanırken Cassius, Regis'i tutup gitmesine engel oldu. En sonuncudan da sonra Bryn Shander sözcüsü kapıyı kapattı, planının ilk hamlelerinin başrol oyuncusuyla özel bir görüşme yapmak istiyordu.

"Bütün bunlar hakkında önce benimle konuşabilirdin!" diye sözcünün arkasından homurdandı Regis kapı kapanır kapanmaz. "Bu konuda kararı verme imkanının bana tanınmış olması en adil şey olurdu gibime geliyor!"

Buçuklukla yüz yüze gelmek için döndüğünde Cassius'un yüzünde sert bir ifade vardı. "Başka ne gibi bir seçeneğimiz var?" diye sordu. "En azından bu yolla onlara biraz olsun umut verdik."

"Beni abartıyorsun," diye karşı çıktı Regis.

"Belki de sen kendini küçümsüyorsun," dedi Cassius. Harekete koyduğu plandan Cassius'un geri çekilmeyeceğini anlamış bile olsa, sözcünün ona olan güveni Regis'e gerçekten de rahatlatıcı, fedakar bir ruh kazandırdı.

"Hepimizin iyiliği için ikincisinin doğru olmasına dua edelim," diye devam etti Cassius, masanın başındaki sandalyesine doğru ilerleyerek. "Fakat gerçekten de meselenin bu olduğuna inanıyorum. Benim sana güvenim var, senin kendine olmasa bile. Beş yıl önceki konseyde sözcü Kemp'e ne yaptığını çok iyi hatırlıyorum, fakat bana durumun hakikatini anlamam için kandırıldığını kendi ağzıyla beyan etti. Ustaca yapılmış bir ikna işi, Yalnızormanlı Regis, ve daha da ötesinde bir iş, çünkü sırrını bu kadar uzun bir süre korudu!"

Regis kıpkırmızı kesildi ve bu görüşü kabullendi.

"Ve eğer Targoslu Kemp gibi inatçılarla başa çıkabiliyorsan Akar Kessell'i kendine kolay bir av olarak bulacaksın!"

"Kessell'in iç kudretten yoksun bir adam olduğu hakkındaki sezilerine katılıyorum," dedi Regis, "ama büyücülerin büyülü hileleri anlamak için yolları vardır. Ve iblisi de unutuyorsun. Onun türünden bir kimseyi aldatmaya teşebbüs bile edemem!"

"Onunla yüzleşmen gerekmeyeceğini umalım," diye katıldı Cassius gözle görülebilir bir ürpertiyle. "Yine de kuleye gidip büyücüyü caydırmaya çalışman gerektiğim hissediyorum. İçinde meydana gelecek büyük karışıklığı kendi çıkarımıza kullanana kadar toplanmış olan bu orduyu bir şekilde kontrol altında tutamazsak kesinlikle sonumuz geldi demektir. Bir

dostun olarak inan bana, eğer mümkün olan başka bir yol görseydim seni bu denli bir tehlikenin içine yollamazdım." Sözcünün daha önceden canlanan iyimser ifadesi yerini açıkça çaresiz bir halden anlayışın acı dolu bakışına bıraktı. Endişesi Regis'i duygulandırdı, sanki açlıktan ölmek üzere olan bir adamın yemek için haykırması gibiydi.

Aşırı derecede baskı altında olan hislerinin bile ötesinde Regis, planın mantıklı olduğunu ve bulunabilecek başka çıkış yolu olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Kessell ilk saldırıdan sonra onlara yeniden toparlanabilmeleri için fazla bir süre tanımamıştı. Targos'un yıkımında büyücü, aynı şekilde Bryn Shander'ı da yok edebileceğinin gösterisini yapmıştı ve Kessell'in tehdidini yerine getireceği konusunda buçukluğun hiç şüphesi yoktu.

Bu sebeple Regis onların tek seçeneği olma rolünü kabul etti. Buçukluk kolay kolay harekete geçirilemezdi ama bir şeyi yapmaya karar verdiği vakit genellikle onu muntazam yapmaya çalışırdı.

"Her şeyden önce," diye başladı, "Hiç şüphesiz bir şekilde büyülü yardım aldığımı sana söylemeliyim."

Cassius'un gözlerinde bir umut ışığı belirdi. Gerisini öğrenmek için heyecanlı bir şekilde öne eğildi, ama Regis uzattığı eliyle onu sakinleştirdi.

"Fakat bununla birlikte, anlamalısın ki," diye açıkladı buçukluk, "bazı hikayelerin iddia ettiği gibi kişilerin kalbindekini değiştirmek gibi bir gücüm yok. Kessell'i bu şeytani yolunu değiştirmeye ikna etmeyi, ancak Sözcü Kemp'i Termalaine ile barış yapmaya ikna edebileceğim kadar başarabilirim."

Minderli sandalyesinden kalktı ve ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde masanın etrafında volta atmaya başladı. Cassius onu emin olmayan bir beklentiyle izledi, yaptığı itirafla ve gücünü reddederek konuyu nereye getirmeye çalıştığını anlayamıyordu.

"Fakat bazen, kişinin etrafındaki şeyleri farklı bir bakış açısından görmesini sağlayabiliyorum," diye kabul etti Regis. "Senin de değindiğin

hadise gibi, Kemp'i belli ve tercih edilebilir bir yönde hareket etmenin, kendi isteklerini başarmada yardımı dokunabileceğine ikna etmiştim.

"O zaman büyücü ve onun ordusu hakkında öğrendiğin her şeyi bana yeniden anlat Cassius. Bel bağladığı şeyler hakkında Kessell'in kuşkuya düşmesini sağlamanın bir yolunu bulabilecek miyiz bir bakalım!"

Buçukluğun belagati, sözcünün afallamasına sebep oldu. Regis'in gözlerine bakmamış olsa bile, kendisinin şişirilmiş olduğunu sandığı hikayelerdeki doğruluk payını görebiliyordu.

"Haberleşme aracından öğrendiğimize göre, Kemp, Maer Dualdon'daki dört kasabadan geriye kalan birliklerin komutasına geçmiş durumda," diye açıkladı Cassius. "Aynı şekilde Jensin Brent ve Schermont da Lac Dinneshere'i harekete hazırlamışlar ve Kızılsular'ın filolanyla da birleşince gerçekten de güçlü bir birlik olacaklar!

"Kemp çoktan intikam sözü vermişti ve diğer mültecilerin arasında teslim olma ya da kaçma düşüncelerinden hoşnut bir kimse var mıdır merak ediyorum."

"Nereye gidebilirler ki?" diye mırıldandı Regis. Rahatlatıcı hiçbir sözü olmayan Cassius'a acıyarak baktı. Cassius, konseyde bulunan diğerlerine ve kasabadaki insanlara karşı bir özgüven ve umut gösterisi sergilemişti, ama şimdi Regis'e bakıp da boş vaatlerde bulunamıyordu.

Glensather aniden odaya geri daldı. "Büyücü çayırlara geri çıktı!" diye haykırdı. "Elçimizin gelmesini istiyor kulenin üzerindeki ışıklar yeniden parlamaya başladı!"

Üçü birderxaceleyle Binadan dışarı çıktılar, Cassius elinden geldiğince işe yarayacak bilgileri tekrarlamaya başladı.

Regis onu susturdu. "Ben hazırlıklıyım," diye temin etti Cassius'u. "Senin çevirdiğin bu cüretkar dolabın işe yarama şansı var mı yok mu bilemiyorum, ama bu hileyi başarıya ulaştırmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Kapılara gelmişlerdi. "İşe yaramalı," dedi Cassius, Regis'in omzuna hafifçe vurarak. "Başka umudumuz yok." Arkasını dönmeye davrandı, ama Regis'in cevabım duymaya ihtiyacı olduğu son bir soru daha vardı.

"Eğer Kessell'i kendi gücümün ötesinde bulursam ne olacak?" diye sordu acı acı. "Eğer bu aldatmaca işe yaramazsa ne yapayım?"

Cassius şehrin ortak bölgelerinde ayaz rüzgarına karşı bir araya sokulmuş duran etrafında duran binlerce kadına ve çocuğa baktı. "Eğer işe yaramazsa," diye başladı yavaşça, "Eğer Kessell, kulenin gücünü Bryn Shander'a kullanmaktan caydırılamazsa," tekrar durdu, sadece kendini bu sözleri söylerken duymasını ertelemek içindi sanki. "O zaman bizzat benim emrimle şehri teslim edeceksin."

Cassius arkasını döndü ve kritik buluşmayı izlemek için siperlikli parmaklıkların yolunu tuttu. Regis artık tereddüt etmiyordu, çünkü biliyordu ki bu korkunç andaki herhangi bir duraksama, fikrim değiştirip kaçmasını ve şehirdeki karanlık bir delikte kendine saklanacak bir yer aramasını sağlayabilirdi. Yeniden düşünmeye şansı bile olmadan kapılardan çıkmıştı ve Akar Kessell'in beklemekte olan suretine doğru bayır aşağı cesurca yürüyordu.

Kessell yine troller tarafından taşınan iki tane aynanın arasında ortaya çıkmıştı, kollarını kavuşturmuştu ve ayağı yere sabırsızlıkla vuruyordu. Yüzündeki şeytani ve tehditkar bakış, daha tepenin aşağısına bile erişemeden büyücünün kontrol edilemez bir öfke krizine tutulup onu öldüreceği gibi belirgin bir his doğurdu Regis'in içinde. Yine de yaklaşmayı sürdürebilmek için bile buçukluğun gözlerini Kessell'e odaklanmış bir şekilde tutması gerekiyordu. O rezil troller şimdiye kadar karşılaştığı her şeyden daha çok midesini bulandırıyor, tiksinmesini sağlıyordu. Ve onların yanına yaklaşabilmek için bütün iradesini kullanması gerekmişti. Daha kapılardayken bile onların çürük gibi leş kokularını duyabilmişti.

Fakat her nasılsa aynalara kadar geldi ve kötü büyücüyle yüz yüze durdu.

Kessell elçiyi uzun bir süre süzdü. Şehri temsil etmesi için kesinlikle bir buçukluk beklemiyordu ve Cassius'un bu kadar önemli bir görüşmeye

neden bizzat gelmediğini merak etti.

"Benim huzurumda Bryn Shander'ı ve şu anda içinde bulunan tüm insanları resmi açıdan temsil eden kişi olarak mı bulunuyorsun?"

Regis kafasını yukarı aşağı salladı. "Ben Yalnızorman'dan Regis," diye yanıtladı. "Cassius'un bir dostuyum ve Onlular Konseyi'nin eski bir üyesiyim. Şehir içindeki insanlan temsil etmek üzere seçildim."

Zaferinin beklentisi içinde Kessell'in gözleri kısıldı. "Peki kayıtsız şartsız teslimiyet mesajlarını getirdin mi?"

Regis rahatsızca kıpırdandı, yakut süsün göğsünde harekete geçmesi için kasıtlı olarak kıpırdanıyordu. "Sizinle özel bir görüşme yapmayı arzuluyorum, kudretli büyücü, antlaşma şartlarını tartışabilelim diye."

Kessell'in gözleri genişledi. Surun üstünde duran Cassius'a baktı. "Kayıtsız şartsız demiştim!" diye haykırdı. Onun arkasında CryshalTirith'in ışıklan dönmeye ve büyümeye başladı. "Şimdi küstahlığınızın ahmaklığına tanıklık edeceksiniz!"

"Bekleyin!" diye yalvardı Regis, büyücünün ilgisini yeniden üzerine çekmek için etrafta hoplayıp zıplayarak. "Her şey kararlaştırılmadan önce bilmeniz gereken bazı şeyler var!"

Kessell etrafında hoplayıp zıplayan buçukluğa pek az ilgi gösterdi, ama yakut süs aniden dikkatini çekti. Fiziksel vücudunun ve suret halindeki yansımasının uzakta oluşunun verdiği korunmaya rağmen adam bu değerli taşı büyüleyici buldu.

Regis, büyücünün gözlerinin artık hiç kırpılmadığını fark ettiğinde, çok hafifçe bile olsa içinden gelen gülümseme güdüsüne direnemedi. "Değerli bulacağınızdan emin olduğum bazı bilgiler var elimde," dedi buçukluk yavaşça.

Kessell devam etmesi için ona işaret etti.

"Burada olmaz," diye fısıldadı Regis. "Etrafta çok fazla meraklı kulak var. Burada toplanmış olan goblinlerin bazıları söyleyeceğim şeyi duyduklarına memnun olmayacaklardır!"

Kessell buçukluğun sözlerini bir süreliğine düşünüp tarttı. Henüz anlayamadığı bir sebepten dolayı kendini garip bir şekilde sinirleri yatışmış hissediyordu. "Pekala buçukluk," diye kabul etti. "Seni dinleyeceğim." Birden parlayan bir ışıkla ve bir duman patlamasıyla beraber büyücü yok oldu.

Regis omzunun üzerinden surda duran insanlara baktı ve kaifasımsalladı.

Kuleden gelen telepatik bir emirle, troller Regis'in yansımasını yakalamak için aynaların yönünü değiştirdiler, ikinci bir ışık parlaması ve duman patlamasıyla Regis de yok oldu.

Regis çoktan görünürden kaybolduğu halde, surun üzerindeki Cassius buçukluğun kafa sallayışına karşılık verdi. Regis'in ona fırlattığı son bakışla, güneşin batmakta olduğu ve Bryn Shander'ın hâlâ ayakta olduğu gerçeğiyle içi ferahlayan sözcü, biraz daha rahat nefes almaya başladı. Büyücünün eylemlerini yaptığı zamanlamalar hakkındaki tahminleri eğer doğruysa, CryshalTirirth enerjisinin büyük bir bölümünü güneş ışığından çekiyordu.

Görünüşe göre planı onlara en azından bir gece daha kazandırmıştı.

Kızarmış gözlerine rağmen Drizzt, tepesinde bekleyen karanlık sureti fark edebildi. Palanın sapından kurtulup havaya fırladığında drow kafasını çarpmıştı ve sadık dostu Guenhwyvar, Errtu ile olan savaşta kendisi de hırpalanmış olmasına rağmen, bilincini yitirmiş bir şekilde yattığı uzun saatler boyunca sessiz bir şekilde drowun başında nöbet beklemişti.

Drizzt yuvarlanıp oturdu ve etrafındaki şeylere kendini adapte etmeye çalıştı. İlk başta şafak vaktinin geldiğini zannetti, fakat sonra sönük güneş ışığının batıdan gelmekte olduğunu fark etti. Tamamen bitkin düşmüştü çünkü iblisle olan savaşında pala onun yaşam enerjisini çekmişti, günün daha iyi kısmını uyuyarak geçirmişti.

Guenhwyvar daha da bitkin görünüyordu. Duvarla çarpışması yüzünden kedinin omzu gevşek duruyordu ve Errtu ön bacaklarından birine derin bir yara açmıştı.

Fakat büyülü hayvanı alaşağı eden sakatlıklardan çok aşırı bitkinlikti. Madde düzlemine olan ziyaretinin sınırlarını saatlerce kalarak epey aşmıştı. Kendi ana düzlemi ile Drizzt'inki arasında bulunan bağlantı kedinin kendi büyüsel enerjisi ile sabit duruyordu ve bu dünyada kalarak geçirdiği her dakika hayvanın gücünü emiyordu.

Drizzt kaslı boynu yavaşça okşadı. Guenhwyvar'ın onun için yaptığı fedakarlığı anlamıştı ve kedinin ihtiyaçlarına razı olup onu kendi dünyasına geri yollamayı diledi.

Fakat bunu yapamadı. Eğer kedi kendi düzlemine geri dönerse, bu dünya ile arasında bir bağlantı sağlamaya gerekli olan gücü toplaması saatler alacaktı. Ve kediye şimdi ihtiyacı vardı.

"Biraz daha bekle," diye yalvardı. Sadık kedi hiçbir itiraz emaresi göstermeden yanına uzandı. Drizzt acıyarak ona baktı ve boynunu bir kez daha okşadı. Şimdi kediyi hizmetinden azat etmek istiyordu! Yine de bunu yapamadı.

Errtu'nun ona söylediğine bakılırsa, CryshalTirith'in kapısı sadece Madde Düzlem'e ait olan varlıklar için görünmezdi.

Drizzt kedinin gözlerine ihtiyaç duyuyordu.

Regis, kör edici ışığın zihnindeki görüntüsünü gözlerini ovuşturarak geçirdi ve kendini tekrar büyücüyle yüz yüze buldu. Kessell kristalden bir tahta yayılıp oturmuştu, kollarından birinin üzerinde arkaya dayanmıştı ve bir bacağını kayıtsızca diğerinin üstüne atmıştı. Dörtgen şeklinde, parlak ve kaygan bir izlenim veren ama kaya kadar sert olan kristal bir odanın içindeydiler. Regis kulenin içinde olduğunu anında anlayıverdi. Oda, düzinelerce süslü ve garip şekilli aynalarla doluydu. Bunlardan bir tanesi, en büyük ve en süsleyici olanı buçukluğun gözüne takıldı, çünkü derinlerinde bir yerde alevler yanıyordu. Regis görüntünün kaynağını

görmek için aynanın zıt yönüne baktı, ama sonra alevlerin bir yansıma değil de aynanın içindeki boyutlarda oluşan hakiki bir olgu olduğunu anladı.

"Evime hoş geldin," diye güldü büyücü. "Onun ihtişamını görebildiğin için kendini şanslıdan saymalısın!" Ama Regis bakışlarını Kessell'e dikti, büyücüyü dikkatle inceledi. Çünkü sesinin tonu yakut ile hipnotize ettiği diğer kimselerin karakteristik telaffuzuna benzemiyordu.

"İlk karşılaştığımızda şaşırmamı af buyur," diye devam etti Kessell "OnKasaba'nın sert adamlarının kendi işlerini halletmesi için bir buçukluk yollayacağını tahmin etmemiştim!" Yeniden güldü ve Regis, onlar dışarıdayken büyücünün üzerine yaptığı tılsımı bir şeyin dağıttığını anladı.

Buçukluk ne olup bittiğini tahmin edebiliyordu. Bu odanın küt küt atan kudretini hissedebiliyordu; Kessell'in bu güçten beslendiği besbelliydi. Büyücü dışarıdaki ruhsal oluşumuyla mücevher taşının büyüsüne karşı savunmasızdı, ama buradayken gücü yakutun epey ötesindeydi.

"Bana verecek bilgin olduğunu söylemiştin," dedi Kessell aniden. "Şimdi konuş bakalım, hem de hepsini! Yoksa ölümünü pek nahoş bir şekilde hazırlarım!"

Regis başka bir hikaye uydurma çabası içinde kekeledi. Atmayı tasarladığı sinsi yalanların, tılsımdan hiç etkilenmemiş büyücü üzerinde çok az değeri olacağını biliyordu. Hatta bu kadar açıkça zayıf bir haldeyken Cassius'un stratejileri hakkındaki gerçeğin çoğunu açık edebilirdi.

Kessell tahtının üzerinde dikleşip oturdu ve buçukluğa doğru eğildi, bakışlarını onun üzerinde kilitledi. "Konuş!" diye emretti dosdoğru bir şekilde.

Regis bütün düşüncelerine zorla giren ve Kessell'in her emrine itaat etmeye zorlayan demirden bir irade hissetti. Fakat bu hükmeden gücün büyücüden gelmediğini sezdi. Daha çok dışarıdaki bir kaynaktan geliyor gibiydi, belki de büyücünün cüppesinin cebinde duran ve arada sırada sıkıca tuttuğu görünmeyen nesneden yayılıyordu.

Yine de buçukluk milleti, böyle büyülere karşı güçlü ve doğal bir direnişe sahipti ve karşı koyan bir kudret mücevher taşı Regis'in kendisini zorlayan baskıcı iradeye direnmesini ve yavaş yavaş onu reddetmesini sağladı. Regis'in aklına aniden bir fikir geldi. Kendi büyülerinin tılsımına yenilen o kadar çok kişi görmüştü ki onların takındığı yüz ifadesini taklit edebilirdi. Sanki aniden tamamen gevşemiş gibi bir parça kendini koyvererek kamburunu çıkarttı ve gözlerini Kessell'in omzunun arkasındaki bir nesneye odaklayarak boş boş baktı. Gözlerinin kuruduğunu hissetti ama içinden gelen göz kırpma arzusuna karşı direndi.

"Hangi bilgiyi duymak istiyorsunuz?" diye cevap verdi mekanik bir şekilde.

Kessell yeniden rahatça arkasına yaslandı. "Bana Efendi Kessell diye hitap et," diye emretti.

"Hangi bilgiyi duymak istiyorsunuz, Efendi Kessell?"

"İyi," diye kendi kendine sınttı büyücü. "Gerçeği kabul et, buçukluk, bana anlatmak için gönderildiğin hikaye bir aldatmacaydı."

Neden olmasın? diye düşündü Regis. Gerçeğin damlacıklarıyla çeşnilendirilmiş bir yalan, daha da güçlü bir yalan olur. "Evet," diye yanıtladı. "En hakiki müttefiklerinizin size karşı dolap çevirdiğini düşünmeniz içindi."

"Peki hangi amaçla?" diye ısrar etti Kessell, kendinden oldukça memnun olarak. "Bryn Shander halkı onlan hiçbir müttefikim olmadan da kolayca yok edebileceğimi biliyor olmalıdır. Bana çok zayıf bir plan gibi geldi."

"Cassius'un sizi mağlup etmek gibi bir niyeti falan yoktu, Efendi Kessell," dedi Regis.

"Peki neden buradasın sen? Ve neden Cassius şehri istediğim gibi basitçe teslim etmedi?"

"Sizin aklınızda bazı kuşkular yaratmak için gönderilmiştim," diye yanıtladı Regis, Kessell'in ilgisini üzerinde tutmak ve onun aklını meşgul

etmek için körlemesine yalanlar doğaçlayarak. Ama sözlerinin maskesinin ardında, başka bir planı bir araya getirmeye çalışıyordu. "Cassius'a asıl hareket yöntemini uygulamada daha fazla zaman kazandırmak içindi."

Kessell öne doğru eğildi. "Peki ya bu hareket yöntemi nedir?"

Regis bir cevap arayarak duraksadı.

"Bana karşı direnemezsin!" diye gürledi Kessell. "İradem çok kudretli! Cevap ver yoksa gerçeği zihninden sökerek alırım!"

"Kaçmak için," diye ağzından kaçırdı Regis ve bunu söyledikten sonra önünde birkaç olasılık beliriverdi.

Kessell tekrar arkasına yaslandı. "İmkansız," diye yanıtladı kayıtsızca. "Ordum her açıdan, insanların yarıp geçemeyeceği kadar güçlü."

"Belki de inandığınız kadar güçlü değildir, Efendi Kessell," diye yem attı Regis. Şimdi seçeceği yol önünde tabak gibi açılmıştı. Bir yalanın içinde başka bir yalan. Bu formül hoşuna gitmişti.

"Açıkla," dedi Kessell, kendini beğenmiş yüz ifadesinde bir endişe gölgesi belirerek.

"Cassius'un sizin saflarınız arasında müttefikleri var."

Büyücü hiddetle titreyerek oturduğu yerden ayağa fırladı. Regis, basitçe rol kesme işinin ne kadar da etkili bir şekilde işe yaradığına şaşırdı. Bir anlığına, kendi kurbanlarından herhangi birinin de aynı şekilde onu kazıklamak için yön değiştirip değiştirmediğini merak etti. Bu sinir bozucu fikri ileride düşünüp taşınmak üzere bir kenara yazdı.

"Orklar bir çok ay boyunca OnKasaba insanlarının arasında yaşamıştı," diye devam etti Regis. "Aslında bir kabile, balıkçılarla ticari ilişkiler de başlatmıştı. Onlar da sizin silah başı çağrınıza kulak verdiler, ama Cassius'a karşı hâlâ sadakatlerini koruyorlar, tabii onların ırkında gerçekten sadık kalma gibi bir şey söz konusuysa. Ordunuz Bryn Shander etrafındaki

araziye yerleşirken bile, Bryn Shander'dan gizlice sıvışan ork ulaklar ve ork reisi arasında iletişime geçilmişti."

Kessell saçını arkaya doğru taradı ve gerginlik içinde eliyle yüzünü ovuşturdu. Görünüş itibariyle yenilmez olan ordusunun içinde gizli bir zayıflık unsurunun bulunması mümkün müydü?

Hayır, kimse Akar Kessell'e karşı gelmeye cüret edemezdi!

Ama yine de, eğer bazıları ya da hepsi birden ona karşı dolap çeviriyorsa bunu bilebilir miydi? Ve Errtu da nerelerdeydi? Bütün bunların arkasındaki kimse iblis olabilir miydi?

"Hangi kabile?" diye yavaşça sordu Regis'e, ses tonu buçukluğun haberlerinin onun gururunu kırdığını açık ediyordu.

Regis büyücüyü tamamen bir aldatmacanın içine sürüklemişti. "Bremen şehrine yolladığınız grup, Kesik Dil Orkları," dedi, büyücünün genişleyen gözlerini mükemmel bir tatminle izleyerek. "Benim görevim sadece gece çökmeden önce Bryn Shander'a karşı harekete geçmenizi önlemekti, çünkü orklar şafak vaktinde geri dönecekler, görünüşte onlar için ayrılan mevkide yeniden gruplaşmak için, ama esasında batı kanadınızda bir boşluk bırakmak için. Cassius insanları batı bayırlarından açık tundraya doğru götürecek. Sadece onlann iyi bir mesafe kat etmesine yetecek kadar sizi örgütlenmemiş bir şekilde tutmayı umut ediyorlardı. Sonra onları ta Luskan'a kadar kovalamanız gerekecekti!"

Planda birçok zayıf noktanın olduğu apaçıktı, ama bu denli umutsuz bir durumdaki insanların oynamaya teşebbüs etmesi muhtemel bir kumardı. Kessell yumruğunu tahtının koluna güm diye indirdi. "Ahmaklar!" diye hırladı.

Regis daha rahat nefes alır oldu. Kessell ikna olmuştu.

"Errtu!" diye çığlık attı aniden, iblisin bu dünyadan sürülmüş olduğundan haberdar değildi.

Hiç cevap yoktu. "Ah, lanet olsun sana iblis!" diye küfretti Kessell. "Sana en çok ihtiyacım olduğunda etrafta değilsin!" Hızla Regis'e döndü. "Sen burada bekleyeceksin. Daha sonra sana sorulacak bir çok sorum olacak!" Hiddetinin kükreyen alevleri şeytanca parladı. "Fakat öncelikle komutanlarımdan bazılarıyla konuşmam gerek. Kesik Dil Orklan'na bana karşı gelmek neymiş öğreteceğim!"

Aslında, yaptığı incelemelerde Cassius, Kesik Dil Orkları'ru Kessell'in en güçlü ve en fanatik yandaşları olarak betimlemişti.

Yalan içinde yalan.

O akşamüstü daha geç saatlerde, Maer Dualdon sularındaki dört kasabanın toplanmış haldeki filosu, ana birlikten başka bir canavar grubunun ayrılışını ve Bremen'e doğru ilerleyişini şüpheyle izledi.

"Garip," diye belirtti Kemp, Targos'un sancak gemisinin güvertesinde yanında durmakta olan Yalmzormanlı Muldoon'a ve yanmış Bremen şehrinin sözcüsüne. Bütün Bremen nüfusu gölün üzerindeydi. Önceki ork grubu ilk ok atışlarından sonra şehirde başka bir direnişle karşılaşmamıştı kesinlikle. Ve Bryn Shander eylemsiz duruyordu. Peki öyleyse büyücü neden güç hatlarını daha da genişletiyordu?

"Akar Kessell aklımı karıştırıyor," dedi Muldoon. "Ya dehası benden ötede ya da gerçekten de göze batan taktik hataları yapıyor!"

"İkinci olasılığın doğru olduğunu var say," diye talimat verdi Kemp umutla, "çünkü eğer ilki doğruysa deneyeceğimiz her şey boşu boşuna olacak!"

Böylece elverişli bir saldın için savaşçılarını yeniden yerleştirmeye devam ettiler, çocuklarını ve kadınları henüz saldırıya uğramamış olan Yalnızorman iskelelerinde geriye kalan teknelere taşıdılar. Diğer iki göldeki mülteci birlikleriyle aynı stratejiyi izliyorlardı.

Bryn Shander suru üzerinde Cassius ve Glensather, Kessell'in askerlerinin bölünüşünü daha derin bir kavrayışla izlediler.

"Ustaca basardın, buçukluk," diye fısıldadı Cassius gece rüzgarına.

Glensather gülümseyerek sözcü dostunun omzuna elini koydu. "Gidip savaş alanı kumandanlarımızı bilgilendireceğim," dedi. "Eğer saldırma zamanımız gelirse, hazır olacağız!"

Cassius, Glensather'in elini elleriyle kavradı ve başıyla onayladı. Doğulimanı Sözcüsü hızla uzaklaşırken, Cassius surun kenarına yaslandı ve azimle CryshalTirith'in şimdi kararmış olan duvarlarına baktı. Sıktığı dişleri arasından açıkça ilan etti, "Zamanı gelecek!"

Kelvin Yığını'mn üzerinde olan yüksek gözleme yerindeki Drizzt Do'Urden de canavar ordusundaki ani değişikliğe tanık oldu. CryshalTirith'e yapacağı cesur görev için en son hazırlıkları daha henüz tamamlamıştı ki, uzaktaki meşaleler sürüsü aniden batıya doğru akmaya başladı. O ve Guenhwyvar sessizce oturup böyle bir harekete neyin sebep olduğunu gösterecek bir ipucu arayarak bu durumu kısa bir süreliğine incelediler.

Gözle görülür hiçbir şey yoktu, fakat gece ilerlemekteydi ve onun acele etmesi gerekiyordu. Bu hareketlilik, kampın saflarını incelterek ona yardımcı mı olacaktı yoksa canavarların tetikteliğini arttırarak planlarını bozucu mu olacaktı kestiremiyordu. Yine de Bryn Shander halkının hiçbir gecikmeye tahammülü olamayacağını biliyordu. Dağ patikası boyunca aşağı doğru ilerlemeye başladı, koca panter de sessizce yanından seğirtiyordu.

Epey iyi bir süre içinde açık araziye geldi ve aceleyle Bremen Düzlüğü boyunca aşağı doğru ilerlemeye başladı. Eğer etrafındaki şeyleri incelemek için dursaydı ya da hassas kulağını yere dayayıp dinleseydi, kuzeydeki açık tundradan yaklaşan bir başka ordunun uzak gümbürtülerini duyabilirdi.

Ama drowun odaklandığı nokta güneydeydi, hızla ilerlerken gözleri CryshalTirith'in beklemekte olan karanlığına doğru kısılmış bakıyordu. Yanında sadece görevi için gerekli olduğuna inandığı nesneleri taşıdığı için hafif donanımla yolculuk ediyordu. Beş silahı yanındaydı: belindeki deri kınlarında duran iki palası, tam sırtının ortasında kemerine takılı duran bir hançer ve çizmelerinde saklı olan iki bıçak. Kutsal sembolü ve servet kesesi boynundaydı ve devlerin ininden kalma bir un kesesi de hâlâ kemerinden

sarkıyordu bu duygusal bir seçimdi, Wulfgar ile yaşamış olduğu cesur maceraların iç ferahlatıcı bir hatırasıydı. Sırt çantası, ip, su tulumları ve haşin tundrada günlük yaşam çabasına gerekli olan diğer bütün eşyalarını küçük oyukta bırakmıştı.

Termalaine'in en doğu kıyısından geçerken cümbüş yapan goblinlerin bağırış çağırışlarını duydu. "Şimdi saldırın, Maer Dualdon denizcileri," dedi drow sessizce. Ama bunu düşününce teknelerin gölde kalmasından memnuniyet duydu. İçeri sızıp çabucak şehirdeki canavarlara saldırabilecek dahi olsalar kayıp vermeye tahammül edemezlerdi. Termalaine bekleyebilirdi; verilmesi gereken çok daha önemli bir savaş vardı.

Drizzt ve Guenhwyvar, Kessell'in kamp yerinin dış çevresine vardı. Kamptaki kargaşanın bittiği işaretlerini gören drow rahatlamıştı. Tek bir ork muhafız bitkinlikle mızrağının üzerine dayanmış, isteksiz bir şekilde kuzey ufkundaki boş karanlığı gözlüyordu. Tetikte olsaydı dahi, iki suretin sinsi sokuluşunu fark edemezdi, onlar gecenin karanlığından da karaydı.

"Rapor ver!" diye geldi bir ses, belli bir mesafedeki bir yerden.

"Temiz!" diye yanıtladı muhafız.

Drizzt bu kontrolün farklı uzak noktalardan tekrarlandığını duydu. Guenhwyvar'a geride kalmasını işaret etti, sonra muhafızın mızrak atma menzili içine sessizce sokuldu.

Yorgun ork yaklaşmakta olan hançerin ıslığını duyamadı bile.

Ve sonra Drizzt onun yanında beliriverdi, karanlığa düşüşünü sessizce engelledi. Drow orkun boğazındaki hançerim çıkarttı ve kurbanını yavaşça yere yatırdı. O ve Guenhwyvar, ölümün fark edilmeyen gölgeleri, yollarına devam ettiler.

Kuzey hattına konulmuş olan tek muhafız çizgisini kırmışlardı ve şimdi de kolayca uyumakta olan kamp arasında yollarını buluyorlardı. Gök gürültüsü gibi duyulan horuldanmalannın kesilmesi ilgi çekecek olsa bile Drizzt düzinelerce ork ve hatta bir verbeeg bile öldürebilirdi, fakat yürüyüşünü yavaşlatamazdı. Her geçen dakika Guenhwyvar'ın gücünü

emiyordu ve şimdi ikinci bir düşmanın işaretleri, yani atmakta olan şafağın ışıklan doğu göğünde görünür hale gelmişti.

Bu kadar ilerleyebildiği için drowun umutlan hatırı sayılır derecede artmıştı, ama CryshalTirith'in önüne gelip durduğunda cesareti kınldı. Savaşa hazır bir ogre muhafız gurubu kulenin etrafını çevreliyor, yolunu kesiyordu.

Kedinin yanına eğildi, ne yapacaklarına karar vermemişti. Şafak onlan görünür kılmadan önce bu geniş kampın çevresinden kaçmak için geldikleri yoldan geri gitmeleri gerekirdi. Drizzt böylesine açması bir halde olan Guenhwyvar'ın bu seçeneği deneyebileceğinden bile şüpheliydi. Yine de yola devam etmek demek bir ogre birliğiyle çaresiz bir savaşa tutuşmak demek olacaktı. Bu ikilemin hiç çözümü yok gibiydi.

Sonra kampın kuzeydoğu kesiminde sinsi dostlara yol açacak bir şeyler oldu. Ani alarm haykırışları yükseldi ve ogreleri nöbet yerlerinden birkaç uzun adım öteye çekti. Drizzt ilk başta öldürülmüş olan ork muhafızın bulunmuş olduğunu düşündü ama sesler çok uzaktan, doğudan geliyordu.

Kısa süre sonra çeliğin çeliğe vurma sesi şafak öncesi gökyüzünde çınladı. Bir savaş çıkmıştı. Rakip kabileler sandı Drizzt, fakat dövüşen kimseleri bu mesafeden seçemiyordu.

Yine de merakı o kadar da üstün değildi. Disiplinsiz ogreler kendi noktalarından daha da uzaklara doğru gittiler. Ve Guenhwyvar kulenin kapısını tespit etti. İkisi bir saniye olsun tereddüt etmedi.

Ogreler arkalarında duran kuleye giren iki gölgenin farkına bile varamadı.

CryshalTirith'in giriş kapısını geçerken Drizzf in içinde garip bir his, vızıldanan bir titreşim hasıl oldu. Sanki yaşayan bir varlığın iç kesimlerine girmiş gibiydi. Yine de, kulenin ilk katına giden karanlık koridor boyunca yoluna devam etti. Binanın duvarlarını ve zeminini oluşturan garip, kristalimsi maddeye hayran kaldı.

Kendini dörtgen bir salonda buluverdi, dört odalı yapının zemin dairesiydi bu. Kessell'in savaş alanı generalleriyle sık sık buluştuğu salon buydu, yüksek mevkideki kumandanlar hariç herkes için büyücünün ana makam odası burasıydı.

Drizzt odadaki karanlık şekillere ve onların yarattığı daha koyu gölgelere dikkatle baktı. Hiçbir hareket göremediği halde orada yalnız olmadığını anladı. Guenhwyvar'ın da aynı rahatsız hislere sahip olduğunu biliyordu, çünkü kara kürklü sırtındaki saçaklar dik dik olmuştu ve kedi hırlamıştı.

Kessell bu odayı kendisi ile dış dünyadaki ayak takımı arasındaki bir tampon bölgesi olarak görürdü. Kulede pek nadiren ziyaret edilen tek daireydi. Akar Kessell'in, trollerini barındırdığı yer burasıydı.

Başka

Mithril Salonu cüceleri, gizli çıkış noktalarını gün batınımdan kısa bir süre sonra tamamladılar. Dinlenmeye hazırlanan canavar ordusunu, merdivenin tepesine tırmanıp da kesik çimen parçasının altından ilk dikizleyen kişi Bruenor oldu. Cüce madenciler o kadar ustaydılar ki, canavarları birazcık bile olsun işkillendirmeden goblinler ve ogrelerin tam ortasına açılan bir tünel kazmayı başardılar.

Klan halkına yeniden katılmak için geri döndüğünde Bruenor'un yüzünde gülücükler açıyordu. "Diğer dokuzunu da bitirin," diye talimat verdi, yanında Cattibrie ile tünelden aşağı doğru yürürken. "Bu geceki uyku Kessell'in oğlanları için deliksiz olacak!" diye duyurdu, kemerinde duran baltasının başım okşayarak.

"Yaklaşmakta olan savaşta benim rolüm nedir?" diye sordu Cattibrie, ikisi diğer cücelerden uzaklaştıkları vakit.

"O pisliklerden birisi aşağı inecek olursa manivela kolunu çekecek ve tünelleri çökerteceksin," diye cevap verdi Bruenor.

"Peki ya sen savaş alanında öldürülürsen?" diye akıl yürüttü Cattibrie. "Bu tünellerde yalnız başına gömülü kalmak benim için pek gelecek vaat etmiyor."

Bruenor kızıl sakalını okşadı. Bu olasılığı düşünmemişti, eğer o ve klanı savaş meydanında kesilip biçilirse Cattibrie' in çökertilmiş tünellerin arkasında gayet güvende olacağını düşünmüştü. Ama orada yalnız başına nasıl yaşayabilirdi? Hayatta kalmak için ne gibi bir bedel ödemesi gerekirdi?

"Peki, yukarı çıkıp dövüşmek mi istiyorsun o zaman? Kılıç kullanmada yeterli derecede iyisin ve ben de hemen senin yanında olacağım!"

Cattibrie bu teklifi bir anlığına düşündü. "Ben manivelanın başında kalacağım," diye karar verdi. "Orada kendi kafanı kollamana yetecek kadar fazlası var zaten. Ve tünelleri çökertmek için birinin burada kalması gerekli; goblinlerin bizim salonlarımızı kendilerine ev edinmesine izin veremeyiz!

"Bununla beraber," diye ekledi gülümseyerek, "endişelenmek benim aptallığımdı. Bana geri geleceğini biliyorum Bruenor. Ne sen, ne de klanından herhangi biri beni asla yarı yolda bırakmadınız!" cüceyi alnından öptü ve hoplayıp sıçrayarak uzaklaştı.

Bruenor onun arkasından gülümsedi. "Kesinlikle cesur bir kızsın, benim küçük Cattibrie'ım," diye mırıldandı.

Tünellerdeki çalışma bir iki saat sonra tamamlandı. Çıkış bacaları kazıldı ve etraflarındaki bütün yerler herhangi bir geri çekilme hareketini gizlemek ya da goblinlerin kazanabileceği bir avantajı yok etmek için çökertilmek üzere hazırlandı. Bütün klan, yüzleri kasten kurumla karartılmış ve ağır zırhlan ile silahlan koyu elbise katmanlan altına sarılmış bir halde on çıkış tünelinin altında sıraya dizildi. İnceleme yapmak için yukarı ilk olarak Bruenor çıktı. Etrafı dikizledi ve acımasızca gülümsedi. Etrafında goblinler ve ogreler geceyi geçirmek için yataklarına uzanmış vaziyetteydi.

Tam halkına harekete geçme talimatı verecekti ki aniden bir kargaşadır sardı bütün kampı. Bruenor çıkış tünelinin tepesinde kaldı, fakat kafasını

çim parçasının altında tuttu (ki, geçmekte olan bir goblin üzerine basmıştı) ve canavarları neyin harekete geçirdiğini anlamaya çalıştı. Sanki büyük bir birlik toplanıyormuş gibi emir haykınşlan ve tangırtılar duydu.

Daha fazla haykırış duyuldu, Kesik Diller'in ölümü için atılan çığlıklardı bunlar. Daha önce bu ismi hiç duymamış olmasına rağmen, cüce bunun bir ork kabilesine işaret ettiğini kolayca tahmin etti. "Demek kendi aralannda savaşıyorlar öyle mi?" diye yavaşça, kıkırdayarak mırıldandı. Cücelerin saldırısının beklemesi gerekeceğini anlayarak merdivenden aşağı indi.

Bu gecikmeyle hayal kırklığına uğrayan klan hemen dağılmadı. Bu geceki işin gerçekten de halledilmiş olduğundan eminlerdi. Bu yüzden beklediler.

Vakit gece yansını geçmişti ve hâlâ yukarıdaki kamp yerinden hareket sesleri geliyordu. Fakat bu bekleyiş cücelerin kararlılığını köreltmiyordu. Tam tersine gecikme, yoğunluklarını, goblin kanına olan susamışlıklarını arttınyordu. Bu dövüşçüler aynı zamanda demirciydi de, bir ejderha heykeline sadece tek bir pul eklemek için bile uzun saatler harcayan zanaatkarlardı. Sabır ne demek bilirlerdi.

En sonunda, her taraf sessizleştiğinde, Bruenor tekrar merdiveni tırmandı. Daha çimlere doğru kafasını bile uzatmadan önce ritmik bir şekilde alınıp verilen nefeslerin ve gürültülü horultuların rahatlatıcı sesini duydu.

Klan, daha fazla geciktirmeden deliklerinden dışarı fırladı ve sistemli bir şekilde öldürme işlerine koyuldu. Katil olma rolünden pek eğlence duymuyorlardı, kılıç kılıca dövüşü tercih ediyorlardı, fakat bu çeşit bir baskının gerekliliğini anlıyorlardı. Ve goblin pisliklerinin hayatlarına hiç mi hiç değer vermiyorlardı.

Gitgide canavarlardan daha fazlası ölümün sessiz uykusuna karıştıkça, alan azar azar sessizleşti. Eğer çok fazla hasar veremeden saldırılan açığa çıkarsa diye cüceler ilk başta ogreler üzerinde yoğunlaştı. Ama stratejileri gereksizdi. Düşmandan bir karşılık gelmeden birçok dakika geçti.

Muhafızlardan biri neler olduğunu anlayıp da bir alarm çığlığı atmayı başarana kadar Kessell'in emrinde bulunanlar arasında binden fazlasının kanı araziyi sulamıştı.

Üzerlerinde çığlıklar yükseldi ama Bruenor geri çekilme işareti vermedi. "Hizaya girin!" diye emretti. "Tüneller etrafında toplanın!" İlk karşı saldın dalgasının çılgın bir acele içinde, örgütlenmemiş ve hazırlıksız olacağını biliyordu.

Cüceler sıkı ve savunmacı bir hiza oluşturdular ve goblinleri kesip biçmekte çok az sorun yaşadılar. Herhangi bir goblin daha ona karşı bir silah bile savurana kadar, Bruenor'un baltası birçok çentikle işaretlenmeye hak kazanmıştı.

Fakat yavaş yavaş Kessell'in hizmetkarlan daha örgütlenmiş bir şekilde saldırmaya başladı. Cücelerin üzerine kendi savaş oluşumlanyla geliyorlardı, kamp yerinde daha fazla kimse uyandırılıp alarma geçirildikçe sayıları artmaya ve akıncılar üzerine şiddetle kapanmaya başladılar. Ve sonra Kessell'in seçkin kule muhafızlanndan oluşan bir ogre birliği savaş alanına daldı.

Cücelerden geri çekilen ilk kimseler, çöküş hazırlıklan için son kontrolleri yapacak olan tünel uzmanlan oldu. Çizmeli ayaklarını tünel merdivenlerinin ilk, en üst basamaklarına koydular. Tünellere kaçma işi hassasiyet isteyen bir operasyondu ve başarısında ya da başarısız olmasında belirleyici rolü oynayacak şey hız olacaktı.

Ama Bruenor beklenmedik bir şekilde tünel uzmanlarına çıkış bacalarından geri gelmelerini ve cücelere de saflarını korumalannı emretti.

Kadim bir şarkının ilk notalarını duymuştu, bundan sadece birkaç yıl evvel içini dehşetle dolduracak bir şarkıydı bu. Fakat şimdi kalbini umutla dolduruyordu.

Git gide canlanan sözleri en önde söyleyen sesi tanıdı.

Çürümüş tenli kopuk bir kol yerde şapırdıyordu, Drizzt Do'urden'in girdap gibi hareket eden palalarına kurban giden bir başkasıydı bu.

Ama korkusuz troller etrafını sarmaya devam ettiler. Normalde Drizzt, daha dörtgen odaya girdiği anda onların içeride olduğunu anlayabilirdi. O iğrenç kokuları saklanmalarını epey zorlaştırıyordu. Fakat drow içeri girdiğinde bunlar o dairede bulunmuyorlardı. Drizzt odanın derinliklerine doğru ilerlediğinde, odayı büyücünün ışığıyla dolduran gizli bir büyülü alarma ayağı takıldı ve muhafızları uyandırdı. Kessell'in nöbet noktalan olarak oraya buraya diktiği büyülü aynaların içinden odaya girdiler.

Drizzt sefil hayvanlardan birini çoktan yere devirmişti, fakat artık dövüşmekten çok kaçmakla ilgileniyordu. İlkinin yerini beş tanesi aldı ve her savaşçı için oldukça zorlu sayılırlardı. Kafasını kesmiş olduğu trolün vücudu aniden ayağa kalkıp etrafa körlemesine bir şekilde kollarını savurmaya başladığında Drizzt gözlerine inanamayarak kafasını salladı.

Ve sonra ayak bileğini pençeli bir el kavradı. Daha o şeye bakmadan bile, bunun biraz önce kesmiş olduğu kol olduğunu anladı.

Dehşete kapılmış bir şekilde acayip kolu tekmeleyerek uzaklaştırdı ve dönüp dairenin arka kısmından kulenin ikinci katına döne döne çıkan merdivene doğru tabana kuvvet koştu. Daha evvel verdiği emirle beraber, Guenhwyvar çoktan bitkin bitkin topallayarak merdivenleri çıkmıştı ve şimdi de en tepedeki sahanlıkta bekliyordu. drow ardına hiç bakmadan merdiveni tırmandı. Hızının ve çevikliğinin ona kaçmanın bir yolunu bulabilecek kadar zaman kazandırmasını umuyordu.

Çünkü sahanlıkta hiçbir kapı yoktu.

Merdivenlerin en tepesindeki sahanlık dikdörtgendi ve en geniş kenarı boyunca yaklaşık üç metre boyundaydı, iki kenarı odaya açılıyor, üçüncüsü merdivenin en tepesinin ucuna değiyordu ve dördüncüsü ise dümdüz bir ayna levhasıydı. Platformun bütün uzunluğu boyunca uzanıyor ve onunla dairenin tavanı arasında güvende duruyordu. Drizzt, onu sahanlık seviyesinden incelerken, bu alışılmadık kapıdaki ince ayrıntıları fark etmeyi başarabileceğini umdu, tabii eğer ayna gerçekten de bir kapıydıysa.

O kadar da kolay olmayacaktı.

Ayna, tam karşısındaki duvarda asılı olan süslü bir duvar halısının yansımasıyla dolu olsa da, yüzeyi mükemmel bir şekilde pürüzsüzdü ve bir açıklığı gözler önüne serebilecek herhangi bir çatlak ya da kulptan yoksundu. Drizzt silahlarını kınlarına soktu ve kapı kulbunun keskin gözlerinden saklı olup olmadığım görmek için ellerini aynanın üzerinde gezdirdi. Ama cam yüzeyin pürüzsüz kayganlığı sadece biraz önceki gözlemini doğruladı o kadar.

Troller merdivendeydi.

Drizzt aynayı iterek yolunu açmaya çalıştı, şimdiye kadar öğrendiği bütün açma emri sözcüklerini söyledi, Kessell'in korkunç muhafızları tarafından taşınanlara benzeyen başka bir boyut geçidi bulmaya çalıştı. Duvar kaskatı bir engel olarak yerini koruyordu.

En öndeki trol merdivenlerin yan yolunu kat etmişti.

"Bir yerlerde bir ipucu olmalı!" diye inledi drow. "Büyücüler bilmecelere bayılır ve bunda hiçbir eğlence yok!" Makul olan tek cevap duvar halısının üzerindeki karmaşık desen ve şekillerde yatıyordu. Drizzt binlerce iç içe geçmiş şeklin arasından kurtuluş yolunu gösterecek özel bir ipucu arayarak ona baktı.

Leş kokusu ona kadar geliyordu. Her zaman aç olan canavarların ağızlarından salyalar saçtıklarını duyabiliyordu.

Ama tiksinmesini kontrol etmek ve sayısız imgeler üzerinde yoğunlaşmak zorundaydı. Duvar halısının üzerindeki bir şey gözüne takıldı: en üst şerit boyunca diğer nesneler arasında işlenmiş olan bir şiirin satırlarıydı. Kadim sanat eserinin sönükleşmiş renklerine kontrast oluşturacak biçimde, şiirin elle yazılmış harfleri, yeni eklendiği belli olan bir parlaklık taşıyordu. Bu Kessell'in eklediği bir şey miydi?

Buyur gel istersen

içerideki zevk alemine

Ama önce bulmalısın tokmağı!

Görünen ve görünmeyen

Olan fakat olmayan

Ve bir kulp, tenin dokunamadığı.

Özellikle bir satırın drowun aklında yeri vardı.

"Olan fakat olmayan" tabirini Menzoberranzan'daki çocukluk günlerinde duymuştu. Daha Drizzt'in atalarının yüzeyde yaşadığı eski zamanlarda, öldürücü bir veba salgınıyla gezegeni kınp geçiren gaddar iblis Urgutha Forka'ya işaret ediyordu. Yüzey elfleri, Urgutha Forka'nın varlığını her zaman reddetmişler, veba salgınının suçunu drowlara yüklemişlerdi. Ama kara elfler işin aslını biliyordu. Fiziksel oluşumlanndaki bir şey onları iblise karşı bağışık duruma sokmuştu ve bunun düşmanları için ne kadar da ölümcül olduğunu anladıktan sonra, Urgutha'yı bir müttefik olarak sayarak ışık elflerinin şüphelerini doğrulamaya çalışmışlardı.

Bu sebeple, "Olan fakat olmayan" sözü, uzunca bir drow hikayesinde yer alan küçük düşürücü bir tanımlama, var olduğunu bile reddettikleri bir yaratığa binlerce kayıp vermiş olan nefret ettikleri kuzenlerine yaptıkları gizli bir şakaydı.

Urgutha Forka'nın hikayesinden bihaber olan herkes için çözülmesi imkansız bir hileydi bu. Drow değerli bir avantaj yakalamıştı. İblisle alakadar olan bir imge bulabilmek amacıyla duvar halısının yansımalarını taradı. Ve onu aynanın köşesinde kemer seviyesi yüksekliğinde buldu: Urgutha'mn korkunç ihtişamını tamamen yansıtan bir resmi vardı. İblis, bir elf kafatasını, sembolü olan kara bir sopa ile paramparça ederken betimlenmişti. Drizzt aynı resmi daha önce görmüştü. Hiçbir şey garip ya da alışılmadık gibi görünmüyordu.

Troller tırmanışlarının son köşesini de döndüler. Drizzt'in zamanı neredeyse tükenmişti.

Arkasını döndü ve bir farklılık bulabilmek için görüntünün kaynağını inceledi. Hemen aklına dank etti. Orijinal duvar halısında Urgutha, elfe yumruğuyla vuruyordu; sopa falan yoktu!

"Görünen ve görünmeyen."

Drizzt hızla aynaya doğru döndü ve iblisin illüzyon olan silahını kavradı. Ama hissettiği tek şey dümdüz camdı. Neredeyse hüsran içinde haykıracaktı.

Deneyimleri ona disiplinli olmayı öğretmişti ve hızlıca soğukkanlılığını korumayı başardı. Elini aynadan geri çekti, sopanın olduğunu tahmin ettiği derinliğe kendi vücudunun yansımasını yerleştirmeye çalıştı. Yavaşça parmaklannı kapadı, beklemekte olduğu başarının heyecanı içinde elinin yansımasının sopayı kavrayışını izledi.

Elini hafifçe oynattı.

Aynanın içinde ince bir çatlak beliriverdi.

En öndeki trol merdivenlerin en tepesine ulaşmıştı ama Drizzt ve Guenhwyvar gitmişlerdi.

drow garip kapıyı tekrar kapalı duruma getirdi, arkasına dayandı ve rahat bir nefes aldı. Loşça aydınlanmış bir merdiven önünde yükseliyor ve kulenin ikinci katına açılan sahanlıkta son buluyordu. Yolu kesen hiçbir kapı yoktu, sadece yukardan aşağı doğru sarkan boncuklu ipler vardı, ötesindeki meşaleyle aydınlanmış odanın ışığıyla turuncu bir renkle parlıyordu. Drizzt birinin kıkır kıkır güldüğünü duydu.

O ve kedi, sessizce merdivenleri tırmanıp sahanlığın kenarından içeriyi dikizlediler. Kessell'in harem odasına gelmişlerdi.

Perdeleyen gölgelerin ardında loşça yanan meşaleler vardı. Yerin büyük bir kısmı şişkin yastıklarla doluydu ve odanın bölmeleri perdelerle birbirinden ayrılmıştı. Harem kızları, yani Kessell'in aklını yitirmiş oyuncakları, zeminin merkezinde bir daire şeklinde oturuyor, oyun oynayan çocukların dizginlenemez hevesiyle kıkırdıyorlardı. Drizzt onu fark edeceklerinden şüpheliydi, ama eğer bunu yapsalardı bile, bundan o kadar da endişe duymuyordu. Bu açması, zedelenmiş yaratıkların ona karşı bir harekete geçemeyecek durumda olduklarını hemen anladı.

Fakat yine de tetikteliğini korudu, özellikle de perdeli kadın odalarına karşı. Kessell'in buraya muhafızlar yerleştirdiğini sanmıyordu, özellikle de sağı solu belli olmayan gaddar troller gibilerini. Ama hiçbir hata yapmamalıydı.

Hemen yanından gelen Guenhwyvar ile birlikte sessizce bir gölgeden diğerine sıvıştı. Ve iki dost, merdivenleri çıkıp üçüncü kata açılan kapının olduğu sahanlığa geldiklerinde, Drizzt daha da rahatladı.

Ama kuleye ilk girdiği zaman Drizzt'in duyduğu vızıldama sesi geri geldi. Devam ettikçe güçlendi. Sanki bu şarkı, kulenin duvarlarından yükselen titreşimlerle oluşuyormuş gibiydi. Drizzt muhtemel bir kaynak bulabilmek için etrafına bakındı.

Odanın tavanından sarkan çanlar ürkütücü bir şekilde çınlamaya başladı. Duvardaki meşale ateşleri çılgıncasına dans ediyordu.

Sonra Drizzt olan biteni anladı.

Yapı kendine ait bir yaşamla silkelenip uyanıyordu. Dışarıdaki arazi hâlâ gecenin gölgesindeydi, ama şafağın ilk ışıkları kulenin yüksek tepesini aydınlatıyordu.

Kapı aniden sonuna kadar üçüncü kata açıldı. Burası Kessell'in taht odasıydı.

"Tebrikler!" diye haykırdı büyücü. Odanın öbür ucunda Drizzt'in hemen karşısında bulunan kristal tahtın ilerisinde duruyordu. Elinde yanmayan bir mum vardı ve açık kapıya yüzü dönüktü. Regis itaatkar bir şekilde yanında duruyordu, yüzünde bomboş bir ifade vardı.

"Lütfen içeri buyur," dedi Kessell yapmacık bir nezaketle. "Yaraladığın trollerim için endişelenme, kesinlikle iyileşeceklerdir!" kafasını geriye doğru atarak güldü.

Drizzt kendini bir ahmak gibi hissetti; bütün o ihtiyatı ve sessizliği büyücüyü eğlendirmekten başka işe yaramamıştı! Ellerini kınında duran palalarının kabzalarına koydu ve kapı aralığından içeri girdi.

Guenhwyvar merdivenin gölgelerinde kaldı. Bunun bir sebebi büyücünün kediden haberdar olduğunu bildirecek hiçbir şey söylememiş olması, diğer sebebi ise bitkin kedinin yürüyerek enerji harcamak istememesiydi.

Drizzt tahtın önünde durdu ve başını eğerek reverans yaptı. Büyücünün yanında duran Regis'in görüntüsü onu epey rahatsız etmişti, ama buçukluğu tanıdığını gizlemeyi başardı. Aynı şekilde Regis de drowu ilk gördüğünde hiçbir tanıma emaresi göstermemişti, fakat Drizzt bunun bilinçli bir gayret mi olduğundan yoksa buçukluğun bir çeşit büyünün etkisi altında mı bulunduğundan emin olamıyordu.

"Selamlar, Akar Kessell," diye kekeledi Drizzt karanlıkaltı dünyası sakinlerinin kullandığı kırık dökük aksanla, sanki yeryüzünün ortak lisanı ona yabancıymış gibi. İblise karşı kullandığı yöntemi burada da deneyebileceğini düşünüyordu. "Ortak meselelerimizi ilgilendiren konular hakkında sizinle bir görüşme yapmak için halkım tarafından iyi niyetle gönderildim."

Kessell yüksek sesle güldü. "Gerçekten mi!" yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve onun yerini aniden kaşı çatık bir ifade aldı. Gözleri şeytani bir şekilde kısıldı. "Seni biliyorum kara elf! OnKasaba'da yaşamış herkes Drizzt Do'Urden'i tanır, ya bir hikayeyle ya da bir hatırayla! Bu yüzden yalan söyleme!"

"Bağışlayın, kudretli büyücü," dedi Drizzt soğukkanlılıkla, taktik değiştirerek. "Görünüşe göre her türlü açıdan iblisinizden daha akıllısınız."

Kessell'in yüzündeki kendinden emin bakış kayboldu. Çağrılanna cevap vermekten Errtu'yu neyin alıkoyduğunu merak edip durmuştu. drowa daha fazla saygı duydu. Bu yalnız savaşçı bir büyük iblis mi öldürmüştü?

"Yeniden başlamama izin verin," dedi Drizzt. "Selamlar, Akar Kessell." Reverans yaptı. "Ben Drizzt Do'Urden, Gvvaeron VVindstorm'un bir kolcusu, Buzyeli Vadisi'nin koruyucusu. Sizi öldürmeye geldim."

Palalar hızla kınlarından dışarı fırlayıverdi.

Ama Kessell de harekete geçti. Elinde tuttuğu mum aniden yandı. Mumun ateşi, bütün odayı sarmalamış olan prizmalar labirentine ve aynalara yansıdı, odaklandı ve her yansıma noktasında daha da keskinleşti. Mumun ışığıyla beraber üç tane yoğunlaşmış ışın dalgası bir anda drowun etrafını üçgen bir hapis şeklinde sardı. Işık demetlerinden hiçbiri ona değmedi, ama drow onların gücünü hissettiği için içlerinden geçmeye cesaret etmedi.

Güneş ışığı yapının uzunluğu boyunca filtre gibi emilirken kulenin vızıldadığını net bir şekilde duydu Drizzt. Meşale ışığında ayna gibi görünen duvar levhalarından birkaçının pencere olduğu anlaşılırken oda epey aydınlandı.

"Buraya öylece girip benden kolayca kurtulabileceğini mi sandın?" diye sordu Kessell gördüklerine inanamayarak. "Ben Akar Kessell'im, seni ahmak! Buzyeli Vadisi Tiranı'yım! Bu unutulmuş toprakların donmuş bozkırlarında şimdiye kadar boy göstermiş olan en büyük orduya komuta ediyorum ben!

"Orduma bak!" Eliyle yay çizdi ve büyülü aynalardan biri canlanıverdi. Aynanın içinde kuleyi çevreleyen geniş kamp yerinin bir kısmının görüntüsü belirmişti, uyanmakta olan kamp yerinin haykırışlarıyla doluydu.

Sonra alanın görünmeyen, uzak köşelerinden bir yerden bir ölüm çığlığı duyuldu. İçgüdüsel olarak, hem drow hem de büyücü kulaklarını uzaktan gelen çarpışma seslerine çevirdiler ve savaşın devam etmekte olan çınlayışını duydular. Drizzt merakla Kessell'e baktı, kamp yerinin en kuzey bölümünde neler olduğunu büyücünün bilip bilmediğini merak etti.

Kessell drowun dile getirmemiş olduğu sorusuna eliyle yay çizerek cevap verdi. Aynadaki görüntü içsel bir sisle bir anlığına karardı ve sonra alanın öbür tarafına odaklandı. Savaşın haykırış ve gürültüleri büyülü aletin derinliklerinden güçlü bir sesle yükseldi. Sonra, sis perdesi dağıldığında, goblinlerden oluşan bir denizin tam ortasında sırt sırta dövüşen Bruenor'un klan halkının görüntüsü meydana geldi. Cücelerin etrafındaki savaş alanı yığın yığın goblin ve ogre cesetleriyle doluydu.

"Bana karşı gelmenin ne kadar ahmakça olduğunu görüyorsun değil mi?" diye ciyakladı Kessell."

"Bana kalırsa cüceler epey iyi iş çıkarmış."

"Saçmalık!" diye haykırdı Kessell. Elini yeniden savurdu ve ayna yeniden dumanlandı. Aniden aynanın derinlerinden bir yerden Tempus'un Şarkısı duyuldu. Drizzt bu sis perdesinin arasından bir görüntü yakalayabilmek için hevesli bir şekilde öne doğru eğildi, şarkıya öncülük eden kimseyi görmeye hevesli bir şekilde.

"Cüceler benim aşağı seviyedeki savaşçılarımın birkaçını kesip biçe dursunlar, ordumun saflarına katılmak için yığınla savaşçı geliyor! Hepinizin sonu geldi, Drizzt Do'Urden! Akar Kessell geldi."

Sis perdesi kalktı.

Ardında bin tane coşkulu savaşçıyla birlikte Wulfgar, arkasından tehlike gelmesinden hiç korku duymayan canavarlara doğru yaklaşıyordu. Hücum eden barbarlara en yakın olan goblin ve orklar, efendilerinin sözlerine karşı bükülmez bir iman besledikleri için, söz verilmiş müttefiklerinin gelişi karşısında tezahürat yaptılar.

Sonra öldüler.

Barbar kalabalığı düşman safları içine yararak girdi. Bir yandan şarkı söylüyor ve bir yandan da vahşi bir umursamazlıkla öldürüyorlardı. Cücelerin Tempus'un Şarkısı'na katılış sesi, silahların çarpışma gürültüsünün arasında bile duyulabiliyordu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı bir karış açık kalmış ve hiddetle titremekte olan Kessell, şok edici görüntüyü eliyle dağıttı ve Drizzt'e döndü. "Hiç fark etmez!" dedi, ses tonunu sabit tutabilmek için çabalayarak. "Hiç acımadan senin icabına bakacağım. Sonra da Bryn Shander alevler içinde kalacak!

"Ama önce sen, hain drow," diye tısladı büyücü. "Kendi ırkının katilisin, dua edecek tanrın kaldı mı geriye?" Muma hafifçe üfleyerek ateşinin hafifçe

yana doğru hareket etmesini sağladı.

Yansımanın açısı değişti ve ışık demetlerinden biri Drizzt'e değdi. Eski palasının kabzasında bir delik açtı ve sonra daha da derine batarak elinin kara derisini kesti. Drizzt acı içinde yüzünü buruşturdu, pala yere düşerken ve ışık demeti esas yerine geri dönerken elini sıkıca kavradı.

"Ne kadar kolay olduğunu görüyorsun değil mi?" diye alay etti Kessell. "Senin basit aklın Crenshinibon'un gücünü tasavvur edemiyor! Ölmeden önce bu gücün bir örneğini hissetmene izin verdiğim için kendini şanslı hissetmelisin!"

Drizzt çenesini dik tuttu ve büyücüye bakarken gözlerinde hiçbir yalvarış emaresi yoktu. Ölümü çok uzun zaman evvel işinin makul bir olasılığı olarak kabul etmişti ve gururla ölmeye kararlıydı.

Kessell onu korkudan boncuk boncuk terletmeye çalıştı. Büyücü ölümcül mumu tahrik edici bir şekilde oraya buraya sallıyor, ışık demetinin ileri geri hareket etmesini sağlıyordu. En sonunda gururlu kolcunun ağzından hiçbir sızlanma ya da yalvarma çıkmayacağını anladığı zaman, Kessell bu oyundan bıktı. "Elveda ahmak," diye hırladı ve ateşin üzerine üflemek için dudaklarını büzüştürdü.

Regis mumu söndürdü.

Birkaç saniyeliğine her şey tamamen durmuş gibiydi. Büyücü, kendi kölesi olduğuna inandığı buçukluğa dehşete kapılmış bir şaşkınlıkla baktı. Regis sadece omuzlarını silkti, sanki bu alışılmadık cesur davranışı karşısında Kessell kadar şaşırmış gibiydi.

İçgüdülerine dayanan büyücü, mumun üzerinde durduğu gümüş levhayı aynanın camına doğru fırlattı ve çığlık atarak odanın arka köşesinde duran, gölgeler içinde gizli küçük bir merdivene doğru koştu. Drizzt tam ilk adımlarını atmaktaydı ki aynanın içindeki alevler kükredi. drowun ilgisini çekecek biçimde dışarı dört tane şeytani kırmızı göz bakıyordu ve sonra kırık camın içinden iki tane cehennem köpeği fırladı.

Bir tanesinin yolunu Guenhwyvar kesti, sıçrayarak efendisinin yanından geçti ve iblis köpeğin üzerine balıklama daldı. İki hayvan odanın gerisine doğru yuvarlandı. Dişlerden ve pençelerden oluşan, siyah ve koyu kırmızı renkteki bir karaltı Regis'i yere devirdi.

İkinci köpek ateş nefesini Drizzt'in üzerine saldı, ama iblisle olduğu gibi, alevler drowu yine rahatsız etmiyordu. Sonra saldırma sırası onundu. Ateşten nefret eden pala coşkuyla çınladı, Drizzt onu yere doğru indirirken saldırmakta olan hayvanı ikiye böldü. Kılıcın gücüne hayran kalan ama mahvetmiş olduğu kurbanına boş boş bakmaya bile zamanı olmayan Drizzt takibini sürdürdü.

Merdivenin zeminine vardı. Hemen tepesinde, kulenin en yüksek katına açılan bir kapıdan dışarıya ritmik bir şekilde zonklayan ışık sızıyordu. Drizzt her kalp atışıyla beraber titreşimlerin yoğunluğunun arttığını hissetti. CryshalTirith'in kalbi yükselen güneşle birlikte daha da güçlü atıyordu. Drizzt içine yürümekte olduğu tehlikeyi anladı, ama durup da olasılıkları düşünecek zamanı yoktu.

Ve sonra bir kez daha Kessell ile yüz yüzeydi. Bu sefer binanın en küçük odasındaydılar. İkisinin arasında ürkünç bir şekilde havada asılı duran ve nabız gibi atan iri bir kristal parçası vardı Cryshaltirith'in kalbiydi bu. Dört köşeli ve bir buz saçağı gibi ince uzundu, sadece otuz santim olsa bile Drizzt bunun, içinde bulunduğu kulenin küçük bir kopyası olduğunu fark etti.

Crenshinibon'un tıpatıp görüntüsüydü.

İçinden bir ışık duvarı çıkıyor ve drow bir tarafta, büyücü diğer tarafta kalacak şekilde odayı ikiye bölüyordu. Drizzt büyücünün kıs kıs gülüşünden anlamıştı ki, bu en az taştan bir duvar kadar sert bir engeldi. Alt kattaki karmakarışık büyü odasının tersine, kulenin duvarında daha çok bir pencereymiş gibi görünen, sadece tek bir ayna bu odayı süslüyordu. O da hemen büyücünün yanındaydı.

"Kalbe vur, drow," diye güldü Kessell. "Ahmak! CryshalTirith'in kalbi dünyadaki bütün silahlardan daha kuvvetlidir! Büyülü ya da büyüsüz ona hiçbir şey yapamazsın, hatta pürüzsüz yüzeyinde ufacık bir çizik bile

oluşturamazsın! Vur ona; ahmakça küstahlığının sonucu neymiş gör bakalım!"

Fakat Drizzt'in başka planlan vardı. Bazı düşmanların sadece kaba kuvvet kullanılarak alt edilemeyeceğini bilecek kadar açık görüşlü ve kurnazdı. Her zaman başka seçenekler bulunurdu.

Geriye kalmış olan silahını, büyülü palayı kınına soktu ve kemerindeki kesenin ağzını tutan ipi çözmeye başladı. Kessell merakla onu izledi, ölümü kaçınılmaz gibi görünmesine rağmen drowun takındığı soğukkanlı havadan rahatsız olmuştu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu büyücü.

Drizzt cevap vermedi. Hareketleri sistemli ve sarsılmazdı. Kesenin üzerindeki ipi gevşetti ve onu açtı.

"Sana ne yaptığını sordum!" diye kaşlarını çattı Kessell, Drizzt kalbe doğru yürümeye başlamışken. Aniden küçük maket savunmasızmış gibi geldi büyücüye. Bu kara elfin, belki de esasında tahmin ettiğinden çok daha tehlikeli olduğu gibi rahatsız edici bir hisse kapıldı.

Bunu Crenshinibon da sezdi. Kristal parçası telepatik bir yolla Kessell'e öldürücü bir büyü oku atması ve drowun işini bitirmesi için talimat verdi.

Ama Kessell korkmuştu.

Drizzt kristale yaklaştı. Elini üzerine koymaya çalıştı ama ışık duvarı onu geri püskürttü. Bu kadarını zaten beklediğinden dolayı kafasını salladı ve kesenin ağzını genişleyebileceği kadar açtı. Sadece kulenin kendisi üzerine yoğunlaşmış olduğundan ne büyücüye baktı ne de onun ettiği laf kalabalığını duydu.

Sonra un kesesini mücevher taşın üzerine boşalttı.

Kule sanki itiraz içinde inliyor gibiydi. Kapkaranlık oldu.

Drow ile büyücüyü birbirinden ayıran ışık duvarı yok oldu.

Ama Drizzt hâlâ kule üzerinde yoğunlaşmış vaziyetteydi. Üzerini kaplayan un tabakasının, cevher taşının saçtığı güçlü ışınlan sadece kısa bir

süreliğine engelleyebileceğini biliyordu.

Fakat şimdi boşalmış olan keseyi kristalin üzerine geçirip ipi çekmeye yetecek kadar süresi olmuştu. Kessell feryat edip ileri doğru atıldı, ama çekilmiş palayla burun buruna gelerek durdu.

"Hayır!" diye haykırdı büyücü çaresiz bir itiraz içinde. "Yaptığın şeyin sonuçlarının farkında mısın?" Sanki bir cevap verirmişçesine kule sarsıldı. Çabucak durgunlaştı, ama hem drow hem de büyücü yaklaşmakta olan tehlikeyi anladı. Daha şimdiden CryshalTirith'in içlerinde bir yerde çürüme başlamıştı.

"Tamamen farkındayım," diye yanıtladı Drizzt. "Seni alt ettim, Akar Kessell. Kendi beyanına göre OnKasaba'nın hükümdarı olarak geçirdiğin kısa saltanat sona erdi."

"Sen kendini öldürdün, drow!" diye karşılık verdi Kessell, CryshalTirith yeniden ve bu sefer daha da şiddetle sarsıldığında. "Kule üzerine çökmeden buradan kaçmayı umut edemezsin!"

Bir sarsıntı daha oldu. Ve sonra bir tane daha.

Drizzt umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Öyle olsun," dedi. "Ben amacıma ulaştım, çünkü sen de yok olacaksın."

Büyücü ani ve çılgınca bir kahkaha patlatıverdi. Dönerek Drizzt'ten uzaklaştı ve kule duvarına gömülü olan aynaya balıklama daldı. Drizzt'in umduğu gibi camı kırarak geçip aşağıdaki alana düşmek yerine, Kessell aynanın içine girmiş ve yok olmuştu.

Kule yeniden sallandı ve bu sefer sarsıntı dinmedi. Drizzt çatı kapısına doğru hareket etti ama ayakta bile zor durabiliyordu. Duvarlarda çatlaklar meydana geldi.

"Regis!" diye haykırdı, ama hiçbir cevap yoktu. Odanın içindeki duvarın bir kısmı daha şimdiden çökmüştü; Drizzt merdivenin zeminindeki yığını görebiliyordu. Dostlannın şimdiye kadar kaçmış olmalarına dua ederek

önünde açık kalan tek yolu seçti. Kessell'in ardından büyülü aynanın içine daldı.

Buzyeli Vadisi Savaşı

Bryn Shander halkı, çayırlardaki savaş seslerini duydu, ama neler olduğunu ancak şafağın ilk ışıklan her tarafı tamamen aydınlatınca görebildi. Cücelere çılgınlar gibi tezahürat yaptılar ve barbarlar Kessell'in safları arasına yırtarak dalıp da goblinleri neşe dolu bir umursamazlıkla kesip biçtiğinde şaşırıp kaldılar.

Cassius ile Glensather, surun üzerindeki alışılmış yerlerinde olayların beklenmedik değişimini kara kara düşündüler. Kendi güçlerini savaşa sürmeleri gerekip gerekmediğine emin olamamışlardı.

"Barbarlar mı?" diye ağzı bir karış açık kaldı Glensather'in. "Onlar bizim dostlarımız mı yoksa düşmanlarımız mı?"

"Ork öldürüyorlar," diye yanıtladı Cassius. "Onlar dostumuz!"

Maer Dualdon'da, Kemp ve diğerleri de, kimin dahil olduğunu göremedikleri halde savaş seslerini duydular. Daha da kafa karıştırıcı bir şekilde, güney batıda, Bremen kasabasında başka bir savaş baş göstermişti. Yoksa Bryn Shander halkı dışarı çıkıp saldırmış mıydı? Ya da Akar Kessell'in ordusu kendi kendini mi yok ediyordu?

CryshalTirith aniden karardı. Bir zamanlar cam gibi ve hareketli olan köşeleri şimdi matlaşmış ve ölümcül bir durgunluğa bürünmüştü.

"Regis," diye mırıldandı Cassius, kulenin güç kaybını hissederek. "Şimdiye kadar sahip olup olacağımız tek kahraman!"

Kule titreyip sarsıldı. Duvarlarının üzerinde büyük çatlaklar oluştu. Sonra parçalandı.

Tanrı gibi tapınır oldukları büyücünün kulesi yıkılmaya başladığında, canavar ordusu dehşet dolu bir inançsızlıkla izledi.

Bryn Shander borazanları çalmaya başladı. Kemp'in halkı çılgıncasına tezahürat yaptı ve deliler gibi küreklere sarıldı. Jensin Brent'in öncü ulakları şaşırtıcı haberleri Lac Dinneshere'deki filoya iletti, onlar da karşılık olarak mesajı Kızıl Sular'a geçirdi. OnKasaba halkının saklanmış olduğu geçici sığınakların hepsinden aynı emir yükseldi.

"Hücum!"

Bryn Shander surunun devasa kapılarının içine toplanmış olan ordu, avlunun içinden çayırlara doğru aktı. Lac Dinneshere'de bulunan CaerKonig ile CaerDineval filoları ve güneydeki Good Mead ile Dougan Oyuğu filoları, doğu yelini yakalamak için yelken açıp göller üzerinde hızla ilerlediler. Maer Dualdon'da toplanmış olan dört filo epey sıkı kürek çekerek, intikam almak için ettikleri aceleleri içinde yine aynı rüzgara karşı koyarak ilerledi.

Girdap gibi esen bir karmaşa ve şaşkınlık rüzgarıyla beraber nihai Buzyeli Vadisi Savaşı başladı.

Regis, birbiriyle savaşan yaratıklar bir kez daha yuvarlanarak yanından geçtiğinde kanara kaçıldı. Pençeler ve dişler gözü dönmüş bir mücadele içinde yırtıp deşiyordu. Guenhwyvar normalde, cehennem köpeğini saf dışı bırakma işinde pek zorluk çekmezdi. Ama bu bitkin düşmüş haldeyken, kedi canı için savaşırken buldu kendini. Köpeğin sıcak nefesi kapkara kürkü yakıp kavurdu; koca dişleri kaslı boynu ısırdı.

Regis kediye yardım etmek istedi, ama düşmanını tekmeleyebilecek kadar bile yaklaşamıyordu. Drizzt neden bu kadar ani bir şekilde koşturup gitmişti ki?

Guenhwyvar güçlü bir çene tarafından boynunun kırılmakta olduğunu hissetti. Kedi yana savruldu ve daha ağır olan cüssesi köpeği de beraberinde götürdü. Ama yırtıcı çenenin kavrayışı çözülmedi. Havasızlıktan kedinin başı döndü. Böyle bir ihtiyaç anında sahibini yüzüstü bıraktığına pişman olsa da, aklını düzlemler arasında geriye, gerçek yuvasına odaklamaya başladı.

Sonra kule karardı. Ürken cehennem köpeği kavrayışını bir parça gevşetti ve Guenhwyvar bu fırsatı yakalamakta çabuk davrandı. Kedi patilerini köpeğin kaburgalanna yerleştirdi ve kendini iterek kurtularak karanlığın içine yuvarlandı.

Cehennem köpeği düşmanını aradı ama panterin kendini gizleme yeteneği, onun keskin duyularının hatırı sayılır haberdarlığından bile ötedeydi. Sonra köpek ikinci bir av gördü. Tek bir zıplayışta Regis'in yanına geldi.

Guenhwyvar çok iyi bildiği bir oyun oynuyordu şimdi. Panter geceye ait bir yaratıktı, karanlığın içinden saldıran ve avı daha onun varlığını bile sezmeden öldüren bir yırtıcıydı. Cehennem köpeği, Regis'e saldırmak için yere sindi, sonra panter ağır bir şekilde sırtına konup da pençelerini pas rengindeki posta batırmaya başladığı zaman devrildi.

Öldürücü dişler boynunu bulmadan önce, köpek sadece son bir kez cıyaklayabildi.

Aynalar çatlayıp paramparça oldu. Duvarda açılan ani bir delik Kessell'in tahtını yutuverdi. Kule en son ölüm sancıları içinde sarsılırken kristalden moloz blokları düşmeye başladı. Alt kattaki harem odasından yükselen çığlıklar, Regis'e bu yıkım sahnesinin bütün yapı boyunca yaşandığını söyledi. Guenhwyvar'ın cehennem köpeğini öldürdüğünü gördüğüne memnundu, ama kedinin kahramanlıklarının boşuna olduğunu anlamıştı. Kaçacak hiçbir yerleri yoktu, CryshalTirith'in ölümünden kurtuluş yoktu.

Regis, Guenhwyvar'ı yanına çağırdı.

O karanlıkta kedinin vücudunu göremiyordu, ama sanki kedi onu avlayacakmışçasına dönüp duran ve ona dikkatle bakan gözleri görebiliyordu. "Ne?" diye afalladı buçukluk şaşkına dönmüş bir halde. Gerilimin ve köpeğin üzerinde açtığı yaraların Guenhwyvar'ı deliliğe sürüklediğinden şüphelendi.

Hemen yanına koca bir duvar parçası düştü ve onu cup diye yere oturttu. Kedinin gözlerinin havaya yükseldiğini gördü; Guenhwyvar sıçramıştı.

Dumandan nefesi kesildi ve kristal kulenin en son çöküşünün başladığını hissetti. Sonra kara kedi onu sarmaladığında daha da derin bir karanlık çöktü üzerine.

Drizzt düşmekte olduğunu hissetti.

Işık çok parlaktı, hiçbir şey göremiyordu. Hiçbir şey duymuyordu, kulağının dibinde hızla esen rüzgarı bile. Ama kesin bir şekilde düşmekte olduğunu biliyordu.

Sonra ışık loşlaşıp boz bir sis halini aldı, sanki bir bulurun içinden geçiyormuş gibi. O kadar rüya gibi, tamamen gerçek dışı görünüyordu ki. Bu duruma nasıl geldiğini hatırlayamıyordu. Kendi adını bile hatırlayamıyordu.

Sonra kalın bir kar yığınının içinde düştü ve rüya görmediğini anladı. Rüzgarın iniltisini duydu ve dondurucu ısırığını hissetti. Ayağa kalkıp etrafındakiler hakkında daha iyi bir fikir sahibi olmaya çalıştı.

Derken çok uzakta, aşağıda yükselmekte olan savaşın çığlıklarını duydu. CryshalTirith'i hatırladı, nerede bulunduğunu anımsadı. Sadece tek bir cevap olabilirdi.

Kelvin Yığını'mn tepesindeydi.

Bryn Shander ve Doğulimanı askerleri, başlarında Cassius ve Glensather ile beraber kol kola savaşarak bayırlı tepeden aşağıya hücum etti ve şaşkın goblin safları arasına şiddetle daldı. İki sözcünün kafasında özel bir amaç vardı: Canavar saflarını yarıp geçmek ve Bruenor'un birliğiyle bağlantı kurmak. Birkaç dakika önce surun üzerindeyken barbarların da aynı stratejiyi denemeye teşebbüs ettiğini görmüş ve eğer üç ordu da kanatlardan destek verecek şekilde bir araya getirilebilirse cılız şanslarının oldukça büyüyeceğini düşünmüşlerdi.

Goblinler hücuma yol verdiler. Olayların ani değişimi karşısındaki katıksız bir hüsran ve şaşkınlık içindeyken, canavarlar herhangi bir savunma hattı oluşturamayacak durumdaydılar.

Maer Dualdon'un dört filosu Targos'tan arta kalan yıkıntıların hemen kuzeyinde karaya çıktığında, aynı şeklide organize olmamış ve yönünü şaşırmış bir direniş gücüyle karşılaştı. Kemp ve diğer liderler arazide kolayca sağlam bir yer elde edebileceklerini düşündüler, ama ana endişeleri Termalaine'i işgal etmiş olan geniş goblin birliklerinin, eğer sahilden, yani arkalarından saldırırlarsa tek kaçış yollarının da önünü kesecek olmalarıydı.

Fakat endişelenmeleri gereksizdi. Savaşın ilk sahnelerinde Termalaine'deki goblinler, büyücülerine destek olma niyeti içinde aceleyle dışarı çıkmıştı. Ama sonra CryshalTirith yıkıldı. Fethedilmiş Bremen şehrinde bulunan Kesik Dil Orkları'nı silip süpürmek için Kessell'in yolladığı geniş kuvvetin söylentilerini bütün gece boyunca duyduktan sonra goblinler daha şimdiden şüpheci olmaya başlamıştı. Ve Kessell'in gücünün doruk noktası olan kuleyi çöküp yıkılırken gördüklerinde, diğer şıkları yeniden düşünmüş ve önündeki seçeneklerin sonuçlarını zihinlerinde tartmaya başlamışlardı. Açık arazinin güvenli kollarına doğru kuzeye kaçmışlardı.

Esip uçan karlar, dağın tepesine ağır bir örtü eklemişti. Drizzt gözlerini yerde tutuyordu ama kararlı bir şekilde birini diğerinin önüne koyarken ayaklarını zar zor görebiliyordu, hâlâ büyülü palası yanındaydı ve donuk bir ışıkla parlıyordu, sanki buz kesmiş sıcaklık derecelerinden memnunmuş gibiydi.

Drowun uyuşmaya başlayan vücudu dağdan aşağı inmesi için ona yalvarıyordu ve buna rağmen yüksek tepelere doğru, çok yakındaki zirvelerden birine doğru hâlâ ilerliyordu. Rüzgar kulaklarına rahatsız edici bir ses taşıyordu çılgın gibi gülen birinin kıkırtıları.

Ve sonra büyücünün bulanık suretini gördü, en güneydeki uçurum kenarından sarkmış, aşağıdaki savaş meydanında neler olup bittiğini görmeye çalışıyordu.

"Kessell!" diye haykırdı Drizzt. Suretin aniden hareket ettiğini gördü ve büyücünün onu bu rüzgarın iniltisi arasından bile duyduğunu anladı. "OnKasaba halkı adına bana teslim olmanı istiyorum! Çabucak, hemen şimdi, bu kış ayazının dinmez rüzgarı ikimizi de olduğumuz yerde dondurmadan önce!"

Kessell dudak büktü. "Hâlâ neyle yüzleştiğini anlayamıyorsun değil mi?" diye sordu şaşkınlık içinde. "Bu savaşı kazandığına gerçekten de inanıyor musun?"

"Aşağıdaki insanların nasıl iş çıkarttıklarını bilmiyorum," diye yanıtladı Drizzt. "Ama sen yenildin! Kulen yok edildi, Kessell, ve o olmadan sen küçük bir hokkabazdan başka bir şey değilsin!" Onlar bir yandan konuşurken ilerlemeye devam etti ve şimdi büyücüden birkaç metre uzaktaydı. Fakat rakibi hâlâ sadece gri alandaki kara bir suret halindeydi.

"Nasıl iş çıkarttıklarını bilmek istiyor musun, drow?" diye sordu Kessell. "Öyleyse bak! OnKasaba'nın çöküşüne tanık ol!" pelerinin altına elini uzattı ve parlayan bir nesne çıkarttı bir kristal parçasıydı. Sanki bulutlar onun önünden çekiliyor gibiydi. Etkisinin geniş çapı içersinde rüzgar durdu. Drizzt onun inanılmaz kudretini görebiliyordu. Drow kristalin ışığı sayesinde uyuşmuş ellerine tekrar kanın geri döndüğünü hissetti. Sonra gri sis perdesi yok oldu ve önlerindeki hava tertemiz hale geldi.

"Kule yok mu edildi?" diye alay etti Kessell. "Crenshinibon'un sayısız suretlerinden sadece bir tanesini kırabildin! Bir kese dolusunu mu? Dünyadaki en güçlü büyülü antikayı yenmek için mi? Bana karşı gelmeye cüret eden aşağıdaki ahmak adamlara bak!"

Savaş alanı drowun altında geniş bir şekilde yayılmıştı. Rüzgarla dolu, beyaz yelkenleriyle CaerDineval ve CaerKonig gemilerinin Lac Dinneshere'in batı sahillerine yaklaşmakta olduğunu görebiliyordu.

Güneyde Good Mead ve Dougan Oyuğu filoları çoktan karaya çıkmıştı. Denizciler bir ön direnişle karşılaşmadılar ve daha şimdiden iç kesimlere saldırmak için hazırlanıyorlardı. Kessell'in ordusunun güney yansım oluşturan goblin ve orklar CryshalTirith'in çöküşüne tanıklık etmemişti. Fakat gücün ve kılavuzluğun etkisinin azaldığını hissettiler. Ve çoğu olduğu yerde kaldı yada dostlarını terk etti veya savaşa katılmak için Bryn Shander tepelerine doğru koşturdu.

Kemp'in adamları da kıyıdaydı, kuzeye doğru ihtiyatlı bakışlarla sahil boyunca dikkatle ilerliyorlardı. Bu grup, Kessell'in güçlerinin en fazla yoğunlaştığı yerde karaya çıkmıştı. Ama kulenin gölgesi altındaki alandı

orası, CryshalTirith'in çöküşünün en çok cesaret kırdığı yerdi. Balıkçılar goblinlerin çoğunun savaşmaktansa kaçmaya niyetli olduğunu gördü.

Arazinin tam ortasında, en ağır savaşın vuku bulduğu yerde, OnKasaba halkı ve onların müttefikleri de gayet iyi iş çıkarırmış gibi görünüyordu. Barbarlar neredeyse cücelere katılmak üzereydi. Wulfgar'ın çekici ve Bruenor'un rakipsiz cesaretiyle kamçılanan iki birlik aralarında duran herkesi yarıp yırtıyordu. Ve kısa süre sonra daha da korkunç olacaklardı, çünkü Cassius ile Glensather pek yakındaydı ve kararlı adımlarla geliyorlardı.

"Gözlerimin bana söylediği kadarıyla, OnKasaba'mn 'o ahmak insanları' henüz mağlup edilmemiş!"

Kessell kristali havaya doğru kaldırdı, ışığı daha da büyük bir güç derecesiyle parladı. Aradaki engin mesafeye rağmen aşağıda, savaş alanındaki rakipler CryshalTirith diye bildikleri kudretli varlığın yeniden güçlenmekte olduğunu hemen anlayıverdiler. İnsan, cüce ve goblinler, hatta ölümcül bir dövüşe kapılmış olanlar bile dağın tepesindeki ışığa bakmak için duraksadı. Tanrılarının geri döndüğünü gören canavarlar çılgınlar gibi tezahürat yaptılar ve şimdiye kadar korudukları savunma biçimlerini terk ettiler. Kessell'in görkemle yeniden ortaya çıkışıyla cesaret buldular ve saldırıyı gözü dönmüş bir şiddetle başlattılar. "Sadece varlığımın bile onları ne kadar körüklediğini görüyorsun!" diye böbürlendi Kessell kibirle.

Ama Drizzt hiç ilgilenmiyordu ne büyücüyle ne de aşağıdaki savaşla. Parlamakta olan antikanın ısısıyla eriyen karlardan oluşmuş bir su birikintisinin içinde duruyordu. Keskin kulaklarının uzaktan gelen savaş seslerinin arasından yakaladığı bir sesi dikkatle dinliyordu. Kelvin Yığını'nın donmuş zirvelerinden gelen bir itiraz gümbürtüsüydü bu.

"Akar Kessell in zaferini gör!" diye haykırdı büyücü, elinde tuttuğu antikanın gücüyle birlikte sesi kulakları sağır edici bir boyut almıştı. "Aşağıdaki gölde duran tekneleri yok etmek benim için ne kadar da kolay olacak!"

Drizzt, etrafında büyüyen tehlikelere karşı kibirli bir ilgisizlik içinde olan Kessell'in büyük bir hata yaptığım anladı. Yapması gereken tek şey,

sıradaki birkaç dakika için büyücünün kararlı bir eyleme geçmesini önlemekti. Refleksif bir şekilde kemerinin arkasında bulunan hançeri kavradı ve Kessell'in şu anda, Crenshinibon ile bir bütünleşme halinde olduğunu ve küçük silahın hedefi vurma gibi bir şansı olmadığını bildiği halde Kessell'e doğru savurdu. Drow, hiddetini savaş alanına yansıtmasını engellemek için büyücünün ilgisini dağıtmayı ve onu kızdırmayı ümit ediyordu.

Hançer havada hızla ilerledi. Drizzt arkasını döndü ve koştu.

Crenshinibon'un içinden dışarıya ince bir ışık demeti çıktı ve daha hedefi bulamadan silahı eritti, ama Kessell küplere binmişti. "Benim önümde eğilmelisin!" diye haykırdı Drizzt'e. "Kafir köpek, bu günkü ilk kurbanım olma şerefine erişmeye hak kazandın!" Kaçmakta olan drowu nişanlamak için kırık parçayı uçurumdan aşağı doğrulttu. Ama döndüğü anda, aniden erimiş kaim içine dizlerine kadar gömüldü.

Sonra o da, dağın kızgın gümbürtüsünü duydu.

Drizzt antikanın etki alanından dışarı çıktı ve ardına bakmak için tereddüt bile etmeden, Kelvin Yığını'nın doğu yüzü ile kendisinin arasına koyabildiği kadar mesafe koyarak koştu.

Şimdi göğsüne kadar batmış olan Kessell, sulu kardan kurtulmak için debelendi. Bir kez daha Crenshinibon'un gücünü çağırdı, ama yaklaşmakta olan sonun yoğun stresi altında konsantrasyonu dağıldı.

Akar Kessell yıllardır ilk defa kendini yeniden zayıf hissetti. Buzyeli Vadisi'nin Tiranı değil de, hocasını öldüren mızmız çırak oluvermişti yine.

Sanki Kristal parçası onu reddetmiş gibiydi.

Sonra dağın kardan şapkasının bütün bir kısmı çöktü. Gümbürtü etrafta bir çok mil boyunca yerleri salladı. İnsanlar ve orklar, goblinler ve hatta ogreler bile yere yığıldı.

Kessell düşmeye başladığında kırık parçayı göğsüne bastırıp sıkıca kavradı. Ama Crenshinibon ellerini yaktı, onu reddetti. Kessell birçok kez

başarısız olmuştu. Antika artık onu sahip olarak kabul etmeyecekti.

Kessell kırık parçanın parmakları arasından kaydığını hissettiğinde çığlık attı. Fakat feryadı, çökmekte olan çığın gümbürtüsüyle boğulup gitmişti. Karın soğuk karanlığı etrafına kapandı. Kendi inişi sırasında onunla birlikte düşüyor, yuvarlanıyordu. Kessell çaresizlik içinde hâlâ inanıyordu ki, eğer kristal parçasını elinde tutuyor olsaydı bundan bile kurtulabilirdi. Kelvin Yığını'nın alçak bir tepesine konduğu zaman biraz rahatladı.

Sonra dağın tepesindeki karın yarısı üzerine indi.

Canavar ordusu, tanrılarının yemden düştüğünü gördü. Heyecanlarını kışkırtan iplik çabucak çözülmeye başladı. Ama Kessell in yeniden ortaya çıktığı zamanda, belli bir düzeyde eşgüdümlü bir hareketlilik meydana gelmişti. Büyücünün bütün ordusunda geriye kalan tek gerçek devler olan iki ayaz devi kumandayı ele geçirdi. Seçkin ogre muhafızları yanlarına çağırdılar, sonra da ork ve goblin kabilelerini kendi etraflarında birleşip onları takip etmeye davet ettiler.

Yine de ordunun düştüğü dehşet bariz ortadaydı. Akar Kessell'in demir yumruklu egemenliği altında derinlere gömülmüş olan kabile rakiplikleri, kaba bir güvensizlik halini alarak yeniden su yüzüne çıktı. Sadece düşmanlarına ve onları diğer kabilelerin yanında saflarda tutan devlere olan korkulan yüzünden savaşa devam ediyorlardı.

"Selamlar, Bruenor!" diye çınladı Wulfgar’ın sesi, başka bir goblin kafasını paramparça ederken. Barbar kalabalığı en sonunda cücelere ulaşmıştı.

"Ve sana da, evlat!" diye yanıtladı cüce, baltasını rakibinin göğsünün derinlerine gömerken. "Sen gelene kadar neredeyse iş işten geçiyordu! Senin payına düşen pislikleri de öldürmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm!"

Fakat Wulfgar'ın ilgisi başka bir yerdeydi. İki devin bütün birliği kumanda ettiğini fark etmişti. "Ayaz devleri," dedi Bruenor'a, cücenin

bakışlarını ogre çemberine doğru yönelterek. "Kabileleri bir arada tutan tek şey onlar!"

"Daha eğlenceli olur!" diye güldü Bruenor "Düş önüme!"

Ve böylece genç kral, yanında yaverleri ve Bruenor ile goblin safları arasından eze dağıta kendine bir yol açarak ilerledi.

Ogreler barbarın yolunu kesmek için yeni buldukları kumandanlarının etrafını sardılar.

O zaman da Wulfgar yeterince yakınlaşmıştı zaten.

Aegisfang ıslık çalarak ogre hattını aştı ve devlerden birinin kafasına isabet ederek onu ölü bir şekilde yere yığdı. Diğeri ise, bir insanın kendi türünden bir deve, böyle bir mesafeden, bu denli ölümcül bir darbe yollayabildiğine inanamayarak aval aval baktı ve savaştan kaçmadan önce sadece kısa bir anlığına tereddüt etti.

Korkusuz ve gaddar ogreler Wulfgar’ın grubuna hücum etti ve onlan geri püskürttü. Ama Wulfgar tatmin olmuştu ve bu baskı karşısında istekli bir şekilde geri çekildi, çünkü insan ve cüce ordusunun kalabalığı arasına katılmaya hevesliydi.

Fakat Bruenor o kadar da hevesli değildi. Bu en çok zevk aldığı türden, kargaşa dolu bir dövüş olacaktı. En ön sıradaki ogrelerin uzun bacakları arasında kayboldu ve ilerledi, saflar arasındaki toz toprak ve karmaşa içinde görünmemişti.

Wulfgar gözünün kenarıyla cücenin garip hareketini gördü. "Nereye gidiyorsun?" diye haykırdı arkasından, ama savaşa susamış Bruenor onu duyamadı ve duysaydı da kulak vermezdi zaten.

Wulfgar gözü dönmüş cücenin gittiği yeri göremiyordu ama ogre üstüne ogre, şaşkın bir ıstırap içinde iki büklüm olup da dizini, bacak kirişini ya da kasıklarını tuttuğu zaman, Bruenor'un bulunduğu noktayı, ya da en azından cücenin biraz önce bulunduğu noktayı yaklaşık olarak tahmin edebiliyordu.

Bütün bu karmaşanın üzerinde, dosdoğru bir cenge tutuşmamış olan orklar ve goblinler, ikinci bir yeniden diriliş beklentisiyle Kelvin Yığını'na doğru dikkatle bakıyordu.

Ama şimdi dağın aşağı bayırlarına yerleşmiş olan tek şey kardı. CaerKonig ve Caer Dineval'in intikam için can atan savaşçıları, gemilerini karaya son sürat getirdi, daha derin sulara demir atmanın getireceği gecikmeyi engellemek için onları ihtiyatsızca sığlıkların kumlarına ittirdiler. Teknelerden dışan fırladılar ve sahilde etrafa sular fışkırtarak karaya çıktılar. Rakiplerini geri püskürten korkusuz bir gözü dönmüşlük içinde savaş meydanına hücum ettiler.

Kendilerini tamamen karaya yerleştirdikten sonra, Jensin Brent onları sıkı bir savaş formasyonunda bir araya getirdi ve güneye doğru yönlendirdi. Sözcü o yönde çok uzaklardan gelen savaş seslerini duymuştu ve Good Mead ile Dougan Oyuğu halkının kendi adamlarına katılmak için kuzeye doğru bir yol açtığını anladı. Planı, onlarla Doğuyolu'nda buluşmak ve takviye edilmiş sayılarla birlikte batıya, Bryn Shander'a doğru ilerlemekti.

Şehrin bu kısmındaki goblinlerin çoğu kaçalı uzun zaman geçmişti ve birçoğu da kuzeybatıya, CryshalTirith'in yıkıntısının bulunduğu ve asıl savaşın yaşandığı yere doğru gitmişti. Lac Dinneshere ordusu hedeflerine doğru iyi hız yaptı. Pek az kayıp vererek yola ulaştılar ve güneylileri beklemek için durdular.

Kemp, Maer Dualdon'da yüzen yalnız gemiden gelecek olan sinyali tedirgin bir şekilde gözlüyordu. Göldeki dört şehrin birliklerine kumandan seçilmiş olan Targoslu sözcü, kuzeyden gelebilecek ağır bir akın korkusuyla ihtiyatlı bir şekilde epey ilerlemişti. Çayırlar boyunca inlemekte olan savaş sesleri yükselirken koruduğu bu muhafazakar tavır, maceracı kalbini deşiyor olsa bile, adamlarını kontrol ediyor ve sadece onların üzerine gelen canavarlarla savaşmalarına izin veriyordu.

Dakikalar hiçbir goblin takviye birliği işareti görülmeden geçtiği zaman, kıyı şeridi boyunca gitmesi ve Termalaine'i işgal etmiş olan birliği neyin geciktirdiğini bulması için bir uşkuna yelkenlisi yolladı.

Sonra yavaşça görüntüye giren beyaz yelkenleri gözetledi. Küçük geminin pruvasında Kemp'in en çok arzuladığı ama en az ihtimal verdiği bir işaret bayrağı dalgalanıyordu: Balık tutma simgesi olan kırmızı sancak. Ama şimdi, Termalaine'in temiz olduğunu ve goblinlerin kuzeye doğru kaçtığını işaret ediyordu.

Kemp bulabildiği en yüksek noktaya tırmandı, yüzü intikam için yanan bir arzuyla kıpkırmızı olmuştu. "Hatları kınn çocuklar!" diye haykırdı adamlarına. "Tepedeki şehre giden bir yol açın bana! Cassius geri geldiğinde bizi kendi kasabasının kapı eşiğinde dururken görsün bakalım!"

Evleri ile akrabalarını kaybetmiş ve gözlerinin önünde şehirlerinin yakılıp yıkıldığını görmüş olan adamlar, attıkları her adımda çılgınlar gibi haykınyorlardı. Çoğunun kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Elde etmeyi umabilecekleri tek kazanç, bu acı tatmin oluşun bir parça tadına bakmaktı.

Sabahın geri kalan kısmında savaş devam etti. Adamlar ve canavarlar, sanki ağırlıkları iki katına çıkmış gibi görünen kılıç ve mızrakları havaya kaldırıyordu. Yine de bitkinlik, reflekslerini yavaşlattığı halde, her savaşçının kanında yanan hiddeti dindirmeye yeterli değildi.

Mücadele devam ettikçe ve askerler çaresizce kumandanlarının yanından ayrıldıkça savaş hatları ayırt edilemez hale geldi. Çoğu yerde goblinler ve orklar kendi aralarında savaştılar. Ortak düşmanları bu kadar hazır bir şekilde ellerinin altında bulunurken bile düşman kabileler arasmda uzun zamandır süregelen nefreti bastıramıyorlardı. Dövüşün en çok yoğunlaşmış olduğu yerleri kesif bir duman bulutu sarmalamıştı. Çeliğin çeliğe vururken çıkardığı baş döndürücü tangırtı, kılıçların kalkanlara çarpma sesi ve giderek artmakta olan ölüm, zafer ve şeref çığlıkları, bu yapılanmış çarpışma sesini yozlaştırıp bir kavga dövüş gürültüsüne çeviriyordu.

Bunların arasında tek istisna grup savaş deneyimli cücelerdi. Bruenor o garip kayboluşundan sonra yanlarına geri dönmemiş olsa bile, safları ne bir parça olsun zayıflamış ne de dağılmıştı.

Cüceler ardından saldırmaları için barbarlara katı bir platform sağlamış ve Wulfgar ile küçük grubuna geri dönebilmeleri için yol açmıştı. Cassius

ve birlikleri bağlantıyı sağladığı sırada genç kral kendi adamlarının safları arasına geri döndü. Sözcü ve Wulfgar maksatlı bir şekilde bakıştılar, ikisi de kendisinin diğerinin gözünde ne konumda olduğundan emin değildi. Yine de, o an için ikisi de ittifaklarına tamamen güvenecek kadar akıllıydı. İki taraf da akıllı rakiplerin daha büyük bir düşman karşısında anlaşmazlıklarını bir kenara bırakacağını anlıyordu.

Yeni birleşmiş müttefiklerin tadını çıkarabilecekleri tek avantaj, birbirilerine destek olmaktı. Beraberken, yüzleştikleri her bir ork ya da goblin kabilesini sayıca geçiyorlardı ve hatta ezici üstünlük sağlayacak durumdaydılar. Ve goblin kabileleri birlik içinde çalışmayacaklarından dolayı hiçbir grubun yan kanatlardan gelecek bir dış desteği yoktu. Birbirilerinin hareketlerini takip edip destekleyen Wulfgar ve Cassius, birleşmiş ordunun ana grubu aynı anda bir kabileyi ezip geçerken, çevredeki grupları yerlerinde tutmaları için savunma hatları oluşturan savaşçılar yolladılar.

Grubu, kaybettiği her adam için on taneden fazla goblin kesip biçtiği halde, Cassius gerçekten de endişelenmişti. Canavarların binlercesi daha henüz insanlarla karşılaşmamış ya da silahlarını kaldırmamıştı bile ve adamları neredeyse bitkinlik içinde yere yığılacak durumdaydı. Onları şehre geri götürmek zorundaydı. Cücelerin önden gitmesine izin verdi.

Wulfgar da kendi savaşçılarının yerlerini koruyabilecekleri konusunda endişeliydi ve başka bir kaçış yolunun olmadığını bildiği için adamlarına Cassius ve cüceleri takip etme talimatı verdi. Bu bir kumardı. Çünkü barbar kral, Bryn Shander halkının kendi savaşçılarını şehre alıp almayacağından emin bile değildi.

Kemp'in birliği, başşehrin bayırlarına doğru yaptıkları hücumlarında önce etkileyici bir gelişme gösterdi, fakat hedeflerine yaklaştıkları vakit insansı yaratıkların daha ağır ve daha gözü dönmüş bir şekilde yoğunlaştığı yerlere doğru ilerlediler. Tepeden taş çatlasa yüz metre ötesinde etrafları sarılmıştı ve her taraftan savaşıyorlardı.

Doğudan akın eden ordular daha iyi iş çıkardılar. Doğuyoluna yaptıkları hücum pek az direnişle karşılaştı ve tepeye ilk varan onlar oldu.

Göllerin genişliği boyunca çılgınlar gibi gemi yüzdürmüşlerdi ve bütün çayır boyunca koşturup savaşmışlardı. Yine de esas dörtlünün hayatta kalan tek sözcüsü Jensin Brent çünkü Scehmont ve güney şehirlerinden gelen diğerleri Doğuyolu'nda can vermişti dinlenmelerine izin vermeyecekti. İyice kızışmış olan savaşın seslerini açıkça duyabiliyor ve kuzey tepelerinde Kessell'in ordu yığmıyla savaşan cesur adamların bulabildikleri her türlü desteğe ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Fakat sözcü, şehrin kuzey kapılarına açılan son kavisin etrafından dolaştırdığında, hepsi birden durdu ve şimdiye kadar gördükleri savaşlardan ve hatta duydukları abartılı hikayelerden bile daha vahşi olan bir savaş sahnesi izlediler. Savaşçılar ölmüş olan kimselerin yarık kesik vücutlarının üstünde savaşıyor, silahlarını bir şekilde kaybetmiş olan dövüşçüler ise rakiplerini ısırıp tırmıklıyordu.

Brent, Cassius ile geniş birliğinin kendi başlarına şehre dönebileceklerini hemen tahmin ediverdi. Fakat Maer Dualdon orduları çok ince bir ip üzerindeydi.

"Batıya!" diye haykırdı adamlarına, kapana kısılmış orduya doğru hücuma geçerken. Yeni bir adrenalin seli dostlarını kurtarmak güdüsüyle yorgun orduyu dört nala koşturdu. Brent'in verdiği emirle birlikte bayırlardan aşağı uzun ve yan yana bir sıra halinde indiler. Ama savaş alanına vardıklarında sadece ortadaki grup yoluna devam etti. Bu savaş oluşumunun iki ucundaki gruplar ortadaki gruba katıldı ve bütün ordu bir kama pozisyonu aldı. Bu kamanın ucu, Kemp'in dövüştüğü ordulara erişmek için yolunu deşerek açıyordu.

Kemp'in adamları bu can kurtarma halatını hevesle kabul etti ve birleşmiş olan ordu kısa süre sonra tepenin kuzey yüzüne geri çekilmeyi başardı. Cassius'un ordusu, Wulfgar'ın barbarları ve cüceler en yakın goblin saflarından kurtulup tepenin açık alanını tırmanmaya başladığında düzensiz bir biçimde etrafa yayılmış olanların sonuncuları da dağıldı.

Şimdi, insanlar ve cüceler tek bir güç olarak birleşmiş bir haldeyken goblinler tereddüt içinde hareket ediyordu. Kayıpları çok fazlaydı. Hiç dev ya da ogre kalmamıştı ve goblin ile ork kabilelerinden birkaçının tamamı

yerde ölü yatıyordu. CyshalTirith kararmış bir moloz yığınıydı ve Akar Kessell donmuş bir mezarın içinde gömülü kalmıştı.

Bryn Shander tepesindeki adamlar hasara uğramış ve bitkinlikle sarsılmıştı, fakat çenelerini sert bir şekilde dik tutuşları son nefeslerini verinceye dek savaşacaklarını, geride kalan canavarlara net bir dille anlatıyordu. En son köşeye kadar gerilemişlerdi, artık geri çekilmek diye bir şey yoktu.

Savaşı sürdürmek için geride kalan her ork ve goblinin aklında şüpheler oluşmaya başladı. Sayıları işi bitirmek için hâlâ yeterli olsa da, OnKasaba'nın gözü dönmüş insanları ve onların müttefikleri mağlup edilmeden önce içlerinden bir sürü kayıp daha vereceklerdi. Ondan sonra bile, hayatta kalan kabilelerden hangisi zaferde hak iddia edecekti? Büyücünün liderliği olmadan, savaştan sağ çıkanlar daha fazla kavga çıkmadan ganimetleri adilce dağıt1 makta kesinlikle zorlanacaklardı.

Buzyeli Vadisi Savaşı, hiç de Akar Kessell'in vaat etmiş olduğu yönde gelişmemişti.

Zafer?

OnKasaba halkı, cüce ve barbar müttefikleriyle beraber, geniş savaş alanının her bir tarafında savaşarak yollarını açmışlardı ve şimdi de Bryn Shander'ın kuzey kapısının önünde bir araya toplanmış halde duruyorlardı. Ve orduları tek vücut halinde savaşmıştı, bir zamanlar birbirinden ayrılan gruplar, ortak amaçları olan hayatta kalış için birleşmişlerdi. Kessell'in ordusu ise tam ters yöne doğru gitmişti. Goblinler Buzyeli Geçidi'nden aşağı ilk hücum ettiğinde ortak amaçlan Akar Kessell'in şanı için zafer kazanmaktı. Ama Kessell gitmiş, CrsyhalTirith yok edilmiş ve uzun süredir var olan tatsız düşmanlıkları ortaya çıkmaya, yani rakip ork ve goblin kabilelerim bir arada tutan bağ çözülmeye başlamıştı.

insanlar ve cüceler, istilacılar kalabalığına geri dönen umutlarla bakıyordu. Çünkü geniş ordunun bütün dış perçeminde, kara şekiller

gruptan ayrılıp savaş alanını terk etmeye ve tundraya kaçmaya devam ediyordu.

Yine de, OnKasaba'nın savunucuları, sırtları Bryn Shander suruna dönük şekilde üç taraftan sarılmışlardı. Bu noktada canavarlar saldırıyı sürdürmek için hiçbir girişimde bulunmuyordu, ama binlerce goblin hâlâ şehrin kuzey çayırlarında yerlerini koruyordu.

Savaşın daha erken vakitlerinde, ilk saldırılar istilacıları şaşkınlığa uğrattığı sırada, cenge tutuşmuş savunma birliklerinin liderleri, savaştaki böyle bir hareketsizliği felaket olarak düşünürlerdi. Hızlarını kesip afallamış olan düşmanlarına daha avantajlı oluşumlarla yeniden örgütlenme şansı tanırdı.

Fakat şimdi, bu duraksama iki katlı bir nimet olup çıkmıştı: askerlere çok ağır bir şekilde ihtiyaç duydukları dinlenme imkanını vermiş ve goblinlerle orkların uğramış oldukları hüsranı tamamen kavramasını sağlamıştı. Şehrin bu yanındaki çayırlar ceset yığınlanyla doluydu, goblin cesetleri insanlarınkinden fazlaydı ve eskiden CryshalTirith olan çökmüş moloz yığını sadece canavarların büyük kayıplarım kavrayışını arttırıyordu. İncelmekte olan saflarını genişletmek için geriye hiçbir dev ya da ogre kalmamıştı ve her geçen saniyede müttefiklerinin davayı yüzüstü bıraktıklarını görüyorlardı.

Cassius hayatta kalan sözcüleri kısa bir konsey düzenlemek için yanına çağırabilecek kadar zaman bulmuştu.

Kısa bir mesafe ötede, Wulfgar ve Revjak, Bruenor'un rahatsız edici kayboluşu üzerinde cüce birliklerine lider olarak tayin edilmiş Fender Mallot ile görüşme yapıyordu.

"Geri döndüğüne çok sevindik, güçlü Wulfgar," dedi Fender. "Bruenor geri geleceğini biliyordu."

Wulfgar savaş alanına baktı, Bruenor'un hâlâ orada baltasını salladığını gösterecek bir işaret aradı. "Bruenor'dan hiç haberiniz var mı?"

"Onu en son gören sizdiniz," diye cevapladı Fender acı acı.

Ve sonra sessizleştiler, savaş alanını tarıyorlardı.

"Baltanın çınlayışını yeniden duyur bana," diye fısıldadı Wulfgar.

Ama Bruenor onu duymuyordu.

"Jensin," diye seslendi Cassius, CaerDineval sözcüsüne, "Kadınlarınız ve çocuklarınız nerede? Güvendeler mi?"

"Doğulimanı'nda ve güvendeler," diye yanıtladı Jensin Brent. "Şu sıralarda Good Mead ve Dougan Oyuğu halklarıyla birleşmişlerdir. İyi tedarikliler ve korunuyorlar. Eğer Kessell'in pislikleri kasabaya gidecek olursa, insanlar tehlike haberini Lac Dinneshere'e geri çıkmaya yetecek de artacak bir zaman önceden öğrenecekler."

"Ama suyun üzerinde ne kadar hayatta kalabilirler ki?" diye sordu Cassius.

Jensin Brent çekimser bir şekilde omzunu silkti. "Tahminimce kış bastırana kadar. Fakat her zaman için karaya çıkacak bir yer bulacaklardır, çünkü geri kalan goblin ve orklar gölün kıyı şeridinin yarısını bile kaplayamazlar."

Cassius tatmin olmuş gibiydi. Kemp'e doğru döndü.

"Yalnızorman," diye adamın sormamış olduğu sorusunu yanıtladı Kemp. "Ve iddiaya girerim ki bizim olduğumuzdan daha iyi bir durumdadırlar! Maer Dualdon'un tam ortasında bir şehir kurmaya yetecek kadar tekneleri var limanda."

"Bu iyi bir şey," dedi Cassius onlara. "Önümüze bir başka seçenek daha açıyor. Burada muhtemelen yerimizi bir süre daha koruruz ve sonra şehir surlarının içine çekiliriz. Goblinler ve orklar, sayıca üstün olsalar bile bizi oradayken yenmeyi ümit edemez!"

Bu fikir Jensin Brent'e çekici gelmişti ama Kemp kaşlarını çattı. "Bizim halkımız yeterince güvende olacaktır," dedi, "peki barbarlara ne olacak?"

"Kadınları güçlü kuvvetlidir ve onlar olmadan hayatta kalmayı başarabilir," diye yanıtladı Cassius.

"O pis kokulu kadınları umurumda bile değil," diye kabadayılık tasladı Kemp, pek uzakta olmayan ve toplantılarını sürdüren Wulfgar ile Revjak onu duysun diye sesini özellikle yükselterek. "Ben bu vahşi köpeklerin kendilerinden bahsediyorum! Herhalde kapını sonuna kadar açıp onları içeri davet etmeyeceksindir!"

Gururlu Wulfgar sözcülere doğru yürümeye başladı.

Cassius hiddetle Kemp'e doğru döndü. "İnatçı hödük!" diye fısıldadı sertçe. "Tek umudumuz birlik beraberlikte yatıyor!"

"Tek umudumuz hücum etmekte yatıyor!" diye karşılık verdi Kemp. "Onları korkuttuk ve sen bizden kaçıp saklanmamızı istiyorsun!"

Devasa barbar kralı, iki sözcünün önüne gelip durdu, tepelerinde kule gibi yükseliyordu. "Selamlar Bryn Shanderlı Cassius," dedi kibarca. "Ben Beornegar oğlu Wulfgar'im ve sizin soylu amacınıza yardım etmeye gelmiş kabilelerin lideriyim."

"Sizin türünüz soyluluk hakkında ne bilebilir ki?" diye sözünü kesti Kemp.

Wulfgar onu duymazdan geldi. "Tartışmanızın çoğuna kulak misafiri oldum," diye devam etti, hiç istifini bozmadan. "Benim fikrim odur ki, akıl danıştığınız o kötü niyetli ve nankör kişi," kendini kontrol etmek için duraksadı, "geriye kalan tek çözümü teklif etmiş bulunmaktadır."

Kemp'in hakaretlerine karşı hâlâ Wulfgar'ın hiddetlenmiş olmasını bekleyen Cassius'un aklı karışmıştı.

"Hücum," diye açıkladı Wulfgar.

"Goblinler şimdi ne gibi bir kazanç elde etmeyi bekleyeceklerinden emin değiller. O şeytani büyücüyü bu ölümcül yere kadar neden takip ettiklerini merak edip duruyorlar. Eğer savaş heveslerini yeniden geri

kazanmalarına izin verilirse, işte o zaman korkunç bir düşman halini alırlar."

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim, barbar kralı," diye cevap verdi Cassius. "Fakat bu ayak takımının bir kuşatma düzenlemeyi basaramayacağı kanaatindeyim. Bir hafta geçmeden çayırları terk edeceklerdir."

"Belki de," dedi Wulfgar. "Fakat o zaman bile halkınız çok büyük bir bedel ödeyecektir. Kendi istekleriyle terk eden goblinler mağaralarına elleri boş dönmeyeceklerdir. Şu anda, Buzyeli Vadisi'nden çıkmadan önce saldırabilecekleri korunmamış şehirler hâlâ mevcut durumda."

"Ve daha da kötüsü, gözlerinde korkuyla ayrılmayacaklar. Geri çekilmeniz bazı adamlarınızın hayatını kurtaracaktır, Cassius, ama düşmanlarınızın gelecekte geri dönüşünü engellemeyecektir!"

"Öyleyse saldırmamız konusunda hemfikir misin?" diye sordu Cassius.

"Düşmanlarımız bizden korkmaya başladı. Etraflarına bakınca üzerilerine çökerttiğimiz yıkımı görüyorlar. Korku çok güçlü bir silahtır, özellikle de korkak goblinler üzerinde kullanılırsa. Haydi onları bozguna uğratışımızı tamamlayalım, halkınızın beş yıl evvel benimkine yaptığı gibi. . ." O hadiseyi hatırlayınca Wulfgar'ın gözlerinde beliren acıyı fark etti Cassius, " ...ve bu pislik hayvanları dört nala dağdaki evlerine geri koşturalım! Tekrar dışarı çıkıp da sizin kasabalarınıza saldırmaya cüret etmeleri için bir çok senenin geçmesi gerekecektir."

Cassius genç barbara derin bir saygıyla ve merakla baktı. OnKasaba halkının karşısında yaşadıkları kıyımı gün gibi hatırlayan kibirli tundra savaşçılarının, balıkçı halka yardıma gelişine zar zor inanabiliyordu zaten. "Halkım gerçekten de sizi bozguna uğratmıştı, soylu kral. Hem de fena şekilde. Peki öyleyse neden geldiniz?"

"Bu, işimizi bitirdikten sonra tartışacağımız bir konu," diye yanıtladı Wulfgar. "Şimdi, haydi şarkı söyleyelim! Düşmanlarımızın kalbine dehşet saçalım ve cesaretlerini kıralım!"

Revjak'a ve liderlerinden diğer birkaçına doğru döndü. "Şarkı söyleyin, gururlu savaşçılar!" diye emretti. "Bırakalım Tempus'un Şarkısı goblinlerin ölümünü haber versin!" Barbar safları arasından bir tezahürat koptu ve savaş tanrıları için gururla seslerini yükselttiler.

Cassius şarkının en yakındaki canavarlar üzerinde kısa sürede yarattığı etkiyi fark etti. Bir adım gerileyip sıkıca silahlarını kavradılar.

Sözcünün yüzünde bir gülümseme belirdi. Barbarların neden burada oluduğunu hâlâ anlayamıyordu, ama açıklamaların beklemesi gerekecekti. "Barbar müttefiklerimize katılın!" diye haykırdı askerlerine. "Bu gün zafer günüdür!"

Cüceler kadim anayurtlarının amansız savaş ilahisine başladılar, OnKasaba balıkçıları Tempus'un Şarkısı'mn sözlerini takip ettiler. Yabancı kelime çekimleri ve deyişler kolayca ağızlarından uçup çıkana kadar ilk başlarda çekingendiler. Barbarlar kendi kabilelerinin şanını şerefini ilan ederken onlar da kendi kasabalarınmkini haykırarak şarkıya tamamen katıldılar.

Tempo yükseldi, ses seviyesi güçlü bir kreşendo halini aldı. Goblinler ölümcül düşmanlarının git gide artan gözü dönmüşlüğü karşısında titrediler. Ana grubun kenarlarından akıp giden terk ediş sıraları git gide kalınlaştı.

Ve sonra insan ve cüce müttefikler tek bir ölüm dalgası halinde tepeden aşağı hücum etti.

Drizzt, çığın hiddetinden kaçmaya yetecek kadar dağın güney yüzünden uzaklaşmayı başarabilmişti. Ama yine de kendini tehlikeli bir çıkmaz içinde buldu. Kelvin Yığını yüksek bir dağ değildi, ama tepeleri sürekli bir şekilde derin kar ile kaplıydı ve bu topraklara adını veren buz gibi rüzgara açıktı.

Drow için daha da kötü olanı ise, Crenshinibon'un erittiği karlar içinde ayakları ıslanmıştı ve şimdi ıslaklık sertleşerek ayağını donduruyor, karda yürümek acı verici bir hal alıyordu.

Bata çıka yürümeye kararlıydı, rüzgara karşı en iyi koruma sağlayan batı yüzüne doğru ilerledi. Hareketleri sert ve abartılıydı, damarlarındaki kan

dolaşımını korumak için bütün enerjisini harcıyordu. Dağ doruğunun üstündeki dudakçığa gelip de aşağı doğru ilerlemeye başladığında daha da ihtiyatlı hareket etmeye başladı. Ani bir sarsıntının onu da Akar Kessell'i alıp götüren o acı sona mahkum edeceğinden korkuyordu.

Şimdi bacakları tamamen uyuşmuştu ama onları hareket ettirmeye devam etti. Neredeyse otomatik reflekslerini zorlayarak ilerliyordu.

Ama sonra ayağı kaydı.

Goblin hattıyla ilk buluşanlar Wulfgar'ın vahşi savaşçılarıydı. Canavarların ilk saflarını yardılar ve geri püskürttüler. Ne bir ork ne de goblin, kudretli kralın karşısında durmaya cüret edebildi, ama savaşın kalabalık karmaşasının içinde onun yolundan da pek azı kaçmayı başarabildi. Bir bir yere devrildiler.

Korku bütün goblinleri felce uğrattı ve bu küçük tereddütleri, vahşi barbarlarla karşılaşan ilk gurupların sonunun işaretçisi oldu.

Fakat ordunun nihai çöküşü safların çok daha gerilerinden geldi. Daha savaşa karışmamış olan kabileler bu mücadeleyi sürdürmekteki akıllılık payını sorgulamaya başladılar. Çünkü ağır kayıplar vererek zayıflamış olan anayurtlanndaki rakiplerine karşı Dünyanın Omurgası'ndaki topraklarını genişletmeye yetecek kadar avantaj elde ettiklerini anlamışlardı. Savaşın ikinci kez patlak verişinden kısa süre sonra, düzinelerce ork ve goblin kabilesi yurtlarının yolunu tutunca, yeri ezen ayaklardan çıkan toz bulutu bir kez daha Buzyeli Geçidi üzerinde yükseldi.

Ve kalabalık yığınlar halinde terk edişin, kolayca kaçamayan goblinler üzerindeki etkisi yok ediciydi. En kıt zekalı goblin bile anlamıştı ki, OnKasaba'nın inatçı savunucularına karşı tek zafer şansları, sayılarının ezici üstünlüğüne dayanmaktaydı.

Tek başına saldıran Wulfgar, önünde bir yıkım yolu açarken Aegisfang art arda gümbürdeyerek iniyordu. Hatta Onkasabalı adamlar bile, vahşi gücü karşısında endişeye kapıldıkları için onun yolundan kaçılıyordu. Ama kendi halkı ona korkuyla karışık bir saygıyla bakıyor ve şanlı öncülerini takip edebilmek için ellerinden geleni yapıyordu.

Wulfgar bir ork grubunun arasında yürüyordu. Aegisfang birine çarptığı zaman yaratığı öldürüyor ve onun ardındakileri de yere deviriyordu. Wulfgar'ın silahını geriye doğru savuruşu da diğer tarafında aynı etkiyi yaratıyordu. Tek bir saldırıda ork grubunun yandan fazlası öldürülmüştü ya da afallamış bir şekilde yerde yatıyordu.

Hayatta kalanların ise kudretli insanın karşısına çıkmaya hiç niyeti yoktu.

Doğulimanlı Glensather de bir goblin grubunun arasındaydı, barbar müttefikinin uyguladığı şiddetin aynısını kullanarak halkını körüklemeyi umut ediyordu. Ama Glensather, Wulfgar gibi etkileyici bir dev değildi ve Aegisfang kadar da kudretli bir silah taşımıyordu. Kılıcı karşılaştığı ilk goblini kesti, sonra marifetli bir şekilde geri savruldu ve ikinciyi yere devirdi. Sözcü iyi iş çıkartmıştı ama saldırısında gerekli bir öğe eksikti Wulfgar'ı diğer adamların arasında öne çıkartan kritik bir unsur. Glensather iki goblin öldürmüştü, ama bu işe devam edebilmesi için safları arasında bir karmaşaya yol açmamıştı. Wulfgar'ın önünden kaçtıkları gibi onun yolundan çekilmek yerine, geri kalan goblinler üzerine kapandı.

Glensather tam barbar kralın yanına gelmişti ki, bir mızrağın acımasız ucu sırtına girdi ve yırtarak ilerleyip göğsünden dışarı çıktı.

Bu tüyler ürpertici hadiseye tanık olan Wulfgar, Aegisfang'i sözcünün üzerinden savurdu ve mızrak taşıyan goblinin kafasını göğsüne kadar içeri gömdü. Glensather çekicin arkasında bir yere çarptığını hissetti ve ölüp de çimlere düşmeden evvel gülümseyerek teşekkür edebilmeyi bile başardı.

Cüceler, müttefiklerinden farklı yöntemlerle çalışıyorlardı. Bir kez daha sıkı ve destekleyici savaş formasyonlarını alarak goblin sıralan üzerine tek vücut halinde ilerlediler. Ve kadınları ile çocuklarının hayatlan için savaşan balıkçılar, korku duymadan dövüşüp öldüler.

Bir saatten az bir süre içinde her bir goblin birliği paramparça edilmiş ve ondan yarım saat sonra da canavarlardan en sonuncusu can verip kanla sulanmış savaş alanına düşmüştü.

Drizzt, dağın kenarından düşmekte olan beyaz kar dalgasının içinde yuvarlandı. Her ne zaman yolunun üzerinde bir kayanın sivri çıkıntısını görse, kendisini hazırlamaya çalışarak çaresizce sağa sola savruldu. Kar yığınının zeminine yaklaştığında yokuştan kurtulup havaya fırladı ve gri kayalar ile taşlara çarpa çarpa aşağı yuvarlandı. Sanki dağın gururlu, fethedilemez tepeleri onu davetsiz bir misafir gibi tükürüp atmış gibiydi.

Çevikliği ve güçlü dozdaki katıksız şansı onu kurtardı. Hızını kesmeyi en sonunda başarıp da bir tünek bulabildiği zaman, üzerindeki sayısız hasarların sadece sıradan olduğunu anladı; dizinde bir sıynk, kanlı bir burun ve en kötüsü de burkulmuş bir bilek. Drizzt geriye dönüp baktığında o çığı bir lütuf olarak değerlendirdi. Çünkü dağın tepesinden hızlı bir şekilde aşağı inmişti ve yukarıdayken, Kessell'i alıp götüren o donmuş yazgıdan başka bir şekilde kurtulabileceğinden bile emin değildi.

Bu sırada güneydeki savaş yeniden başlamıştı. Savaş seslerini duyan Drizzt, binlerce goblinin cüce vadisinin diğer tarafına geçişini ve evlerine giden yolculuklarının ilk koşusunda Buzyeli Geçidi boyunca ilerleyişim merakla izledi. Drow ne olup bittiğinden pek emin değildi ama goblinlerin korkaklıklarıyla ünlü olduğunu biliyordu.

Yine de buna pek fazla kafa yormadı, çünkü savaş artık onu ilgilendirmiyordu. Görüş çizgisi, eskiden CryshalTirith olan kırık dökük, kararmış taş yığınına doğru dar bir yol izledi. Kelvin Yığını'ndaki inişini bitirdi ve Bremen Düzlüğü'nden aşağı doğru ilerledi moloz yığınına doğru.

Regis 'in ya da Guenhwyvar'ın kaçıp kaçamadığını öğrenmek zorundaydı.

Zafer.

Darmadağın olmuş çayırlardaki yıkım sahnesine bakarlarken, bu şey Cassius'u, Kemp'i ve Jensin Brent'i pek de rahatlatmıyordu. Bu savaştan sağ çıkmayı başarmış üç sözcüydüler; diğer yedisi kesilip biçilmişti.

"Biz kazandık," diye ilan etti Cassius neşesizce. Daha fazla askerin ölüşünü çaresizlikle izledi. Bunlar savaşın daha erken vakitlerinde ölümcül yaralar almış ama savaşın bittiğini görene dek yere düşüp ölmeyi reddetmiş kimselerdi. OnKasabalı adamların yarısından fazlası ölmüştü ve daha bir çoğu ölecekti, çünkü hâlâ hayatta olanların neredeyse yansı ağır şekilde yaralıydı. Dört kasaba yakılıp yıkılmıştı ve bir diğeri de yağmalanıp işgalci goblinlerce talan edilmişti.

Zafer için çok ağır bir bedel ödemişlerdi.

Barbarlann da büyük bir kısmı yok edilmişti. Çoğu genç ve deneyimsiz olduğundan ırklarına has azimle dövüşmüşler ve ölümü, hayat hikayelerinin şanlı şöhretli sonu olarak kabul etmişlerdi.

Sadece bir sürü savaşla disiplin kazanmış olan cüceler, diğerlerine nispeten daha az zarar görmüştü. Birkaçı öldürülmüş, diğer birkaçı yaralanmıştı ama çoğu tekrar savaşa tutuşmaya hazır haldeydi, ah bir de ortalıkta ezip geçebilecek goblin bulabilselerdi! Fakat tek büyük üzüntüleri Bruenor'un eksikliğiydi. "Halklarınıza gidin," dedi Cassius sözcü dostlarına. "Sonra bu akşamüstü konsey için geri dönün. Kemp, Maer Dualdon'daki dört kasabanın halklarının tümü adına konuşacak ve Jensin Brent de diğer göllerin halkları adına."

"Kararlaştırmamız gereken çok şey ve bunları yapacak çok az zamanımız var," dedi Jensin Brent. "Kış hızla yaklaşıyor."

"Hayatta kalmayı başaracağız!" diye ilan etti Kemp, tipik meydan okuma tavrıyla. Ama sonra meslektaşlarının ona fırlattığı somurtkan bakışların farkına vardı ve onların gerçekçiliklerine bir ekleme yaparak sözü bitirdi. "Zorlu bir çaba harcayacak olsak bile."

"Benim halkıma da böyle olacak," dedi bir başka ses. Üç sözcü arkasını döndüğünde dev Wulfgar’ın, tozlu topraklı ve gerçeküstü yıkım sahnesinin ortasından onlara doğru gelmekte olduğunu gördüler. Barbar, toz toprağa bulanmıştı ve her yanı düşmanlarının kanıyla doluydu, ama baştan ayağa soylu bir kral gibi görünüyordu. "Konseyinize bir davet talep ediyorum, Cassius. Bu zor zamanlarda halkımın sizinkine önerebileceği çok şey var."

Kemp hırladı. "Eğer binek hayvanlarına ihtiyaç duyarsak öküz falan satın alırız."

Cassius Kemp'e tehditkar bir bakış attı ve beklenmedik müttefikine seslendi. "Konseyimize katılabilirsiniz, Beornegar oğlu Wulfgar. Bu günkü yardımlarınızdan dolayı halkım sizinkine çok şey borçlu. Yeniden soruyorum size, neden geldiniz?"

Wulfgar o gün içinde ikinci kez Kemp'in hakaretlerini duymazdan geldi. "Bir boyun borcunu ödemek için," diye yanıtladı Cassius'a. "Ve belki de ikimizin de halkının hayatlarını daha iyiye götürmek için."

"Goblin öldürerek mi?" diye sordu Jensin Brent, barbarın aklında daha fazla şey olduğundan şüphelenerek.

"Bu bir başlangıç," diye yanıtladı Wulfgar. "Fakat daha başarabileceğimiz çok şey var. Halkım tundrayı yetilerden bile daha iyi bilir. Onun huylarını anlarız ve hayatta kalmayı iyi biliriz. Halkınız bizim dostluğumuzdan karlı çıkacaktır, özellikle de önünüzde bekleyen zorlu zamanlarda."

"Pöh!" diye homurdandı Kemp, ama Cassius onu susturdu. Bryn Shander sözcüsü olasılıklar tarafından cezbedilmişti.

"Peki ya böyle bir birleşmeden sizin halkınızın kazancı ne olacak?"

"Bir bağlantı," diye yanıtladı Wulfgar. "Şimdiye kadar hiç bilmediğimiz konfora götüren bir bağlantı. Kabilelerin elinde bir ejderha hazinesi var, fakat altınlar ve mücevherler bir kış gecesinde sıcaklık, ya da avların kesat gittiği dönemde yiyecek sağlamaz."

"Halkınızın yapılacak bir sürü yeniden inşa işi var. Halkımın bu işe yardım edebilecek bolluğu var. Ve karşılık olarak OnKasaba, benim halkımı daha iyi bir yaşama götürecek." Wulfgar planını ortaya dökerken Cassius ve Jensin Brent onaylayıcı bir tavırla kafalarını salladılar.

"En son ve muhtemelen en önemlisi de," diye sözünü bağladı barbar, "en azından şu an için birbirimize ihtiyaç duyduğumuzdur. İki tarafın da halkı

zayıf düştü ve bu toprakların tehlikelerine açık durumda. Beraberce, geride kalan gücümüz bu kışı geçirmemize yetecektir."

"Merakımı uyandırıyor ve beni şaşırtıyorsunuz," dedi Cassius. "Öyleyse benim özel davetimle konseye katılın ve biz de Akar Kessell'e karşı savaşıp hayatta kalmış herkesin kazancına olacak bir plan hazırlayalım!"

Cassius arkasını döndüğünde Wulfgar, koca elleriyle Kemp'in gömleğini kavradı ve Targos sözcüsünü kolayca yerden kaldırdı. Kemp kaslı ön kola vurdu, ama barbarın demir gibi kıskacından kurtulmaya hiç şansının olmadığını anladı.

Wulfgar tehlikeli bir şekilde ona dik dik baktı. "Şu an için," dedi, "bütün halkımdan ben sorumluyum. Ama artık kral olmayacağım gün gelip çattığında, benim yoluma çıkmazsan iyi edersin!" Bileğiyle hafifçe ittirerek sözcüyü yere fırlattı.

O anda kızmak ya da utanmak için oldukça gözü korkmuş olan Kemp, oturduğu yerde oturdu ve cevap vermedi. Cassius ve Brent birbirilerini dirsekleriyle dürtüp kısık sesle gülüştüler.

Bu gülüş sadece yaklaşmakta olan kız görülene dek sürdü. Kızın kolu kanlı bir bezle boynuna asılıydı ve yüzü ile kestane rengi bukleleri toz toprak tabakaları içindeydi. Wulfgar da onu gördü ve kızın yaralarının görüntüsü, kendininkilerin hiçbir zaman yapamayacağı kadar acı verdi ona.

"Cattibrie!" diye haykırdı, ona doğru koşarak. Kız elini uzatarak onu sakinleştirdi.

"Yaram ağır değil," diye temin etti Wulfgar'ı sabırla. Fakat barbar, kızın fena halde yaralanmış olduğunu bariz bir şekilde görebiliyordu. "Ama Bruenor imdadıma yetişmeseydi beni alt etmiş olacak şeyi düşünmeye cesaret bile edemiyorum!"

"Bruenor'u gördün mü?"

"Tünellerde," diye açıkladı Cattibrie. "Birkaç ork içeri girmenin yolunu bulmuş belki de tünelleri çökertmeliydim. Fakat pek fazla değildiler ve

tepemdeki savaş alanında cücelerin iyi iş çıkarttıklarını duyabiliyordum.

"Sonra Bruenor aşağı geldi, ama ardında daha fazla ork vardı. Bir destek sütunu çöktü; Sanırım onu Bruenor kesip düşürdü ve sonra etrafta çok fazla toz duman ve karmaşa oldu."

"Peki ya Bruenor?" diye sordu Wulfgar endişe içinde.

Cattibrie arkasını dönüp çayıra baktı. "Orada. Seni çağırdı."

Drizzt eskiden CryshalTirith olan moloz yığınına vardığı sırada savaş sona ermişti. Savaş sonrasının dehşet verici görüntüleri ve sesleri üzerine kapandı. Ama amacı hâlâ değişmemişti. Kırık taşların yanından tırmanmaya başladı.

Aslında drow böyle umutsuz bir amacı izlediği için kendini ahmak gibi hissediyordu. Eğer Regis ve Guenhwyvar kuleden dışan çıkmamışlarsa bile onları bulmayı nasıl ümit edebilirdi ki?

inatla ilerledi, kendisini azarlayan kaçınılmaz mantığa yenilmeyi reddederek yoluna devam etti. İşte halkından ayrıldığı nokta buydu, onların geniş şehirlerinin kınlamayan karanlığından kaçmaya iten şey buydu. Drizzt Do'Urden, duyduğu merhamet hislerini yaşaması için kendine izin verirdi.

Moloz yığının kenarından tırmandı ve çıplak elleriyle yıkıntıyı kazmaya başladı. Geniş bloklar yıkıntının daha derinlerine inmesini engelliyordu, fakat pes etmedi. Hatta sağlam olmayan, sıkı ve sallantıda duran çatlaklara bile girip baktı. Yaralı olan sol elini pek az kullanıyordu ve kısa süre sonra sağ eli de kazımaktan dolayı kanamaya başladı. Ama devam etti, önce yığının etrafında dolaştı sonra da yukarı doğru devam etti.

Bu ısran ve hisleri sayesinde ödüllendirildi. Yıkıntının en tepesine vardığında, büyülü bir gücün tanıdık aurasını hissetti. Bu da onu, iki taşın arasında kalmış küçük bir çatlağa görürdü. Nesneyi bir bütün halinde bulmayı umarak tereddüt içinde elini uzattı ve küçük kedi heykelciğini çıkarttı. Üzerinde hasar var mı yok mu diye incelerken parmakları titriyordu. Ama hiçbir hasar bulamadı nesnenin içindeki büyü, taşların ağırlığına direnmişti.

Yine de bulduğu şey karşısında drowun hisleri karmakarışık olmuştu. Guenhwyvar'ın görünüşe göre hayatta kalmış olması karşısında rahatlasa da, heykelciğin orada oluşu Regis'in muhtemelen çayırlara geri kaçamamış olduğunun işaretçisiydi. İçi buruldu. Ve aynı çatlağın içindeki parıltı gözüne takıldığında daha da buruldu. Elini uzattı ve altın zincirli yakut süsü çıkarttı ve işte korkulan doğrulanmıştı.

"Sana yakışır bir türbe bu, cesur küçük dostum," dedi kasvet içinde ve bu moloz yıkıntısını Regis Yığını olarak adlandırmaya karar verdi. Fakat buçukluğu kolyesinden neyin ayırdığını anlayamamıştı, çünkü üzerinde ne kan lekesi ne de Regis'in öldüğü zaman onu üzerinde taşıdığına dair bir işaret vardı.

"Guenhwyvar," diye seslendi. "Bana gel, gölgem benim." Heykelciği önünde yere koyduğu zaman onun içinden yayılan, alışkın olduğu duyumları hissetti. Sonra kara bulut belirdi ve kocaman bir kedi halini aldı, hasar görmemişti ve her nasılsa, kendi düzleminde geçirdiği birkaç kısa saatte yeniden güç toplamıştı.

Drizzt hızla kedigil dostunun yanına gitti, ama kısa bir mesafe ötede ikinci bir bulut oluşup da şekil almaya başladığında aniden durdu.

Bu Regis idi.

Buçukluk, gözleri kapalı ve ağzı genişçe açık bir şekilde oturuyordu, sanki görülmeyen lezzetli bir yemekten kocaman ve zevkli bir ısırık almak üzereymiş gibi. Ellerinden bir tanesi hevesli yanaklarının yanında bir şeyi sıkıca kavramış gibiydi ve diğeri de hemen önünde açık duruyordu.

Ağzı kapanıp da boş havayı ısırınca gözleri şaşkınlık içinde açılıverdi. "Drizzt!" diye inledi. "Beni olduğum yerden çekip almadan önce sormalıydın! Bu mükemmel derecede muhteşem kedi bana bol sulu bir et yakalamıştı!"

Drizzt kafasını salladı, rahatlamayla karışık bir gözlerine inanamama duygusuyla gülümsedi.

"Ah, muhteşem," diye haykırdı Regis. "Mücevherimi bulmuşsun. Onu kaybettiğimi sanmıştım; çünkü sebebi her ne ise, kedi ve benimle yolculuk etmedi."

Drizzt yakutu ona geri verdi. Kedi kendi boyutlar arası seyahati sırasında başkalarını da yanında götürebiliyor muydu? Drizzt Guenhwyvar'ın gücünün bu yönünü daha sonra keşfetmeye karar verdi. Kedinin boynunu okşadı, sonra onu sağlığına daha iyi kavuşabileceği kendi dünyasına gitmesi için serbest bıraktı. "Gel Regis," dedi ciddiyetle. "Ne gibi bir yardımımız dokunacağına gidip bir bakalım."

Regis boyun eğerek omuz silkti ve drowu takip etmek için ayağa kalktı. Yıkıntının tam tepesine geldikleri vakit önlerinde uzanmakta olan yıkım sahnesini gördüler. Buçukluk yıkımın büyüklüğünü idrak etti. Bacakları nerdeyse sendeliyordu, ama çevik dostundan aldığı bir yardımla aşağı yuvarlanmaktan kurtuldu.

"Kazandık mı?" diye sordu Drizzt'e, savaş alanına yaklaştıkları vakit, görmekte olduğu şeyi OnKasaba halkının bir zafer mi yoksa bir mağlubiyet mi olarak adlandırdığından emin olmayarak.

"Hayatta kalmayı başardık," diye düzeltti Drizzt.

İki yol arkadaşını gören bir grup denizci onlara doğru koşmaya başladığında bir gürültüdür koptu, neşeyle batırıyorlardı. "Büyücü katili ve kule yıkıcı!" diye haykırıyorlardı.

Her zaman için alçak gönüllü olan Drizzt bakışlarını yere indirdi.

"Çok yaşa Regis," diye devam etti adamlar, "OnKasaba'nın kahramanı!"

Drizzt arkadaşına dönüp şaşkınlıkla ama neşeyle baktı. Regis sadece çaresizce omuz silkti, en az Drizzt kadar bu hataya kurban gitmiş bir kimse gibi davrandı.

Adamlar buçukluğu yakalayıp omuzlarına aldılar. "Şehrin içinde yapılacak olan konseye sizi omuzlar üzerinde taşıyacağız!" diye bildirdi birisi. "Alınacak olan kararlarda diğer herkesten daha fazla sizin söz

hakkınız olacak!" neredeyse sonradan gelen bir düşünceyle adam Drizzt'e şöyle söyledi. "Sen de gelebilirsin drow."

Drizzt reddetti. "Bütün övgüler Regis'e," dedi, yüzünde bir gülücük belirirken. "Ah, küçük dostum, diğerlerinin battığı çamurlarda hep altın bulmak gibi bir şansa sahipsin sen!" buçukluğun sırtını sıvazladı ve geçit töreni başladığında kenara çekildi.

Regis omzunun üzerinden geriye baktı ve sadece onlarla birlikte kaptırıp gidiyormuş gibi gözlerini devirdi.

Ama Drizzt işin aslını biliyordu.

Dramın eğlencesi kısa ömürlü oldu.

Daha o noktadan uzaklaşamadan evvel iki cüce ona seslendi,

"Seni bulduğumuz iyi oldu, dost elf," dedi biri. Drow anında onların kötü haberler taşıdığını anladı.

"Bruenor mu?" diye sordu.

Cüceler kafalarını salladı. "Ölümün eşiğinde, şu anda bile gitmiş olabilir. Seni istedi."

Cüceler başka bir söz söylemeden Drizzt'i, çayırın öbür tarafındaki tünel çıkışlarının hemen yanına kurdukları küçük çadıra görürdü ve ona içeri kadar eşlik etti.

İçeride mum ışıkları hafifçe dans ediyordu. Giriş yerinin hemen karşısındaki duvarda bulunan sedyenin ardında Wulfgar ve Cattibrie duruyordu. Başları saygıyla öne eğilmişti.

Bruenor sedyenin üzerinde yatıyordu, elleri ve göğsü kanlı sargı bezleriyle sarmalanmıştı. Nefesi törpülü gibiydi ve zayıftı. Sanki her bir nefesi sonuncusu olacakmış gibiydi. Drizzt ciddiyetle yanına yaklaştı, lavanta renkli gözlerinden sızan alışılmadık yaşlan tutmaya kararlıydı. Bruenor güçlü olmasını tercih ederdi.

"Bu gelen... elf mi?" diye boğulur gibi oldu Bruenor, tepesinde dikilen kara sureti görünce.

"Ben geldim, dostların en yakını," diye cevap verdi Drizzt.

"Beni... son yolculuğumda görmek için mi?"

Drizzt bu dosdoğru soruya dürüst bir cevap veremedi. "Son yolculuk mu?" daralmakta olan boğazını zorlayarak gülmeyi başarabildi. "Daha da kötü yaralar almıştın! Ölme konusunda tek kelime istemiyorum o zaman Mithril Salonu'nu kim bulabilir ki?"

"Ah, benim yurdum..." Bruenor ismi duyduğunda geri yaslandı ve rahatlamış gibiydi. Görünüşe göre, neredeyse sanki önündeki karanlık yolculuğa onu rüyaları taşıyacakmış gibi hissediyordu. "Benimle geleceksin öyleyse?"

"Tabii ki," dedi Drizzt. Destek olmaları için Wulfgar ve Cattibrie'a baktı, ama kendi ıstırapları içinde kaybolmuş olduklarından gözlerini başka yerlere dikmişlerdi.

"Ama şimdi değil, hayır, hayır," diye açıkladı Bruenor. "Kış bu kadar yakınken olmaz!" Oksürdü. "Baharda. Evet, baharda." Sözleri hafifçe soldu ve gözleri kapandı.

"Evet dostum," dedi Drizzt. "Baharda. Seni baharda yurduna götüreceğim!"

Bruenor'un gözleri pat diye yeniden açıldı. O ölümün eşiğindeki bakışları, çok eski bir kıvılcımın izleriyle birlikte silindi.

Cücenin yüzünde halinden memnun bir gülümseme belirdi ve Drizzt ölmekte olan dostunu biraz olsun rahatlattığı için mutlu oldu.

Drow, Wulfgar ve Cattibrie'a geri baktı ve onlar da gülümsüyordu. Ama Drizzt merakla fark etmişti ki birbirilerine gülümsüyorlardı.

Aniden, Drizzt'i şaşırtacak ve dehşete düşürecek bir şekilde, Bruenor doğruldu ve sargı bezlerini yırttı.

"İşte!" diye gürledi çadırdaki diğer herkesi neşeye boğarak. "Kendi ağzınla söyledin ve ben de bu olaya tanık oldum!"

İlk şokun etkisiyle neredeyse düşüp bayılacak gibi olan Drizzt, kaşlarını çatarak Wulfgar'a baktı. Barbar ve Cattibrie kahkahalarını zorlukla bastırıyorlardı.

Wulfgar omuzlarını silkti ve bir kahkaha koy verdi. "Bruenor, eğer tek bir kelime bile edersem beni kesip bir cüce boyuna indireceğini söyledi!"

"Ve bunu yapardı da!" diye ekledi Cattibrie. İkisi aceleyle dışarı çıktılar. "Bryn Shander'da bir konsey var," diye açıkladı Wulfgar aceleyle. Çadırın dışında kahkahaları patlayıverdi.

"Lanet olsun sana, Bruenor Battlehammer!" diye azarladı drow. Sonra kendine engel olamadan kollarını fıçı şeklindeki cüceye doladı ve onu kucakladı.

"Tamam sarıl bakalım," diye homurdandı cüce, kucaklayışı kabul ederek. "Ama çabuk ol. Kış vaktinde yapacak bir sürü işimiz var! Bahar beklediğinden de evvel gelecek ve ilk sıcak günde Mithril Salonu'nu bulmak için yola çıkacağız!"

"Artık her neredeyse," diye güldü Drizzt, bu dalavere için kızamayacak kadar rahatlamış bir şekilde.

"Başaracağız drow!" diye haykırdı Bruenor. "Bunu hep yapıyoruz!"

Son Deyiş

OnKasaba halkı ve barbar müttefikleri savaşı izleyen kışı zorlu geçirdiler, ama yeteneklerim ve kaynaklarını birleştirerek hayatta kalmayı başardılar. O uzun aylar boyunca bir sürü konsey yapıldı. OnKasaba halkını Cassius, Jensin Brent ve Kemp temsil ediyordu, Wulfgar ile Revjak da barbar kabileleri adına konuşuyordu. Yapılacak işler sırasının başında gelen

şey, iki halkın dostluğunu resmi olarak tanımaktı, hatta iki taraftan da çoğu kimse şiddetle karşı çıksa bile.

Akar Kessell'in ordusu tarafından el sürülmemiş olan şehirler, şiddetli kış süresinde mülteciler tarafından dolup taşmıştı. Baharın ilk işaretleriyle beraber yeniden inşa edişler başladı. Bölge kendini toparlama yolunda ilerlerken ve Wulfgar'in talimatı üzerine ejderin hazinesiyle geri dönen barbar kervanıyla beraber, hayatta kalan insanlar arasında kasabaları bölüştürmek için konseyler düzenlendi. İki halk arasındaki ilişkiler birkaç kez kopmanın eşiğine geldi ve her seferinde Wulfgar'ın kontrollü varlığı ve Cassius'un sürekli soğukkanlılığı sayesinde düzeltildi.

Her şey en sonunda bir düzene oturduğunda barbarlara yemden inşaa etmeleri için Bremen ve CaerKonig şehirleri verildi. CaerKonigli evsiz kalmışlar, yeniden inşa edilmiş CaerDineval şehrine taşındılar. Ve kabile halkı arasında yaşamak istemeyen Bremenli mültecilere yeniden inşa edilen Targos şehrinde ev imkanı sağlandı.

Bu zorlu bir durumdu. Gelenekleşmiş düşmanlar çekişmelerini bir kenara bırakmak ve birbirilerine yakın yaşamak zorunda kalmıştı. Savaşta zafer kazanmış olsalar bile, kasabaların halkları kendilerine galip gözüyle bakamıyordu. Herkes trajik kayıplar vermişti; kimse savaştan daha iyi bir şekilde çıkmamıştı.

Regis dışında tabii.

Fırsatçı buçukluk, "İlk Vatandaş" sıfatıyla ve savaşta oynadığı rol sebebiyle, OnKasaba'daki en iyi evle ödüllendirilmişti. Cassiushevesli bir şekilde kendi evini "kule yıkıcıya" bağışlamıştı. Regis sözcünün teklifini ve her şehirden ona akan sayısız hediyeyi kabul etmişti. Çünkü ona sunulan övgüleri gerçekten hakketmemiş olsa bile, bu iyi şansını alçakgönüllü drowun partneri olmasına bağlayıp mantıklı bir sebebe dayandırmıştı. Ve Drizzt Do'Urden Bryn Shandefa gelip de hediyeleri toplamayacağından dolayı, Regis bu işin kendine düştüğünü düşünmüştü.

Bu buçukluğun her zaman arzulamış olduğu şımartılmış bir hayat tarzıydı. Haddinden fazla zenginlikten gerçekten haz duyuyordu, fakat daha sonra bu şöhretin bedelinin gerçekten çok yüksek olduğunu öğrenecekti.

Drizzt ve Bruenor, kışı Mithril Salonu'nu bulmak için yapacakları yolculuğa hazırlanarak geçirdiler. drow sözünde durmaya niyetliydi, hatta oyuna getirilmiş olsa bile. Çünkü savaştan sonra hayat onun için pek değişmemişti. Savaşın gerçek kahramanı o olmasına rağmen, OnKasaba halkı tarafından hâlâ zar zor müsamaha görüyordu. Ve Wulfgar ile Revjak dışındaki barbarlar ondan açıktan açığa kaçınıyor, her ne zaman yanlışlıkla karşısına çıkacak olsalar tanrılarına koruma duaları ediyorlardı.

Ama drow, bu çekinme olgusunu alışıla gelmiş, çilekeş sabrıyla kabul ediyordu.

"Kasabadaki söylentilerin dediğine göre konseydeki yerini Revjak'a bırakmışsın," dedi Cattibrie Wulfgar'a, Bryn Shandefa yaptığı bir çok ziyaretten birinde.

Wulfgar kafasını salladı. "O benden daha yaşlı ve bir çok açıdan daha bilge."

Cattibrie Wulfgar'ı rahatsız edici, dikkatli bakışlarının kıskacına aldı. Wulfgar'in krallığı bırakmasının ardında başka sebepler olduğunu biliyordu. "Onlarla gitmeye niyetlisin," diye ifade etti dosdoğru bir şekilde.

"Bunu drowa borçluyum," Hiddetli kızla tartışacak havada olmadığı için arkasını dönerken Wulfgar'in yapabileceği tek açıklamaydı bu. "Yine sorumu savuşturdun," diye güldü Cattibrie. "Sen borç falan ödemeye gitmiyorsun! Gidiyorsun çünkü yola çıkmayı seçiyorsun!

"Yola çıkmak hakkında ne biliyorsun ki?" diye hırladı Wulfgar, kızın acı verici bir şekilde isabetli gözlemi karşısında tepesi atarak. "Sen macera hakkında ne biliyorsun?"

Cattibrie'ın gözlerinde karşısındakini savunmasız bırakan kıvılcımlar belirdi. "Biliyorum," dedi dobra dobra. "Bu yerde geçirilen her gün bir maceradır. Bunu daha henüz öğrenememişsin. Ve bu yüzden uzak yollan takip ediyorsun, kalbinde yanan heyecana olan açlığı tatmin etmeyi umuyorsun. Öyleyse git, Buzyeli Vadili Wulfgar. Kalbinin yolunu seç ve mutlu ol!

"Belki de geri döndüğün zaman sadece hayatta olmanın verdiği heyecanı idrak edebilirsin." Adamı yanağından öptü ve kapıya doğru seğirtti.

Wulfgar onun ardından seslendi, onu öptüğü için hoş bir şekilde şaşkınlığa uğramıştı. "Belki de o zaman tartışmalarımız daha uzlaşmacı olur!"

"Ama bu kadar da ilginç olmaz!" kızın ayrılık cevabıydı.

Erken bahar döneminde güzel bir sabahta, Drizzt ve Bruenor'un ayrılma zamanı sonunda gelip çattı. Şişmiş çıkınlarını hazırlamalarında onlara Cattibrie yardım etti.

"Mekanı temizlediğimizde, seni oraya götüreceğim!" dedi Bruenor kıza, bir kez daha. "Mithril Salonu'nda akan gümüş dereleri görünce kesinlikle gözlerin parıldayacak!"

Cattibrie hoşgörüyle gülümsedi.

"İyi olacağından eminsin demek?" diye sordu Bruenor, daha ciddi bir tonla. Kızın iyi olacağını biliyordu, ama kalbi bir babanın endişesiyle dolup taşıyordu.

Cattibrie'ın gülümsemesi genişledi. Bu tartışmayı kış aylarında yüzlerce kez yapmışlardı. Cattibrie cücenin gitmesinden hoşnuttu, onu oldukça özleyeceğini bilse bile. Çünkü atalarının yurdunu bulmayı en azından bir kez denemezse Bruenor'un tatmin olmayacağı kesindi.

Ve herkesten daha iyi biliyordu ki, cüceye çok iyi kimseler yoldaşlık edecekti.

Bruenor tatmin olmuştu. Gitme zamanı gelmişti.

Yol arkadaşları cücelere vedalannı ettiler ve en yakın iki dostlarına da hoşça kal demek için Bryn Shander'ın yolunu tuttular.

O sabahın ilerleyen vakitlerinde Regis'in evine vardılar ve Wulfgar'ı merdivenlerin üstünde, yanında Aegisfang ve sırt çantasıyla onları beklerken buldular.

Onlar yaklaşırken Drizzt, barbarın taşıdığı eşyalara şüpheyle baktı, Wulfgar'in niyetini yarı yanya tahmin etmişti. "Selamlar, Kral Wulfgar," dedi. "Halkının yaptığı işi denetlemek için Bremen'e ya da CaerKonig'e mi gideceksiniz?"

Wulfgar kafasını salladı. "Ben kral falan değilim," diye cevap verdi. "Konseyler ve konuşmalar yaşlılara bırakılmalı; tahammül edeceğimden bile fazlasını gördüm zaten. Şimdi tundra halkı adına Revjak konuşuyor."

"Peki ya sen?" diye sordu Bruenor.

"Ben sizinle geliyorum," diye yanıtladı Wulfgar. "En son boyun borcumu da ödemek için."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin!" diye ilan etti Bruenor.

"Seninkini ödedim," diye katıldı ona Wulfgar. "Ve OnKasaba'ya olan bütün borçlarımı da ödedim. Ama ödemeye yükümlü olduğum bir borç daha var." Döndü ve Drizzt ile yüz yüze geldi. "Sana olan borcum, dostum elf."

Drizzt nasıl cevap verebileceğini bilmiyordu. Koca adamın omzuna yavaşça vurdu ve içtenlikle gülümsedi.

"Bizimle gel, Gümbürgöbek," dedi Bruenor, malikanede yedikleri mükemmel öğle yemeğini bitirdikten sonra. "Açık kırlarda dört maceracı. Sana iyi gelir ve göbeğinin bir kısmım alıp götürür!"

Regis gerektiğinden büyük göbeğini iki eliyle kavradı ve yukarı aşağı salladı. "Göbeğimi seviyorum ve onu korumaya niyetliyim, teşekkürler. Hatta üzerine biraz daha ekleyebilirim!

"Her neyse, zaten hepinizin bu yolculuğa neden çıkmaya ısrar ettiğinizi anlamış değilim," dedi daha ciddi bir sesle. Kış boyunca Bruenor ve Drizzt'in seçtikleri yoldan vazgeçmelerini sağlamak için bir çok saat harcamıştı. "Burada rahat bir hayatımız var; neden ayrılmak istiyorsunuz?"

"Hayatta iyi yemekler ve yumuşak yastıklardan daha fazla şeyler var, küçük dostum," dedi Wulfgar. "Maceranın arzusu kanımızda kaynıyor. Bu diyarlarda barış varken, OnKasaba, ne tehlikenin heyecanını ne de zaferin verdiği tatmin duygusunu sunabilir bize." Drizzt ve Bruenor kafalarını yukarı aşağı sallayarak onayladılar, fakat Regis kafasını sağa sola salladı.

"Ve bu acınası yere bolluk mu diyorsun?" diye kıkırdadı Bruenor, kısa ve kalın parmaklarını şaklatarak. "Mithril Salonu'ndan geri döndüğümde, bunun iki katı büyüklüğünde ve daha evvel hiç görmediğin mücevherlerle süslenmiş bir ev yapacağım sana!"

Ama Regis hayatının son macerasını yaşamış olduğuna kararlıydı. Yemek bittikten sonra arkadaşlarına kapıya kadar eşlik etti. "Eğer geri dönmeyi başarırsamz..."

"İlk durağımız senin evin olacak," diye onu temin etti Drizzt.

Dışarı çıktıklarında Targoslu Kemp ile karşılaştılar. Regis'in ön kapısından geçen yolun hemen karşısında dikilmişti, görünüşe göre onları dikizliyordu.

"Beni bekliyor," diye açıkladı Wulfgar, Kemp'in ondan kurtulmak için yolunu değiştireceği düşüncesiyle gülümseyerek.

"Hoşça kal, iyi sözcü," diye haykırdı Wulfgar, reverans yaparak. "Prayne de crabug ahm keike rinedere beyogt iglo kes gron."

Kemp, barbara açık saçık bir hareket yaptı ve uzaklaştı. Regis gülmekten neredeyse iki büklüm oldu.

Drizzt sözleri hatırladı, ama Wulfgar'ın onları neden Kemp'e söylediğini anlayamadı. "Bu sözlerin eski bir tundra savaş çığlığı olduğunu söylemiştin bana," diye belirtti barbara. "En çok aşağıladığın adama neden bu sözleri söyledin ki?"

Wulfgar kendisini bu durumdan kurtaracak bir açıklama kekeledi ama Regis onun yerine cevap verdi.

"Savaş çığlığı mı?" diye haykırdı buçukluk. "Bu eski bir barbar aile anası küfrüdür, genellikle yetişkin ve yaşlı barbar aile babalarına söylenir." Regis sözüne devam ederken drowun lavanta renkli gözleri barbara bakarak kısıldı. "Anlamı şu: Binlerce rengeyiğinin piresi apış aranda yuva kursun."

Bruenor kahkahayı patlattı, Wulfgar da kısa süre sonra ona katıldı. Drizzt de onlara katılmaktan alamadı kendim.

"Haydi gelin, günümüz uzun," dedi drow. "Şu maceraya başlayalım bakalım pek ilginç bir şey olacak!"

"Nereye gideceksiniz?" diye sordu Regis kasvetle. Buçukluğun içinde bir parçası dostlarına gıpta ediyordu; onları özleyeceğini kendine itiraf etmek zorundaydı.

"Önce Bremen'e," diye yanıtladı Drizzt. "Orada erzaklarımızı temin edeceğiz sonra da güneybatıya doğru yola vuracağız."

"Luskan'a mı?"

"Belki de, kaderde varsa eğer."

"İyi hızlar," dedi Regis, üç yol arkadaşı daha fazla gecikmeden yola koyulurken.

Regis, bu kadar ahmak arkadaşları nasıl edindiğini merak ederek onların gözden kayboluşunu izledi. Omzunu silkerek bunu boş verdi ve malikanesine geri döndü öğle yemeğinden geriye kalan epey yiyecek vardı.

Kapıya girmeden önce durduruldu.

"İlk Vatandaş!" diye geldi bir haykırış sokağın içinden. Bu ses, şehrin güney bölümünde, yani kervanların yüklenip boşaltıldığı yerde yaşayan bir depo sahibine aitti. Regis onun yanına gelmesini bekledi.

"Bir adam geldi, İlk Vatandaş," dedi depo sahibi, bu denli önemli bir kimseyi rahatsız ettiği için özür mahiyetinde eğilip selam vererek. "Sizi sordu. Luskan'daki Kahramanlar Derneği'nin bir temsilcisi olduğunu iddia

etti, bir sonraki buluşmalarında sizin de orada bulunmanızı dilemek için gönderilmiş. Size iyi para ödeyeceğini söyledi."

"Adı neymiş?"

"Bu hariç hiçbir şeyini vermedi!" Depo sahibi küçük bir para kesesi açtı.

Bu Regis'in görmeye ihtiyacı olduğu tek şeydi. Luskan'dan gelen adamla olan randevusu için derhal oradan ayrıldı.

Bir kez daha buçukluğun hayatını katıksız şans kurtarmıştı, çünkü yabancı daha onu göremeden evvel o yabancıyı görmüştü. Yıllardır hiç görmediği halde, belindeki kınından dışarı çıkmış olan zümrüt kaplı hançer kabzasını gördüğü anda bu adamı hemen tamyıverdi. Regis sık sık o güzelim silahı çalmayı düşünmüştü, ama onun bile gözüpekliğinin bir sınırı vardı. Bu hançer Artemis Entreri'ye aitti.

Pook Paşa'nın baş katiline.

Üç yol arkadaşı, bir sonraki günün şafağında Bremen'i terk etti. Maceraya başlamak için heyecanlı olduklarından, arkalarındaki doğu göğünden yükselen güneşin ilk ışıkları belirdiği sırada, bayağı iyi bir sürede tundrada epey ilerlemişlerdi.

Yine de, boş çayırlar boyunca onlara yetişmek için düşe kalka ilerleyen Regis'i gördüğünde Bruenor hiç şaşırmamıştı.

"Başım yine belaya soktu, yoksa ben de sakallı bir gnomum," diye kıs kıs güldü cüce, Drizzt ve Wulfgar'a.

"Selamlar," dedi Drizzt. "Ama biz vedalarımızı çoktan etmemiş miydik?"

"Karar verdim ki, ben onu kurtarmak için yanında bulunmadan Bruenor'un başını belaya sokmasına izin vermem," diye pufladı Regis, nefes almaya çalışarak.

"Geliyor musun?" diye inledi Bruenor. "Hiç erzak getirmemişsin, aptal buçukluk!"

"Fazla yemem," diye yalvardı Regis, sesinde bir çaresizlik tınısıyla.

"Pöh! Üçümüzün yediğinden de fazla yiyorsun be! Ama kafanı takma, yine de bizle takılmana izin vereceğiz."

Buçukluğun yüzü bariz bir şekilde aydınlandı ve Drizzt, cücenin bela hakkındaki tahminlerinin hedefe çok yaklaştığından şüphelendi.

"Dördümüz öyleyse!" diye ilan etti Wulfgar. "Her birimiz yaygın ırkları temsil ediyoruz: Bruenor cüceleri, Regis buçuklukları, Drizzt Do'Urden elfleri ve ben de insanları. Münasip bir grup!"

"Kendilerini temsil etmesi için ciflerin bir drow seçeceğini pek sanmıyorum," diye vurguladı Drizzt.

Bruenor pöfledi. "Buçuklukların kendilerine temsilci olarak Gümbürgöbek'i seçeceğim mi sanıyorsun?"

"Sen delisin, cüce," diye karşılık verdi Regis.

Bruenor kalkanını yere bıraktı, Wulfgar'ın etrafından dolandı ve tam Regis'in karşısına çıkıverdi. Yüzü sahte bir hiddetle buruşmuştu. Regis'i omuzlarından tutup havaya kaldırdı.

"Bu doğru, Gümbürgöbek!" diye haykırdı Bruenor vahşice. "Deliyim ben! Ve senden daha deli olan biriyle zıt gitmesen iyi olur!"

Drizzt ve Wulfgar bilmiş bilmiş gülüştüler. Gerçekten de çok ilginç bir macera olacaktı. Ve doğan güneş arkalarında, uzun gölgeleri önlerinde yola koyuldular.

Mithril Salonu'nu bulmak için.